Înălţarea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos

Hristos S-a înălţat!

Înălţarea Domnului cade totdeauna în Joia săptămânii a şasea după Paşti, adică la 40 de zile după Înviere. Înălţarea Domnului este una dintre cele mai vechi sărbători creştine, despre care amintesc Constituţiile Apostolice. În Biserica Ortodoxă Română, sărbătoarea Înălţării Domnului este şi ziua dedicată pomenirii Eroilor neamului. În toate bisericile, mănăstirile şi catedralele ortodoxe din ţară şi străinătate se face pomenirea tuturor Eroilor români căzuţi de-a lungul veacurilor pe toate câmpurile de luptă pentru credinţă, libertate, dreptate şi pentru apărarea ţării şi întregirea neamului.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
Canonul înainte-prăznuirii Înălţării Domnului 8
Joi, săptămâna a şasea după Paşti prăznuim Înălţarea Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos (Penticostar) 15
Acatistul Înălţării Domnului 48
Rugăciune 60
Rugăciune pe Muntele Măslinilor la locul Înălţării Domnului 62
Imnografie 64
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înălţarea Domnului (Ziua Eroilor) 65
Calendar Ortodox - Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) 67
Comentarii patristice - Înălţarea Domnului 69
Părintele Ilie Cleopa - Predică la Înălţarea Domnului 83
Sfântul Ioan Gură de Aur - Predică la Înălţarea Domnului Iisus Hristos 101
Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Înălţarea Domnului 106
Sfântul Teofan Zăvorâtul - Ce legătură are Înălţarea lui Hristos la cer cu viaţa noastră? 119
Sfântul Teofan Zăvorâtul - La Înălţarea lui Hristos - Ce înseamnă înălţarea Domnului pentru lumea văzută şi pentru cea nevăzută? 123
Sfântul Teofan Zăvorâtul - Înălţarea Domnului - Tâlcuire 132
Sfântul Ignatie Briancianinov - Despre Înălţarea Mântuitorului Hristos şi despre împărtăşirea cu Sfintele Taine 133
Sfântul Grigorie Palama - la Sfânta Inălţare a Domnului - Omilia 21 - Despre împlinirea Sâmbetei din Legea veche 135
Sfântul Grigorie Palama - La acelaşi praznic al Inălţării Domnului - Omilia 22 - Despre patimi şi virtuţi 142
Sfântul Atanasie cel mare - Înălţarea Domnului la Cer - tâlcuire 150
Sfântul Nicolae Cabasila - Cuvânt la Înălţarea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos - Înălţarea Domnului răstoarnă raporturile între cer şi pământ 154
Sfântul Luca al Crimeii: Înălţarea Domnului – „Eu sunt cu voi” 162
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Înălţarea Domnului - Acum drumul s-a deschis spre cer 166
Mitropolitul Hierotheos Vlachos despre Trăirea evenimentului Înălţării lui Hristos în viaţa personală - Aţintiţi cu privirea la Cer… 170
Mitropolitul Hierotheos Vlachos - De ce Hristos S-a înălţat după patruzeci de zile? 188

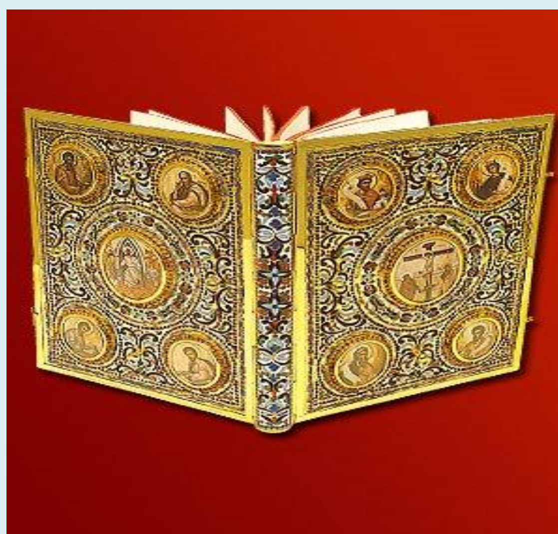
Sfântul Serafim Sobolev - Predică la Înălţarea Domnului................................190
Înălţarea Domnului: "Aceasta este măreţia omului! Iată, aceasta eşti tu, aceasta sunt eu!" Predici ale Sfântului Iustin Popovici şi fericitului Părinte Valentin Mordasov: "Să ne înălţăm la adevărata patrie!" 194
Sfântul Inochentie al Penzei - Cuvânt la Înălţarea Domnului: Unde este Cerul? De ce nu ne putem înălţa inimile către el? 199
Sfântul Neofit Zăvorâtul - Înălțarea Domnului - „Ridicați, căpetenii, porțile voastre cele veșnice și va intra Împăratul slavei!" 206
Minunata Înălţare a Domnului nostru, eveniment proorocesc al celei de-a doua Lui Veniri. Smerenia Slavei dumnezeieşti şi mutarea întâlnirii Domnului de la trup către duh...210
Pr. John Behr: Înălţarea Domnului nostru 210
Arhim. Zaharia Zaharou: Minunata Înălţare a Domnului, eveniment proorocesc al celei de-a doua Lui Veniri în slavă...213
"Examenul" Înălţării. "Domnul Se înalță la cer pentru ca noi să ridicăm Sus inimile noastre, să biruim această lume, această strâmtoare a păcatului, în care se chinuiește sufletul nemuritor, pentru ca el să înceapă să trăiască" 216
Părintele Teofil Părăian - Taina Înălţării 219
Înălţarea Domnului şi "cerurile cerurilor" 235
Părintele Iachint al Putnei: Panegiric la Înălţarea Domnului...........................238
Părintele Sofian Boghiu - Cuvânt la Înălţarea Domnului 247
Părintele Dumitru Stăniloae - Înălţarea la cer şi şederea la dreapta Tatălui....253
Părintele Boris Răduleanu - Predică la Înălţarea Domnului - Înălţaţi împreună cu Iisus, chemaţi la sfinţenie, dar noi … ne bălăcim tot în ticăloşie 255
Ierodiacon Visarion - Predică la Înălţarea Domnului......................................262
Părintele Ion Cârciuleanu – Înălţarea Domnului 271
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Hristos S-a înălțat! (2020) 280
Preot Iosif Trifa - Pe locul Înălţării Domnului la Cer 286
Traian Dorz - Mă duc să vă pregătesc un loc… 289
Traian Dorz – Cel Unul şi Unicul...291
Traian Dorz - Vei veni, Iisuse 294
Traian Dorz - Tu ne-ai promis, noi am crezut 296
Traian Dorz - Ştim că vei veni, Iisuse 298
Traian Dorz - Înălţarea 300
Pr. Mihai Tegzeş - Înălţarea la Dumnezeu 302
Pr. Gheorghe Neamţiu - Înălţarea Domnului - Despre cer...............................310

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Înălţarea la cer a Domnului Dumnezeului nostru Iisus Hristos 315
Rugăciune după Sfântul Augustin 317
Fericitul Augustin - Căutând pe Dumnezeu 319
Părintele Vasile Gordon - Predică la Înălţarea Domnului 321
Părintele Hrisostom de la Putna - Predică trezitoare - "Să-L aducem pe Hristos lângă noi. Să-I spunem toate! Să-L facem părtaş vieţii noastre cotidiene" 325
"Creştinii au loc in lumea aceasta". Care este locul pe care ni l-a pregătit Domnul prin Înălţarea Sa? Predica Arhim. Damaschin de la Sihăstria Putnei: "În Siria sunt persecuţii poate mai atroce decât persecuţiile din primele secole ale creştinismului" 337
Priveşte Cerul! Priveşte la Hristos! - Predica PS Ignatie Mureşanul la Înălţarea Domnului: "Eşti ceea ce priveşti" 344
IPS Timotei prahoveanul - Binecuvântarea despărțirii și Înălțarea către Părintele Său 349
Hristos S-a Înălţat! Meditaţie duhovnicească la Înălţarea Domnului 354
Nicolae Pintilie - Până când salutăm cu „Hristos S-a Înălţat"? 356
Sofia Timofte - Înălţarea 359
Maica Teodosia Laţcu - Cer nou 361
Zorica Laţcu - Eroi au fost, eroi sunt încă! 363
Privirea în sus, către Hristos, nu către pământ! 364
Hristos se înalţă, ridicând la cer firea noastră 366
Înălţarea Domnului, una dintre cele mai vechi sărbători creştine 368
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - S-a înălţat 370
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Înălțarea Domnului, ziua Eroilor 372
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Ziua Eroilor 374
Constantine Cavarnos - Icoana Înălţării Domnului – tâlcuire 376
Icoana Înălţării - tâlcuire 381
Înălţarea lui Iisus în arta creştină 384
Silviu Cluci - Muntele Măslinilor – vechi loc de pelerinaj 393
Biserica centrală a Mănăstirii „Înălţarea Domnului" de pe Muntele Măslinilor (Eleon) 396
Capela Înălţarea Domnului din Ierusalim 427
Locul Înălţării Domnului de pe Muntele Măslinilor (Galerie foto) 434
Icoane 440

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

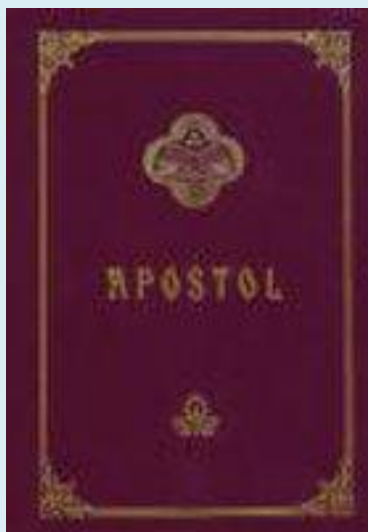

Luca 24, 36-53

36. Şi pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă.
37. Iar ei, înspăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh.
38. Şi Iisus le-a zis: De ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?
39. Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine că am.
40. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale.

41. Iar ei încă necrezând de bucurie şi minunându-se, El le-a zis: Aveţi aici ceva de mâncare?
42. Iar ei i-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere.
43. Şi luând, a mâncat înaintea lor.
44. Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi.
45. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile.
46. Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească Hristos şi aşa să învieze din morţi a treia zi.
47. Şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.
48.Voi sunteţi martorii acestora.
49. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus.
50. Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat.
51. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer.
52.Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.
53. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

Apostol

Prochimen, glasul al 7-lea: Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pământul slava Ta.

Stih: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea.

Faptele Sfinţilor Apostoli citire

Fapte Sfinţilor Apostoli 1, 1-12

1. Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face şi a învăţa,
2. Până în ziua în care S-a înălţat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales,
3. Cărora S-a şi înfăţişat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăţia lui Dumnezeu.
4. Şi cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe care (a zis El) aţi auzit-o de la Mine:
5. Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile.
6. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei aşeza Tu, la loc, împărăţia lui Israel?
7. El a zis către ei: Nu este al vostru a şti anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa,
8. Ci veţi lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului.
9. Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor.
10. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe,
11. Care au şi zis: Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer.
12. Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă.

Aliluia, glasul al 2-lea:
Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul S-a suit în sunete de trâmbiţă.

Chinonicul, glasul al 4-lea : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul S-a suit în sunete de trâmbiţă.

Canonul înainte-prăznuirii Înălţării Domnului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea,

Irmos: Calul şi călăreţul în Marea Roşie i-a scufundat Hristos, Cel ce a sfărâmat războaiele cu braţ înalt, şi pe Israel l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruinţă.

Sus la Tatăl, Hristos S-a suit şi a dus trupul pe care l-a luat de la noi. Pe Dânsul să-L slăvim astăzi cu laude, cântându-i cântare de biruinţă.

Slavă…

Cărţile dumnezeieştilor Scripturi şi propovăduirile înţelepţilor grăitori de cele dumnezeieşti, sfârşit au luat cu adevărat, că după sculare Stăpânul S-a suit cu slavă la cele cereşti.

Şi acum…

Pământul cu taină dănţuieşte şi cele cereşti de veselie se umplu întru înălţarea lui Hristos, Celui ce a împreunat cu darul cele ce erau despărţite mai de demult şi a stricat oprirea ce s-a făcut prin Eva.

Catavasie: Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a povățuit pe popor prin Marea Roşie, cu picioare neudate şi pe Faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia Unuia să-i cântăm, că S-a proslăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile cu cuvântul şi ai întemeiat temelia pământului peste ape multe, întăreşte şi mintea mea întru voia Ta, Unule Iubitorule de oameni.
Legând cu moartea Ta, Cuvinte, pe moarte, ai înviat din morţi a treia zi cu adevărat şi Te-ai suit cu slavă la cele cereşti, Mântuitorule, lăudând cei fără de trupuri rânduiala Ta cea negrăită.

Slavă…

Venit-ai la cei de pe pământ, Hristoase, fără de trup şi îmbrăcându-Te în trup, ai răbdat Crucea. Şi înviind din morţi Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Începătorul luminii, împăcând toate.

Şi acum…

Căutând, Hristoase, oaia cea rătăcită pe pământ, o ai împreunat, Cuvinte, cu cele nerătăcite şi suindu-Te la ceruri, ai şezut întru slavă de-a dreapta Părintelui Tău; slavă milostivirii Tale.

Catavasia: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălțarea Ta cea mântuitoare.

Condacul şi icosul orbului, apoi **sedealna,** glasul 1.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Deschis-ai ochii Celui ce s-a născut din pântece fără ochi, Hristoase, arătând evreilor, Mântuitorul meu, slava Ta cea negrăită şi cum că eşti Lumina tuturor; dar ei orbiţi fiind la minte de pizmă, gândind asupra Ta vicleşug, se sileau să Te omoare pe Tine, Dătătorul de viață.

Slavă… Şi acum… tot aceasta.

Născutu-Te-ai precum Tu însuți, Mântuitorule, ai voit, arătatu-Te-ai precum iarăşi Tu însuţi ai socotit şi ai pătimit ca un om, iar ca un Dumnezeu ai înviat. Înălţatu-Te-ai la ceruri cu slavă şi ai ridicat firea omenească şi cu slavă o ai înfrumuseţat.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiască pogorârea Ta cunoscând-o Avacum, cu mai înainte vederea, Hristoase, cu frică a strigat Ţie: spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuieşti pe unşii Tăi ai venit.

Firea noastră cea osândită mai-nainte pentru păcat, Împărate a toate, S-a miluit prin întruparea Ta, lăudând cu frică scularea Ta şi dumnezeiasca înălţare.

Minunatu-s-au cetele celor fără de trupuri, văzându-Te pe Tine, Hristoase, purtând trup pământesc şi suindu-Te pe nor şi la ceruri înălţându-Te.

Slavă…

Văzând hainele Tale roşite, Hristoase, Împărate a toate, întru suirea Ta s-au spăimântat puterile îngereşti şi cu frică şi cu bucurie s-au închinat Ţie.

Şi acum…

Să batem în palme, că Domnul după ce a înviat din morţi S-a suit la ceruri, plecându-i-se îngerii, ca Făcătorului şi Dumnezeului nostru.

Catavasia: Auzit-am, Doamne, auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, la Tine alerg şi Ţie strig: luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv.

Dezlegând Hristos osândirea omenirii, a înviat şi S-a înălţat la cele cereşti, cu şederea cea împreună cu Tatăl cinstind pe cei ce i-a iubit.

Slavă…

După Înviere făcând bucurie ucenicilor Tăi, Hristoase, Te-ai suit sus la Părintele Tău, de carele nu Te-ai despărţit, măcar că şi cu oamenii ai petrecut.

Şi acum…

Umbrele legii celei mai de înainte şi propovăduirile grăitorilor de cele dumnezeieşti plinindu-le, Hristoase, Te-ai înălţat, norul ridicându-Te pe Tine, Mântuitorule, la cele cereşti.

Catavasia: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe marea cea tulburată de viforul cel stricător de suflete, linişteşte-o, Stăpâne Hristoase, şi din stricăciune mă scoate, ca un Milostiv.

Străină vedere Te-ai arătat îngerilor, chip de om purtând întru înălţarea Ta cea înfricoşată, Iubitorule de oameni, pentru aceasta cu frică Te lăudăm pe Tine.

Slavă…

Domnul tuturor cu slavă S-a înălţat luminat, la Părintele Său cel fără de început; toată făptura acum prăznuieşte, dănţuind.

Şi acum…

Toată limba să strige astăzi întru strigare: Hristos S-a înălţat întru dumnezeiesc glas de trâmbiţă la ceruri, pe care nu le-a părăsit.

Catavasia: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Condacul şi icosul Paştilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Domnul părinţilor cel Preaînălţat, văpaia a stins-o şi pe tineri i-a rourat, pe cei ce cântau cu un glas: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Rupând paretele cel din mijloc al vrajbei, Doamne, prin Crucea şi patima Ta, de nori fiind purtat, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Cel fără de început.

Cutremurându-se au strigat puterile: Ridicaţi porţile, venit-a Hristos, purtând trup pământesc şi pe veliar cu dumnezeiasca patimă l-a omorât.

Slavă…

Pentru ce-Ţi sunt hainele roşite, Iubitorule de oameni? Întrebau dumnezeieştile puteri. Teascul acum am călcat, strigat-a Hristos, înălțându-Se.

Şi acum…

Cu laude împreună slăvind răstignirea Ta şi scularea Ta, Hristoase, luminat prăznuim cinstită înălţarea Ta în veci.

Catavasie: Cela ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvântători de laude i-ai mântuit, bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ţie, Făcătorului a toate, în cuptor, tinerii cântare a toată lumea împreună cântau: toate lucrurile, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Tine, Cela ce eşti Lumină din Lumină, nor luminos Te-a ridicat din muntele Măslinilor, privind toţi dumnezeieștii Tăi ucenici şi lăudându-Te pe Tine întru toţi vecii.

În palme să batem, precum zice psalmistul, înviat-a Hristos Dumnezeul nostru şi S-a suit de unde S-a pogorât la noi pentru iubirea de oameni, împăcând cele învrăjbite de demult.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cântând David, a strigat: Hristos S-a suit pe heruvimii Săi şi a zburat arătat pe aripile cetelor celor înţelegătoare, pe care Îl prea înălţăm întru toți vecii.

Şi acum…

Arătatu-Te-ai ucenicilor, după ce ai înviat din mormânt şi i-ai suit pe dânşii în Muntele Măslinilor, Hristoase, de unde nor luminos ridicându-Te, Te-a suit la cele de sus cu slavă.

Catavasia:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântăndu-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci, Fiul şi Dumnezeu şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat; preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

În loc de: Ceea ce eşti mai cinstită… cântăm pripelile Paştilor.

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaia dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu, pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul; Răsăritul este numele Lui; pe care mărindu-L, pe Fecioara o fericim.

Sfinţită prăznuire toată făptura prăznuieşte astăzi arătat întru înălţarea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu; prin care într-un chip negrăit ai adus la Părintele Tău firea pe care ai luat-o de la noi, Tu cela ce eşti neschimbat.

Ca un Dumnezeu ai sfărîmat porţile iadului şi încuietorile, Mântuitorule, şi înviind din morţi ai alergat la ceruri, cetele îngereşti strigând cu spaimă: Ridicaţi porţile.

De suirea Ta cea dumnezeiască mirându-se dumnezeieştii ucenici, au venit arătat îngerii, strigând către dânşii: Acesta pe carele vedeţi suindu-Se la ceruri, va să vină cu slavă ca să judece pe toți.

Slavă…

Pacea care ai dăruit, Hristoase, ucenicilor, când Te-ai suit la cele de sus, trimite-o şi nouă din destul, ținând pe toți întru dragoste; ca într-un glas pe Tine, Mântuitorule, să Te slăvim.

Şi acum…

Căruţă purtătoare de lumină a Soarelui celui înţelegător, tu ai fost cu adevărat, Preacurată şi fără de prihană, prin care cei ce şedeau întru întuneric, au văzut lumina cunoştinţei; după datorie slăvindu-te.

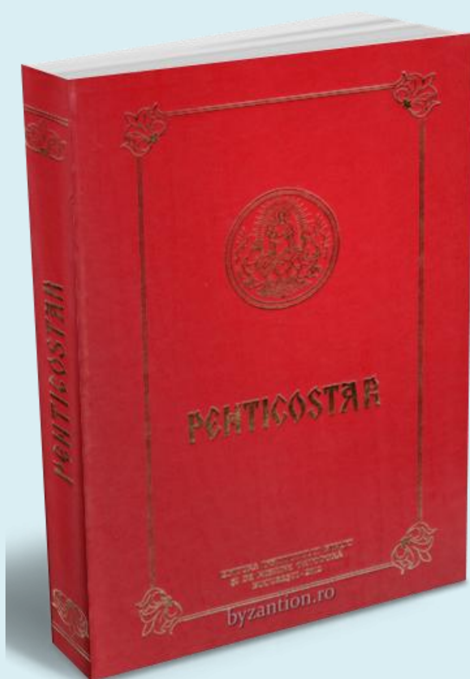
Catavasia: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Luminânda: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o. Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire. (de două ori)

Slavă… Şi acum… a orbului.

Ochii mei cei înţelegători, care sunt orbiţi de păcatul cel întunecat, luminează-i, Doamne, smerenie punându-le, Îndurate, şi mă spală cu lacrimile pocăinței.

Joi, săptămâna a şasea după Paşti prăznuim Înălţarea Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos (Penticostar)

Miercuri seara la Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am… punem **stihirile** pe 4, glasul al 6-lea.

Domnul S-a înălţat la ceruri, ca să trimită lumii pe Mângâietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui, norii suirea Lui; îngerii s-au mirat, văzând om mai presus de ei. Tatăl aştepta pe Acela, pe Carele Îl are în sânuri de-a pururea, Duhul Sfânt a poruncit tuturor îngerilor săi: Ridicați, domni, porţile voastre! Toate neamurile plesniţi cu mâinile, că S-a suit Hristos, unde era mai-nainte.

Doamne, de înălţarea Ta s-au mirat Heruvimii, văzându-Te pe Tine Cela ce eşti Dumnezeu, suindu-Te pe nori, carele şezi pe dânşii. Slăvimu-Te pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ţie.

În munţii cei sfinţi, văzând înălţarea Ta, Hristoase, Cela ce eşti raza slavei Tatălui, lăudăm chipul feţei Tale cel strălucit; închinămu-ne patimilor Tale, cinstim în-vierea, slăvim lăudată înălţarea Ta; miluieşte-ne pe noi.

Doamne, apostolii dacă Te-au văzut pe Tine pe nori înălţându-Te, dătătorule de viață, Hristoase, s-au umplut de întristare şi cu suspinuri şi lacrimi plângând, ziceau: Stăpâne, să nu ne laşi sărmani pe noi robii Tăi, pe care din milostivire ne-ai iubit ca un îndurat; ci trimite, precum Te-ai făgăduit nouă, pe prea Sfântul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre.

Slavă… Şi acum… acelaşi, glas.

Doamne, apostolii dacă Te-au văzut pe Tine pe nori înălţându-Te, dătătorule de viață, Hristoase, s-au umplut de întristare şi cu suspinuri şi lacrimi plângând, ziceau: Stăpâne, să nu ne laşi sărmani pe noi robii Tăi, pe care din milostivire ne-ai iubit ca un îndurat; ci trimite, precum Te-ai făgăduit nouă, pe prea Sfântul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile glasul 1, singur glasul:

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai şi pogorât, nu ne lăsa pe noi sărmani, Doamne; să vină Duhul Tău, aducând pace lumii; arată fiilor omeneşti lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni.

Stih: Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău cel fără de început, Cela ce nu Te-ai despărțit de sânurile Lui cele necuprinse şi adăugire întru lauda cea întreit sfântă n-au luat puterile, ci un Fiu şi după întrupare Te-a cunoscut pe Tine, Doamne, unul născut din Tatăl. Întru mulţimea îndurărilor Tale, miluieşte-ne pe noi.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Îngerii Tăi, Doamne, au zis apostolilor: Bărbaţi galileeni, ce staţi uitându-vă la cer? Acesta ce S-a înălţat de la voi la cer, este Hristos Dumnezeu; Acesta iarăşi va să vină, în ce chip L-aţi văzut pe Dânsul mergând la cer; să-I slujiţi Lui întru sfinţenie şi întru dreptate.

Slavă… Şi acum… glasul al 2-lea.

Născutu-Te-ai precum Însuți ai voit, arăta-Te-ai precum însuţi ai socotit, pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morți ai înviat călcând moartea; înălțatu-Te-ai

întru slavă, Cel ce toate le plineşti şi ai trimis nouă pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm şi să slăvim Dumnezeirea Ta.

Stihira întâia a stihoavnei Vecerniei celei mari.

După:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul, glasul al 4-lea: Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Ectenia mică şi otpustul.

Tot în această zi la Vecernia cea mare

Catismă nu citim, ci îndată după psalmul de seară. La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 10 şi cântăm cinci **stihiri**, repetându-le, glasul al 6-lea, singur glasul.

Domnul S-a înălţat la ceruri, ca să trimită lumii pe Mângâietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui, norii suirea Lui; îngerii s-au mirat, văzând om mai presus de ei. Tatăl aştepta pe Acela, pe carele Îl are în sânuri de-a pururea, Duhul Sfânt a poruncit tuturor îngerilor săi: Ridicați, domni, porţile voastre! Toate neamurile plesniţi cu mâinile, că S-a suit Hristos, unde era mai-nainte. (de două ori)

Doamne, de înălţarea Ta s-au mirat Heruvimii, văzându-Te pe Tine cela ce eşti Dumnezeu, suindu-Te pe nori, carele şezi pe dânşii. Slăvimu-Te pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ţie. (de două ori)

În munţii cei sfinţi, văzând înălţarea Ta, Hristoase, Cela ce eşti raza slavei Tatălui, lăudăm chipul feţei Tale cel strălucit; închinămu-ne patimilor Tale, cinstim învierea, slăvim lăudată înălţarea Ta; miluieşte-ne pe noi. (de două ori)

Doamne, apostolii dacă Te-au văzut pe Tine pe nori înălţându-Te, dătătorule de viață, Hristoase, s-au umplut de întristare şi cu suspinuri şi lacrimi plângând, ziceau: Stăpâne, să nu ne laşi sărmani pe noi robii Tăi, pe care din milostivire ne-ai iubit ca un îndurat; ci trimite, precum Te-ai făgăduit nouă, pe prea Sfântul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre. (de două ori)

Doamne, după ce ai săvârşit taina rânduielii, luând pe ucenicii Tăi, la Muntele Măslinilor Te-ai înălţat şi iată tăria cerului ai străbătut, Cel ce pentru mine Te-ai suit acolo de unde nu Te-ai despărţit, trimite pe prea Sfântul Tău Duh să lumineze sufletele noastre. (de două ori)

Slavă… Şi acum… acelaşi glas:

De sânurile părinteşti nedespărţindu-Te, prea dulce Iisuse şi cu cei de pe pământ împreună locuind ca un om, astăzi din muntele Măslinilor Te-ai înălţat întru slavă şi firea noastră cea căzută înălţându-o cu milostivire, o ai pus să şadă împreună cu Tatăl. Pentru aceasta cetele cereşti ale celor fără de trupuri, de minune spăimântându-se, s-au mirat cu frică şi de cutremur fiind cuprinse, au mărit iubirea Ta de oameni; cu care şi noi aceşti de pe pământ slavoslovind pogorârea Ta la noi şi înălţarea cea de la noi, ne rugăm, zicând: Cela ce prin înălţarea Ta ai umplut de bucurie nemărginită pe ucenicii Tăi şi pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, învredniceşte-ne şi pe noi bucuriei aleşilor Tăi, cu rugăciunile lor, pentru mare mila Ta.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

Din proorocia lui Isaia citire

Cap. 2, versul al 2-lea.

Așa zice Domnul: Fi-va în zilele cele de apoi arătat muntele Domnului şi casa lui Dumnezeu pe vârfurile munţilor; şi se va înălţa mai presus de dealuri. Şi vor veni la dânsul toate neamurile. Şi vor merge multe popoare şi-şi vor zice: Veniţi să ne suim în muntele Domnului şi în casa Dumnezeului lui Iacov; şi ne va spune nouă calea Sa şi vom merge pe dânsa.

Din proorocia lui Isaia citire

Cap. 62, versul al 10-lea.

Așa zice Domnul: mergeţi şi treceţi prin porţile mele; gătiţi calea mea şi faceţi cale poporului meu şi pietrele de pe cale le daţi în lături; ridicaţi semn întru neamuri, că iată Domnul a făcut de s-a auzit până la marginile pământului. Ziceţi fetei Sionului: Iată Mântuitorul tău vine, având plata Sa cu Sine şi lucrul Lui înaintea feţei Lui. Şi-l va numi pe el popor sfânt, mântuit de la Domnul; iar tu te vei numi cetate căutată şi nepărăsită. Cine este acesta care a venit din Edom? Roşala hainelor lui din Vosor? Acesta înfrumuseţat în haina sa, strigă cu mare tărie: Eu sunt cel ce grăiesc dreptate şi judecată de mântuire. Pentru ce-ţi sunt hainele tale roşii şi îmbrăcăminţile tale ca de călcare de lin, pline de stropitură? Linul am călcat însumi şi din neamuri nu este bărbat ca mine. De mila Domnului mi-am adus aminte, bunătăţile Domnului voi pomeni; lauda Domnului întru toate, cu care ne răsplăteşte nouă. Domnul este judecător bun casei lui Israil; aduce nouă după mila Sa şi după mulţimea dreptăţii Sale. Şi a zis: Au nu poporul Meu este, fiii nu se vor lepăda; şi le-au fost spre mântuire în tot necazul lor. Nu sol, nici înger, ci însuşi Domnul i-a mântuit pe ei, pentru că i-a iubit şi Și-a făcut milă de ei. Însuşi i-a izbăvit şi i-a ridicat şi i-a înălţat întru toate zilele veacului.

Din proorocia Zahariei citire

Cap. 14, versul al 4-lea:

Așa zice Domnul: iată va veni ziua Domnului şi vor sta în ziua aceea picioarele Lui pe muntele Măslinilor, în preajma Ierusalimului, despre răsăritul soarelui. Şi în ziua aceea va ieşi apă vie din Ierusalim, jumătate de dânsa în marea cea de sus şi jumătate în marea cea de jos. Vara şi primăvara va fi aşa. Şi va fi Domnul împărat peste tot pământul. În ziua aceea va fi un Domn şi numele lui Unul, Carele va înconjura tot pământul şi pustia, de la Gava până la Remmon, în preajma Ierusalimului despre miazăzi şi se va înălţa şi în locul său va petrece, de la poarta lui Veniamin, până la locul porţii celei dintâi şi până la poarta unghiurilor şi până la turnul lui Anameil şi până la teascurile împăratului şi vor petrece într-însul şi anatema nu va mai fi şi vor locui în Ierusalim fără de grijă.

La Litie

Stihirile glasul 1, singur glasul:

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai şi pogorât, nu ne lăsa pe noi sărmani, Doamne; să vină duhul Tău, aducând pace lumii; arată fiilor omeneşti lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni.

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău cel fără de început, Cela ce nu Te-ai despărțit de sânurile Lui cele necuprinse şi adăugire întru lauda cea întreit sfântă n-au luat puterile, ci un Fiu şi după întrupare Te-a cunoscut pe Tine, Doamne, unul născut din Tatăl. Întru mulţimea îndurărilor Tale, miluieşte-ne pe noi.

Îngerii Tăi, Doamne, au zis apostolilor: Bărbaţi galileeni, ce staţi uitându-vă la cer? Acesta ce S-a înălţat de la voi la cer, este Hristos Dumnezeu; Acesta iarăşi va să vină, în ce chip L-aţi văzut pe Dânsul mergând la cer; să-I slujiţi Lui întru sfinţenie şi întru dreptate.

Glasul al 4-lea.

Când ai venit pe muntele Măslinilor, Hristoase, ca să săvârşeşti bunăvoinţa Tatălui, s-au spăimântat îngerii cei cereşti şi s-au cutremurat cei de sub pământ; iar ucenicii au stătut înainte cu bucurie şi cu cutremur, când ai grăit către dânşii. De altă parte norul ca un scaun se gătea aşteptând şi cerul se arăta că şi-a deschis porţile cu frumuseţea şi pământul îşi descoperea ascunzătorile ca să se cunoască pogorârea lui Adam şi iarăşi suirea lui. Şi când paşii se înălţau precum şi mâinile şi gura mult binecuvânta, precum se auzea, norul Te-a ridicat şi cerul înlăuntru Te-a luat. Acest lucru mare şi prea slăvit ai lucrat, Doamne, spre mântuirea sufletelor noastre.

Firea lui Adam, care se pogorâse în cele mai de jos laturi ale pământului, Dumnezeule, înnoindu-o întru Tine însuţi, o ai ridicat astăzi mai presus de toată stăpânia şi puterea; şi pentru că o ai iubit, o ai pus să şadă împreună şi pentru că Te-ai milostivit spre dânsa, o ai împreunat cu Tine. Pentru că o ai împreunat, împreună ai pătimit şi pentru că Tu cel fără patimă ai pătimit, împreună o ai şi prea slăvit. Iar cei fără de trupuri au zis: Cine este Acest bărbat frumos? Nu numai om, ci Dumnezeu şi om, că amândouă este pe cât se vede. Pentru care mirându-se îngerii, care zburau în haine albe împrejurul ucenicilor, iar alţii stând au strigat: Bărbaţi galileeni, Acesta Carele S-a dus de la voi, este Iisus Omul Dumnezeu şi Dumnezeul Om iarăşi va să vină Judecător viilor şi morţilor şi dăruind celor credincioşi iertare de păcate şi mare milă.

Când Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeule, privind ucenicii, atunci norii Te ridicau pe Tine cu trupul; porţile cereşti s-au ridicat, ceata îngerească se bucură cu veselie şi puterile cele mai de sus strigau, zicând: Ridicaţi domni porţile voastre şi va intra Împăratul slavei. Iar ucenicii spăimântându-se, ziceau: Nu Te despărţi de noi, Păstorule bune, ci trimite-ne Duhul Tău cel PreaSfânt, ca să îndrepteze şi să întărească sufletele noastre.

Slavă… Şi acum… acelaşi glas:

Doamne, taina cea ascunsă din veac şi de neamuri, plinindu-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în muntele Măslinilor, având şi pe ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor; că se cădea aceleia, care întru patima Ta ca o Maică a fost mai mult decât toți întru durere, să se îndulcească întru slava trupului Tău, cu covârşitoare bucurie; căreia şi noi împărtăşindu-ne, întru suirea Ta la ceruri, Stăpâne, slăvim mila Ta cea mare ce s-a făcut spre noi.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea, singur glasul:

Născutu-Te-ai precum Însuți ai voit, arăta-Te-ai precum însuţi ai socotit, pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morți ai înviat călcând moartea; înălțatu-Te-ai întru slavă, Cel ce toate le plineşti şi ai trimis nouă pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm şi să slăvim Dumnezeirea Ta.

Stih: Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Înălțându-Te, Hristoase, din muntele Măslinilor, puterile văzându-te, strigau una către alta: Cine este Acesta? Şi a zis către dânsele: Acesta este cel puternic şi tare, Acesta este cel puternic în războaie; Acesta este cu adevărat Împăratul slavei şi pentru ce-I sunt hainele Lui roşite ? Din Vosor vine, care este trupul. Iar Tu ca un Dumnezeu, şezând de-a dreapta slavei, ai trimis nouă pe Duhul Sfânt, ca să îndrepteze şi să mântuiască sufletele noastre.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Înălțatu-Te-ai întru slavă din muntele Măslinilor, Hristoase Dumnezeule, înaintea ucenicilor Tăi şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, Cela ce toate le umpli cu Dumnezeirea şi ai trimis lor pe Duhul Sfânt, să lumineze şi să întărească şi să sfinţească sufletele noastre.

Slavă… Şi acum… glasul al 6-lea.

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă, ca să ridice chipul lui Adam cel căzut şi să trimită pe Duhul Mângâietorul, ca să sfinţească sufletele noastre.

Troparul, glasul al 4-lea: Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

De trei ori. Şi binecuvântarea pâinilor. Iar de nu este priveghere, după: Acum slobozeşte… Sfinte Dumnezeule..., şi după: Tatăl nostru… troparul praznicului odată şi otpustul. La Pavecerniţă şi la Miezonoptică, troparul şi condacul praz-nicului. Iar rugăciunea morţilor nu o citim. Ci Doamne miluieşte! de 12 ori şi otpustul.

În Joia înălţării la Utrenie

La Dumnezeu este Domnul… troparul praznicului, de trei ori. D

upă întâia Catismă, **sedealna**, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Îngerii mirându-se de suire străină şi ucenicii spăimântându-se de înălţare înfricoşată, suitu-Te-ai cu slavă ca un Dumnezeu şi porţile s-au ridicat Ţie, Mântuitorule. Pentru aceasta puterile cereşti s-au mirat, strigând: Slavă pogorârii Tale, Mântuitorule, slavă împărăţiei Tale, slavă înălţării Tale, unule Iubitorule de oameni.

Slavă… Şi acum… tot aceasta.

După a doua Catismă, **sedealna**, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea feciorei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Dumnezeu cel mai-nainte de veci şi fără de început, firea omenească pe care o a luat, Dumnezeu făcându-o cu taină, astăzi S-a înălţat. Îngerii mergând înainte, Îl arătau apostolilor mergând la ceruri cu slavă multă; iar ei închinându-se Lui, ziceau: Slavă lui Dumnezeu Celui ce S-a înălţat.

Slavă… Şi acum… tot aceasta.

După polieleu, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună…

Pogorându-Te din cer la cele de pe pământ şi împreună sculând ca un Dumnezeu chipul lui Adam, cel ce zăcea jos în temniţa iadului, l-ai ridicat, Hristoase, la ceruri cu înălţarea Ta şi împreună şezător pe scaunul Părintelui Tău l-ai făcut; ca un milostiv şi de oameni iubitor.

Slavă… Şi acum… tot aceasta.

Apoi treptele. Antifonul 1 al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Stih: Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Toată suflarea…

Evanghelia învierii, a treia de la Marcu

(XVI, 9 - 20)

9. Şi înviind dimineaţa, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese şapte demoni.
10. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El şi care se tânguiau şi plangeau.
11. Şi ei, auzind că este viu şi că a fost văzut de ea, n-au crezut.
12. După aceea, S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei, care mergeau la o ţarină.
13. Şi aceia, mergând, au vestit celorlalţi, dar nici pe ei nu i-au crezut.
14. La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi I-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.
15. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura.
16. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.
17. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi,
18. Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi.
19. Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu.
20. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin.

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat.

Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi Sfânta Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău numim.

Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea.

Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria măntuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă… glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile apostolilor Tăi, Milostive, curățeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum…

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive curățeşte mulţimea păcatelor noastre.

Apoi **stihul:** ***Miluieşte-ne Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Şi cântăm această **stihiră**, glasul al 6-lea, singur glasul: Astăzi puterile cele de sus văzând în ceruri firea noastră, se mirau de suirea minunată şi nu se pricepeau, zicând una către alta: Cine este Acesta carele vine? Şi văzând pe Stăpânul lor,

porunceau să ridice porţile cereşti. Cu care împreună să lăudăm neîncetat, pe Cel ce iarăşi va să vină de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor şi Dumnezeu atotputernic.

Canoanele cel dintâi cu irmosul pe 8 şi al doilea cu irmosul pe 6.

Canonul întâi

facere a lui Ioan Monahul

Cântarea 1-a

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu Celui ce a povăţuit pe popor prin mare, cu picioare neudate şi pe Faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia unuia să-l cântăm, că S-a proslăvit.

Să cântăm toate popoarele lui Hristos celui ce S-a înălţat cu slavă pe umerii Heruvimilor şi pe noi împreună ne-a pus a şedea de-a dreapta Tatălui, cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Pe Hristos mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, cetele îngereşti văzându-L cu trupul în cele de sus, se mirau şi cu un glas cântau cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Lui Dumnezeu celui ce s-a arătat în muntele Sinai şi legea a dat lui Moise văzătorului de Dumnezeu, Celui ce S-a înălţat cu trupul din Muntele Măslinilor, Aceluia toți să-l cântăm, că S-a proslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu

Preacurată Maica lui Dumnezeu roagă neîncetat pe Dumnezeu cel ce S-a întrupat din tine şi din sânurile Părintelui nu S-a depărtat, să mântuiască din toată primejdia pe toți cei ce i-a zidit.

Alt canon

facere a lui Iosif al Tesalonicului

Cântarea 1-a

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh şi cuvânt voi răspunde împărătesei Maicii; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Înviat-ai a treia zi, Cela ce eşti din fire fără de moarte şi Te-ai arătat celor unsprezece şi tuturor ucenicilor şi ai alergat, Hristoase, la Tatăl pe nor şezând, Făcătorule a toate.

Strigă de față David cel de Dumnezeu insuflat, cântând: Suitu-S-a Domnul la cele cereşti întru strigare şi în glas de trâmbiță şi a ajuns la Părintele, Începătorul luminilor.

Slavă…

Lumea cea învechită în multe păcate, Doamne, înnoindu-o cu patima Ta şi cu scularea Ta, Te-ai suit şezând pe nor la cele cereşti; laudă slavei Tale.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Pe Stăpânul tuturor L-ai născut, cu totul fără prihană, Stăpână, pe cel ce a primit patimă de bunăvoie şi S-a suit la Părintele Său, pe carele nu L-a părăsit, măcar că a şi luat trup.

Catavasie: Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gângavul, a spus legea cea scrisă de Dumnezeu. Că scuturând tina de pe ochii minții, vede pe cel ce este şi se învaţă cunoştinţa Duhului, cinstind cu dumnezeieşti cântări.

Canonul întâi

Cântarea a 3-a

Irmos: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălţarea Ta cea mântuitoare.

Suitu-Te-ai, dătătorule de viață, Hristoase, la Tatăl şi ai înălţat neamul nostru, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngereşti, Mântuitorule, văzând firea omenească înălţându-se împreună cu Tine, neîncetat mirându-se, Te lăudau pe Tine.

Se spăimântau cetele îngereşti, Hristoase, văzându-Te pe Tine cu trupul înălţându-Te şi lăudau sfântă înălţarea Ta.

Firea omenească, Hristoase, cea căzută prin stricăciune o ai ridicat şi cu suirea Ta o ai înălţat şi împreună cu Tine pe noi ne-ai prea slăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu

Roagă neîncetat curată pe Cela ce a ieşit din coapsele Tale, ca să mântuiască din înşelăciunea diavolului, pe cei ce Te laudă pe Tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt canon

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i şi întru dumnezeiască slava Ta, cununilor slavei învredniceşte-i.

Ridicaţi porţile cereşti! Iată a venit Hristos, Împăratul făpturii, trup pământesc purtând, puterile cele mai de jos ziceau celor mai de sus.

Căutând, Hristoase, pe Adam cel amăgit cu înşelăciunea şarpelui, dacă Te-ai îmbrăcat într-însul, Te-ai suit şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce eşti împreună pe scaun şezător, lăudându-te îngerii Tăi.

Slavă…

Pământul prăznuieşte şi dănţuieşte, bucură-se şi cerul astăzi, întru înălţarea Făcătorului făpturii, Celui ce cu voia S-a arătat, a împreunat cele depărtate.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Ceea ce ai născut pe stricătorul morţii, pe însuşi Dumnezeu cel fără de moarte, Fecioară Maică curată, pe Acela roagă-L pururea, să omoare patimile cele ce mă omoară pe mine şi să mă mântuiască.

Catavasia: Rupt-a legăturile pântecelui celui sterp şi ocara cea nerăbdată a celei bine roditoare, singură rugăciunea proorociţei Ana de demult, a celei ce purta duh umilit către cel puternic şi Dumnezeul cunoştinţelor.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Şezând pe norii cerurilor şi lăsând pace celor de pe pământ, Te-ai suit şi ai şezut de-a dreapta Tatălui, ca cela ce eşti de o fiinţă cu Dânsul şi cu Duhul; că de Te-ai şi arătat în trup, dar neschimbat ai rămas, pentru aceea aştepţi sfârşitul săvârşirii, ca să vii pe pământ să judeci toată lumea. Drepte Judecătorule, Doamne, milostiveşte-Te spre sufletele noastre, iertare de greşeli dăruind robilor Tăi ca un Dumnezeu milostiv.

Slavă… Şi acum… iar aceasta.

Canonul întâi

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Înălțatu-Te-ai întru slavă Împărate al îngerilor şi pe Mângâietorul de la Tatăl l-ai trimis nouă; pentru aceasta strigăm: Slavă, Hristoase, înălţării Tale.

Când S-a suit Mântuitorul cu trupul la Tatăl, s-a mirat de Dânsul oştile îngereşti şi au strigat: Slavă, Hristoase, înălţării Tale.

Puterile îngereşti au strigat către cele mai de sus: Ridicaţi porţile lui Hristos Împăratul nostru, pe carele Îl lăudăm împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu

Fecioara a născut şi cele ale maicilor nu le-a cunoscut, ci Maică este şi Fecioară a rămas; pe care lăudându-o, strigăm: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Alt canon

Cântarea a 4-a

Irmos: Cela ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit Iisus cel mai presus de Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Iisus dătătorul de viață, luând pe cei ce i-a iubit, în muntele Măslinilor S-a suit şi i-a binecuvântat şi şezând pe nor la sânurile Tatălui a ajuns, pe care nicicum nu le-a părăsit.

Lumea toată cea văzută şi cea nevăzută prăznuieşte întru bucurie; îngerii săltează şi oamenii laudă neîncetat înălţarea Celui ce S-a împreunat cu noi cu trupul pentru bunătate.

Slavă…

Stricând puterea morţii ca Cela ce eşti fără de moarte, Doamne, nemurire tuturor ai dăruit, Iubitorule de oameni, şi Te-ai înălţat întru slavă, privind cinstiţii Tăi ucenici, Iisuse atotputernice.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Fericit s-a făcut pântecele tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană, că te-ai învrednicit a încăpea întru tine negrăit, pe Cela ce a deşertat pântecele iadului cu prea slăvire. Pe carele roagă-L să ne mântuiască pe noi cei ce te lăudăm pe tine.

Catavasie: Împărate al împăraţilor, unule dintr-unul însuţi, Cuvinte cela ce ai ieşit din Tatăl cel nepricinuit, pe cel întocmai puternic, Duhul Tău cel adevărat, apostolilor L-ai trimis, ca un făcător de bine celor ce cântă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Canonul întâi

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Umplând toate de veselie, Milostive, la puterile cele de sus cu trupul ai venit.

Puterile cele îngereşti văzându-Te pe Tine înălţându-Te, strigau: Ridicaţi porțile Împăratului nostru.

Apostolii văzând pe Mântuitorul înălțându-Se, cu cutremur strigau: Slavă Ţie, Împăratului nostru.

A Născătoarei de Dumnezeu

Fecioară după naştere te lăudăm pe Tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu pe Dumnezeu Cuvântul lumii cu trup L-ai născut.

Alt canon

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască slava ta; că tu Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel ce este peste toate şi ai născut Fiu pe cel fără de ani, dăruind pace tuturor celor ce te laudă.

După ce ai omorât moartea cu moartea Ta, Doamne, luând pe care i-ai iubit, Te-ai suit în muntele cel sfânt al Măslinilor şi de acolo ai alergat, Hristoase, la Părintele Tău, pe nor şezând.

Străină este naşterea Ta, străină învierea Ta, străină şi înfricoşată este şi dumnezeiască înălţarea Ta din munte, Dătătorule de viață; pe care închipuindu-o Ilie, în căruţă cu patru cai s-a suit, lăudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă…

Privind apostolii, le-au zis lor îngerii: Bărbaţi galileeni, pentru ce vă miraţi de înălţarea dătătorului de viață Hristos? Acesta va veni iarăşi pe pământ să judece toată lumea, ca un Judecător prea drept.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Cel ce te-a păzit pe tine Fecioară nestricată după naştere, Hristos S-a suit la Tatăl, Născătoare de Dumnezeu, pe carele nu L-a părăsit, măcar că a şi luat din tine trup cu minte şi însufleţit, pentru mila cea negrăită.

Catavasie: Dezlegătoare curăţire de păcate, luaţi roua Duhului cea cu foc insuflată, o fii prea luminaţi ai Bisericii! Că acum din Sion a ieşit legea, darul Duhului cel în chip de limbi de foc.

Canonul întâi

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul, iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Săltat-au apostolii pentru nădejdea Duhului, văzând pe Făcătorul astăzi la înălţime ridicându-Se şi cu frică au strigat: Slavă înălţării Tale.

Înainte au stătut îngerii, Hristoase, strigând ucenicilor Tăi: În ce chip ați văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, iarăşi va să vină drept Judecător al tuturor.

Dacă Te-a văzut pe Tine Mântuitorul nostru ridicându-Te la înălţime cu trupul, Puterile cereşti au strigat, zicând: Mare este, Stăpâne, iubirea Ta de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu

Pe tine rug nears şi munte, scară însuflețită şi uşă cerească, după vrednicie te slăvim, Marie, ceea ce eşti lauda dreptcredincioşilor.

Alt canon

Cântarea a 6-a

Irmos: Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile slăvind pe Hristos, Cel ce S-a născut dintru dânsa.

Să pice norii de sus nouă veselie veşnică, că Hristos pe nor ca pe Heruvimi şezând la Părintele Său S-a suit astăzi.

Cu asemănarea trupului arătându-Te, cele depărtate mai dinainte le-ai adunat întru una, Iubitorule de oameni şi Te-ai înălţat, Îndurate, la cele cereşti privindu-te ucenicii Tăi.

Slavă…

Pentru ce sunt hainele roşite, ale Celui ce S-a împreunat cu grosimea trupului? Ziceau sfinţii îngeri, văzând pe Hristos purtând dumnezeieştile semne ale cinstitei patimi.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Lăudăm Fecioară zămislirea, cântăm şi negrăită naşterea ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune şi din răutate, curată, şi din întunecată încuietoarea iadului.

Catavasie: Curăţire şi mântuire, Stăpâne Hristoase, ai strălucit nouă din Fecioară; că precum din pântecele fiarei celei din mare ai scos pe proorocul Iona, aşa ai venit să scoţi din stricăciune pe Adam cel căzut cu tot neamul.

Condac, glasul al 6-lea, podobia însăşi: Plinind rânduiala cea pentru noi şi cele de pe pământ unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, nicidecum despărțindu-Te, ci rămânând nedepărtat; şi strigând celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră.

Icos: Cele pământeşti pe pământ lăsându-le şi cele din ţărână, ţărânii dându-le, veniţi să ne trezim şi la înălţime să ne ridicăm, ochii şi gândurile să ne înălţăm noi ceşti muritori vederile împreună şi simţirile spre porţile cereşti; să ne socotim că suntem în muntele Măslinilor şi că privim la Cel ce mântuieşte, pe nor fiind El. Că de acolo Domnul la ceruri a alergat, acolo şi iubitorul de a dărui a împărţit apostolilor Săi daruri mângâindu-i pe dânşii ca un Părinte şi întărindu-i povățuindu-i ca pe nişte fii şi zicând către dânşii: Nu Mă voi despărți de voi; Eu sunt cu voi şi nimenea împotriva voastră.

Sinaxar în joia Înălţării

Stih: Tu, Cuvinte, de-a dreapta Părintelui şezând,
Ucenicilor adeverirea credinţei eşti arătând.

Tot în această zi în Joia a şasea după Paşti, prăznuim înălţarea Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. De vreme ce petrecând cu ucenicii, mai-nainte de patimă, le-a făgăduit venirea Duhului Celui PreaSfânt, spunându-le: ***De folos lucru este să mă duc Eu, că de nu mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni.*** Şi iarăşi: ***Când va veni Acela, va învăţa pe voi tot adevărul.***

Şi după învierea din morţi arătându-Se lor, patruzeci de zile, nu împreună, ci deosebi petrecând, a mâncat cu dânşii şi a băut, arătându-le mai dovedit învierea.

Mai pe urmă multe pentru împărăţia lui Dumnezeu făgăduindu-le, le-a poruncit să nu se depărteze de la Ierusalim, ci acolo să petreacă aşteptând venirea Prea Sfântului Duh şi cu Acela să se boteze. Pentru că cu apă numai odată a fost botezul mai-nainte, de la Ioan Botezătorul Domnului. Şi le-a poruncit să petreacă în Ierusalim, ca să se propovăduiască întâi acolo Evanghelia ca nu cumva lesne să se defaime depărtându-se în locuri străine. Afară de aceasta datori erau să se gătească de acolo ca nişte ostaşi cu armele Duhului şi aşa să meargă la război asupra vrăjmaşilor lui Hristos.

Fiindcă sosise vremea înălţării, i-a suit pe dânşii în muntele Măslinilor, care se cheamă aşa, fiindcă mulţi măslini erau sădiţi într-însul. Şi le-a spus lor şi de propovăduirea cea mai de pe urmă, încă şi de împărăţia Lui cea neajunsă, cea din veacul viitor, pentru că vedea că vrea să-L întrebe pe El, fiind acolo şi Preacurata Maica Lui.
Şi le-a pus lor îngeri înainte ca să le arate înălţarea la cer. Şi privind ei, S-a înălţat din mijlocul lor, ridicându-L un nor şi aşa trimiţând îngeri înainte, poruncea unul altuia, să ridice porţile cereşti, până S-a suit şi a şezut de-a dreapta Tatălui şi a îndumnezeit trupul, prin care noi ne-am împăcat, stricându-se vrajba cea de demult.

Însă îngerii în chip de bărbaţi au stătut înaintea apostolilor, zicând: Bărbaţi galileeni, ce staţi de vă miraţi uitându-vă la cer ? Acesta, pe Carele vedeţi cu trup, adică pe Iisus Dumnezeu, Acesta iarăşi va veni în vederea tuturor cu trupul, însă nu ca întâi, ca un sărac şi cu tăcere, ci cu slavă mare, precum Îl vedeţi acum de îngeri petrecându-Se.

Atunci apostolii părăsind a se uita, s-au întors din muntele. Măslinilor, care este aproape de Ierusalim ca la două mii patruzeci de paşi, sau ca o cale de Sâmbătă.

Se zice aşa pentru că Moise lege a pus, ca atâţia paşi să umble Sâmbăta. Pentru că şi Cortul Mărturiei, atâţia paşi era departe de tabăra iudaică. Numai atâta puteau să meargă Sâmbăta să se închine acolo, iar să nu facă călătorie mai multă. Pentru aceea şi calea Sâmbetei s-a chemat. De aici se pare unora, că şi înălţarea lui Hristos a fost Sâmbătă, dar cu greşeală.

Întorcându-se apostolii s-au suit în foişor întru care se adunau ei cu mironosiţele femei şi cu Maica Cuvântului, petrecând în post şi rugăciune, aşteptând pogorârea Duhului Sfânt precum era făgăduinţa.

Cel ce Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, acum şi pururea şi în vecii vecilor: Amin.

Canonul întâi

Cântarea a 7-a

Irmos: Cela ce în cuptorul cel cu foc, pe tinerii cei cuvântători de cântare i-ai mântuit, binecuvântat eşti Dumnezeul Părinţilor noştri.

Cela ce Te-ai înălţat pe nor luminos şi ai mântuit lumea, binecuvântat eşti Dumnezeul Părinţilor noştri.

Pe umeri ridicând, Mântuitorule, firea cea rătăcită şi înălţându-Te, la Dumnezeu şi Tatăl o ai adus.

Cela ce Te-ai suit cu trupul la Părintele cel fără de trup, binecuvântat eşti Dumnezeul Părinţilor noştri.

Firea noastră cea omorâtă prin păcat ridicându-o, la însuşi Părintele Tău, Mântuitorule, o ai dus.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cel ce Te-ai născut din Fecioară, pe care o ai făcut să fie Născătoare de Dumnezeu, binecuvântat eşti Dumnezeul Părinţilor noştri.

Alt canon

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci groaza focului bărbăteşte călcându-o, se bucurau cântând: Prealăudate, Domnul Părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Nor luminos Te-a ridicat pe Tine, Doamne, carele eşti lumină, înălţându-Te Tu de pe pământ mai presus de gând şi cetele cereşti Te-au lăudat împreună cu apostolii, zicând: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cu mâinile toţi să plesnim, bucurându-ne întru înălţarea lui Hristos şi să strigăm: Suitu-S-a Domnul în glas de trâmbiţă şi a şezut de-a dreapta Tatălui, ca cela ce este împreună pe scaun şezător în veci.

Slavă…

Cântând marele Moise de demult striga: Să se închine îngerii cereşti lui Hristos Celui ce se suie ca Împăratului tuturor; căruia strigăm: Doamne şi Dumnezeule al Părinţilor, bine eşti cuvântat.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

O, minuni prea slăvite! Cum ai încăput pe Dumnezeu cel neîncăput, Ceea ce eşti de Dumnezeu cu daruri dăruită? Carele cu trupul a sărăcit şi cu slavă multă la cele cereşti S-a înălţat astăzi şi a înviat pe oameni.

Catavasia: Cu un glas a răsunat versul organelor, a cinsti chipul cel făcut de aur şi neînsufleţit; iar darul Duhului cel purtător de lumină, cinsteşte a striga: Treime una, cea întocmai puternică şi fără de început, bine eşti cuvântată.

Canonul întâi

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Fiul şi Dumnezeu cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pe Hristos dătătorul de viață, cel ce a zburat în două firi la ceruri cu slavă şi împreună cu Tatăl a şezut, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toți vecii.

Pe tine, cel ce ai izbăvit făptura din robia idolească şi slobodă o ai pus înaintea Părintelui Tău, Mântuitorule, Te lăudăm şi Te prea înălţăm întru toți vecii.

Pe Cel ce cu a Sa pogorâre a surpat pe luptătorul împotrivă şi cu a Sa suire a înălţat pe om, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu

Mai presus decât Heruvimii te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, curată, purtând în pântecele tău pe Cel ce şade pe dânşii; pe carele noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri Îl prea slăvim întru toţi vecii.

Alt canon

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum săvârşită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Arătatu-s-a apostolilor minţile cele fără de trupuri la înălţare şi au zis: Ce staţi de priviţi mirându-vă? Acesta ce se suie la cele cereşti, iarăşi va să vină să judece pe oamenii cei de pe pământ, fiind însuşi Judecător.

Să dăm slavă lui Dumnezeu şi cu o întocmire de laudă să strigăm, să cântăm, să dănţuim şi în mâini să plesnim. Suitu-S-a Dumnezeul nostru de pe pământ la ceruri, îngerii şi arhanghelii lăudându-l pe Dânsul ca pe Stăpânul şi Făcătorul tuturor.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ridicatu-s-a mai presus de îngeri firea noastră cea căzută de demult şi s-a pus pe scaunul cel dumnezeiesc mai presus de gând; veniţi să prăznuim şi să strigăm: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Iată Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, prădând cu Crucea Sa moartea, a înviat a treia zi şi ucenicilor Săi arătându-Se, a alergat la cele cereşti, cu care împreună închinându-ne ţie, te lăudăm şi te slăvim întru toţi vecii.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Dezleagă legăturile şi stâmpără văpaia, chipul cel în trei străluciri al dumnezeieștii Stăpânii. Tinerii cântă şi binecuvântează toată zidirea cea făcută, pe unul Mântuitorul şi a toate Făcătorul, ca pe un Făcător de bine.

La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită… nu cântăm, ci **pripelile:** Măreşte sufletul meu pe Hristos dătătorul de viață, cel ce S-a înălţat de pe pământ la cer.

Canonul întâi

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Pe Tine Mântuitorul lumii Hristos Dumnezeu, apostolii văzându-Te, dumnezeieşte înălţându-Te, cu frică săltând Te-au slăvit.

Trupul Tău cel îndumnezeit, Hristoase, văzându-l îngerii la înălţime, îşi făceau semn zicând unii către alţii: Cu adevărat Acesta, este Dumnezeul nostru.

Pe Tine, Hristoase Dumnezeule, văzându-Te cetele celor fără de trupuri suindu-Te pe nori, strigau: Ridicaţi porţile, Împăratului slavei.

Pe Tine cela ce Te-ai pogorât până la cele mai de jos ale pământului şi pe om l-ai mântuit şi cu suirea Ta l-ai înălţat, Te slăvim.

A Născătoarei de Dumnezeu

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu, că pe carele L-ai născut, văzându-L astăzi înălţându-Se de pe pământ, împreună cu îngerii L-ai slăvit.

A doua **pripeală**: Îngerii văzând suirea Stăpânului, s-au mirat, cum s-a ridicat cu slavă de pe pământ la cele de sus.

Alt canon

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată pururea Fecioară.

O, darurile celei mai presus de pricepere! O, taină înfricoşată! Că Cela ce stăpâneşte toate, de pe pământ suindu-Se la cele cereşti, a trimis ucenicilor pe Duhul Sfânt, carele a luminat mintea lor şi ca de foc i-a făcut cu darul.

A zis Domnul cetelor ucenicilor: Voi să şedeți în Ierusalim şi Eu vă voi trimite alt Mângâietor, carele şade pe scaun împreună cu Tatăl şi este cinstit întocmai cu Mine, pe carele Mă vedeţi înălțându-Mă şi pe nor luminos purtându-Mă.

Ridicatu-s-a arătat mai presus de ceruri, mare cuviinţa Celui ce a sărăcit cu trupul şi cu şederea cea împreună cu Tatăl s-a cinstit firea noastră cea căzută. Să prăznuim dar şi cu un glas toți să strigăm şi să plesnim cu mâinile, bucurându-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cela ce a strălucit lumină din lumină, din tine ceea ce eşti cu totul fără prihană a răsărit; toată negura nedumnezeirii o a risipit şi pe cei ce dormeau în noapte i-a luminat. Pentru aceasta toţi după datorie pe tine în veci pururea te fericim.

Catavasie: Bucură-te, împărătească Maică, slava fecioarelor! Că toată gura cea limpede bine grăitoare, vorbind nu te poate cânta după cum se cade şi se întunecă toată mintea a cunoaşte naşterea Ta! Pentru aceasta cu un gând pe tine te slăvim.

Luminânda: Privind ucenicii la Tine, Te-ai înălţat, Hristoase, la Tatăl, împreună cu Dânsul şezând. Îngerii înainte mergând, strigau: Ridicaţi porţile, ridicaţi, că Împăratul S-a suit la slava cea începătoare de lumină. (de trei ori)

La Laude

Punem **stihirile** pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ca îngerii să prăznuim aceşti din lume, strigând lui Dumnezeu Celui ce se poartă pe scaunul slavei cântare: Sfânt eşti Părinte ceresc, sfânt eşti Cuvinte cel împreună veşnic, Sfânt eşti şi Duhule PreaSfinte. (de două ori)

Căpeteniile îngerilor, văzând suirea cea străină, Mântuitorule, nepricepându-se ziceau unii către alţii: Ce vedere este aceasta ? Că om la chip se vede, iar ca un Dumnezeu se suie cu trupul mai presus de ceruri.

Galileenii privind la Tine, Cuvinte, înălţându-Te din muntele Măslinilor cu trupul, auzeau pe îngeri strigând către dânşii: Ce staţi privind ? Acesta iarăşi va să vină cu trupul, în ce chip L-aţi văzut.

Slavă… Şi acum… glasul al 2-lea.

Născutu-Te-ai precum însuţi ai voit, arătatu-Te-ai precum însuţi ai socotit, pătimit-ai cu trupul Dumnezeul nostru, din morţi ai înviat călcând moartea, înălţatu-Te-ai întru slavă Cela ce toate le plineşti şi ne-ai trimis nouă pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm şi să slăvim Dumnezeirea Ta.

Slavoslovia cea mare. După: Sfinte Dumnezeule… Preasfântă Treime… Şi după Tatăl nostru…

Troparul, glasul al 4-lea: Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduința Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Ecteniile şi otpustul.   Şi se dă fraţilor untdelemn sfânt şi învăţătură a lui Studit. Şi ceasul întâi, la care zicem troparul, condacul praznicului şi otpustul cel desăvîrşit.

La Liturghie

Cântăm antifoanele.

Antifonul întâi, glasul al 2-lea:

Stih 1: Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuieşte-ne pe noi.

Stih 2: Că Domnul Cel PreaÎnalt este înfricoşat, Împărat mare peste tot pământul.
Stih 3: Supus-au popoarele şi neamurile sub picioarele noastre.
Stih 4: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuieşte-ne pe noi.

Slavă… Şi acum…

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuieşte-ne pe noi.

Antifonul al doilea:

Stih 1: Mare este Domnul şi lăudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui.

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai înălţat întru slavă, pe cei ce-Ţi cântăm Ţie, Aliluia.

Stih 2: Munţii Sionului, coastele Crivăţului.
Stih 3: Dumnezeu în palatele ei se cunoaşte, când o sprijineşte pe ea.
Stih 4: Că iată împăraţii pământului s-au adunat, strânsu-s-au împreună.

Mântuieşte-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, cel ce Te-ai înălţat întru slavă, pe noi cei ce-Ţi cântăm Ţie, Aliluia.

Slavă… Şi acum…

Unule născut Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, Cela ce eşti fără de moarte, şi ai îngăduit pentru mântuirea noastră a Te întrupa din Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, Carele neschimbat Te-ai întrupat, şi răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfânta Treime, împreună slăvit cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, mântuieşte-ne pe noi.

Antifonul al treilea:

Stih 1: Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

Troparul, glasul al 4-lea: Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Stih 2: Pământenii şi fiii oamenilor.
Stih 3: Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere.
Stih 4: Pleca-voi în pilde urechea mea, deschide-voi în psaltire gândul meu.

Troparul: Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Vohod

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Apoi **troparul:** Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Slavă… Şi acum…

Condacul: Plinind rânduiala cea pentru noi şi cele de pe pământ unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, nicidecum despărțindu-Te, ci rămânând nedepărtat şi strigând celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimenea împotriva voastră.

Prochimenul apostolului, glasul al 7-lea: Înalţă-Te la ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pământul slava Ta.

Stih: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea, cânta-voi şi voi lăuda întru slava Ta.

Apostolul de la Fapte

Fapte 1, 1-12

1. Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face şi a învăţa,

2. Până în ziua în care S-a înălţat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales,
3. Cărora S-a şi înfăţişat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne dove-ditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăţia lui Dumnezeu.
4. Şi cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe care (a zis El) aţi auzit-o de la Mine:
5. Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile.
6. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei aşeza Tu, la loc, împărăţia lui Israel?
7. El a zis către ei: Nu este al vostru a şti anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa,
8. Ci veţi lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului.
9. Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor.
10. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe,
11. Care au şi zis: Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer.
12. Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă.

Aliluia, glasul al 2-lea. Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Evanghelia a 6-a a învierii, de la Luca

Luca 24, 36-53

36. Şi pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă.
37. Iar ei, înspăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh.
38. Şi Iisus le-a zis: De ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?
39. Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine că am.
40. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale.

41. Iar ei încă necrezând de bucurie şi minunându-se, El le-a zis: Aveţi aici ceva de mâncare?
42. Iar ei i-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere.
43. Şi luând, a mâncat înaintea lor.
44. Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi.
45. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile.
46. Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească Hristos şi aşa să învieze din morţi a treia zi.
47. Şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.
48.Voi sunteţi martorii acestora.
49. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus.
50. Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat.
51. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer.
52.Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.
53. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

În locul axionului cântăm **Irmos:** Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Până la odovania praznicului.

Chinonicul: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

La masă se face mângâiere mare fraţilor.

Vineri în săptămâna a şasea după Paşti, în aceeaşi Joi a înălţării, seara

Catismă nu zicem. La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 6: ale praznicului 3 şi de la Minei 3.

Stihirile praznicului, glasul 1; singur glasul:

Suindu-te la ceruri, de unde Te-ai şi pogorât, nu ne lăsa pe noi sărmani, Doamne; să vină Duhul Tău, aducând pace lumii; arată fiilor omeneşti lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni.

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău cel fără de început, cela ce nu Te-ai despărţit de sânurile Lui cele necuprinse şi adaos întru lauda cea întreit sfântă n-au luat Puterile, ci un Fiu şi după întrupare Te-a cunoscut pe Tine, Doamne, unul născut din Tatăl. Întru mulţimea îndurărilor Tale, miluieşte-ne pe noi.

Îngerii Tăi, Doamne, au zis apostolilor: Bărbaţi galileeni! Ce staţi uitându-vă la cer? Acesta ce S-a înălţat de la voi la cer, este Hristos Dumnezeu; Acesta iarăşi va să vină, în ce chip L-aţi văzut mergând la cer. Slujiţi-I Lui întru sfinţenie şi întru dreptate.

Şi de la Minei 3.

Slavă… Şi acum... a praznicului, glasul al 2-lea.

Născutu-Te-ai precum însuţi ai voit, arătatu-Te-ai precum însuţi ai socotit, pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morţi ai înviat călcând moartea; înălţat-Te-ai întru slavă cela ce toate le plineşti şi ai trimis nouă pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm şi să slăvim Dumnezeirea Ta.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul al 7-lea: Dumnezeul nostru în ceruri şi pe pământ, toate câte a vrut a făcut.

Stih 1: Întru ieşirea lui Israil din Egipt, a casei lui Iacob din popor barbar.
Stih 2: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.
Stih 3: Ce-ţi este ţie, mare, că ai fugit şi tu, Iordane, că te-ai întors înapoi?

Şi iarăşi zice citeţul: Dumnezeul nostru în ceruri şi pe pământ… Strana: Toate câte a vrut a făcut… Apoi Ectenia: Să zicem toţi… Şi Învredniceşte-ne, Doamne… Şi îndată: Să plinim rugăciunile noastre…

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Zis-a Cela ce toate le plineşte către ucenici, suindu-Se în muntele Măslinilor: Apropiatu-s-a, o prietenilor, vremea înălţării; mergând învăţaţi pe păgâni cuvântul, care ați auzit din glasul Meu. După aceea S-a înălţat întru slavă, ca într-o căruţă şi apostolii cu cutremur s-au spăimântat.

Stih: Toate neamurile plesniţi cu mâinile, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Când împreună cu Maica Ta şi cu ucenicii, călătorind la Betania, Hristoase, Ţi-ai înălțat mâinile Tale spre a-i binecuvânta şi după ce i-ai binecuvântat pe dânşii, îndată un nor luminos Te-a ridicat pe Tine de la ochii lor, atunci Te-ai înălţat întru slavă şi şezător de-a dreapta Tatălui Te-ai arătat, împreună cu Dânsul fiind închinat.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă.

Veniţi credincioşii împreună să ne înălţăm, la muntele cel înalt al Măslinilor şi acolo ca şi apostolii împreună suindu-ne şi spre înălţime ridicându-ne inimile şi gândurile, să vedem pe Domnul acum ducându-Se. Pentru aceasta şi noi cu mulţumire bucurându-ne să strigăm: Slavă înălţării Tale, mult Milostive.

Slavă… Şi acum… glasul al 6-lea.

În munţii cei sfinţi, văzând înălţarea Ta, Hristoase, cela ce eşti raza slavei Tatălui, lăudăm chipul feței Tale cel strălucit, închinămu-ne patimilor Tale, cinstim învierea, slăvită înălţarea mărind, miluieşte-ne pe noi.

Troparul praznicului: Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Şi otpustul. Iar slujba Sfântului din Minei, ce se va întâmpla în praznicul înălţării, o cântăm la Pavecerniţă.

Acatistul Înălţării Domnului

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu ade-

vărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Ţie Domnului şi Împărat al cerului şi al pământului, ca unui biruitor al morţii îţi aducem cântare de laudă, că după prea luminata Înviere din morţi cu slavă la ceruri Te-ai înălţat şi cu prea cinstit Trupul Tău ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu, ca şi firea noastră cea căzută să o înalţi împreună cu Tine şi să ne slobozeşti de patimi din veşnica moarte. Noi, însă, prăznuind dumnezeiasca Ta Înălţare, din suflet, împreună cu ucenicii Tăi, cântăm: ***Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!***

Icosul 1

Cetele Arhanghelilor şi ale îngerilor stând în faţa Ta, Împărate al tuturor, pe muntele Măslinilor, cu frică, Te-au văzut suindu-Te cu trupul la înălţimile cereşti şi proslăvind marea Ta iubire de oameni Ţi-au cântat:
Iisuse, Împărate al slavei, înalţă-Te, la ceruri în strigăte şi în glas de trâmbiţă;
Iisuse, Doamne al Puterilor, înalţă-Te pe Heruvimi şi zboară pe aripile vântului;
Iisuse, Dumnezeule prea veşnic, dă glasului Tău tărie şi putere, ca să cutremure tot pământul;
Iisuse, Lumina cea prea înaltă, arată-Ţi puterea Ta pe nori, şi foc din Faţa Ta să se aprindă;
Iisuse, Răscumpărătorul făpturii, găteşte-Ţi în cer Scaunul Tău şi împărăţia Ta să fie fără de sfârşit;
Iisuse, Făcătorul cerului şi al pământului, şezi de-a dreapta Tatălui, ca să fii Dumnezeul tuturor întru toate;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 2
Văzându-Te apostolii înviat din morţi, în timpul celor patruzeci de zile, când Te-ai arătat lor, Stăpâne Doamne, vorbindu-le despre tainele Împărăţiei lui Dumnezeu şi primind poruncă să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, până când se vor îmbrăca cu putere ce va veni de sus, petreceau împreună într-un cuget, în rugăciune,cântându-Ţi cu o singură gură şi cu o singură inimă: ***Aliluia!***

Icosul 2
Înţelesul vederii de Dumnezeu dezlegându-l Iisuse, ai dus pe ucenicii Tăi afară spre Betania şi i-ai urcat pe muntele Măslinilor, începând să-i găteşti pentru taina marii Tale Înălţări la cer zicând: ***S-a apropiat, o, prietenii Mei, timpul înălţării; mergând, deci, învăţaţi toate neamurile cuvântul pe care l-aţi auzit de la Mine, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.*** Aceştia gândind încă pământeşte, Te-au întrebat: ***Doamne oare, în acest timp vei aşeza din nou împărăţia lui Israel?*** Tu însă le-ai zis lor: ***nu este în puterea voastră să socotiţi vremurile şi anii căci acestea le-a luat Dumnezeu în puterea Sa.*** Iar noi pregătindu-ne de întâmpinarea cerescului Mire cântăm:
Iisuse, Păstorul cel bun, nu Te despărţi niciodată de noi, ci să fii pururea cu noi;
Iisuse, Învăţătorul cel bun, trimite-ne nouă pe Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să petreacă cu noi neschimbat;
Iisuse, Luminătorul nostru, luminează sufletele noastre prin Înălţarea Ta la cer;
Iisuse, Mântuitorul nostru, izbăveşte-ne pe noi, prin mijlocirea Ta, de furtuni şi de întristare;
Iisuse, Povăţuitorul nostru, îndreptează-ne cu cuvântul gurii Tale spre a-Ţi sluji Ţie;
Iisuse, Ajutătorul nostru, aminteşte-ne prin Duhul Tău cel Sfânt făgăduinţele Tale;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 3
Vrând să-i îmbraci pe apostolii Tăi cu putere de sus, Iisuse, le-ai făgăduit pe muntele Măslinilor pe Duhul Sfânt, Mângâietorul şi le-ai poruncit să fie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi chiar până la marginile pământului, zicând: ***veniţi şi intraţi prin porţile Mele, pregătiţi-Mi cale Mie şi oamenilor Mei, faceţi semne întru neamuri ca toţi credincioşii să cânte cu voi:*** ***Aliluia!***

Icosul 3
Având adânc de milostivire, Preadulce Iisuse, pe ucenicii Tăi şi pe femeile ce Te urmau şi, mai ales, pe Maica ce Te-a născut, i-ai umplut de bucurii nenumărate prin Înălţarea Ta la cer, când, deja ***despărţindu-Te de dânşii, Ţi-ai întins mâinile***

şi i-ai binecuvântat, zicând: ***Iată, eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacului***, iar ei plini de frică fiind au proslăvit înălţarea Ta, zicând:
Iisuse, Dătătorul milei, ai venit pe muntele Eleon, ca să mântuieşti neamul omenesc;
Iisuse, Înveselitorul celor necăjiţi, ai vrut să mângâi pe prietenii ce erau împreună cu Tine;
Iisuse, Nădejdea celor deznădăjduiţi, prin binecuvântarea Ta la Înălţare de întristare ne-ai păzit pe noi;
Iisuse, Limanul celor înviforaţi, prin înălţarea Ta ne-ai dăruit şi nouă cale la Tatăl ceresc;
Iisuse, Mângâietorul cel bun, Tu ai făgăduit să ne trimiţi un alt Mângâietor de la Tatăl;
lisuse, marele Păstor, Tu ai binevoit ca turma Ta credincioasă să nu se risipească.
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 4
Furtună de gânduri îndoite având s-au umplut de lacrimi, când Te-au văzut pe Tine, Hristoase, purtat pe nori şi plângând au zis: ***Cum ne laşi, Stăpâne, acum, pe noi, robii Tăi, care Te-am iubit? Încotro Te duci, Cel ce ţii toate cu mâinile? Noi, însă am lăsat toate şi Ţi-am urmat, Ţie, Dumnezeule, bucurându-ne şi având nădejde că vom fi cu Tine în veci. Nu ne lăsa pe noi singuri, după cum ne-ai făgăduit şi nu Te despărţi de noi, Păstorul nostru cel bun, ci ne trimite nouă pe Preasfântul Tău Duh, care să ne înveţe, să ne lumineze şi să sfinţească sufletele noastre, ca să-Ţi cântăm cu mulţumire: Aliluia!***

Icosul 4
Auzind suspinurile ucenicilor Tăi, Stăpâne Doamne, care se întristaseră că Te-ai despărţit de dânşii, le-ai dat binecuvântare prea desăvârşită prietenilor Tăi, zicând: ***nu plângeţi, prea iubiţii Mei, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc la Tatăl Meu. Căci dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă mă voi duce, Îl voi trimite vouă. Pentru voi M-am pogorât din cer şi pentru voi iarăşi Mă urc la cer, ca să vă gătesc vouă loc. Nu voi lăsa oile pe care le-am adunat şi nu voi uita pe cei ce i-am iubit.*** Iar ei, fiind mângâiaţi de aceste dumnezeieşti cuvinte, Ţi-au cântat cu umilinţă:
Iisuse, Preabunule, cel ce în locul întristării şi al lacrimilor ne-ai dat bucurie, nu ne lipsi pe noi de veşnica veselie în Împărăţia Ta;
Iisuse, Atotbunule, cel ce ne-ai umplut de bucurie cu Înălţarea Ta, păzeşte sufletele noastre în drumeţia pământească;
Iisuse, cel ce ne-ai adunat precum cloşca puii săi, nu ne lăsa pe noi să rătăcim pe căile acestei vieţi;

Iisuse, cel ce ne-ai legat cu legătura dragostei la Cina cea de Taină, nu ne lăsa pe noi ca satana să ne împrăştie ca pe boabele de grâu;
Iisuse, cel ce pacea Ta ne-ai lăsat-o moştenire, păzeşte-ne să petrecem întru dragostea Ta;
Iisuse, Cel ce ai gătit locaşuri multe în Rai, găteşte-ne şi nouă loc în Locaşul Tău ceresc;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 5
Un nor izvorâtor din Dumnezeu a luminat foarte Înălţarea Ta, Dătătorule de viaţă, Doamne, pe care l-au văzut ucenicii, când despărţindu-Te de dânşii, i-ai binecuvântat şi astfel cu Slavă multă, purtat pe aripile Heruvimilor, ai săvârşit Înălţarea, care mai înainte era de nepătruns din pricina duhurilor răutăţii de sub ceruri şi a stăpânitorilor puterilor văzduhului. Acum însă, Tu, primit acolo, ca toată făptura văzută şi nevăzută să-Ţi cânte cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 5
Văzând cetele Îngerilor Înălţarea Ta cu trupul la cer, Împărate al Făpturii, s-au spăimântat, zicând puterilor de sus: ***ridicaţi porţile veşnice, că vine Împăratul Slavei; deschideţi-vă, ceruri şi voi, ceruri ale cerurilor, ca să primiţi pe Domnul puterilor şi vă închinaţi Lui***, zicând:
Iisuse, cel ce eşti strălucirea Slavei Tatălui, luminează-ne pe noi cu lumina Feţei Tale;
Iisuse, cel ce eşti strălucirea minţilor cereşti, luminează-ne pe noi în ziua cea neînserată a împărăţiei Tale;
Iisuse, cel ce ai venit cu mare slavă, înalţă-ne şi pe noi cu mintea la ceruri;
Iisuse, cel mare şi lăudat în muntele Tău cel Sfânt, vesteşte adevărul Tău peste tot pământul;
Iisuse, cel ce ai mărit până la ceruri mila Ta, arată peste tot pământul slava Ta;
Iisuse, cel ce ai şezut pe Cerul cerurilor, în veci să fie cuvântul Tău în inimile noastre;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 6
Propovăduitorii Slavei dumnezeieşti, începătorii cetelor îngereşti, Tronurile, Heruvimii cei cu ochi mulţi şi Serafimii cei cu câte şase aripi, deschizând îm-preună toate înălţimile cereşti, Te-au întâmpinat pe Tine, Stăpâne al tuturor, şi văzând înălţarea Ta cu trupul, unii pe alţii cu mirare au întrebat: ***Cine este Acesta, care a venit în Edom, Drept şi Puternic în lupte? Cine este Acesta, care a venit din Vosor în trup? De ce este roşie îmbrăcămintea Lui? Pentru că a fost înmuiată în***

sângele, Celui ce a purtat coroană de spini. Acesta este cu adevărat Împăratul Slavei, Mielul lui Dumnezeu, care s-a jertfit şi a înviat pentru mântuirea lumii. Acum Acesta vine în trup, ca să stea de-a dreapta lui Dumnezeu. Acestuia acum să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 6

Ai strălucit de slavă dumnezeiască, Iisuse, când firea omenească s-a îmbrăcat întru aceasta, cu milostivire ai înălţat-o şi împreună cu Tatăl ai aşezat-o şi ai îndumnezeit-o. Iar cetele cereşti fără de trupuri, minunându-se, s-au spăimântat şi cuprinse de frică şi de tulburare, au prea slăvit iubirea Ta de oameni. Împreună cu acestea şi noi, pământenii, slăvind coborârea şi Înălţarea Ta la ceruri, cea pentru noi, ne rugăm, zicând:

Iisuse, fiind izvorul vieţii, prin Înălţarea Ta la cer ne-ai arătat nouă, celor de pe pământ, calea spre viaţa veşnică în Ierusalimul cel de sus;

Iisuse, fiind adânc de milostiviri, prin şederea de-a dreapta Tatălui, simţurile noastre cele trupeşti le-ai îndumnezeit;

Iisuse, cel ce ai luat pe umeri firea noastră cea pierdută, ia asupra Ta şi păcatele noastre cele grele;

Iisuse, cel ce Te-ai ridicat cu Trupul Tău la Tatăl, înalţă şi gândurile noastre ce sunt purtate către cele de jos;

Iisuse, cel ce de pe pământ Te-ai ridicat întru cele înalte şi ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatăl, dă-ne şi nouă să şedem de-a dreapta Ta cu cei ce se mântuiesc;

Iisuse, cel ce din Sion ai arătat strălucirea slavei Tale, învredniceşte-ne să fim părtaşi fericirii Tale veşnice;

Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 7

Vrând să înalţi şi să proslăveşti firea omenească cea căzută prin Adam, ca un nou Adam, urcându-Te la înălţimile cereşti, ai pregătit Scaunul Tău în veacul veacului, - ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu şi de sânurile Părinteşti nu Te-ai despărţit. Veniţi, dar, să ne închinăm lui Iisus cel ce a sărăcit pentru noi şi s-a suit la ceruri, să-I dăm slavă Lui şi să-I cântăm din adâncul sufletului: ***Aliluia!***

Icosul 7

Curată trăire ne-ai descoperit, Doamne, când Te-ai înălţat cu trupul la cer, ca să înnoieşti lumea cea învechită cu mulţime de păcate, arătându-ne în chip vădit, precum glăsuieşte şi dumnezeiescul Pavel, că locuirea noastră este în ceruri. Pentru aceasta să ne înstrăinăm din lumea cea deşartă, mintea la ceruri să o înălţăm şi să-ţi cântăm Ţie aşa:

Iisuse, cel ce cu Îngerii petreci în ceruri, cheamă-ne şi pe noi, să ne luptăm pentru locuinţa cerească;
Iisuse, cel ce în trup fiind, ai vieţuit cu oamenii, învaţă-ne să ne depărtăm de patimile lumeşti;
Iisuse, cel ce ai venit să cauţi oaia cea rătăcită, numără-ne şi pe noi cu turma oilor Tale nerătăcite;
Iisuse, cel ce ai venit să împreunezi firile dezbinate, uneşte cele de pe pământ cu cele cereşti;
Iisuse, cel ce ai şezut pe nor uşor, în ceruri, învredniceşte-ne, ca lăsând cele pământeşti, să privim pururea la porţile cereşti;
Iisuse, cel ce şezi întru slavă, pe Tronul Dumnezeirii, dă-ne nouă, ca deschizând ochii, să pricepem din Lege minunile Tale;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 8

Străină şi minunată este învierea Ta, străină şi înfricoşată este şi Înăţarea Ta, de pe muntele cel sfânt, Dătătorule de Viaţă, Hristoase şi neînţeleasă minţii este şederea Ta cu trupul de-a dreapta Tatălui, despre care David spunea cu duhul: ***"Zis-a Domnul, Domnului Meu, şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale".*** Pentru aceasta toate puterile cereşti văzând suirea Ta la ceruri, cu adevărat s-au aşezat la picioarele Tale, cântând în limbi îngereşti cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cu totul fiind întru cele de Sus, Preadulce Iisuse, când de voie, pentru noi Te-ai înălţat cu slavă la ceruri şi ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatăl şi de cele de jos nicicum nu Te-ai despărţit, pentru că ai făgăduit să fii neîncetat în Biserică şi ai spus celor ce Te iubesc: ***"Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră".*** Această milostivă făgăduinţă pomenind-o şi păstrând-o totdeauna în inimă, îţi cântăm aşa:
Iisuse, cel ce ai primit, după Înălţarea Ta, toată puterea în cer şi pe pământ, primeşte-ne şi pe noi întru veşnica Ta moştenire;
Iisuse, cel ce ai plinit bucuria ucenicilor Tăi prin făgăduinţa Sfântului Duh, umple sufletele noastre cu venirea harului acestuia;
Iisuse, cel ce Te-ai plecat prin coborârea din ceruri, pleacă şi mândria noastră în faţa măreţiei slavei Tale;
Iisuse, cel ce ai prea mărit toată făptura prin Înălţarea Ta, prea măreşte întru cele de sus şi sufletele noastre, ca să cânte cu Îngerii Sfinţenia Ta;
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, cel ce prin Cuvântul Tău ai întărit cerurile, întăreşte în inimile noastre cuvintele Tale ca să nu Îţi greşim Ţie;

Iisuse, Fiul Tatălui, cel ce ai arătat toată puterea Ta cu duhul gurii Tale, înnoieşte Duhul cel drept înlăuntrul nostru ca să nu ne pângărim;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 9
Toată firea omenească cea căzută şi stricată cu păcatele ai luat-o pe umerii Tăi, Stăpâne, Doamne, ai zidit-o din nou prin Tine şi, mai presus de orice început şi putere, ai ridicat-o astăzi şi ai dus-o la Dumnezeu şi Tatăl şi împreună cu Tine ai aşezat-o pe Tronul ceresc, pentru a o sfinţi, a o slăvi şi a o îndumnezei. Iar puterile netrupeşti, mirându-se, au zis: ***Cine este acest bărbat prea frumos, care nu este Om, ci împreună Dumnezeu şi Om***, căruia să-I cântăm acum: ***Aliluia!***

Icosul 9
Dumnezeieştii Tăi ucenici Mântuitorule, s-au mirat de slăvită Înălţarea Ta şi privind la cer, s-au întristat văzându-Te cum Te înalţi şi doi îngeri, îmbrăcaţi în haine albe, au stat lângă ei şi le-au zis, mângâindu-i: ***"Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus, care S-a înălţat de la noi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer".*** Această vestire îngerească despre a doua Ta venire, Doamne, auzind-o ucenicii Tăi s-au bucurat foarte şi noi, împreună cu dânşii, Îţi cântăm cu bucurie aşa:
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi întru toată slava Ta, vino, degrabă, împreună cu sfinţii Tăi Îngeri;
Iisuse, cel ce vei veni iarăşi să faci dreapta judecată, vino cu slavă întru lumina celor sfinte ale Tale;
Iisuse, cel mare şi înfricoşător întru toate cele dimprejur, miluieşte şi apără cu blândeţe toate cele de pe pământ;
Iisuse, cel prea slăvit în Sfatul celor Sfinte ale Tale, Însuţi ne proslăveşte în Cereasca Ta Împărăţie;
Iisuse, cel ce ai străbătut cerurile cu Trupul, binevoieşte să treci şi sufletele noastre prin vămile văzduhului, ca să privim la Faţa Ta;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat pe norii cerului, învredniceşte-ne să Te vedem, cu veselie şi cu îndrăzneală, în ziua cea de pe urmă întru slava Ta;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 10
Vrând să mântuieşti pe ucenicii Tăi care erau împreună cu Tine, Hristoase, Mântuitorule, Te-ai ridicat la ceruri ca să le pregăteşti loc, pentru că în casa Tatălui Tău multe locaşuri sunt, precum Însuţi ai spus, mergând la patimă zicând: ***"Şi dacă mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu".*** Pentru aceasta ***învredniceşte-ne Doamne, ca după moartea noa-***

stră să dobândim biserica nefăcută de mână omenească şi veşnică în ceruri, nu din lemn sau din fân sau din trestie, care nu stă în faţa focului, ci din aur sau argint sau pietre preţioase, zidită pe temeiul Tău, unde Te vom slăvi şi Îţi vom cânta: Aliluia!

Icosul 10

Împărate Preaveşnic, Iisuse Hristoase, cel ce Te-ai înălţat la ceruri cu prea curatul Tău Trup şi pe noi, pe toţi, ne-ai chemat în Patria noastră cerească izbăveşte-ne pe noi de vicleniile lumeşti şi de patimile trupeşti şi ne dăruieşte încă în zilele vieţuirii noastre în trup să ne împărtăşim cu cuget curat de viaţa cerească şi totdeauna să primim în Taina Dumnezeieştii Euharistii hrana cea cerească şi din inimă curată şi cu duh drept să-Ţi cântăm aşa:

Iisuse, marele Arhiereu al bunătăţilor ce vor să fie, prin Înălţarea Ta ai străbătut cerurile cu trupul şi nu ai intrat în biserică făcută de mâini omeneşti, ci chiar în cer, ca să ne aşezi pe noi în faţa lui Dumnezeu;

Iisuse, Făcătorul a toate, cort nefăcut de mână omenească ai înălţat şi ai intrat în Sfânta Sfintelor la Tatăl, cu sângele Tău, ca să ne găteşti nouă mântuire veşnică;

Iisuse, Mielul cel nevinovat şi dumnezeiesc, Tu singur Te-ai jertfit pentru păcatele lumii ca să ridici păcatele, celor mulţi, ridică la Tronul Dumnezeiesc şi jertfa pentru păcatele noastre;

Iisuse, slujitorul noului Legământ, cel ce singur Te-ai înălţat la Tatăl ca să deschizi drum spre Cortul ceresc, primeşte şi suspinurile pentru necurăţia noastră;

Iisuse, prea iubitul nostru Mire, cel ce ai gătit Cămară luminoasă în ceruri, găteşte-ne acolo loc, celor ce Ţie Unuia îţi slujim;

Iisuse, bunule Păstor, cel ce ai gătit turmei Tale pajişte cerească în Rai dăruieşte-ne cununi şi nouă, celor ce îţi slujim Ţie;

Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 11

Cântare de umilinţă aduce dumnezeieştii Tale înălţări, Cuvântule, Maica prea curată, ceea ce Te-a născut pe Tine. Căci aceasta în timpul patimilor Tale, mai mult decât toţi, ca o Maică, a suferit pentru Tine; pentru aceasta, prin proslăvirea Trupului Tău, trebuia ca Dânsa să se îndulcească de multă bucurie, şi cu această mare bucurie a coborât cu apostolii de pe muntele Eleonului şi întorcându-se toţi la Ierusalim, au intrat în foişor şi într-un cuget stăruiau în rugăciune împreună cu femeile, aşteptând pogorârea Sfântului Duh, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu cu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 11

Lumină veşnică şi nestricată a strălucit la toată lumea de pe muntele Măslinilor, unde au stat prea curatele Tale picioare, Hristoase Mântuitorule, deoarece Te-ai înălţat cu slavă la ceruri cu Trupul, ai deschis porţile cereşti, închise prin căderea lui Adam, şi Însuţi fiind Calea, Adevărul şi Viaţa, ai deschis cale oricărui trup către locaşul Tatălui Tău Ceresc, aşa cum ai spus ucenicilor Tăi, zicând: ***"De acum veţi vedea cerurile deschise şi îngerii lui Dumnezeu urcându-se şi coborându-se peste Fiul Omului".*** Pentru aceasta, cunoscând calea Ta, că nimeni nu ajunge la Tatăl decât numai prin Tine, îţi cântăm acestea:
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat la Tatăl pe nori de lumină, luminează sfeşnicul cel stins al sufletelor noastre;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat la cele de sus întru luminile sfinţilor Tăi, aprinde în inimile noastre focul Tău cel de viaţă făcător;
Iisuse, cel ce ai strălucit, prin Înălţarea Ta întru cele de sus, mai mult decât soarele, încălzeşte cu căldura Duhului Tău răceala sufletelor noastre;
Iisuse, cel ce cu Lumină din lumina Dumnezeirii Tale ai strălucit lumii, luminează-ne cu lumina cuvintelor Tale pe noi cei ce dormim în noaptea păcatelor;
Iisuse, Soarele Dreptăţii, cel ce ai răsărit din Fecioară, dăruieşte-ne şi nouă în tot locul vestirea Ta;
Iisuse, Lumina cea neînserată, care vei veni precum fulgerul de la răsărit, nu ne arde pe noi atunci cu focul mâniei Tale;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 12

Har peste har ne-ai dăruit nouă, Preadulce Iisuse, spre desăvârşirea sfinţilor şi spre zidirea Sfintei Tale Biserici, deoarece Te-ai înălţat la ceruri cu prea curatul Tău Trup şi ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatăl. Tu acum Te-ai ridicat mai presus decât cerurile, ca să plineşti toate spre desăvârşirea sfinţilor şi zidirea Bisericii Tale, pentru aceasta ai prădat iadul şi Te-ai dăruit oamenilor ca să-i dobândeşti pe toţi întru unirea credinţei şi cunoaşterea Ta, a Fiului lui Dumnezeu, ca bărbat desăvârşit şi astfel primind mântuirea să-Ţi cântăm cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântând Înălţarea cea de voie la ceruri, ne închinăm şederii Tale Stăpâne, de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatălui, slăvim împărăţia Ta în cer şi pe pământ şi credem cu apostolii Tăi căci cu chipul cu care Te-ai ridicat la cer, cu acelaşi vei veni iarăşi pe nori cu slavă şi cu putere multă. Atunci nu ne ruşina pe noi cei ce credem întru Tine şi îţi cântăm:
Iisuse, cel ce împreună cu Tatăl şezi pe Tronul Dumnezeirii, învredniceşte-ne şi pe noi, cu ajutorul Tău să biruim lumea şi să stăm împreună cu Tine în împărăţia Ta;

Iisuse, cel ce împreună cu Duhul Sfânt, Mângâietorul eşti închinat, nu ne lipsi pe noi de pogorârea acestuia, întru slujirea Ta, după Înălţarea Ta;
Iisuse, cel ce în ceruri eşti împreună cu Heruvimii şi Serafimii şi cu cetele Sfinţilor, dă-ne şi nouă celor ce ne rugăm Ţie, să Te simţim pe Tine;
Iisuse, cel ce ne-ai dăruit nouă Sfintele Tale Biserici, ajută-ne ca, prin şederea în Biserică, să credem că ne aflăm în ceruri;
Iisuse, cel ce pe prea curata Ta Maică, după înălţarea Ta, împreună cu apostolii, ai lăsat-o să fie rugătoare pentru întreaga lume, nu ne lăsa pe noi fără mijlocirea ei şi a Sfinţilor Tăi;
Iisuse, cel ce după Înălţarea Ta, ne-ai lăsat pe pământ Biserica, Mireasa Ta, până la sfârşitul veacului, nu ne lipsi pe noi, fiii Tăi, de binecuvântatele Tale daruri;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 13 (de trei ori)
O, Preadulce şi Atotbunule Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer şi prin şederea de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatălui ai miluit şi îndumnezeit firea noastră cea căzută, caută din înălţimile cereşti la neputincioşii Tăi robi cei plecaţi spre pământ şi ne dăruieşte nouă putere să biruim toate ispitele ce vin de la trup, de la lume şi de la diavolul, ca să cugetăm la cele de sus, şi nu la cele pământeşti. Şi ne păzeşte de toţi vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, care se ridică împotriva noastră. Iar la sfârşitul vieţii pământeşti, înalţă sufletele noastre în locaşurile cereşti, unde, împreună cu toţi Sfinţii, să cântăm: ***Aliluia!***

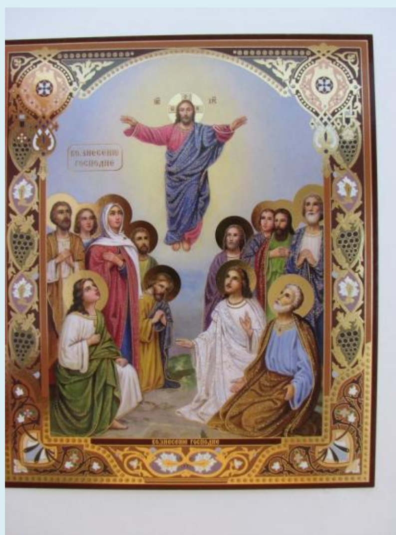
Apoi se zice:

Icosul 1
Cetele Arhanghelilor şi ale îngerilor stând în faţa Ta, Împărate al tuturor, pe muntele Măslinilor, cu frică, Te-au văzut suindu-Te cu trupul la înălţimile cereşti şi proslăvind marea Ta iubire de oameni Ţi-au cântat:
Iisuse, Împărate al slavei, înalţă-Te, la ceruri în strigăte şi în glas de trâmbiţă;
Iisuse, Doamne al Puterilor, înalţă-Te pe Heruvimi şi zboară pe aripile vântului;
Iisuse, Dumnezeule prea veşnic, dă glasului Tău tărie şi putere, ca să cutremure tot pământul;
Iisuse, Lumina cea prea înaltă, arată-Ţi puterea Ta pe nori, şi foc din Faţa Ta să se aprindă;
Iisuse, Răscumpărătorul făpturii, găteşte-Ţi în cer Scaunul Tău şi împărăţia Ta să fie fără de sfârşit;
Iisuse, Făcătorul cerului şi al pământului, şezi de-a dreapta Tatălui, ca să fii Dumnezeul tuturor întru toate;
Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!

Condacul 1

Ţie Domnului şi Împărat al cerului şi al pământului, ca unui biruitor al morţii îţi aducem cântare de laudă, că după prea luminata Înviere din morţi cu slavă la ceruri Te-ai înălţat şi cu prea cinstit Trupul Tău ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu, ca şi firea noastră cea căzută să o înalţi împreună cu Tine şi să ne slobozeşti de patimi din veşnica moarte. Noi, însă, prăznuind dumnezeiasca Ta Înălţare, din sufIet, împreună cu ucenicii Tăi, cântăm: ***Iisuse, cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri!***

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, pogorându-Te din înălţimile cereşti pentru a noastră mântuire şi hrănindu-ne cu bucurie duhovnicească în sfintele şi prea luminoasele zile ale învierii Tale şi, iarăşi, după săvârşirea slujirii Tale pământeşti, Te-ai înălţat cu slavă de la noi la ceruri şi ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu şi Tatălui! În această senină şi atotluminoasă zi a dumnezeieştii Tale Înălţări la ceruri, pământul prăznuieşte şi saltă, cerul se bucură astăzi de Înălţarea Ziditorului făpturii, oamenii slavoslovesc neîncetat văzând firea noastră cea rătăcită şi căzută, pe umerii Tăi, acum, Mântuitorule, luată şi înălţată la ceruri.

Îngerii se veselesc zicând: Cine este acesta, care a venit cu slavă puternic în lupte şi tare în războaie? Acesta este cu adevărat Împăratul Slavei!

Învredniceşte-ne şi pe noi, neputincioşii, care gândim încă la cele pământeşti şi săvârşim neîncetat cele plăcute trupului, să cugetăm la înfricoşătoarea Ta înălţare la cer, grijile cele trupeşti şi cele lumeşti să le lepădăm şi împreună cu apostolii Tăi să privim acum la cer şi, cu toată inima şi cu tot cugetul nostru, să ne amintim că

acolo sus, în ceruri, este sălaşul nostru, iar aici pe pământ suntem doar străini şi călători, plecaţi din casa Părintească în ţara îndepărtată a păcatului.

Pentru aceasta Te rugăm cu osârdie Doamne, ca prin prea slăvită înălţarea Ta, să însufleţeşti conştiinţa noastră, să ne scoţi din robia acestui trup şi a acestei lumi păcătoase şi să ne învredniceşti să cugetăm la cele înalte, nu la cele pământeşti; că nu se cuvine să ne fie nouă pe plac, ci Ţie, Domnului şi Dumnezeului nostru, să-Ţi slujim şi să lucrăm, până când dezlegându-ne de legăturile trupului şi trecând vămile văzduhului, să dobândim cereştile Tale locaşuri, unde stând de-a dreapta Slavei Tale, împreună cu Arhanghelii şi Îngerii şi cu toţi Sfinţii, vom proslăvi Preasfânt Numele Tău, împreună cu Părintele Tău Cel fără de început şi cu Preasfântul şi Bunul şi de Viaţă Făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pe Muntele Măslinilor la locul Înălţării Domnului

Inchinarea unei maicute la Piatra Inaltarii

"Doamne, Iisuse Hristoase, cel care Arhiereu al nostru Te-ai făcut ca să Te poţi aduce pe Tine Însuţi jertfă pentru răscumpărarea noastră din blestemul legii şi din robia păcatului, cel care înaintea înfricoşătoarelor Tale patimi în rugăciunea Ta arhierească ai cerut: "Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea", cel care la patruzeci de zile de la Învierea Ta Te-ai înălţat la cer din acest loc, ajută-ne ca, la vremea de Tine hotărâtă pentru fiecare, toţi să fim împreună cu tine şi să ne bucurăm de vederea slavei pe care Ţi-a dat-o dintru început Tatăl.

Dumnezeule, Mântuitorul nostru, cel care în timp ce Te înălţai de aici la cer ca să şezi de-a dreapta Tatălui cu trupul Tău pe care L-ai îndumnezeit, binecuvântând pe ucenicii întristaţi i-ai mângâiat trimiţând peste ei făgăduinţa Tatălui, că cei ce vor sta în cetate vor fi îmbrăcaţi cu putere de sus, îmbracă-ne cu puterea harului şi pe noi, cei care Te aşteptăm stând în Biserica Ta, Ierusalimul cel de sus, pe care ni l-ai lăsat nouă, creştinilor, mai tare decât orice cetate din lumea aceasta, nebiruită nici de porţile iadului.

Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, cel care despărţindu-Te de ucenici i-ai făcut părtaşi tainei că Ţi s-a dat toată puterea, în cer şi pe pământ, pe noi cei care, ascultând cele ce ne-ai spus în ultima clipă că trebuie să propovăduim în numele Tău şi altora în urma Ta, ne-am botezat în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, împuterniceşte-ne să păzim mai întâi noi toate câte ne-ai poruncit nouă, ca, prin pilda vieţii, să îi îndemnăm şi pe alţii a face asemenea.

Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Fiul Tatălui şi Fiul Omului, cel care după desăvârşirea celor necesare pentru mântuirea sufletelor tuturor oamenilor, ridicându-Te la cerul din care Te-ai coborât ca să faci aceasta, ne-ai asigurat că nu

rămânem singuri, făgăduind "Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului", fii şi cu noi în toate clipele vieţii noastre, ca să nu se împuţineze puterile noastre sufleteşti în faţa ispitelor şi să nu cunoaştem deznădejdea.

Aducându-ne aminte de cruce, de groapă, de Înviere, de Înălţarea Ta la cer, Te rugăm, Mântuitorule, ajută-ne ca păşirea noastră pe urmele Tale să fie spre urmarea Ta şi în duh, în toate, la bine şi la rău, prin împlinirea cuvintelor ce ni le-ai lăsat prin Sfânta Evanghelia Ta şi astfel să nu venim goi şi fără de roade când ne vei chema la Tine, ci pe toate ale vieţii noastre să Ţi le putem întoarce şi să le poţi primi ca ale Tale dintru ale Tale.

Amin".

(în: Ierom. Grigorie Sandu, "Mântuitoarea frică de Dumnezeu", Editura Christiana, Bucureşti, 2008)

Imnografie

Tropar la Praznicul Înălţării Domnului: Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor, cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredinţându-se ei, prin binecuvântare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

Condac la Praznicul Înălţării Domnului: Plinind rânduiala cea pentru noi şi cele de pe pământ unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, nicicum despărţindu-Te, ci rămânând nedepărtat şi strigând celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră!

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înălţarea Domnului (Ziua Eroilor)

Înălţarea Domnului Iisus Hristos este prăznuită la 40 de zile după Înviere, în Joia din săptămâna a 6-a după Paşti. Această sărbătoare este cunoscută în popor şi sub denumirea de Ispas. În această zi, creştinii se salută cu „Hristos S-a înălţat!“ şi „Adevărat S-a înălţat!“

Timp de 40 de zile de la dumnezeiasca Sa Înviere din morţi, Hristos-Domnul S-a arătat ucenicilor Săi şi prin multe semne doveditoare i-a încredinţat că El este Mântuitorul Hristos înviat.

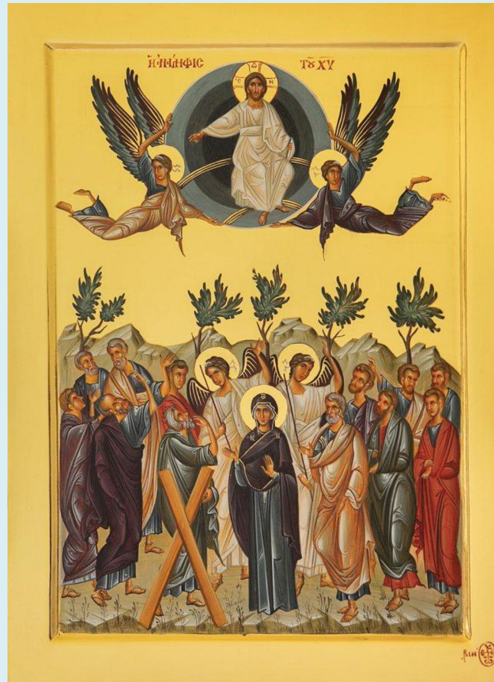
La sfârşitul acestei perioade, S-a arătat pentru ultima oară ucenicilor Săi, le-a făgăduit trimiterea Duhului Sfânt şi, mergând în afara Ierusalimului, S-a înălţat sub privirile lor la cer, binecuvântându-i. „Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare” (Luca 24, 51-52).

În timp ce Mântuitorul Iisus Hristos Se înălţa la cer, doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe s-au arătat zicându-le apostolilor: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer” (Fapte 1, 11).

Înălţarea Domnului este sărbătoarea cerurilor deschise pentru oameni, ca locuinţă veşnică şi adevărată patrie.

„Plinind rânduiala cea pentru noi, și pe cele de pe pământ unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, de unde nicidecum nu Te-ai despărțit, ci ai rămas nedepărtat, grăind celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi și nimeni împotriva voastră.” (Condacul praznicului)

Calendar Ortodox - Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor)

Pe când Mântuitorul se afla împreună cu ucenicii, mai înainte de Pătimirile Sale, le-a făgăduit venirea Preasfântului Duh, zicând: Este de folos să Mă duc Eu; că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni (Ioan 16, 7). Şi iarăşi: Când va veni Acela, vă va învăţa pe voi tot adevărul (Ioan 16, 3).

De aceea, după Învierea din morţi, arătându-Se lor timp de patruzeci de zile, nu necontenit, ci din când în când, gustând mâncare înaintea lor şi înfăţişându-le şi mai lămurit Învierea, în cea din urmă zi, făgăduindu-le multe despre cele privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu, le-a poruncit lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să rămână acolo, aşteptând venirea Preasfântului Duh.

Deci le-a poruncit lor să rămână în Ierusalim, ca acolo să se întărească mai întâi propovăduirea Evangheliei, ca nu cumva depărtându-se în locuri străine să poată fi cu uşurinţă defăimaţi; şi pentru că trebuia să se pregătească acolo ca nişte ostaşi, cu armele Duhului, şi aşa să pornească la luptă, pentru propovăduirea Evangheliei.

Iar când a sosit vremea Înălţării, împlinind cuvintele prorocilor (Cf. Zaharia 14, 4) Mântuitorul i-a dus cu Sine pe Muntele Măslinilor (numit în greceşte Eleon) şi le-a grăit lor despre propovăduirea Lui până la marginea lumii, precum şi despre viitoarea Lui Împărăţie, cea necuprinsă cu mintea, deoarece vedea că şi ei vor să-L întrebe despre cele ce trebuiau să facă.

Şi de faţă fiind acolo şi Maica Sa, a trimis înaintea lor îngeri, ca să le arate înălţarea la cer. Şi, pe când ei priveau, un nor L-a ridicat din mijlocul lor, purtându-L în sus.

Şi astfel, înconjurat de îngerii trimişi înaintea Lui, care se întreceau unii pe alţii să ridice porţile cerurilor şi care erau uimiţi de roşeaţa de sânge a trupului şi a veşmintelor Lui (cf. Isaia 63, 1-6), S-a înălţat şi a şezut de-a dreapta Tatălui, îndumnezeind vrajba cea de demult, am fost împăcaţi cu Dumnezeu.

Iar nişte îngeri, în chip de bărbaţi, au stat înaintea apostolilor, zicând: Bărbaţi galileeni, de ce staţi în mirare, uitându-vă spre cer? Acest Iisus Dumnezeu, pe care Îl vedeţi cu trup, aşa va veni iarăşi, cu trup adică, dar nu ca mai înainte, în sărăcie şi tăcere, ci înconjurat de îngeri, cu slavă mare, precum Îl vedeţi acum.

Atunci apostolii, încetând de a mai privi, s-au întors de pe Muntele Măslinilor. Acest munte este foarte aproape de Ierusalim, cam la 2.400 de paşi, adică un drum de sâmbătă, întrucât Moise orânduise în Lege ca numai atâţia paşi să se facă sâmbăta; de altfel, chiar Cortul Mărturiei era departe de tabăra iudeilor, în pustie, numai cu atâţia paşi. De aceea li se îngăduia să meargă sâmbăta acolo, spre a se închina; dar o călătorie mai lungă nu le era îngăduită.

Apostolii, întorcându-se în Ierusalim, s-au urcat în foişorul cel de sus, în care se adunau ei, împreună cu femeile mironosiţe şi cu Maica Domnului, stăruind în post şi rugăciune, aşteptând venirea Preasfântului Duh, potrivit făgăduinţei, care avea să se împlinească în ziua Cincizecimii.

Cel ce Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Comentarii patristice - Înălţarea Domnului

Înălţarea Domului la cer (Ev.: Luca 24, 36-53)

(Luca 24, 36-43)
Şi pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor şi le-a zis: Pace vouă. Iar ei, înspăimântându-se şi înfricoşându-se, credeau că văd duh. Şi Iisus le-a zis: De ce sunteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine că am. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. Iar ei încă necrezând de bucurie şi minunându-se, El le-a zis: Aveţi aici ceva de mâncare? Iar ei i-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere. Şi luând, a mâncat înaintea lor.

Hristos este prezent pentru a întări credinţa

Mai întâi trebuie să observăm şi să ne amintim că Domnul a binevoit să stea în mijlocul ucenicilor care vorbeau în jurul Lui şi să-şi descopere prezenţa într-o arătare a Sa. Acest lucru l-a promis tuturor credincioşilor atunci când a spus: Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor (Mt. 18,20). Pentru a întări statornicia credinţei noastre, pe care prezenţa bunăvoinţei dumnezeieşti o aduce, El doreşte uneori să-şi arate prezenţa într-o arătare fizică a Sa. Deşi noi stăm departe până şi de picioarele Apostolilor, în cazul nostru, trebuie

să fim încredinţaţi că acelaşi lucru se întâmplă şi cu noi din mila Sa. El este în mijlocul nostru ori de câte ori suntem adunaţi în numele Lui. Numele Lui este Iisus, adică Mântuitorul nostru (În 14,8). Când venim împreună şi vorbim despre modul cum primim mântuirea cea veşnică, este fără de îndoială că ne adunăm în numele lui Iisus. Nu este deci permis să ne îndoim că Iisus este în mijlocul nostru atunci când vorbim despre lucrurile pe care El le iubeşte. Cu cât mai adevărat este El prezent, cu atât mai mult noi reţinem în inimă deplin ceea ce mărturisim cu gura noastră.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus aduce pace de la Naşterea la Moartea Sa

Noi trebuie să vedem că atunci când Iisus apare în faţa apostolilor, El imediat le dăruieşte lor bucuriile păcii. El repetă acelaşi lucru care este o parte a cinstitei slave a nemuririi, pe care l-a dat ca o făgăduinţă specială a mântuirii şi vieţii, când era pe cale să meargă la Pătimire şi la moarte. Pacea Mea o las vouă. Pacea Mea o dau vouă (În 14,27). Îngerii văzuţi imediat după ce s-a născut proclamau de asemenea păstorilor harul acestui dar, lăudându-L pe Dumnezeu şi spunând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire. Cu siguranţă, întregul plan al venirii Izbăvitorului în trup este reconcilierea lumii. Pentru acest scop El a devenit om, a suferit moarte şi a înviat din morţi. El a făcut aceasta pentru a ne conduce pe noi, care stârnisem mânia lui Dumnezeu prin păcat, înapoi la pacea lui Dumnezeu, prin lucrarea împăcării Sale. Profetul în mod corect i-a dat lui Iisus numele Părinte al veacului ce va să fie şi Domnul Păcii (Îs. 9,6). Apostolul de asemenea a scris despre El neamurilor care au crezut. El a spus Veniţi, El v-a adus vestea cea bună a păcii, celor de departe, şi pace celor de aproape, pentru că prin El noi avem intrare la Tatăl prin Acelaşi Duh (Ef. 2,17-18).

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 2, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ucenicii sunt tulburaţi

Convinşi de atâtea exemple de virtute, noi credem că Petru nu s-ar fi putut îndoi. Este de asemenea clar că Ioan a crezut atunci când l-a văzut pe Mântuitorul (În 21,7). El crezuse deja când a văzut mormântul gol, fără trupul lui Iisus (În 20,8). Atunci de ce spune Luca că ei erau tulburaţi? Mai întâi afirmaţia majorităţii include opinia celor puţini. În al doilea rând, deşi Petru a crezut în înviere, el a putut să fie

tulburat când a văzut că Domnul apare neaşteptat în trupul Său, într-o cameră unde uşile erau încuiate, iar zidurile erau solide (În 20,19). Luca urmează detaliile din punct de vedere istoric. Unul priveşte sfârşitul, iar celălalt succesiunea evenimentelor. Spunând Apoi le-a deschis mintea, să înţeleagă Scripturile, el de asemenea declară că ucenicii au crezut.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Expunere la Evanghelia după Luca 10, 179, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ucenicii dispreţuiesc moartea

Eu însumi sunt convins şi cred că El a fost în trup după Înviere. Când a venit la Petru şi la ceilalţi, El a spus: Pipăiţi-Mă, atingeţi-Mă şi vedeţi că nu sunt o nălucă fără de trup. Şi ei imediat L-au atins. Şi ei s-au convins, punând mâna pe trupul Lui şi simţind respiraţia Lui. Din această pricină, ei au dispreţuit moartea şi s-au arătat biruitori asupra ei. După Înviere, Iisus de asemenea a mâncat şi a băut cu ei ca o fiinţă umană reală, deşi duhul Lui era unit cu Tatăl.

(Sfântul Ignatie de Antiohia, Epistola către Smirneni 3, 1-2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus le arată rănile Lui

Pentru a-i convinge cu adevărat şi pe deplin, că El este acelaşi care a suferit, imediat le arată că, fiind Dumnezeu prin fire, El cunoaşte ceea ce este ascuns. Gândurile neliniştite din ei nu au putut fi ascunse de El. Şi le spune De ce sunteţi tulburaţi? Aceasta este dovada clară că Cel care este înaintea lor nu este o altă persoană. El este acelaşi pe Care L-au văzut suferind moarte pe Cruce şi pogorâre în mormânt, chiar Cel care vede mintea şi inima şi de Care nimic nu este ascuns. El le dă aceasta ca un semn: cunoaşterea Lui despre tumultul gândurilor lor. Cu alte cuvinte El le dovedeşte că moartea a fost biruită şi că firea omenească a dezbrăcat stricăciunea întru El. El le arată mâinile Sale, picioarele şi găurile piroanelor. El le îngăduie să-L atingă şi să se convingă în orice fel că acelaşi trup care a suferit, acum este înviat. Nimeni să nu se îndoiască de Înviere. Deşi auzi Sfintele Scripturi care spun că trupul omenesc se seamănă trup fizic şi învie trup duhovnicesc (I Cor. 15,44), nu te îndoi de întoarcerea trupurilor omeneşti la nestricăciune.

(Sfântul Chiril de Alexandria, Comentariu la Luca 24, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Firile dumnezeiască şi omenească ale lui Hristos sunt nedespărţite

Învierea Domnului a fost cu adevărat învierea trupului real, pentru că nu a fost înviată altă persoană decât ceea care a fost răstignită şi a murit. Ce altceva a fost împlinit în cele patruzeci de zile dacă nu aceea că s-a întregit credinţa noastră şi s-a realizat curăţarea de orice întuneric? Pentru o vreme, El a vorbit cu ucenicii şi a rămas cu ei, a mâncat cu ei şi le-a permis să Îl atingă cu atingere cercetătoare şi atentă celor care erau sub influenţa îndoielii. Acesta a fost scopul pentru care El a intrat atunci când uşile erau încuiate. El le-a dăruit Sfântul Duh prin suflarea Lui. După ce le-a dat lumina inteligenţei, El le-a deschis tainele Scripturilor Sfinte. În aceeaşi persoană, El le-a arătat rana din coastă, urmele cuielor şi toate dovezile proaspete ale Pătimirii. El le-a spus Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, căci Eu Însumi sunt. Pipăiţi-Mă şi vedeţi că duhul nu are carne şi oase cum Mă vedeţi pe Mine având. El a făcut toate acestea pentru ca noi să cunoaştem că proprietăţile firii umane şi ale celei dumnezeieşti rămân în El fără a cauza o despărţire. Acum noi cunoaştem că Cuvântul nu este ceea ce este trupul. Acum noi putem mărturisi că Unicul Fiu al lui Dumnezeu este Cuvânt şi Trup.

(Sfântul Leon cel mare, Tomos 5, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus le arată ucenicilor rănile pe care le va arăta Tatălui

Atunci, ucenicii fiind tulburaţi, gândeau că văd un duh. Pentru a ne arăta evidenţa Învierii, Domnul spune Pipăiţi-Mă şi vedeţi, că duhul nu are carne şi oase, cum Mă vedeţi pe Mine având. El de fapt intră în camera închisă şi încuiată cu prezenţa învierii trupului, nu printr-o fire spirituală. Ei ating şi pipăie un trup, deci noi vom învia în trup. Se seamănă trup firesc, învie trup duhovnicesc (I Cor. 15,44). Primul este în regulă, al doilea este necopt pentru că poartă încă firea petelor pământeşti. Nu le-a dat Iisus ucenicilor să atingă trupul Lui care era plin de semnele rănilor şi de urmele zgârieturilor (În 20,27)? Prin aceasta nu numai că întăreşte credinţa, ci şi aprinde iubirea, pentru că El a primit aceste răni de dragul nostru şi a refuzat să le înlăture, pentru a-I arăta lui Dumnezeu Tatăl preţul libertăţii noastre. Tatăl Îl pune pe Fiul acesta unic de-a dreapta Sa, îmbrăţişând cununile mântuirii noastre.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Expunere la Evanghelia după Luca 10, 169-170, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Peştele fript reprezintă credinţa martirilor

În timp ce ei erau copleşiţi de bucurie, ei se bucurau şi se îndoiau în acelaşi timp. Ei văzuseră şi atinseseră, dar credeau cu greu. Ce cutremurător favor dăruit nouă! Noi nici n-am văzut, şi nici nu L-am atins, şi totuşi am crezut. În timp ce ei erau cuprinşi încă de bucurie şi de mirare, El le-a zis: Aveţi aici ceva de mâncare? Desigur că voi puteţi crede că sunt viu şi sănătos, dacă vă însoţesc pe voi la o masă. Ei I-au oferit ceea ce aveau: o bucată de peşte fript. Peştele fript înseamnă martiriul, credinţa dovedită prin foc. De ce este doar o bucată? Pavel zice: Dacă voi da trupul meu să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu sunt (I Cor. 13,3). Imaginaţi-vă o companie întreagă de martiri. Unii suferă din iubire, alţii suferă din mândrie. Îndepărtează această bucată de mândrie şi oferă bucata de iubire. Aceasta este mâncarea pentru Hristos. Dăruieşte-I lui Hristos această bucată. Hristos iubeşte pe martirii care suferă din iubire.

(Fericitul Augustin, Predici 229, 3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus lasă deoparte toate pătimirile

După Învierea din morţi, El lasă deoparte toate pătimirile: foame, sete, somn şi oboseală şi celelalte asemenea. Deşi El a gustat mâncare după Înviere, nu a fost supus nici unei legi a firii. El nu a simţit foame, dar la vremea potrivită, El a confirmat adevărul învierii, arătând că trupul cu care a suferit şi cel cu care a înviat este acelaşi.

(Sfântul Ioan Damaschinul, Credinţa ortodoxă 4.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus mănâncă peşte fript pentru a le confirma credinţa

Pentru a naşte în ei o mai statornică credinţă în învierea Lui, El cere ceva de mâncare. Ei aduc o bucată de peşte fript, pe care El o ia şi o mănâncă în faţa lor. El a făcut aceasta doar pentru a arăta că Cel înviat din morţi este acelaşi cu cel care a mâncat şi a băut cu ei în toată perioada când a fost şi a vorbit cu ei ca Om, aşa cum spune proorocul (Baruh 3, 37). El voia ca ei să perceapă că trupul omenesc cu siguranţă are nevoie de acest fel de susţinere, pe când duhul nu are. Puterea lui Hristos depăşeşte cercetarea omenească. Ea nu este la nivelul înţelegerii evenimentelor obişnuite. El a mâncat o bucată de peşte datorită învierii. Consecinţele fireşti ale mâncării nu au avut loc în cazul lui Hristos, aşa cum

necredincioşii ar putea obiecta, ştiind că orice mâncare care intră în gură trebuie neapărat să iasă (Mt. 15,17). Credinciosul însă nu se va lăsa amăgit de asemenea subterfugiu, ci va lăsa toate acestea la puterea lui Dumnezeu.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca 24, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Luca 24, 44-49
Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească Hristos şi aşa să învieze din morţi a treia zi. Şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteţi martorii acestora. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus.

Iisus aminteşte de profeţiile Sale şi de profeţiile din Vechiul Testament

După ce El a ţinut strâns gândurile lor prin ceea ce a spus, prin atingerea mâinilor lor şi prin împărtăşirea din mâncare, apoi le-a deschis mintea ca să înţeleagă că El trebuia să sufere, până la moartea pe lemnul Crucii. Domnul le reaminteşte apostolilor ceea ce El a spus. El i-a avertizat de suferinţele Sale pe Cruce, după cum şi profeţii au vorbit din vechime. El de asemenea deschide ochii inimii lor pentru a înţelege vechile profeţii.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca 24, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Credinţa tuturor celor aleşi este aceeaşi

Când era aproape de a se înălţa la ceruri, Domnul nostru mai întâi a avut grijă să instruiască ucenicii cu blândeţe despre taina credinţei în El. Ei vor putea să o propovăduiască cu mai mare siguranţă lumii, pentru că ei au primit-o din gura Adevărului Însuşi şi au recunoscut faptul că toate cuvintele proorocilor s-au referit la El. El a venit în mijlocul lor după biruinţa Învierii Sale, aşa cum ascultăm acum ceea ce s-a spus în Evanghelie. El a spus: Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus pe când eram cu voi. Aceasta înseamnă pe când aveam încă trup pătimitor şi muritor, ca voi. Tot ceea ce a fost scris despre Mine în Legea lui Moise şi în prooroci şi în psalmi trebuia să fie împlinit. El a spus că a împlinit tainele pe care

Moise, proorocii şi psalmii le-au proclamat. Este pe deplin evident că Biserica este una în toţi sfinţii ei şi că credinţa tuturor celor aleşi este aceeaşi, a celor care au precedat şi a celor care au urmat vieţii Lui în trup. Noi suntem mântuiţi prin credinţa în Întrupare, în Pătimire şi în Învierea Lui, pe care le-a împlinit.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Hristos vorbeşte despre Biserică

Ce le-a spus lor din Scripturi? El le-a spus: Pocăinţa şi iertarea păcatelor trebuie să fie propovăduite în numele Lui la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Ucenicii nu ştiau asta. Ei puteau să vadă pe Hristos vorbind despre Biserica ce avea să fie. Când Hristos a spus ceva ceea ce nu puteau să vadă, ei au crezut. Ei puteau vedea capul, dar nu puteau vedea trupul. Noi putem vedea trupul, dar credem despre Cap. Ele sunt două: Mire şi Mireasă, Cap şi trup, Hristos şi Biserica. El s-a arătat ucenicilor şi le-a făgăduit lor Biserica. El ne-a arătat nouă Biserica şi ne-a poruncit să credem în El. Apostolii au văzut un lucru, dar nu l-au văzut pe celălalt. Noi vedem un lucru şi nu-l vedem pe celălalt. Având Capul împreună cu ei, au crezut cele despre trup. Având trupul cu noi, noi trebuie să credem cele despre Cap.

(Fericitul Augustin, Omilii 229, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Succesiunea necesară

Ucenicii învaţă faptul că Învăţătorul lor S-a supus pe Sine la un nenumărat şir de abuzuri din mâinile celor fărădelege şi până la condamnarea la moarte pentru mântuirea lor. Aceasta efectiv îi îndeamnă să rabde toate adversităţile de orice fel pentru mântuirea lor. Ei şi-au adus aminte că prin Tainele Lui ei au fost curăţiţi, sfinţiţi şi uniţi în trupul Celui care, atunci când a gustat moartea pentru ei, le-a dat lor model de înviere imediată din morţi. Căci prin ce altceva ar putea ei să primească speranţă pentru învierea lor? A fost necesar pentru Hristos să sufere şi să învie din morţi a treia zi, spune El, şi pentru voi să se propovăduiască pocăinţa şi iertarea păcatelor în numele Lui la toate neamurile. Este, desigur, o succesiune necesară. Mai întâi Hristos a trebuie să-şi verse Sângele Său pentru mântuirea lumii. Apoi, prin Înviere şi Înălţare, El le-a deschis fiinţelor umane porţile Împărăţiei Cerurilor. La sfârşit, El a trimis pe cei care trebuie să propovăduiască la toate neamurile, în toată lumea, cuvântul vieţii şi să săvârşească Tainele credinţei.

Prin aceste Taine, ei pot fi mântuiţi şi ajung la bucuriile patriei cereşti, împreună cu Omul Iisus Hristos. El este singurul Mediator între Dumnezeu şi fiinţele umane (I Tim. 2,5), şi Lucrător împreună cu ele. El trăieşte şi domneşte în vecii vecilor. Amin.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Propovăduirea începe la Cincizecime

Domnul nu numai că şi-a vărsat Sângele, ci şi-a folosit moartea pentru pregătirea vindecării. El a înviat din morţi pentru a ne arăta un exemplu de înviere. El a suferit cu răbdare pentru a ne învăţa răbdarea pe care trebuie să o avem. În învierea Lui, El ne-a arătat răsplata răbdării. Aşa cum ştiţi şi cum mărturisim toţi, El s-a înălţat la ceruri şi apoi a trimis pe Duhul Sfânt, aşa cum a făgăduit. Vă amintiţi că a spus apostolilor: Rămâneţi în cetate până vă veţi îmbrăca cu putere de sus. Făgăduinţa Lui s-a adeverit. Sfântul Duh a venit, a umplut pe ucenici, iar ei au început să vorbească în limbi tuturor neamurilor. Un semn de unitate a fost pecetluit în ei. O singură persoană vorbea lor în toate limbile, pentru că unitatea Bisericii avea să vorbească în toate limbile.

(Fericitul Augustin, Omilii 175, 3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Propovăduirea pentru pocăinţă şi iertare începe la Ierusalim

Propovăduirea pentru pocăinţă şi pentru iertarea păcatelor prin mărturisirea numelui lui Hristos începe pe bună dreptate de la Ierusalim. Prima rădăcină a credinţei în El avea să fie adusă la lumină acolo unde s-au împlinit măreţia învăţăturilor şi virtuţilor Lui, triumful Pătimirii Sale, bucuria Învierii şi Înălţării Sale. Prima mlădiţă a Bisericii înfloritoare, ca un fel de viţă prea bună, avea să fie plantată aici. Printr-o creştere a răspândirii Cuvântului, Biserica avea să-şi extindă ramurile învăţăturilor Sale în întreaga lume. Proorocia lui Isaia avea să fie adusă la împlinire. El spune că Legea va ieşi din Sion şi Cuvântul Domnului din Ierusalim şi El va judeca neamurile şi va osândi pe mulţi (Îs. 2,3-4). Era potrivit ca propovăduirea pocăinţei şi iertarea păcatelor, vestea cea bună predicată neamurilor idolatre şi celor întinaţi de diferite fapte rele, să înceapă de la Ierusalim.

Poate că unele dintre neamuri, adânc îngrozite de gravitatea păcatelor celor din Ierusalim, s-ar putea îndoi de posibilitatea de a primi iertare dacă ar rodi fapte

vrednice de pocăinţă (Mt. 3,8; Lc. 3,8). Însă El le-a dăruit iertarea chiar celor din Ierusalim, care L-au blasfemiat şi L-au răstignit pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus le dăruieşte Duhul Sfânt

Mântuitorul făgăduieşte ucenicilor pogorârea Duhului Sfânt, pe Care Dumnezeu Îl anunţase din vechime prin Ioil (Ioil 2,28). El de asemenea făgăduieşte putere de sus, pentru ca ei să fie tari, invincibili şi fără frică în propovăduirea tainelor dumnezeieşti neamurilor de pretutindeni.

El le spune că ei au primit Duhul după Înviere. Luaţi Duh Sfânt (În 20,22). Şi adaugă: Aşteptaţi făgăduinţa Tatălui, pe care aţi auzit-o de la Mine. Că Ioan a botezat cu apă, dar după puţine zile veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt (Fapte 1,4-5). Botezul nu va mai fi în apă, pentru că ei primiseră botezul apei deja, ci va fi cu Duhul Sfânt. El nu adaugă apă la apă, ci completează ceea ce era incomplet, adăugând ceea ce lipsea.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca 24, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Duhul Sfânt le va da putere

El spune Voi sunteţi martorii acestor lucruri. Şi iată trimit asupra voastră făgăduinţa Tatălui Meu. Şi adaugă ceva legat de aşteptarea promisă atunci când spune: Şedeţi în cetate până ce vă veţi îmbrăca cu putere de Sus. El a promis că puterea va veni asupra lor din ceruri, pentru că, deşi ei aveau deja Duhul Sfânt, ei L-au primit deplin după ce Hristos s-a înălţat la ceruri. Chiar înainte de Pătimirea Sa, prin puterea Duhului Sfânt, ei puteau alunga mulţi demoni, vindecau mulţi bolnavi şi propovăduiau cuvântul vieţii oricui puteau (Mt. 10,1; Mc. 3,7; Lc. 9,1-2).

Odată ce El a înviat din morţi, ei au fost în mod special împrospătaţi de harul Aceluiaşi Duh Sfânt. Ioan scrie: Luaţi Duh Sfânt. Cărora le veţi ierta păcatele, vor fi iertate, şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi (În 20,22-23). El i-a îmbrăcat pe ei cu această putere mai mare din ceruri atunci când ei au primit limbile de foc la zece zile după Înălţarea Domnului (Fapte 2,2-3). Aşa că ei au fost aprinşi cu o asemenea siguranţă a puterii, încât nici o ameninţare de la stăpânitori nu i-a putut opri să vorbească tuturor despre numele lui Iisus (Fapte 4,18-21).

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Îmbrăcaţi cu putere de sus

Voi aveţi încă multe de auzit. El se înalţă la ceruri fiind însoţit de ochii ucenicilor care priveau la El. El îi lasă să vadă înălţarea, pentru a-i face mărturisitori. Ei cu siguranţă L-au văzut, L-au atins şi L-au simţit. Ei îşi confirmă credinţa privind la El (înviat) şi atingându-L. Acum, ei Îl însoţesc cu privirea lor când se înalţă la cer. Cu urechi ascultătoare, ei aud glasul îngerului, asigurându-i şi spunându-le că Hristos va veni iarăşi.

Toate acestea s-au împlinit pentru ei. Nu numai privirea către El, nu numai că au fost ţinuţi de mână de mâna lui Iisus, ci toate acestea s-au împlinit pentru ca ei să devină mărturisitori ai lui Hristos şi să rabde toate cu vitejie pentru propovăduirea Adevărului, luptându-se împotriva minciunii chiar şi cu vărsarea sângelui lor. Cine le-a dat lor o asemenea putere? Ascultaţi-L pe Domnul Însuşi: Rămâneţi în cetate până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus. Aţi văzut şi aţi atins, dar încă nu sunteţi capabili să propovăduiţi şi să muriţi pentru ceea ce aţi văzut şi aţi atins, până când nu vă veţi îmbrăca cu putere de sus. Lăsaţi fiinţele umane să plece acum şi să-şi atribuie diferite puteri, dacă pot să facă ele ceva. Aşa era Petru, dar El încă nu fusese confirmat a fi piatra. El nu era încă îmbrăcat cu putere de sus, pentru că nimeni nu poate primi nimic dacă nu i-a fost dat din ceruri (În 3,27).

(Fericitul Augustin, Predici 265 D 6, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Luca 24, 50-53

Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

La Betania, Iisus îi binecuvântează

Apoi i-a dus afară până în Betania, şi ridicându-şi mâinile Sale, i-a binecuvântat. Mântuitorul nostru vine în trup ca să ia păcatele lumii, să desfiinţeze ceea ce oamenii meritau datorită primului blestem şi să dăruiască credincioşilor moştenirea veşnicelor bunătăţi. Cu dreptate a încheiat tot ceea ce a făcut în lume, cu cuvinte de binecuvântare. A arătat că El este cu adevărat Cel despre Care s-a scris: Căci binecuvântare va da Cel ce pune Lege (Psalmul 83,7). Era potrivit ca pe cei pe care

îi conducea către binecuvântare să-i ducă spre Betania, care se tâlcuieşte casa ascultării. Dispreţul şi mândria merită blestemul, iar ascultarea merită binecuvântarea. Domnul Însuşi a fost ascultător faţă de Tatăl până la moarte (Fil. 2,8), pentru ca să restaureze harul pierdut al binecuvântării lumii. El dăruieşte binecuvântarea vieţii cereşti doar celor care se luptă în Sfânta Biserică să respecte poruncile dumnezeieşti.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Hristos se înalţă de pe Muntele Măslinilor

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că Betania este pe un versant al Muntelui Măslinilor. Aşa cum Betania reprezintă Biserica ascultătoare de poruncile lui Dumnezeu, tot aşa Muntele Măslinilor reprezintă foarte potrivit Persoana Domnului. Venind în trup, El este deasupra tuturor sfinţilor, care sunt doar simple fiinţe umane, prin măreţia demnităţii Lui şi prin harul puterii Lui spirituale. Noi Îi cântăm Lui în Psalmi: Dumnezeu, Dumnezeul nostru, te-a uns cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe părtaşii tăi (Psalmul 44, 7). Citirea aceasta din Evanghelie aduce mărturie că El a promis darul aceleiaşi sfinte ungeri părtaşilor Săi, credincioşii. El a trimis ceea ce promisese, aşa cum ştim, nu mult după aceea (Fapte 2,2-4). Este încântător să auzi cum casa ascultării, Sfânta Biserică, este clădită pe coasta Muntelui Măslinilor.

Să citim Evanghelia lui Ioan, unde este scris că, atunci când s-a împlinit suferinţa de pe Cruce, unul dintre ostaşi cu suliţa a împuns coasta Sa, şi îndată a ieşit sânge şi apă (În 19,34). Acestea cu adevărat sunt Sfintele Taine prin care se naşte Biserica şi se hrăneşte în Hristos. Acestea sunt apa Botezului, care spală Biserica de păcate, şi Sângele din Potirul Domnului, care confirmă darurile ei. Ea este pecetluită cu ungerea Sfântului Duh.

Muntele pe ale cărui coaste este situată Sfânta Cetate, pe care este împărţit darul binecuvântării, cu dreaptă măsură este numit Muntele Măslinilor, ca să poată fi desăvârşit în ziua izbăvirii.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

El a creat o nouă cale pentru noi

După ce i-a binecuvântat şi a mers puţin mai departe, El S-a înălţat la ceruri pentru a se împărtăşi de Tronul Tatălui, cu trupul care era unit cu El. Cuvântul a făcut această nouă cărare pentru noi atunci când a venit în trup. După aceasta, la timpul rânduit, El va veni iarăşi în slava Tatălui Său, împreună cu îngerii, şi ne va înălţa şi pe noi pentru a fi împreună cu El. Să Îl slăvim pe El!

Fiind Dumnezeu Cuvântul, El a devenit Om de dragul nostru. El a suferit de bună voie în trup, a înviat din morţi şi a desfiinţat stricăciunea. A fost înălţat la ceruri şi va veni cu slavă mare să judece viii şi morţii, pentru a răsplăti fiecăruia după faptele lui.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca 24, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus se înalţă după ce îi binecuvântează pe ucenici

Şi în timp ce îi binecuvânta, s-a despărţit de ei şi s-a înălţat la cer. Trebuie să observăm că Mântuitorul S-a înălţat la ceruri după ce a dat binecuvântare ucenicilor Lui. În acelaşi timp, trebuie să ne amintim că, aşa cum citim în Faptele Apostolilor, îngeri s-au arătat lor în timp ce priveau înălţarea Domnului. Aceştia au zis către ei: El va veni iarăşi tot aşa cum L-aţi văzut înălţându-Se la cer (Fapte 1,11). Trebuie să lucrăm cu toată atenţia pentru a înţelege că Domnul se va pogorî să ne judece pe noi în aceeaşi formă şi fire a trupului cu care s-a înălţat. De vreme ce a plecat binecuvântând pe apostolii Săi, El de asemenea ne va face şi pe noi părtaşi şi vrednici de binecuvântarea Lui atunci când va veni. El ne va dărui nouă aceeaşi demnitate ca a celor cărora le va spune atunci când vor sta de-a dreapta Lui: Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, şi primiţi împărăţia (Mt. 25,34).

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus se înalţă la ceruri în Trupul Său, cu firea cea dumnezeiască şi cu cea omenească

Aţi auzit ceea ce a ajuns la urechile noastre chiar acum, din Evanghelii: Şi ridicându-şi mâinile Sale, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, s-a despărţit de dânşii şi s-a înălţat la cer. Cine a fost înălţat la cer? Domnul Hristos. Cine este Domnul Hristos? Este Domnul Iisus. Ce este aceasta? Ai de gând să separi dumnezeiescul de omenesc şi să distingi Persoana lui Dumnezeu de persoana Omului, aşa încât să nu mai fie o Treime de trei Persoane, ci o Pătrime de patru?

Tot aşa cum tu, o fiinţă umană, eşti suflet şi trup, tot aşa Domnul Hristos este Cuvântul, suflet şi trup. Cuvântul nu pleacă de la Tatăl. El deopotrivă a venit la noi şi nu L-a părăsit pe Tatăl. El deopotrivă a luat trup în pântece şi a continuat să guverneze universul. Ce a fost înălţat la cer, dacă nu ceea ce a fost luat de pe pământ? Adică, vrem să spunem, trupul însuşi, carnea însăşi, despre care El vorbea atunci când spunea apostolilor: Pipăiţi-Mă şi vedeţi că duhul nu are carne şi oase cum Mă vedeţi pe Mine având (Lc. 24,39). Să credem aceasta, fraţilor şi surorilor, şi dacă avem dificultăţi în a răspunde obiecţiilor filosofilor, să rămânem în ceea ce a fost demonstrat în cazul Domnului, fără nici o dificultate a credinţei. Să îi lăsăm pe ei să vorbească, iar noi să credem.

(Fericitul Augustin, Predici 242, 6, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Bucuria intrării în ceruri prin Trupul lui Iisus

Iubiţii mei, în tot acest timp dintre Învierea Domnului şi Înălţarea Lui, providenţa lui Dumnezeu s-a gândit la aceasta, a învăţat aceasta şi a pătruns în ochii şi în inima lor. El a dorit ca ei să-L recunoască pe Domnul Iisus Hristos cu adevărat înviat, pe Cel ce s-a născut cu adevărat, a suferit cu adevărat şi a murit cu adevărat. Adevărul evident i-a întărit pe fericiţii apostoli, şi pe toţi ucenicii care erau înfricoşaţi de moartea Lui pe Cruce şi care se îndoiau de Învierea Lui. Rezultatul a fost nu numai acela că n-au mai fost cuprinşi de tristeţe, ci s-au umplut de mare bucurie atunci când Domnul a plecat în înălţimile cerurilor.

A fost cu adevărat un izvor de mare şi negrăită bucurie în ochii oştirilor cereşti că firea neamului nostru omenesc s-a înălţat deasupra demnităţii tuturor creaturilor cereşti. A trecut de cetele îngereşti şi s-a înălţat dincolo de înălţimile arhanghelilor. În înălţarea ei, firea noastră omenească nu s-a oprit la nici o înălţime cerească până când această fire nu a fost primită pe Tronul Tatălui celui veşnic. Firea noastră omenească, unită cu dumnezeirea Fiului, s-a aşezat pe Tronul Slavei Sale.

Înălţarea lui Hristos este înălţarea noastră. Speranţa Trupului (Biserica) este acolo unde este slava Capului (Hristos). Să ne bucurăm, iubiţilor, cu bucurie vrednică şi să ne veselim în sfântă recunoştinţă. Astăzi nu numai că am fost făcuţi cetăţeni ai Raiului, dar am pătruns chiar în înălţimile cerurilor, în Hristos. Harul cel de negrăit al lui Hristos, pe care l-am pierdut prin voia cea rea a diavolului, ne pregăteşte pe noi mai deplin pentru această slavă. Fiind încorporaţi în El, Fiul lui Dumnezeu ne-a pus pe noi, cei pe care vrăjmaşul cel violent ne-a aruncat din fericirea cea dintâi, de-a dreapta Tatălui. Fiul lui Dumnezeu trăieşte şi domneşte împreună cu Dumnezeu Tatăl cel atotputernic şi cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Leon cel mare, Predici 73, 3-4, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Pururea în Templu

Rugându-se, ei s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare şi erau toată vremea în Templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Iubiţi fraţi şi surori, trebuie pururea să ne aducem aminte, mai ales în acest loc, cuvintele Domnului spuse în timp ce-i fericea pe apostoli: Fericiţi sunt ochii care văd ceea ce vedeţi voi (Lc. 10,23). Cine este cu adevărat capabil să descrie sau să-şi imagineze cu vrednicie cu ce binecuvântată tristeţe şi-au coborât ochii către pământ ei care priveau către Cel care era slăvit de ceruri ca Împărat al tuturor? El s-a întors acum pe Tronul slavei Tatălui Său, împreună cu firea cea muritoare cucerită, pe care a luat-o întru Sine. Cât de dulci erau lacrimile care au curs din ochii lor, ai celor care ardeau de speranţă vie şi de bucurie, în aşteptarea propriei intrări în ţara părintească a Tatălui! Ei ştiau că Dumnezeul şi Domnul lor duce pe tronul slavei însăşi firea lor. O asemenea privelişte cu adevărat i-a mângâiat! Apoi ei s-au închinat locului unde au stat picioarele Lui (Ps. 131,7). Cu multe lacrimi, ei au udat locul unde erau urmele paşilor Lui. Apoi imediat s-au întors la Ierusalim, unde El le-a poruncit să aştepte venirea Duhului Sfânt.

(Beda venerabilul, Omilii la Evanghelii 11, 15, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

De la Înălţarea lui Iisus la Cincizecime

El s-a înălţat în cea de-a patruzecea zi. Iată-ne astăzi, când toţi cei prezenţi sunt umpluţi cu Duhul Sfânt, acum când El vine asupra lui sau a ei, şi ei vorbesc în limbile tuturor neamurilor. El ne porunceşte unitatea prin limbile tuturor oamenilor. Domnul porunceşte unitatea când învie din morţi. Hristos porunceşte aceasta în timp ce Se înalţă la cer. Duhul Sfânt confirmă aceasta atunci când vine astăzi.

(Fericitul Augustin, Predici 268, 4, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Înălţarea Domnului

Iubiţi credincioşi, Biserica cea dreptmăritoare a lui Hristos are un brâu; un brâu falnic, cu care se încinge în fiecare an. Brâul aceasta poartă pe dânsul douăsprezece semne, adică douăsprezece mari sărbători cu praznice împărăteşti.Brâul acesta cu un capăt ajunge la Buna Vestire şi cu celălalt ajunge până acum, până în ziua de azi, la Înălţarea Domnului.

Toate dumnezeieştile taine care sunt însemnate pe brâul Bisericii îşi au originea lor dogmatică şi tainică în dumnezeiasca Scriptură. Ele sunt:

- ***Buna Vestire,***
- ***Naşterea Mântuitorului,***
- ***Botezul,***
- ***Întâmpinarea,***
- ***Răstignirea,***
- ***Învierea şi***
- ***celelalte toate.***

Aşa şi ***dumnezeiescul praznic de astăzi al Înălţării Domnului a fost proorocit cu o mie de ani mai înainte de către marele şi dumnezeiescul prooroc David în psalmi***, de două şi de trei ori zicând aşa: „***Înalţă-te peste ceruri, Dumnezeule, şi***

peste tot pământul slava Ta” (la fel şi la Iov 22, 12). N-a zis să se înalţe peste cer, că nu S-a suit Mântuitorul nostru numai peste un cer, ci peste nenumărate ceruri. Dar şi **dumnezeiescul apostol Pavel** zice: „***Şi acest Iisus Care S-a pogorât până la temeliile cele mai de jos ale pământului*** (adică până la iad), ***Acesta este Care S-a şi suit mai presus de toate cerurile, de-a dreapta măririi, întru cele înalte***”.

Deci, Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu S-a suit în cer, nici peste cer, ci peste ceruri. ***Nimeni nu ştie numărul cerurilor; unii au spus că-s şapte, alţii că-s nouă. Dar Scriptura nu ne arată.*** Nenumărate sunt cerurile şi nemăsurat este Dumnezeu cu vechimea, cu puterea, cu înţelepciunea şi cu toate. ***Aşadar Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a suit mai presus de toate cerurile.***

Însă pentru ce S-a înălţat Domnul? Pentru care pricină S-a înălţat? Aţi auzit cântându-se aseară, în stihurile de la strană: „***Şi S-a suit Mântuitorul în ceruri, ca să ne trimită nouă pe Prea Sfântul Duh***” (vezi Marcu 16, 19; Efeseni 4, 10).

- ✓ ***Deci prima pricină pentru care S-a înălţat Domnul de la pământ la cer este ca să ne trimită nouă pe Duhul Sfânt.*** Aşa a spus şi El în dumnezeiasca Evanghelie: „***Trebuie să Mă duc Eu, că de nu Mă voi duce Eu la cer, nu va veni la voi Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede***” (Ioan 14, 26; 15, 26).

- ✓ ***A doua pricină pentru care S-a înălţat Mântuitorul la cer este pentru ca să plinească rânduiala cea pentru noi.*** Auziţi ce scrie la condacul acestui prealuminat praznic: „***plinind rânduiala cea pentru noi***” (se face-n cer şi pe pământ) şi toate celelalte (vezi condacul praznicului).

Care-i rânduiala aceasta? Iată care: Dumnezeu Tatăl a trimis pe Mântuitorul în lume, căci zice dumnezeiescul Evanghelist Ioan: „***Aşa a iubit Dumnezeul lumea, încât pe Unul Născut Fiul Său l-a trimis***” pentru răscumpărarea ei. Şi l-a trimis nu numai aşa, ca să vie şi să se ducă, ci cu o misiune mare pentru cer şi pentru pământ. Şi această misiune s-a împlinit astăzi.

A venit Cuvântul lui Dumnezeu sau S-a întrupat. Căci zice: „***Şi Cuvântul trup S-a făcut***” (Ioan 1, 14).

S-a întrupat, s-a născut, s-a botezat, a petrecut în taină 30 de ani, iar trei ani şi jumătate a predicat Evanghelia. După aceea a primit înfricoşatele şi preamântuitoarele patimi, pentru noi păcătoşii şi pentru a noastră mântuire.

Căci a spus **Isaia** mai înainte: „***Şi prin rănile Lui noi toţi ne-am vindecat***” (Isaia 53, 5). ***Pentru vindecarea noastră a trebuit să sufere El răni şi cu rana Lui să vindece rănile noastre cele sufleteşti. Şi după aceea a înviat din morţi, a biruit moartea prin moartea Sa, iar acum biruinţa Lui se desăvârşeşte prin Înălţarea la Cer.***

Deci, astăzi s-a împlinit rânduiala cea pentru noi, adică ***misiunea cea mare pe care a avut-o Cuvântul lui Dumnezeu de la Tatăl Său; să vie, să se nască, să trăiască împreună cu noi, să sufere şi să învie pentru noi şi să Se înalţe la cer, de unde S-a coborât. Aceasta e rânduiala pe care a plinit-o Iisus Hristos.***

Astăzi, în ziua de Înălţare, Hristos împlineşte deci toată rânduiala cea pentru noi. A împlinit tot ce-a fost scris pentru Dânsul în sfatul cel veşnic al lui Dumnezeu.

- ✓ ***A treia pricină pentru care S-a înălţat Iisus Hristos este ca să ne înalţe pe noi de pe pământ la cer, din iad la Rai, din moarte la viaţă.*** Asta-i ultima pricină. Că a spus în dumnezeiasca sa Evanghelie: „***Şi când Mă voi înălţa, pe toţi vă voi trage la Mine***” (Ioan 15, 5).

Dar cum se înalţă oamenii la cer? Cum îi trage Iisus în fiecare minut?
Aţi auzit aseară, la ultima paremie, ce a spus proorocul Isaia? „***Dintre vii Te-ai pogorât la ei şi Te-ai înălţat ca să înalţi pe toţi fiii întru toate zilele veacului***” (Isaia 42, 6).

Ai auzit pentru ce S-a pogorât Iisus Hristos? Pentru dragoste.

Ai auzit pentru ce s-a înălţat? **Ca să înalţe pe toţi fiii omeneşti**, *nu într-o zi, nu în două, nu într-un an, nu într-o sută de ani, nu într-o mie sau zece mii de ani, ci* „***întru toate zilele veacului***”, *adică cât va fi lumea.*

Dar cum se înalţă oamenii la cer? Prin darul Sfântului Duh, prin darul şi mila lui Dumnezeu.

Când este omul în păcat de moarte şi este călduţ, ştiţi unde este cu sufletul? În iad. E mai jos decât toate dobitoacele câmpului, decât toate păsările cerului, decât toată zidirea. ***El se află atunci cu sufletul în iad. Dar prin pocăinţă adevărată şi prin darul Sfântului Duh, care dezleagă prin mâna duhovnicului păcatele, se ridică din iad în Rai, se ridică din moarte în viaţă, şi din om păcătos ce era, asemenea cu dracii, se face asemenea cu îngerii. Şi nu numai cu îngerii, ci asemenea cu Dumnezeu, pe cât este cu putinţă.*** Căci auzi ce zice proorocul: „***Eu***

am zis: Dumnezei sunteţi şi fii ai Celui Prea Înalt toţi. Dar voi ca nişte oameni muriţi *(adică prin păcat)* ***şi ca nişte boieri*** *(adică asemenea unor draci)* ***cădeţi***" (Psalmii 81, 6).

De ce se cheamă păcatul cădere? Căci se zice: a căzut cineva în păcatul curviei, sau a căzut cineva în mândrie, sau în lăcomie, sau în beţie, sau în iubire de argint, sau în ură. ***Tot păcatul se cheamă cădere.*** De ce? ***Pentru că păcatele ne trag în jos de la Dumnezeu, ne coboară de la treapta de oameni şi ne fac dobitoace.*** Căci a zis proorocul: „***Şi omul, în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele fără de minte şi s-a asemănat lor*** "(Psalmii 48, 12, 21). Deci din oameni ne facem dobitoace şi mai răi ca dobitoacele, ne facem draci. Că nici dracii nu hulesc pe Dumnezeu în faţă, dar omul cu mintea sa Îl huleşte. Deci iată unde ne coboară păcatul. ***Păcatul ne trage mereu în jos, în fundul iadului, asemenea cu dracii, iar darul lui Iisus Hristos şi darul Sfântului Duh mereu ne înalţă şi mereu ne ridică.*** Căci zice proorocul: „***De şapte ori de va cădea dreptul, de şapte ori se va ridica***". Şapte înseamnă număr fără de număr, înseamnă veşnicie, la nesfârşit. Adică mereu se repetă căderea şi ridicarea omului. **Deci de va cădea omul în toată viaţa sa, să nu se deznădăjduiască de a se ridica, să se înalţe iarăşi prin darul Sfântului Duh, prin pocăinţa cea adevărată.**

Dar înălţarea aceasta a omului din iad şi din rânduiala dobitoacelor, şi din rânduiala păgânilor şi a celor ce nu cunosc pe Dumnezeu, cum se face? Deodată? Nicidecum.
Aşa **ne învaţă dumnezeieştii Părinţi**. ***Omul, când se ridică, se ridică pe trepte.*** Nu deodată se face sfânt, după cum nici deodată nu se face drac, ci se ridică pe trepte; cei ce se străduiesc pe calea mântuirii vor merge dintr-o măsură în alta, cum a zis înainte proorocul: „***Merge-vor din putere în putere***" (Psalmii 83, 8). ***Ei capătă mai întâi o putere din darul Sfântului Duh în inima lor, o parte din tăria de a sta în poruncile lui Hristos, o măsură din virtute – şi după aceea păşesc pe alte trepte.***

Care sunt treptele acelea, ne arată dumnezeieştii Părinţi. **Treptele urcuşului duhovnicesc sunt trei.** Care? Aţi auzit în Scriptură la Levitic (22, 1-17), unde se vorbeşte de sâmbătă, de sâmbete şi de sâmbetele sâmbetelor; şi iarăşi: de seceriş, de secerişuri şi de secerişul sufletului raţional; şi iarăşi de tăierea-împrejur, de tăierea tăierii-împrejur şi de tăierea inimii în duh, cum zice marele apostol Pavel (Romani 2, 29).

Acestea arată tainic în legea veche şi în cea nouă urcuşul sufletului către Dumnezeu. Toate aceste simboluri, toate aceste Scripturi, după **dumnezeiescul**

Maxim Mărturisitorul, arată urcuşul, sau cum se înalţă un suflet până se face Dumnezeu după dar. Toate acestea sunt simbolizate, după Scripturi, de ziua a şasea, a şaptea şi a opta. ***Toate trei treptele duc la îndumnezeirea după dar.*** ***Ele sunt făptuirea morală, contemplaţia naturală în duh şi teologia mistică, adică cunoaşterea tainică a lui Dumnezeu*** (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Filocalia, vol. II, cap. 37, 38, 39 – p.136).

Dar ce este sâmbăta sufletului raţional? Sâmbăta în legea veche înseamnă odihnă. ***Sufletul nostru, zbuciumat de păcate, de cădere, având conştiinţa pătată de păcatele sale, când pune început bun cu darul lui Iisus Hristos şi se ridică din păcat şi se înalţă puţin pe treapta faptelor bune, ajunge la oarecare odihnă, dar nu la desăvârşire.*** ***Deci, când vei auzi în Scriptură de sâmbătă, să ştii ce înseamnă aceasta.*** ***Iată ce spune*** **dumnezeiescul Maxim*****: sâmbăta e nepătimirea sufletului raţional care a lepădat prin făptuire semnele păcatului.***

Să vă dau o pildă. ***Un om a fost beţiv, a fost desfrânat, a fost ucigaş, a fost tâlhar, a fost iubitor de argint. Cine ştie ce a făcut săracul în viaţă, că toţi suntem păcătoşi. Dar el s-a spovedit la duhovnic cu toată inima, s-a curăţit şi s-a hotărât să se lepede cu toată puterea de păcate.***

- ***În locul beţiei să pună înfrânare,***
- ***în locul lăcomiei de pântece – postul,***
- ***în locul iubirii de argint şi zgârceniei – milostenia,***
- ***în locul desfrânării – curăţenia,***
- ***în locul somnului mult – privegherea.***

Şi a plantat prin făptuire fapte bune în locul vechilor păcate, pe care le săvârşise mai înainte. ***El se află acum pe treapta întâi a urcuşului duhovnicesc, dar de-abia cu faptele, nu cu mintea.***

Căci auzi ce spune: „***Sâmbăta sufletului raţional este nepătimirea sufletului raţional care prin făptuire a lepădat de-abia semnele păcatului***”. N-a spus rădăcinile, ci semnele. ***Acest om care se sileşte să facă fapte bune în locul celor rele şi pune început bun de faptă numai cu lucrarea din afară, de-abia a ajuns la prima odihnă a sufletului său raţional.*** ***El află o oarecare mângâiere, dar încă e chinuit de gânduri, încă păcătuieşte cu mintea, încă este în păcat cu mintea. Şi lupta lui cu mintea este groaznică, căci lupta cu patimile cele trupeşti, cele cu lucrul, ţine până la o vreme, dar lupta cu mintea, pentru părăsirea păcatului cu mintea, ţine până la moarte.***

Şi despre sâmbete, adică despre sâmbetele îndoite, iată ce spune **dumnezeiescul Maxim**: „***Îndoitele sâmbete înseamnă a doua treaptă a urcuşului duhovnicesc. Şi se tâlcuieşte aşa: slobozenia sufletului raţional, care îşi retrage mintea sa din simţire, părăsind lucrarea după firea simţurilor prin contemplaţia naturală în duh, adică prin cugetarea la Dumnezeu din zidiri, prin raţiunile lucrurilor***”.

Cum se întâmplă asta? Noi, păcătoşii, în general am părăsit păcatul cu lucrul. Dar cu gândul încă ne luptăm, cu mintea încă păcătuim, cu mintea încă slujim păcatului, fie al făţărniciei, fie al vicleniei, fie al desfrânării, al zavistiei, al urii, al mândriei, al iubirii de slavă, al răutăţii, al mâniei, al răpirii şi nu ştiu mai care din patimile sufleteşti. Unele sunt care se văd, altele care nu se văd, dar sunt mai rele şi mai vătămătoare decât cele care se văd. Căci Hristos Mântuitorul, când a venit în lume, n-a mustrat pe curvă, nici pe vameşi sau curvari, pe cei ce făcuseră păcate trupeşti. Oare aţi auzit în Evanghelie: „Vai de tine, curvo!”? „Vai de tine, tâlharule!”? „Vai de tine, vameşule, că eşti păcătos şi faci nedreptate!”? Nu! Ci a zis: ***Vai vouă făţarnicilor, vai vouă fariseilor, vai vouă cărturarilor nebuni şi orbi!*** Şi cine a spus acestea? Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Care priveşte în sufletul nostru. „***De milioane de ori*** – cum spune Solomon – ***ochii lui sunt mai luminoşi decât soarele***”. El era Dumnezeu şi poporul de jos Îl iubea, că simţea puterea Dumnezeirii Lui, că le vorbea ca Unul ce are putere, iar nu asemenea cărturarilor. Îl iubeau, dar şi El, văzând credinţa sinceră a lor, îi iubea din inimă, când mergeau după El pe munte, şi pe jos, flămânzi, ***când a înmulţit pâinile în pustie*** (vezi Matei 17, 19-23; 23, 16).

Căci a zis: „***Milă Îmi este de popor, că sunt ca oile care n-au păstor***”, risipite. Dar pe cei dintre mari, pe cărturari, pe farisei şi pe saduchei îi mustra, căci vedea într-înşii toate vicleniile şi făţărniciile lor. La curve, la tâlhari, la vameşi, chiar de vedea păcate grele, vedea la ei şi căinţa, umilinţa şi hotărârea de îndreptare. Iar pe cărturari şi farisei, la care vedea patimi grele sufleteşti, ca ura, zavistia, făţărnicia, pizma, viclenia şi altele, care sunt mai grele ca patimile cele trupeşti, pururea îi mustra şi le zicea: „***Vai vouă!***”, ca un Dumnezeu Care cunoaşte inimile.

Deci iată că sunt păcate cu gândul, care nu se văd, dar sunt mult mai grele şi mai rele decât cele cu trupul.

Am ajuns deci la treapta a doua a urcuşului duhovnicesc. Auzi în ce constă această treaptă: „***Sâmbetele însemnează slobozenia sufletului raţional care a părăsit chiar şi lucrarea cea după fire a simţurilor prin contemplaţia naturală în duh***”.

Aceasta este treapta a doua pentru suflet. ***Dar cum se urcă pe ea? Prin lupta cu mintea. Prin ea se ajunge la contemplaţia naturală în duh.***

- Mai înainte o femeie frumoasă îl smintea, acum nu-l mai sminteşte. *Când vede o fiinţă frumoasă, se mută cu mintea şi zice: dacă fiinţa aceasta e frumoasă, dar un înger cât este de frumos? Dar Heruvimii, dar Serafimii, dar Cel ce i-a făcut pe dânşii?* ***Îşi mută mintea de la frumuseţea cea de aici la frumuseţea cea din ceruri şi, în loc să se smintească, se foloseşte.***
- Mai înainte, dacă auzea o muzică de dans, aceasta îi tulbura mintea şi sufletul. ***Pe treapta a doua a urcuşului duhovnicesc, nu-l mai tulbură, ci chiar îl foloseşte.*** Căci zice: *dacă oamenii pot să cânte din fluier şi din trâmbiţe şi din organe aşa de frumos, ce trebuie să fie în ceruri, cum cântă îngerii, ce dănţuire este acolo?* Căci se spune astăzi: „***Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă***” (Psalmii 46, 5). Când puterile cereşti L-au văzut pe Mântuitorul Care ridica porţile cele de sus, toţi îngerii trâmbiţau, toţi cântau şi în glas de sunet mare şi în mare cântare S-a suit Hristos şi a ridicat – n-a deschis – porţile cerului. Le-a ridicat pentru toate veacurile. ***Şi dumnezeiescul Ioan Gură de Aur zice: „Vezi că nu le-a deschis, ci le-a ridicat de tot?”.*** Prin urmare, cel ce a ajuns la treapta a doua a urcuşului duhovnicesc aşa cugetă când aude o cântare lumească sau un om cântând, sau o femeie, sau o trâmbiţă, sau un fluier.
- Iar când vede soarele, cugetă aşa: „***Dacă aici soarele luminează aşa, ce trebuie să fie acolo, unde luminează Hristos, Soarele Dreptăţii?***” (**Filocalia**, vol. II, p. 136).

Astfel, omul, pe treapta a doua a urcuşului duhovnicesc, prin contemplaţia naturală în duh, adică privirea curată la zidirea lui Dumnezeu, se suie îndată cu mintea de la cele văzute la cele gândite şi nevăzute, căpătând slobozenie din ispite, cum spune dumnezeiescul Maxim.

- El se mută cu mintea de la cele auzite aici pe pământ la cântările cele din cer şi zice cu mintea sa: *„Dacă oamenii aceştia de ţărână ştiu să cânte aşa, apoi ce cântări trebuie să fie acolo în Cer?”.*
- Tot aşa şi de va mirosi ceva frumos, se gândeşte la mireasma florilor Raiului; şi aşa mută cu mintea şi celelalte simţiri, prefăcând prin contemplaţie toate cele auzite – sau văzute, sau gustate, sau mirosite, sau pipăite – în cugetări duhovniceşti.

Iar treapta a treia a urcuşului, adică a înălţării sufletului pe treapta cea mai de sus, se numeşte în Scriptură sâmbetele sâmbetelor. Cel ce a păşit pe treapta a treia a urcuşului duhovnicesc nu mai are nevoie de trepte, nu mai are nevoie să

vadă frumuseţea cea de aici ca să se suie cu mintea la frumuseţea cea de sus, sau să audă o cântare de aici ca să se ducă la cântarea cea de sus, sau să miroasă ceva frumos de aici ca să gândească la mireasma Raiului. ***Cel care a ajuns cu darul lui Iisus Hristos pe treapta a treia a urcuşului duhovnicesc a devenit un Dumnezeu după dar.*** El are îndumnezeirea cea după dar sau teologia mistică, adică el are comuniune nemijlocită cu Dumnezeu, nu mai are nevoie de treapta zidirii. În el trăieşte Hristos, cum grăia Pavel: „***Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine***” (Romani 5, 16), sau cum spune în altă parte: „***Aşadar – noi avem mintea lui Hristos***” (I Corinteni 3, 15; Galateni 4, 6). Pavel, când a zis că are mintea lui Hristos, trăia în Hristos şi Hristos trăia într-însul, şi deci nu mai vorbea mintea sa, ci mintea lui Hristos. **Un asemenea om este pe treapta cea mai de sus, pe cea de a treia treaptă a urcuşului duhovnicesc – de care foarte puţini şi foarte rar se mai învrednicesc în zilele noastre –, este fiul lui Dumnezeul după dar.** Acesta a ajuns ziua a opta, cum zice ***dumnezeiescul Maxim: „Ziua a opta după Scripturi este egală cu treapta a treia a urcuşului duhovnicesc”.*** Ea se numeşte şi sâmbăta sâmbetelor, nu se mai cheamă slobozenia sufletului, sau nepătimirea de pe treptele cele mai de jos. ***Sâmbetele sâmbetelor se numesc***: „***odihna duhovnicească a sufletului raţional care părăseşte chiar şi lucrarea cea după fire a simţurilor şi-şi întoarce mintea sa chiar şi de la cugetările cele mai duhovniceşti din zidiri. Prin ce? Prin extazul dragostei, care o leagă cu totul numai de Dumnezeu în noianul dragostei***”. Acela nu mai ştie nimic decât să-L iubească pe Dumnezeu. ***Unul ca acela ajunge la Sfântul Antonie cel Mare, care zicea: „Nu mă mai tem de Dumnezeu”. Şi l-a întrebat unul: Dar de ce ? „Pentru că-L iubesc”.*** **Simţind dragostea lui Iisus în inima lui, nu se mai temea nici de moarte, nici de foame, nici de sete, nici de osteneală, nici de ocară, nici de batjocură. De ce? Pentru că trăia în Hristos şi Hristos în el, şi astfel era foarte convins că fără voia lui Dumnezeu nu i se va întâmpla nimic. Aşa e omul care s-a înălţat cu sufletul său pe treapta a treia a urcuşului duhovnicesc.**

Fraţii mei, sunt lucruri cam grele pentru dumneavoastră, cei de la ţară. Călugării le înţeleg mai bine. Dar ne întoarcem la o povestire uşoară, ca să vă folosim pe toţi.

Oare dacă Mântuitorul S-a înălţat la cer, au fost şi sfinţi care s-au înălţat? **Da.**

- ✓ Dumnezeiasca Scriptură ne spune de ***Enoh***, că s-a răpit şi nu s-a mai aflat, dar nu se ştie dacă chiar în cer.
- ✓ ***Ilie*** nu s-a înălţat nici el chiar la cer. Dar unde? S-a înălţat „ca la cer”, deci cam spre cer.
- ✓ În hronografe şi alte cărţi se păstrează o istorie despre unul din sfinţii care s-au înălţat la cer. Ştiţi cine? A fost ***fiul lui Adam, Set***. Istoria sfântă spune că Set a fost foarte iubit de Dumnezeu. Pe acest fiu i l-a dat Dumnezeu lui

Adam în locul lui Abel care a fost ucis de fratele său, Cain. ***Şi acest fiu a fost blagoslovit cu mari daruri de la Dumnezeu, că a fost plăcut lui Dumnezeu. Şi spune o istorie sfântă că acest Set s-a răpit la cer.*** Dar pentru ce? Ca să înveţe astronomia de la îngeri. De aceea, bine a zis ***Marele Vasile că: „mult vestita astronomie, pentru cel credincios, e o a doua teologie”.*** Pentru că precum auzim, astronomia îşi are originea de la Dumnezeu; căci chiar îngerii au învăţat pe om astronomia. ***Se zice că Set a stat la cer 40 de zile şi 40 de nopţi şi a învăţat astronomia în cer, mişcarea astrelor cereşti, întunecarea soarelui, a lunii şi celelalte semne care se arată pe cer ca să le cunoască oamenii, când Dumnezeu e supărat, când vrea să schimbe vremea şi celelalte. Dar Set, care a fost răpit, zice Scriptura şi istoria, sau când a fost dus la Dumnezeu, a uitat şi de foame şi de sete, ca şi Moise pe Muntele Sinai. Acesta a vorbit cu Dumnezeu şi a postit de două ori câte 40 de zile, numai în gândire de Dumnezeu stând, fără să mănînce şi să bea. Aşa a făcut şi Set. Fiindcă se afla în convorbire cu Dumnezeu şi îngerii îl învăţau semnele astrelor şi mişcările lumii şi celelalte, când s-a coborât la pământ, copiii nu-i mai ziceau tată. Dar cum? Dumnezeu! Aşa de tare strălucea faţa lui*** (vezi Hronograful lui Gheorghe Chedrenos). Iar de Moise zice Scriptura că a primit pe Muntele Sinai atâta lumină de la Dumnezeu, care i-a dat tablele legii, încât ***fiii lui Israil nu puteau privi la el*** (Ieşirea 24, 17; 34, 29-30). De aceea îşi punea un văl pe faţă, căci îi strălucea faţa prea tare. Dar de Moise spune Scriptura că a fost numai pe Muntele Sinai, pe când de Set spune că a fost la cer.

Se zice că fiii lui Set de aceea se cheamă, în Scriptură, fiii lui Dumnezeu, iar fiii lui Cain fiii dracilor şi fiii oamenilor; pentru că au început să-i zică tatălui lor Dumnezeu. Atâta slavă şi frumuseţe şi podoabă a adus Set, când s-a pogorât de la Dumnezeu. Şi l-au întrebat fiii: „Tată, nu cumva te-ai făcut Dumnezeu?”. Iar el le-a răspuns: „Nu dragii mei, nu m-am făcut Dumnezeu. Eu sunt rob al lui Dumnezeu şi om stricăcios asemenea vouă, dar eu am fost acolo unde e Dumnezeu”. „Şi ce ţi-au spus, tată?”. „Iată ce mi-au spus: «Să păziţi legile lui Dumnezeu, învăţate de la Adam, pe care le-a primit de la Dumnezeu în conştiinţă, şi să băgaţi de seamă să nu vă căsătoriţi cu odrasle din neamul lui Cain, că este blestemat»”. Căci Scriptura spune că Dumnezeu a blestemat pe Cain. Dar ce mai spune Scriptura? Că s-au rănit fiii lui Set de frumuseţea fiicelor lui Cain şi le-au plăcut şi le-au luat în căsătorie. De aceea mânia lui Dumnezeu a venit asupra lor. Sit le-a spus: „Dragii tatii, să nu cumva să vă căsătoriţi cu urmaşe din neamul cel blestemat al lui Cain. Căci a spus Dumnezeu că atunci când vă veţi amesteca cu neamul acela, se vor naşte uriaşi şi va veni potopul pe faţa pământului şi va pierde pe tot poporul. Căci voi

sunteţi neam sfânt, sunteţi ramură din rădăcină sfântă; să nu vă amestecaţi cu blestemaţii aceia de sălbatici!".
Şi a trăit Set 812 ani. În timpul cât a trăit Set, fiii săi nu au călcat porunca lui Dumnezeu. Dar dacă a murit Set, copiii au zis unul către altul: „Ei! Tata a zis să nu iau cutare fată în căsătorie, dar el a murit, şi dacă mie îmi place, de ce să n-o iau? Că-i din neamul lui Cain?". Şi au călcat porunca tatălui lor. Şi au început să-şi ia femei din neamul lui Cain.
Dar ce s-a întâmplat? Cum au început să-şi ia neveste din neamul lui Cain, se năşteau uriaşi. Aceştia creşteau de-o palmă în fiecare zi, creşteau mari ca chedrii Libanului, de 70-80 de stânjeni înălţime. Şi erau cei mai sluţi şi mai spurcaţi oameni de pe faţa pământului, cum spune Sfântul Dimitrie al Rostovului, încât condeiul nu poate să descrie ce făceau aceia. Că mâncau şi pruncii pe care îi lepădau muierile lor, aşa de spurcaţi erau. Şi sute de ani i-a aşteptat Dumnezeu la pocăinţă, până ce a venit potopul. Împărăţia uriaşilor a fost înainte de potop şi a ţinut aproape 200 de ani. Şi dacă nu s-au îndreptat ei de fărădelegile lor, Dumnezeu a zis: „***Nu va locui Duhul Meu întru aceşti oameni***". Şi a hotărât să-i piardă de pe faţa pământului.

Dar să ne întoarcem la subiectul nostru. Astăzi nu s-a suit Set la cer. Cine S-a suit astăzi la Cer? Hristos, Cel ce a zidit toate cerurile, El S-a suit. Şi ce ne trimite El de acolo? Ce le-a spus El apostolilor? „***Voi să staţi în Ierusalim până când vă veţi îmbrăca cu putere de sus***" (Luca 24, 49). Adică: ***Eu nu vă las sărmani, cum vi se pare vouă. Ci voi fi cu voi până la sfârşitul veacului. Căci vă voi trimite vouă pe Mângâietorul, adică vă voi trimite altă faţă a Sfintei Treimi. Are să vină Duhul Sfânt, Mângâietorul. Şi când va veni Acela, are să vă deschidă vouă mintea, să înţelegeţi toate Scripturile. Şi vă va spune vouă toate, ca să înţelegeţi mai limpede tainele iconomiei în trup, sau pentru care pricină am venit Eu pe pământ şi am stat până azi, când Mă înalţ la cer. Căci apostolii şi evangheliştii, cât au stat cu Hristos, nu-l cunoşteau desăvârşit pe El.***

- A zis el Petru că crede, dar mai târziu s-a lepădat, căci nu era sigur.
- Odată mergeau într-un sat al Samariei şi acolo nu i-a primit pe ei, fiindcă faţa Lui era îndreptată spre Ierusalim, iar apostolii au zis: „***Doamne, voieşti să pogorâm foc din cer asupra acestora care n-au voit să ne primească, precum a făcut Ilie?***". Iar Mântuitorul le-a spus cu blândeţe: „***Voi nu ştiţi al cui duh sunteţi…***". **Ei nu ştiau că se află cu Dumnezeu şi vorbesc cu El, şi stau la masă cu El, şi umblă cu El.** De aceea le zice: „***Fiul Omului a venit să mântuiască şi să caute pe cel pierdut***".
- Altă dată, fiilor lui Zevedei li s-a năzărit să zică: „***Dă-ne nouă să stăm unul de-a dreapta şi altul de-a stânga Ta***".

- Altă dată, Petru se certa cu ceilalţi, care ar fi mai mare.
- Altă dată Filip cerea: „***Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl!***”. Iar Iisus îi spune: „***De atâta vreme, Filipe, eşti cu Mine şi nu ai cunoscut că Tatăl este cu Mine şi Eu sunt cu Tatăl?***”.

Aţi văzut? Apostolii nu cunoşteau pe Stăpânul lor, nu cunoşteau pe Hristos, pe Mântuitorul lumii Care făcea atâtea minuni, şi învia morţii, şi înmulţea pâinile, şi gonea pe draci. ***Ei totuşi nu-L cunoşteau că-i Dumnezeu adevărat.***

Cine le-a descoperit taina venirii pe pământ a lui Dumnezeu, a întrupării lui Dumnezeu Cuvântul? **Duhul Sfânt.** Căci a zis Iisus: „***Când va veni Acela, vă va spune vouă toate***”.

Ştiţi cum a făcut Hristos? Cum ar veni un împărat mare, care-i cel mai vestit în toată lumea, şi şi-ar ascunde coroana, şi hlamida, şi toate semnele împărăteşti, şi s-ar duce să stea undeva la un ţăran, undeva la ţară. S-ar duce ca un om sărac şi acolo, neştiind nimeni cine-i, ar începe să-l batjocorească, să-l ocărască. Nu L-au ocărât evreii? Nu I-au spus că e samaritean, nu I-au spus că are drac şi că scoate dracii cu Belzebut?

După o vreme, însă, împăratul acela şi-ar aduce coroana, sceptrul şi hlamida şi le-ar spune: „Iată cine sunt eu; am stat la voi ca o slugă, dar eu sunt împărat peste tot pământul”. Câtă frică şi câtă căinţă şi câtă părere de rău n-ar avea oamenii aceia care l-au bătut pe împăratul, că a fost ca o slugă şi nu l-au cunoscut!

Aşa au păţit apostolii astăzi. Plângeau – zice – şi mâhnire mare era peste ei: „Acesta-i Dumnezeu, dar noi am umblat cu Dânsul şi I-am răspuns de multe ori obraznic, şi de multe ori n-am crezut în minunile Lui. De multe ori am vrut să facem altfel decât îi plăcea Lui”. Şi le părea rău apostolilor, fiindcă acum au cunoscut cu adevărat că El este Însuşi Dumnezeu.

Căci le spusese Mântuitorul: „***Nimeni nu s-a suit la cer, fără numai Fiul Omului Care S-a pogorât din cer***”. Căci numai El S-a suit la cer; ceilalţi, cum v-am mai spus, nu s-au suit la cer, ci „ca la cer”. Auzi ce spune David: „***Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pământul să fie slava Ta***” (Psalmii 107, 5).

Deci Iisus Hristos S-a suit astăzi mai presus de toate cerurile şi v-am arătat pricinile pentru care:

- întâi, ***pentru ca să ne trimită pe Duhul Sfânt;***
- a doua, ***ca să plinească rânduiala cea pentru noi***; şi

- a treia, ***ca să ne înalţe pe noi din moarte la viaţă, din iad la Rai, din păcat la virtute. Să ne facă din oameni nu îngeri, ci dumnezei după dar.***

Deci omul, fiind după chipul şi asemănarea Lui, se înalţă cât îi este lui cu putinţă. Dacă crede şi se înalţă pe treptele urcuşului duhovnicesc, despre care v-am amintit, se face şi el un dumnezeu după dar, dar nu după fiinţă. ***Că auzi ce spune Sfântul Vasile cel Mare: „Dumnezeu l-a pus pe om împărat peste tot pământul şi l-a făcut dumnezeu al celor făcute de Dumnezeu”.***

Auzi? Omul e împărat al pământului şi Dumnezeu peste toate lucrurile lui Dumnezeu! Aşa a voit El să-l facă. Dar omul se amestecă cu dobitoacele, se face asemenea cu ele, se deprinde cu viaţa dobitocească şi se face mai rău decât dracul **Şi aceasta-i căderea care ne coboară pe noi: păcatul. Iar ceea ce ne suie este darul lui Dumnezeu, care înalţă sufletele.** Căci auzi ce spune proorocul Isaia: „***Ca să înalţe pe fiii Lui întru toate zilele veacului***”. Nu s-au înălţat numai Enoh şi Ilie, nu s-au înălţat numai patriarhii şi proorocii, ci o dată cu înălţarea lui Hristos, s-au înălţat toţi sfinţii şi toţi pe care i-a scos Hristos din iad. Dar nu în cer, ci în Rai, căci în cer numai El a intrat. Iar după judecata viitoare, toţi vor intra în cer. Căci zice în Evanghelie: „***Fericiţi cei săraci cu duhul, că a acelora este Împărăţia Cerurilor!***”. N-a zis „a raiului”. Că se zice că unde a prisosit păcatul, sau unde s-a înmulţit păcatul, acolo a prisosit darul lui Iisus. A fost izgonit Adam din Rai, dar venirea lui Hristos împotriva satanei mai multă fală dă neamului lui Adam. Nu-l mai aduce iar în Rai; în Rai stau toţi sfinţii şi drepţii lui Dumnezeu numai până la judecata viitoare, iar după judecata cea de apoi nu mai duce Dumnezeu pe sfinţi în Rai, ci în cer.

Deci, s-a izgonit omul din Rai, dar dacă cu darul lui Hristos sporeşte şi se mântuieşte, locuinţa lui va fi în cer, în Împărăţia Cerului.

Aşa a prisosit darul lui Dumnezeu dat firii omeneşti. Şi se întreabă Sfântul Ioan Damaschin: Pentru ce? Pentru trup! De ce nu i-a miluit şi pe draci tot aşa? Că şi dracii au căzut din cer şi s-au făcut draci. Au căzut fără trup şi ce este pentru om moartea, aceea este pentru îngeri căderea. Îngerii după cădere nu se mai pot întoarce, iar omului din cauza trupului i s-a dat pocăinţă până la moarte, până la ultima suflare. Dacă se pocăieşte, îl primeşte Dumnezeu şi poate să-l facă din om asemenea cu dracii, înger şi dumnezeu după dar, să-l ridice în cer. Căci pentru neputinţa trupului S-a răstignit Dumnezeu şi a venit şi S-a îmbrăcat în trup, ca să ridice firea noastră nu până la îngeri, nu până la Heruvimi, ci până la dreapta Tatălui. Pe scaunul Dumnezeirii stă firea omenească, acolo unde este Iisus Hristos. Aceasta în ciuda satanei. Căci ce a zis Dumnezeu? L-ai scos pe om

din Rai? Am să îndumnezeiesc firea omenească şi am s-o ridic în cer, şi am să Mă îmbrac în firea lui şi am să stau pe scaun cu Tatăl, şi ai să vezi floarea aceasta, pe care ai stricat-o în Rai şi ai corupt-o, că stă pe tronul Dumnezeirii! Acesta-i lucrul lui Dumnezeu şi răzbunarea Lui pentru pizma satanei.

Fraţii mei, ***când era Adam de 700 de ani***, cum se spune în hronograf, ***ca om bătrân, căci a trăit 930 de ani***, cum spune Scriptura, ***a adormit lângă un stejar. Şi dormind el acolo, a venit la el Arhanghelul Uriil. Căci şapte duhuri mari, şapte Arhangheli au comanda cetelor îngereşti: Mihail, Gavriil, Rafail, Varahil, Salatiil, Gudiil şi Uriil. N-am să vă spun tâlcuirea acestor şapte nume, dar vă spun pe a lui Uriil că se tâlcuieşte „foc şi lumină dumnezeiască”.***

Acest al şaptelea Arhanghel a venit deci când dormea Adam lângă un stejar, obosit. Şi când s-a trezit, s-a trezit cu îngerul la cap: „Adame! Ce faci?” (Adam nu se mai temea de îngeri, că a stat cu ei în Rai).
- Acesta zise: „Doamne, mă odihnesc”.
- „Adame, ia ascultă, ştii ce are să păţească neamul tău?”.
- „Nu, Doamne, dar să-mi spui ce are să facă Dumnezeu cu neamul acesta al meu, fiindcă văd că tare s-a mai înrăit. Că am atâtea mii de nepoţi şi strănepoţi, şi s-au înrăit. Şi pe mine, Doamne, pentru un singur păcat m-ai dat afară din Rai, dar ei că s-au făcut curvari şi beţivi şi răi şi s-a umplut lumea de ei, cu aceştia ce ai să faci? Căci ştiu că Dumnezeu urăşte păcatul şi niciodată nu poate să fie prieten cu cel păcătos şi spurcat, ca să-i ierte păcatele lui fără de pocăinţă. Căci ştiu că nimic necurat nu va intra întru Împărăţia Cerului. Ce are să facă Dumnezeu cu neamul meu?”.
- Şi a zis Arhanghelul Uriil: „Iată, pentru aceea m-a trimis Dumnezeu să-ţi spun. Să ştii, Adame, că oamenii au să se înmulţească mult, şi din ce se vor înmulţi, vor fi tot mai răi. Şi are să trimită Dumnezeu două potopuri”.
- Şi a întrebat Adam: „Ce-i aceea, Doamne, potop?”.
- „Potop, Adame, înseamnă apă multă şi foc mult. Are să vie o apă care să acopere lumea şi are să vie un potop de foc care să ardă lumea”.
- „Dar – l-a întrebat Adam – când au să fie acestea?” (Hronograful lui Chedrinos).
- Şi i-a zis îngerul : „Culcă-te şi dormi şi te odihneşte, că voi veni în altă zi”. Şi s-a odihnit Adam, şi altă dată, când era odihnit, a venit Arhanghelul Uriil şi îi zise: „Adame, ce vrei să ştii?”.
- „Doamne, spune-mi când are să fie potopul şi care potop are să fie întâi, cel cu apă, sau cel cu foc?.”
- Şi i-a spus lui Uriil Arhanghelul: „Ia seama, Dumnezeu îţi spune aşa: fă un stâlp de piatră, de 45 de coţi înălţime. După ce vei face stâlpul acela de piatră, să

pui deasupra lui un vas cu apă, iar la rădăcina lui să faci un foc mare. După ce vei termina lucrarea aceasta, are să vie somn peste tine. Şi dacă ai să dormi, când te vei trezi, ia seama: dacă focul s-a atins de piatră şi va mistui stâlpul de piatră, focul va veni întâi. Iar dacă vasul cu apă se va vărsa şi va stinge focul, să ştii că apa vine întâi".
- Şi a întrebat Adam pe Uriil: „Doamne, dar alte semne nu mai sunt?".
- Uriil mai zise: „Mai sunt şi altele. Ia seama că înainte de a veni potopul cel cu apă, oamenii vor bea apă fără saţ, şi ziua, şi noaptea, apoi înainte de cel cu foc vor scoate fum".
Şi a zidit Adam stâlpul acela de care a vorbit Arhanghelul Uriil. L-a zidit de 45 coţi înălţime.
- Şi le-a spus fiilor şi nepoţilor lui: „Poruncă a venit de sus să facem stâlp mare şi deasupra lui să punem un vas cu apă, iar la rădăcină să punem foc, că ne va arăta nouă care potop vine întâi: cel cu apă sau cel cu foc". Şi după ce a terminat Adam stâlpul cel de piatră şi a pus vasul cu apă deasupra şi a aprins foc la rădăcină, a venit somn peste el şi a adormit. Şi când s-a trezit, apa se vărsase peste stâlp în jos şi stinsese focul. Şi a ştiut Adam în chip sigur că potopul cu apă va veni întâi. Şi aşa a şi venit.

Că după cronologia veche a unor popoare, au trecut 2642 de ani de la zidirea lumii până ce a venit potopul. Dar îngerul mai spusese că înainte de potopul cu apă mai este un semn. Şi s-a împlinit şi acesta. Că se spune în istoria biblică şi în hronograful cel vechi că oamenii înainte de potop beau apă mereu. Mâncarea era [sau] nu era, dar beau şi ziua, şi noaptea, şi purtau apă în burdufuri de capră şi în vase de lut şi în vase de lemn. De câte ori se întâlneau, întrebau: Ai apă? Am. Beau apă şi nu se mai săturau. Era un semn că firea omenească va cere de la Dumnezeu pedeapsa prin beţia de apă. Şi astfel, la venirea potopului apa i-a înecat pe toţi. A rămas numai Noe, cu cele 7 suflete care au fost cu el în corabie. Şi din 8 suflete s-a înmulţit lumea din nou. El a fost astfel al doilea părinte al neamului omenesc, al doilea Adam al omenirii, care a fost izbăvit cu celelalte vieţuitoare în corabie.

Iar acum oamenii cer foc şi fum. Ai o ţigară? Ai un foc? În tren, în tramvaie, în troleibuze, în căruţe şi pe drum, se tot întreabă: Ai foc? Dă-mi un foc! Auzi? Foc caută. De aceea cu foc ne va pârjoli Dumnezeu. Să luăm aminte! Oamenii nu ştiu ce caută, nu ştiu ce cer cu focul şi cu fumul acesta. Cu focul se culcă şi cu fumul se scoală dimineaţa. Nu zic rugăciunea, ci zic: Adu o ţigară, măi femeie, dă ţigara încoace! Măi băiete, adu încoace ţigara! Foc şi fum cer, foc şi fum o să vie. ***Dar noi să fim cu luare aminte şi cu mare grijă şi să ne pocăim de păcatele noastre şi să ne lăsăm de răutăţile noastre.***

Să luăm aminte că de ziua aceea şi de ceasul acela nimeni nu ştie. Aşa a spus Mântuitorul în Evanghelie, că de ziua aceea nimeni nu ştie, nici îngerii. Iar când apostolii l-au întrebat, zicând: „***Doamne, au oare întru acest an ai să aşezi împărăţia lui Israil?***”, El le-a zis: „***Nu-i treaba voastră să ştiţi anii şi vremile, pe care Tatăl le-a pus sub a Sa stăpânire!***”; „***Duhul Sfânt va veni peste voi” şi „vă veţi îmbrăca cu putere de sus” şi „veţi fi martori în Ierusalim şi până la marginile lumii”.***

Dar prin pilde le-a spus de altă împărăţie, de cea duhovnicească. Căci Apostolii nici după Înviere nu-L cunoşteau pe El desăvârşit, că este Dumnezeu şi om. De aceea cu iconomie a trebuit să le vorbească şi să mănânce cu ei. Şi le-a zis: „***Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ***”.

Petru şi Ioan şi Iacov şi ceilalţi mai de aproape socoteau că Hristos va întemeia o împărăţie pământească şi pe cei 12 apostoli îi va pune pe 12 scaune să fie miniştri, să conducă lumea. Dar nu pentru aceea a venit Hristos. El a spus în faţa lui Pilat: „***Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta***” (Ioan 18, 36). Împărat sunt Eu; adică mai mare peste împărăţia de sus, şi peste cer, şi peste iad. Deci împărăţia Mea nu-i de aici. Hristos a venit să întemeieze împărăţia cea duhovnicească despre care a proorocit Arhanghelul Gavriil la Buna Vestire a Prea Curatei Fecioare Maria, zicând: „***Acesta va fi mare şi Fiul Celui Prea Înalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său, şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit***”. (Luca 1, 32-33).

Împărăţia Mântuitorului – cum se spune în Crez – nu va avea sfârşit, ea nu are sfârşit nici în veacul acesta, nici în veacul veacului. Despre această împărăţie le-a spus: „***Veţi lua putere de sus***”, ***adică vă veţi îmbrăca cu puterea Duhului Sfânt.***

Veţi vorbi în toate limbile de sub cer, veţi predica Evanghelia la toată lumea, vă trimit fără de toiege şi toată lumea veţi păstori, vă trimit fără de traistă, dar toate averile veţi moşteni – cum arată Efrem Sirul. Veţi lua putere de sus, veţi predica în numele Meu în tot pământul şi veţi întemeia împărăţia Mea duhovnicească, ce nu va avea sfârşit nici în veacul de acum, nici în cel viitor. Aceasta le-a spus Hristos. Iar altă dată le-a spus: „***De ziua şi de ceasul acela*** (când o să vie sfârşitul) ***nimeni nu ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl***” (Matei 24, 36)

Dar cum se poate aceasta: să nu ştie Fiul, dacă-i de o fiinţă cu Tatăl? Se poate? Desigur, Hristos a avut şi suflet omenesc, şi sufletul lui Hristos a fost amestecat cu trupul Lui ca focul cu fierul.

Dar dacă proorocii au avut atâta înţelepciune duhovnicească în trup şi au ştiut viitorul, cum nu putea Hristos să ştie sfârşitul lumii?

Iată ce spune Sfântul Andrei şi dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul în privinţa neştiinţei Fiului despre sfârşitul lumii: „Că nici Fiul nu ştie, luat după firea omenească, adică după firea simplă, aşa cum o purtăm noi, fără Duhul Sfânt şi fără sufletul Lui cel îndumnezeit”. Cum nu ştim noi ce o să fie mâine, aşa nu ştia Hristos ca om.

Şi altă pricină pentru care a zis Hristos că nu ştie nici Fiul a fost aceasta: Antihrist, când va veni, se va da pe sine că e Fiul lui Dumnezeu, iar oamenii or să zică: „***Iată că vine sfârşitul, că nu plouă, că-s necazuri, că-s chinuri***”. Şi atunci, cei credincioşi să nu se lase înşelaţi de Antihrist, care va zice că el este Fiul lui Dumnezeu şi că el ştie de sfârşitul lumii, ci să zică: „***Noi ştim din dumnezeiasca Scriptură că despre sfârşitul lumii nici Fiul nu ştie, şi tu de unde ştii?***”. Aşa zice Sfântul Andrei. ***Adică de aceea a zis Fiul că nu ştie, nu pentru că nu ştia, că nu se putea să nu ştie, dacă El Însuşi e Înţelepciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu.***

Dar, fraţii mei, gândindu-ne la sfârşitul lumii, să ne gândim la sfârşitul nostru. N-avem treabă când are să fie sfârşitul lumii. Poate are să fie peste 100 de ani, poate peste 1000… Când o vrea Dumnezeu. Noi să ne gândim la sfârşitul nostru. Sfârşitul meu e sfârşitul lumii. Dacă eu mor peste un ceas, ce-mi pasă mie, sau ce mă priveşte că lumea va mai trăi? Dacă eu mă duc la groapă mâine, pentru mine lumea s-a terminat şi eu mă duc în lumea veşnică. Cu ce mă duc? Cu ce-am pus în traistă!

Când porneşti la drum, ţi-ai pus merinde de acasă, ţi-ai pus ceapă, ţi-ai pus cozonac, ţi-ai pus o sticlă de vin, ţi-ai pus încălţări, ţi-ai pus brâu, ţi-ai pus căciulă, ţi-ai pus bundiţă de frig. Ţi le-ai pus toate în traistă. Când stai la popas, ce scoţi din traistă? Ce-ai pus, nu? Aceea şi găseşti. Vom găsi un pahar de apă dat în numele Domnului, o vorbă bună, o milostenie făcută. Dacă am ajutat pe fratele nostru, dacă ne-am rugat pentru cei ce ne-au necăjit, să le facă Dumnezeu bine, nu rău; dacă n-am pomenit numele diavolului, dacă ne-am rugat, dacă am postit, dacă am privegheat, dacă am citit dumnezeieştile Scripturi, dacă am ajutat pe cel necăjit, pe cel sărman, dacă am îmbrăcat pe cel gol, dacă am primit pe cel străin – toate le vom găsi, dacă le-am pus în traistă, pe drumul cel veşnic.

De la naştere la mormânt – zice un filozof grec – este o clipă. Cel ce a văzut naşterea vede şi groapa, negreşit. Ne-am născut, trebuie să murim în chip sigur. Pornim de la naştere şi numai până la groapă ajungem. De aceea suntem siguri. A

răsărit soarele, merge la amiază, merge la apus, aceasta este viaţa noastră. Am răsărit în naştere. Înaintăm negreşit şi asfinţim în moarte. Aceasta să ne fie pururea în minte! „Toţi murim”, cum zice Isus Sirah. Toţi murim, dar avem un drum la mijloc, nu ştim cât. De aceea Hristos a spus: „***Luaţi aminte, privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi când va fi acea vreme***” (Marcu 13, 33;24, 42). Eu ştiu că am să mor, dar nu ştiu când. Acesta-i marele lucru înfricoşat. Poate acum, poate peste un ceas… şi ce am să iau cu mine? Îngerul păzitor, care m-a îndemnat să fac bine, şi faptele mele, bune sau rele, acelea merg cu mine – şi prin vămi, şi la Hristos, şi la judecată. Deci, fraţii mei, sunteţi un grup de oameni, nu ştiu de unde aţi apărut. Hotărât, îngerul vostru v-a adus aici. Aţi auzit o predică. Am voit să vă spun şi eu ceva, să spuneţi şi la alţii.

Fericit şi de trei ori fericit este creştinul acela care în fiecare ceas şi în fiecare zi pune ceva în traistă pentru veacul viitor! Cele ce le pune sunt faptele lui cele bune. Când vom călători, când vom merge la vămi, când vor veni dracii să spuie cuvintele şi lucrurile şi gândurile noastre, să putem arăta şi noi: Da, am făcut rău, dar m-am spovedit la duhovnicul. Cine se spovedeşte la duhovnic, Duhul Sfânt şterge de la el tot ce a făcut. Să arătăm la judecată: Da, am făcut rău, dar am făcut şi milostenie, am făcut şi metanie, am făcut şi post, m-am spovedit, am făcut şi milă cu cel sărac, am ajutat, am vorbit de bine, am iertat pe cel ce mi-a greşit. Să le arătăm şi noi acestea, ca să se puie în cumpănă cele bune şi cele rele.

Astfel, de trei ori fericit va fi sufletul acela care se pregăteşte pentru drumul cerului. Ce spune Hristos? „***Împacă-te cu pârâşul tău cât eşti pe cale***”. ***Care e pârâşul?*** Conştiinţa noastră. Nu vezi? Dacă ai făcut un lucru mic, dacă ai greşit cu cuvântul, conştiinţa te mustră de ce ai zis rău de altul. Dacă ai bătut, dacă ai minţit, dacă ai furat, dacă ai blestemat, dacă ai luat lucrul altuia, în orice te mustră conştiinţa. Conştiinţa îţi spune tot ce ai făcut. ***Conştiinţa este glasul lui Dumnezeu în om.*** Acesta este „pârâşul”. El ne pârăşte încă de pe acum şi dacă ne împăcăm cu el, e bine. Iar împăcându-ne cu pârâşul acesta, ne împăcăm cu Dumnezeu, că-i glasul Lui. ***Şi cu el ne putem împăca dacă ne spovedim, dacă ne pare rău pentru cele ce am făcut şi ne hotărâm să nu mai facem şi dacă ne hotărâm să facem fapte bune şi să le punem în locul celor rele de mai înainte, aşa ne împăcăm cu pârâşul.*** Zice Domnul: „***Împacă-te cu pârâşul tău cât eşti pe cale***”. O cale este viaţa de acum. Viaţa de aici se numeşte cale pentru că într-una călătorim pe ea. Milioane de milioane de oameni călătorim pe ea, de la naştere la groapă.

Ce spune Duhul Sfânt în catisma a şaptesprezecea?

„***Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului***” (Psalmii 117, 1). *Auziţi pe cine-i fericeşte Duhul Sfânt: pe cei ce în această cale, adică de la naştere până la groapă, sunt fără prihană, adică fără păcate, pe cei ce călătoresc în calea Domnului.*

„***Fericit bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte***” (Psalmii 111, 1). ***Cel ce se teme de Dumnezeu în calea vieţii acesteia, se teme să gândească rău şi să vorbească rău şi să facă rău mai departe. Cel ce are frică de Dumnezeu, are toată înţelepciunea.*** Căci spune **Solomon**: „***Frica Domnului este înţelepciune***”. David o numeşte „***începutul înţelepciunii***” (Psalmii 110, 10).
Iar **Isus Sirah** zice: „***Frica Domnului mai presus de toată înţelepciunea a covârşit***”. Omul care se teme de Dumnezeu e mai presus de toţi înţelepţii veacului.

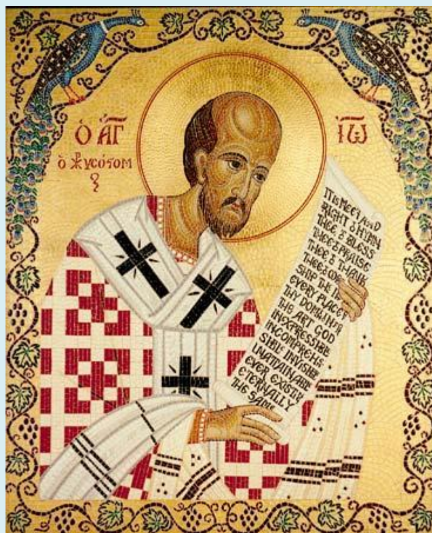
Dar zice dumnezeiescul Ioan Gură de Aur: „Du-te, omule, la mormânt, stai acolo şi cugetă la cel ce a murit! Că mâine să ştii că te vei face ca el”. La mormintele din cimitir vei învăţa mai mult decât în toate şcolile filosofilor din lume. Cel mai înţelept om din lume este cel care cugetă la moarte. Dar de ce? Căci spune **Isus Sirah**: „***Fiule, adu-ţi aminte de cele mai de pe urmă ale tale şi în veac nu vei greşi***” (Isus Sirah 41). Dacă cugetăm că vom muri, sigur că ne măsurăm cuvintele, gândurile şi faptele noastre, şi n-avem nevoie de frica oamenilor.

Ştim că Dumnezeu e pretutindeni şi ştie şi gândurile noastre. Şi de frica Lui noi facem fapta bună. De trei ori fericiţi sunt aceia care în viaţa aceasta scurtă se îngrijesc de suflet şi se împacă cu Dumnezeu.

A trăit Adam 930 de ani şi la moarte l-a întrebat îngerul: „Adame, cum ţi s-a părut viaţa?”.
- „Doamne, cum ai intra pe o uşă şi ai ieşi pe cealaltă”.

Şaptezeci de ani ai noştri ca un păianjen s-au socotit. Căci ce e oare mai slab ca pânza păianjenului? „***Zilele anilor noştri şaptezeci de ani; iar de vor fi în putere, optzeci de ani; şi ce este mai mult decât aceştia, osteneală şi durere***” (Psalmii 89, 10-11). Aţi auzit aceasta în Psaltire. Viaţa noastră trece în foarte scurtă vreme. Drumul nostru e foarte scurt. ***Deci, de trei ori sunt fericiţi care în calea aceasta scurtă îşi strâng merinde pentru drumul spre cer. Amin!***

Sfântul Ioan Gură de Aur - Predică la Înălţarea Domnului Iisus Hristos

„Deci, Domnul Iisus, după ce a grăit cu ei, S-a înălţat la cer şi a şezut de-a, dreapta lui Dumnezeu*” *(Marcu 16, 19)

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă, şi mare, care covârşeşte mintea omenească, şi vrednică de marea bunătate a Aceluia ce a aşezat-o, adică a lui Dumnezeu. ***Astăzi neamul omenesc iarăşi s-a împăcat cu Dumnezeu***. Astăzi vrăjmăşia cea îndelungată s-a ridicat, războiul cel îndelungat s-a sfârşit. Astăzi s-a încheiat o minunată pace, care mai înainte niciodată nu se putea aştepta. Căci cine ar fi nădăjduit că Dumnezeu iarăşi se va împăca cu oamenii? Nu pentru că Domnul era vrăjmaş al oamenilor, ci pentru Că robul era uşuratic la minte; nu pentru că Stăpânul era aspru, ci pentru că robul era nemulţumit.

Voieşti să ştii cum noi am întărâtat asupra noastră pe acest Domn plin de dragoste şi de prietenie? Este neapărat trebuitor să cunoaştem fondul vrăjmăşiei de mai înainte, pentru ca atunci când vedem că noi, care eram vrăjmaşii lui Dumnezeu, iarăşi am fost cinstiţi, să ne minunăm de dragostea Aceluia. Şi să nu credeţi că acea schimbare s-ar fi făcut în urma propriilor noastre merite, ci mai vârtos să nu încetaţi a recunoaşte mărimea harului dumnezeiesc şi de-a pururea să mulţumiţi Lui pentru mărimea darurilor Sale.

Aşadar, ***voieşti să ştii cum am întărâtat asupra noastră pe acest Domn iubitor de oameni, plin de dragoste, bun, care toate le-a întocmit spre binele nostru?*** Dumnezeu hotărâse odinioară a stârpi tot neamul nostru, şi aşa de tare Se mâniase asupra oamenilor, încât voia să-i stârpească împreună cu femeile, cu copiii, cu

dobitoacele şi cu tot pământul. El chiar spusese: “***Voi pierde de peste tot pământul pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut***” (Facerea 6, 7). ***Dar nu omenirea în sine ura El, ci răutatea ei.***

Şi noi, care păream nevrednici de pământ, astăzi ne-am înălţat la cer. Noi, care nu eram vrednici de nici o cinste pe pământ, ne-am înălţat la împărăţia cea de sus şi am trecut peste ceruri şi am ajuns la tronul cel dumnezeiesc; şi acea natură, care fusese alungată din Rai de către heruvimi, astăzi s-a ridicat mai presus de heruvimi. Dar cum s-a săvârşit această mare minune? Cum ne-am ridicat noi la această înălţime, noi care am mâniat pe Domnul şi nu păream vrednici nici de pământ? Cum s-a înlăturat acel război? Cum s-a îmblânzit acea mânie? Cum? Căci aceasta este de mirare, că nu noi, ci El, care cu dreptate Se mâniase pe noi, ne-a chemat la pace şi a întemeiat pacea. Cum, El a fost atacat şi El cheamă la pace? Negreşit, căci El este Dumnezeu şi de aceea ne cheamă pe noi, ca un Părinte plin de dragoste.

Să vedem, cum se face aceasta? ***Mijlocitorul păcii este Fiul Aceluia Care ne cheamă la pace; nu un om, sau înger, sau arhanghel, ori vreun altul dintre slujitorii lui Dumnezeu, ci Insuşi Fiul lui Dumnezeu este mijlocitor.*** Şi ce face Mijlocitorul? Ceea ce se cuvine mijlocitorului. Precum atunci când doi sunt învrăjbiţi se pune între dânşii un al treilea şi potoleşte mânia unuia şi a altuia, aşa a făcut şi Hristos. Dumnezeu Se mâniase pe noi, şi noi ne abătusem de la Dumnezeu, dar Hristos a intervenit între noi şi a împăcat amândouă părţile. Dar cum S-a făcut El mijlocitor? ***Pedeapsa pe care noi o meritam de la Tatăl, El a luat-o asupra Sa; din partea lui Dumnezeu El a suferit pedeapsa, din partea omenirii celei învrăjbite cu Dumnezeu - ocara.***

Voieşti să ştii cum le-a luat pe amândouă asupra Sa? “***Hristos, ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem***” (Galateni 3, 13). Acum vezi că El a răbdat pedeapsa cea pusă din partea lui Dumnezeu? Dar iată cum a luat asupra Sa şi ocara ce vine de la oameni. Zice psalmistul: “***Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea***” (Psalmul 68, 11). ***Aşa a ridicat El vrăjmăşia şi n-a încetat a face şi a suferi toate, până ce iarăşi a împăcat cu Dumnezeu pe vrăjmaşul lui Dumnezeu. Şi ziua de astăzi este pricina acestor bunătăţi.***

El a luat pârga naturii noastre (adică natura omenească în a ei desăvârşire) şi a dat-o iarăşi Tatălui, făcând ca un lucrător de pământ care aduce lui Dumnezeu pârga roadelor, ca prin aceasta Dumnezeu să binecuvânteze tot câmpul. El a adus Tatălui pârga naturii omeneşti, şi Tatăl a admirat jertfa, şi pentru vrednicia Celui ce a adus

jertfa, şi pentru însăşi curăţia jertfei. Aşa că Tatăl a luat-o cu mâinile Sale şi a pus-o lângă Sine, zicând: "***Şezi de-a dreapta Mea***" (Psalmul 109,1).

Dar cărei naturi a grăit Dumnezeu? Către natura cea omenească, ori către natura cea dumnezeiască a lui Hristos? Arătat este că aceleia căreia îi spusese odinioară: "***Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce***" (Facerea 3, 19).

Nu era destul că natura omenească, prin Hristos, s-a ridicat la cer? Nu era destul că ea a ajuns în lăcaşul îngerilor? Nu era, oare, această cinste negrăită? Insă ea a trecut mai presus de îngeri, s-a înălţat peste arhangheli, peste heruvimi şi serafimi, şi nu s-a oprit până ce a şezut pe tronul lui Dumnezeu. Socoteşte cât de jos stătea înainte natura omenească şi cât de sus s-a ridicat! Nu se putea să cadă mai jos decât căzuse omenirea, şi nici mai sus nu putea a se ridica decât a ridicat-o Hristos. Căci natura omenească prin Hristos s-a ridicat la cer. Şi ce însuşiri avea această natură mai înainte?

Eu mă opresc bucuros la înjosirea naturii noastre, pentru ca să recunosc mai bine uimitoarea ei înălţare, prin bunătatea Domnului. Noi eram pulbere şi cenuşă. Dar cel puţin aceasta nu era urmare a vinovăţiei noastre, ci din cauza slăbiciunii naturii noastre, că oamenii se făcuseră mai fără de minte decât dobitoacele, după cum zice şi psalmistul: "***Alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a asemănat lor***" (Psalmul 48, 12). A se asemăna cu dobitoacele cele fără de minte înseamnă a fi încă mai înjosit decât ele. Adică, la dobitoace, lipsa de minte este ceva natural, nevinovat, dar o fiinţă înzestrată cu minte a se pogorî până la lipsirea de minte, aici este vinovăţia voinţei. Aşadar, oamenii au căzut mai jos decât dobitoacele, s-au făcut mai nemulţumitori, mai nebuni, mai vârtoşi, mai înjosiţi, mai nesimţitori decât pietrele.

Ce trebuie să zic? Cum să mă exprim? Această nevrednică omenire, cea mai fără de minte decât toate, s-a ridicat astăzi peste toate. Astăzi îngerii au văzut ceea ce de mult doreau să vadă. Astăzi arhanghelii privesc cele pe care de mult aşteptau să le vadă. Ei au văzut natura noastră strălucind de pe Tronul cel împărătesc, strălucind în slava şi frumuseţea cea nemuritoare. Căci acum, când natura omenească i-a covârşit cu cinstea, ei totuşi se bucură, aşa cum mai înainte jeleau înjosirea noastră. Deşi heruvimii alungaseră omenirea din Rai, totuşi jeleau soarta ei.

Dacă oamenii simt compătimire pentru alţii, cu atât mai mult îngerii au simţit compătimire pentru noi, căci ei sunt mai plini de iubire decât oamenii. De aceea se arată îngerii pretutindeni unde se vorbeşte despre reînălţarea omenirii, atât la Naşterea lui Hristos, cât şi la învierea Sa din mormânt.

Astăzi, la înălţarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngeri: "… ***doi bărbaţi au stat înaintea lor în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi galileeni, ce staţi căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, aşa va veni, precum L-aţi văzut mergând la cer***" (Fapte 1, 10-11).

Ascultaţi acum cu luare aminte. Pentru ce vorbesc ei aşa? Nu aveau oare ucenicii ochi? Nu văzuseră ei înşişi ceea ce s-a petrecut? Nu spune evanghelistul că ***S-a înălţat înaintea ochilor lor***? (Fapte 1, 9). ***Pentru ce, oare, s-au înfăţişat atunci îngerii şi le-au spus că El S-a înălţat la cer?*** Pentru două pricini:

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristaţi pentru despărţirea de Hristos, Cum că ei în adevăr erau trişti, aflăm din cuvintele Domnului: "***Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră***" (Ioan 16, 5-6).

Când noi ne despărţim de prieteni şi de rude, ne pare rău. ***Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească şi să nu simtă durerea, când vedeau că se desparte de dânşii Izbăvitorul lor, Dascălul şi Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând şi bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dânşii, prin făgăduinţa revenirii Lui.*** "***Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, aşa va veni, precum L-aţi văzut mergând la cer***". Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristaţi, El iarăşi va veni. Aceasta este întâia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: "***El S-a înălţat***", adică S-a înălţat, S-a ridicat la cer. Distanţa era prea mare şi ochii omeneşti nu puteau să privească trupul ce se înălţa până a ajuns la cer; Precum o pasăre, care se ridică la înălţime, se ascunde tot mai mult de ochii noştri, aşa şi trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridica, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanţei. De aceea ***s-au înfăţişat îngerii, spre a încredinţa pe ucenici despre înălţarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie.***

- *Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn;*
- *Ilie cu o căruţă de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci şi Tatăl, precum zice Isaia, "**şade pe nor**" (Isaia 19, 1).*
- *Ilie, la înălţarea sa, a slobozit cojocul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălţat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului şi a făcut nu numai un prooroc, ci mii de prooroci, care au fost cu mult mai mari şi mai slăviţi decât Elisei.*

Aşadar, iubiţilor, să priveghem şi să îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: "***Însuşi Domnul întru poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei în nori, întru întâmpinarea Domnului***" (I Tesaloniceni 4, 16-17). Insă nu toţi.

Ascultă ce zice Hristos: "***Atunci vor fi două măcinând la moară, una se va lua, alta se va lăsa; în noaptea aceea vor fi doi într-un pat, unul se va lua, altul se va lăsa***" (Matei 24, 41; Luca 17, 34). Ce înseamnă aceste vorbe neînţelese? Cele de la moară sunt săracii şi chinuiţii (la iudeii antici, slujnicele sau roabele erau datoare să macine făină în râşniţă), cei din pat sunt bogaţii, care au şi comoditate, şi prisosinţă. ***Domnul voieşte aşadar să spună că atât dintre săraci, cât şi dintre bogaţi, numai unii se vor mântui, alţii însă vor pieri. Drepţii vor fi răpiţi în nori, spre întâmpinarea Domnului, iar păcătoşii vor fi lăsaţi şi daţi osândei.***

Când un rege vizitează o cetate, obişnuiesc a ieşi înaintea lui cei ce îi sunt favoriţi; iar criminalii se ţin în cetate, spre a aştepta pedeapsa lor. Tot aşa va fi când Domnul va veni la judecată. Vom fi, oare, şi noi atunci duşi spre întâmpinarea Lui? Ah, eu cunosc păcatele mele şi nevrednicia mea!

Deci, să nu se laude bogatul întru bogăţia sa şi săracul să nu se creadă mizerabil şi nenorocit. Mai vârtos fericit, şi sigur fericit, şi de trei ori fericit este cel care se va arăta vrednic în ziua aceea a ieşi întru întâmpinarea Domnului, de ar fi el şi cel mai sărac decât toţi. ***Iar noi, păcătoşii, să ne tânguim pe noi înşine, şi nu numai să ne tânguim, dar să ne îmbunătăţim, să ne schimbăm, pentru ca toţi să primim cu vrednicie pe împăratul îngerilor şi să putem gusta acea sfântă fericire întru Hristos Domnul nostru, Care fie proslăvit împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor.***

Amin.

(Sfântul Ioan Gură de Aur - Predici la Duminici şi Sărbători - Ed. Bunavestire - Bacău)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Înălţarea Domnului

Cărora S-a şi înfăţişat pe Sine viu, după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăţia lui Dumnezeu. Şi cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe care (a zis El) aţi auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile.

Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare în acest timp vei aşeza Tu, la loc, împărăţia lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a şti anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa. Ci veţi lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului.

Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer.

Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă. Şi când au intrat, s-au suit în încăperea de sus, unde se adunau de obicei: Petru şi Ioan şi Iacov şi Andrei, Filip şi Toma, Bartolomeu şi Matei, Iacov al lui Alfeu şi Simon Zelotul şi Iuda al lui Iacov. Toţi aceştia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Iisus, şi cu fraţii Lui.

Când rândunelele nu prea mai au mâncare şi vine vremea rece, ele se duc în ţările calde, unde este mult soare şi multă hrană. O rândunică zboară pe sus, cercetând aerul şi arătând calea, şi restul stolului o urmează.

Când sufletele noastre nu prea mai au hrană în lumea materialnică, şi când se apropie frigul morţii - o, se află vreo rândunică ca aceea, ca să ne ducă într-un loc cald, unde să fie multă căldură duhovnicească şi hrană duhovnicească? Există vreun asemenea loc? O, există vreo astfel de rândunică?

În afara Bisericii Creştine, nu se află nimeni care să ne poată da la aceasta, nici un fel de răspuns demn de încredere. ***Biserica singură cunoaşte aceasta, şi cunoaşte cu adevărat.***

- *Ea a văzut acea parte a Raiului după care tânjesc sufletele noastre în amurgul îngheţat al acestei vieţi pământeşti.*
- *Ea a văzut şi această rândunică binecuvântată, cea dintâi care să zboare către acel loc mult dorit, risipind întunericul, croind drum prin văzduhul greoi dintre pământ şi cer, cu aripile ei puternice, deschizând calea pentru stolul din spatele ei.*

În afară de aceasta, Biserica de pe pământ îţi poate mărturisi despre stoluri de rândunele fără de număr care au urmat prima Rândunea, şi au plecat împreună cu ea spre ţara binecuvântată, ţara îmbelşugată de toate lucrurile cele bune - ţara primăverii celei veşnice.

Veţi vedea de aici că, prin această Rândunică mântuitoare, mă gândesc la Domnul nostru Iisus Hristos Cel Inălţat.

- *Nu a spus El Însuşi că El este Calea?*
- *Nu a spus El Însuşi Apostolilor: "**Mă duc să vă gătesc loc … şi vă voi … lua la Mine**" (Ioan 14:2-3)?*
- *Şi nu le-a spus El înainte de aceasta: "**Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine**" (Ioan 12:32)?*

Ceea ce a spus El Însuşi a început să se împlinească câteva săptămâni mai târziu, şi a continuat să se împlinească până în zilele noastre, şi se va împlini până la sfârşitul veacurilor. Adică: fiind începătorul primei zidiri a lumii, El este şi începătorul celei de a doua zidiri, sau reînnoirea binecuvântată a celei vechi.

Păcatul a tăiat aripile lui Adam şi cele ale tuturor urmaşilor săi, şi toţi s-au îndepărtat de Dumnezeu, au slăbit în credinţă şi au fost orbiţi de ţărâna din care au fost zidite trupurile lor. ***Hristos, ca Adam cel Nou, primul Om, Întâiul Născut între oameni, a fost cel dintâi care să Se înalţe la cer pe aripi duhovniceşti, către tronul slavei şi puterii veşnice, despicând calea spre cer şi deschizând toate porţile cerului următorilor Lui cu aripile lor duhovniceşti*** - aşa cum vulturul deschide calea puilor săi; precum rândunica merge înainte, arătând stolului calea şi tăind rezistenţa mare a aerului.

"***Cine-mi va da mie aripi ca de porumbel, ca să zbor şi să mă odihnesc***" (Psalm 54:6), a strigat psalmistul la necaz înaintea venirii lui Hristos. De ce? El însuşi explică: "***Inima mea s-a tulburat întru mine şi frica morţii a căzut peste mine; teamă şi cutremur au venit asupra mea şi m-a acoperit întunericul***" (Psalm 54:4-5).Un asemenea înţeles cumplit al fricii de moarte şi groază de existenţă în pustiurile vieţii acesteia trebuie, ca un coşmar greu, să apese întreaga lume care are judecată, lumea cinstită înaintea lui Hristos.

"***Cine-mi va da mie aripi de porumbel ca să zbor din viaţa aceasta?***" ***- aceasta trebuie să fie întrebarea pusă de multe suflete nobile şi sensibile. Dar încotro vei zbura, o, suflete păcătos? Mai poţi, ca într-un vis, să mai simţi locul acela de căldură şi lumină de unde ai fost izgonit?***

Iată, porţile s-au închis după plecarea voastră, şi acolo au fost aşezaţi heruvimi cu săbii de foc, ca să vă oprească venirea voastră.

Iată, păcatul v-a tăiat aripile voastre - nu aripile de pasăre ci aripile Dumnezeieşti - şi v-a trimis cu hotărâre spre pământ.

- *Este nevoie de cineva, care mai întâi să vă slobozească de greutatea păcatului, să vă spele şi să vă facă să staţi drept.*
- *Şi apoi cineva trebuie să vă sădească şi să vă hrănească aripi noi în voi, ca să puteţi zbura.*
- *Apoi aveţi nevoie de cineva, de cineva foarte puternic, care să-i ţină deoparte pe îngerii cu săbii de foc, ca să vă lase pe voi să treceţi spre ţara voastră slăvită.*
- *În cele din urmă, aveţi nevoie de cineva care să afle milă pentru voi de la Ziditorul vostru îndurerat, pentru ca El să vă primească din nou în pământurile ţării Sale fără de moarte.*

Acest "cineva" nu era cunoscut lumii pre-creştine. El S-a arătat ca Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu.

Din iubire pentru voi, El S-a pogorât din cer şi a venit pe pământ, luând haină trupească, a fost prins de dragul vostru, întemniţaţilor, a suferit sudoare şi îngheţ, a îndurat foame şi sete, Şi-a dat faţa ca să fie scuipată şi trupul Său ca să fie bătut în cuie pe Cruce, S-a aşezat în mormânt ca leş, a coborât în iad ca să strice o închisoare mai rea decât viaţa aceasta, care vă aştepta pe voi după plecarea din trup - şi toate astea pentru a vă mântui pe voi din murdăria păcatului, şi v-a aşezat pe picioarele voastre.

El a înviat din morţi, ca prin aceasta să vă dea aripi pentru zborul la cer, şi în cele din urmă S-a înălțat la cer pentru a vă deschide calea şi a vă duce în locaşul îngerilor.

Nu trebuie acum să oftaţi cu, cutremur şi groază ca Împăratul David, nici nu trebuie să doriţi "***aripi de porumbel***", căci a venit Vulturul, şi a arătat şi despărţit drumul în două.

Voi trebuie numai să creşteţi aripile duhovniceşti care vi s-au dat la botez întru numele Lui, şi să doriţi cu toată tăria să vă urcaţi acolo unde S-a urcat El.

El a făcut nouăzeci şi nouă la sută din tot ceea ce vă trebuie pentru mântuirea voastră; nu vă veţi osteni să faceţi unu la sută cât a rămas pentru mântuirea voastră; şi aceasta când, pentru voi, "***vi se va da cu bogăţie intrarea în veşnica împărăţie a Domnului nostru şi Mântuitorului Iisus Hristos*** " (II Petru 1:11)?

Înălţarea Domnului de la pământ la cer este la fel de neaşteptată pentru oameni ca şi pogorârea Lui din cer pe pământ şi naşterea Lui în trup care s-a săvârşit spre a Se întoarce la îngeri. ***Care întâmplare din viaţa Sa nu reprezintă ceva fără de asemănare şi neaşteptat de neasemuit pentru lume?***

Aşa cum îngerii urmăreau cu uimire cum Dumnezeu, la prima zidire, a despărţit lumina de întuneric şi apa de uscat, cum El a aşezat stelele pe tăria cerului, şi cum a făcut plantele şi animalele din ţărână şi la urmă a făcut omul, dându-i suflet viu, tot aşa fiecare dintre noi trebuie să privim cu uimire faptele vieţii Mântuitorului, începând cu minunata Bunavestire a Preasfintei Fecioare de către Arhanghelul Gavriil în Nazaret, şi până la capăt, cu scopul Înălţării Sale minunate pe Muntele Măslinilor.

La prima vedere, totul este neaşteptat, dar, când se fac conştienţi de planul pentru rânduirea mântuirii noastre, toţi oamenii cu judecată trebuie să strige de bucurie şi să aducă slavă puterii lui Dumnezeu, înţelepciunii Sale şi iubirii Sale pentru oameni.

Nu poţi desprinde nici măcar o singură întâmplare mare din viaţa lui Hristos fără să strice întregul, aşa cum nu poţi tăia braţul sau piciorul omului fără să-l mutilezi, sau să muţi luna de pe bolta cerească sau să distrugi o parte a miriadelor de stele, fără să aduci stricăciune rânduielii şi frumuseţii cerurilor.

Aşa că nu te gândi să spui: "Nu era necesar ca Domnul să Se înalţe la cer!" Când unii dintre iudei au fost siliţi să recunoască adevărul şi să strige: "***Toate le-a făcut bine!***" (Marcu 7:37), cum putem noi, care suntem botezaţi în numele Lui, să nu credem că tot ceea ce a făcut El, a făcut bine: plănuind şi rânduind cu mare înţelepciune.

Şi ***Înălţarea Lui*** este de asemenea bună, a plănuit şi a rânduit cu mare înţelepciune, aşa cum sunt şi Întruparea Lui, Botezul, Schimbarea la Faţă şi Învierea. "***Vă este de folos ca să Mă duc Eu***" (Ioan 16:7), a spus Domnul ucenicilor Săi.

Vedeţi cum El rânduieşte şi face tot ce este cel mai bine pentru oameni? Fiecare cuvânt şi lucrare a Lui are ca scop binele nostru. Înălţarea Lui este bunul nemărginit pentru noi toţi. Dacă nu ar fi aşa, El nu S-ar fi înălţat. Dar să ne oprim asupra Înălţării însăşi, aşa cum o istoriseşte Evanghelistul Luca în cele două cărţi: Evanghelia sa şi Faptele Apostolilor.

Domnul a spus ucenicilor Săi: "Aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească Hristos şi să învieze din morţi a treia zi." **Cine a scris aceasta?** ***Duhul Sfânt a scris aceasta, în sfătuirea dinlăuntrul Sfintei Treimi şi prin prooroci şi înainte văzători, "în Legea lui Moise, şi în prooroci, şi în psalmi".*** Domnul socoteşte că aceste cărţi sunt de preţ în măsura în care acestea spuseseră mai dinainte ce urma să I se întâmple Lui. Acolo s-a proorocit şi aici s-a împlinit. Acolo erau duhuri şi lucruri de mare preţ; aici e viaţă şi adevăr.

"Apoi El le-a deschis mintea ca să poată pricepe Scripturile". Deschiderea minţii lor este o minune la fel ca şi învierea din morţi, căci sub vălul gros al păcatului înţelegerea omenească se află în întunericul mormântului: citeşte şi nu înţelege; se uită dar nu vede; aude dar nu înţelege. Cine se uitase şi citise cuvintele Scripturii mai mult decât cărturarii din Ierusalim - dar cine a văzut cel mai puţin în

cuvintele pe care le citeau? De aceea, ***de ce nu a ridicat Domnul vălul gros de pe minţile lor, ca să înţeleagă şi ei ca şi Apostolii? De ce aceştia doreau aceasta pe când aceia nu?*** ***Pentru că, în timp ce cărturarii şi bătrânii spuneau despre El: "Omul acesta este păcătos", şi aşteptau un prilej ca să-L omoare, Apostolii au spus:*** "***Doamne la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice***" (Ioan 6:68).

Domnul deschide mintea pentru înţelegere numai acelora care doresc aceasta; El dă apa vieţii numai celor însetaţi, şi El Se arată numai celor care Îl caută cu dorinţă arzătoare.

"Aşa este scris şi aşa trebuie să pătimească …" Dacă Scripturile ar fi fost scrise de oameni obişnuiţi, din înţelegerea lor omenească, nu s-ar fi făcut referiri la Fiul lui Dumnezeu în aceste scrieri, nici nu s-ar fi grăbit să se împlinească.

Dar ***scrierile proorocilor au fost lucrarea Duhului Sfânt, şi Dumnezeu, credincios lui Însuşi şi făgăduinţelor Sale, L-a trimis pe Fiul Său, Cel Unul Născut să împlinească aceste făgăduinţe.*** "***Aşa trebuie să pătimească***", a spus ***Cel Care vede întreaga lume zidită de la un capăt la celălalt, tot aşa cum omul vede o pagină scrisă, care se află în faţa lui.***

Apoi, când Înţeleptul spune că trebuia să se întâmple, nu sunt orbii de râs când ei spun că nu era nevoie să se întâmple? Trebuia să se întâmple: ***Domnul trebuia să sufere în vremelnicie, ca să se bucure în veşnicie. Şi El a trebuit să învie din nou, pentru ca noi să înviem prin El la viaţa cea veşnică***.

"***Şi să se propovăduiască în numele Său pocăinţa spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim***." (Sf. Marcu, în Evanghelia sa, spune aceasta cu alte cuvinte: ***"Propovăduiţi Evanghelia la toată făptura."*** "Toată făptura" înseamnă "toţi oamenii".

Grigorie Dialogul spune într-o omilie (XXIX, despre Marcu 16:14-20): "Omul are ceva asemenea cu toată zidirea. Cu piatra el are aceeaşi fiinţă; cu lemnul, viaţa; cu animalele, simţurile; cu îngerii, priceperea … Aşadar, prin "Toată făptura" noi trebuie să înţelegem "omul".)

Dacă Domnul Iisus nu ar fi suferit şi nu ar fi murit pentru păcatele noastre, cine dintre noi ar fi ştiut că păcatul este o otravă aducătoare de moarte? Şi dacă El nu ar fi înviat, cine dintre noi, ar mai avea nădejde, descoperind cât de cumplit este păcatul? Pocăinţa nu ar fi de nici un folos, nici iertarea nu ar fi cu putinţă.

Căci pocăinţa este legată de suferinţă, şi iertarea cu învierea prin puterea Dumnezeiască. Prin pocăinţă, omul cel vechi, îmbolnăvit de păcat moare şi coboară în mormânt, şi prin iertare, omul cel nou se naşte la viaţă nouă.

Iată, cele mai minunate veşti pentru toate popoarele pământului, încep la Ierusalim. Ceea ce Arhanghelul Gavriil, slujitorul Atotvăzătorului, a spus dreptului Iosif în cuvintele proorocului: "***El va mântui poporul Său de păcatele lor***" (Matei 1:21), este întărit de către Stăpânul Însuşi, cu experienţa celui în suferinţă şi dreptatea biruitorului.

Dar de ce se spune: "***începând de la Ierusalim***"? ***Pentru că marea Jertfă a fost adusă în Ierusalim pentru întreaga omenire, şi pentru că acolo a strălucit lumina Învierii deasupra mormântului.***

Atunci, în sens tainic - ***dacă Ierusalimul reprezintă mintea omului*** - *este limpede că pocăinţa şi smerenia trebuie să înceapă cu înţelegerea, şi de aici să cuprindă lăuntrul omului în întregime.*

- *Mândria minţii l-a aruncat pe Satan în iad;*
- *mândria minţii i-a îndepărtat pe Adam şi Eva de Dumnezeu;*
- *mândria minţii i-a împins pe farisei şi pe cărturari să-L ucidă pe Domnul.*

Mândria minţii este cel mai mare câmp al păcatului până în ziua de astăzi. ***Dacă mintea omului nu îngenunchează înaintea lui Hristos, atunci genunchii lui nu se vor pleca.***

Cel care a început să-şi liniştească mintea cu pocăinţa, a început să-şi tămăduiască şi rana cea mai adâncă.

"***Voi sunteţi martorii acestora***." Martorii căror lucruri?

- ✓ *Martorii suferinţelor Domnului,*
- ✓ *martorii slăvitei Sale Învieri,*
- ✓ *martorii trebuinţei pocăinţei,*
- ✓ *martorii adevărului iertării păcatelor.*

Domnul a spus Apostolului Pavel, când acesta îl schimbase din prigonitor în Apostolul Său: "***Căci spre aceasta M-am arătat ţie: ca să te rânduiesc slujitor şi martor, şi al celor ce ai văzut***" (Fapte 26:16).

Şi Apostolul Petru spune oamenilor, în prima sa predică, după pogorârea Duhului Sfânt: "***Dumnezeu a înviat pe Acest Iisus, Căruia noi toţi suntem martori***" (Fapte 2:32).

Apostolul Ioan spune de asemenea: "***Ce … am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mâinile noastre au pipăit … vă vestim şi vouă***" (I Ioan 1:1,3).

Apostolii au fost atunci, martori cu ochii lor ai predicilor însufleţite ale lui Hristos, ai minunilor Sale şi a toate cele ce s-au întâmplat în timpul vieţii Sale pământeşti - ale tuturor acestora pe care se întemeiază mântuirea noastră.

Ei au auzit şi au văzut şi au împărtăşit Adevărul. ***Aceştia au fost cei dintâi care au fost luaţi în vasul mântuirii din potopul păcatului, astfel încât şi aceştia să ia şi pe alţii la bord şi să se mântuiască. Minţile lor au fost scuturate de mândrie, şi inimile lor au fost curăţate de patimi.*** Domnul Însuşi le-a arătat aceasta: "***Acum voi sunteţi curaţi, pentru cuvântul pe care vi l-am spus***" (Ioan 15:3). Deci, ei nu au fost numai martori ai tuturor faptelor celor ce puteau fi văzute, auzite, cercetate şi pipăite, referitor la Cuvântul lui Dumnezeu, ci au fost şi martorii regenerării şi reînnoirii omului prin pocăinţă şi curăţirii de păcat.

Evanghelia s-a desfăşurat nu numai înaintea ochilor şi urechilor lor, ci şi în lăuntrul lor, în inimile şi minţile lor. O întreagă revoluţie a inimii şi a minţii s-a înfăptuit în ei în vremea celor trei ani de ucenicie pe lângă Hristos.

Această revoluţie stătea în moartea dureroasă a omului celui vechi din ei, şi naşterea şi mai dureroasă a omului celui nou. Câte dureri de moarte au răbdat sufletele lor până când în sfârşit, regenerate şi strălucitoare de lumină, au putut striga: "***Ştim că am trecut de la moarte la viaţă***" (I Ioan 3:14)? Câtă vreme a trebuit, câtă osteneală, şovăială, frică, chinuire, rătăcire, cugetare şi cercetare - până ce ei s-au făcut mărturisitori credincioşi ai suferinţei morţii şi Învierii trupeşti ai Domnului Iisus, ca şi ai suferinţei, morţii şi învierii lor duhovniceşti?

Totuşi, la vremea aceea, Apostolii nu erau destul de sporiţi şi statorniciţi duhovniceşte. Şi aşa Domnul continua să-i îndrume ca ucenici, ***încurajându-i*** în clipa plecării cu cuvintele: "***Nu vă voi lăsa orfani***" (Ioan 14:18). De aceea El a rămas cu ei vreme de patruzeci de zile după Învierea Sa, arătându-Se viu prin multe "***semne doveditoare … şi vorbind cele despre împărăţia lui Dumnezeu***". Şi de aceea, El a făgăduit în cele din urmă să trimită pe Duhul Sfânt, tăria din cer.

“***Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer***”. Ce despărţire de pământ măreaţă şi emoţionantă! De pe Muntele Măslinilor, de sub care fusese adus iarăşi la viaţa aceasta vremelnică, Domnul cel Înviat S-a înălţat spre înălţimile nesfârşite ale vieţii veşnice.

El nu S-a înălţat la stele, ci deasupra lor; El nu S-a înălţat la îngeri, ci deasupra lor; nu la puterile cereşti, ci deasupra lor; deasupra tuturor cetelor nemuritoare, cereşti, deasupra tuturor sălaşurilor cereşti ale îngerilor şi ale celor drepţi; sus, mult mai sus de ochii heruvimilor, chiar către tronul Tatălui ceresc, către altarul tainic al Sfintei şi de Viaţă Dătătoarei Treimi.

Măsura acestor înălţimi nu există în lumea zidită; poate că singurul lucru cu care se poate asemăna în direcţia opusă, stă în adâncurile în care l-a aruncat mândria pe Lucifer, cel lepădat de Dumnezeu; sunt adâncimile în care Lucifer a dorit să arunce întreaga omenire.

Domnul Iisus ne-a mântuit din această stricăciune fără de sfârşit şi, în locul adâncimilor acestei prăpăstii, El ne-a ridicat pe noi la înălţimile Dumnezeieşti ale cerului.

El ne-a înviat pe noi pentru două pricini :

- mai întâi, *pentru că El a înviat ca om în trup, aşa cum suntem noi*; şi
- în al doilea rând, *pentru că El nu a înviat pentru El ci pentru noi, ca să ne deschidă calea spre pacea cu Dumnezeu.*

Înălţându-Se în trupul Său cel înviat, pe care oamenii l-au ucis şi l-au îngropat în mormânt, El a binecuvântat cu mâinile care purtau rănile cuielor.

O, Doamne prea binecuvântate, cât de mare este mila Ta!

Istoria venirii Tale în lume a început cu binecuvântare, şi se sfârşeşte cu binecuvântare. Vestind venirea Ta în lume, Arhanghelul Gavriil a intrat la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cu cuvintele: “***Bucură-te, ceea ce eşti plină de har … Binecuvântată eşti tu între femei!***” (Luca 1:28). Şi acum, ***când Tu Îţi iei rămas bun de la cei care Te-au primit pe Tine, Tu Îţi întinzi mâinile binecuvântându-i îmbelşugat.***

O, Preabinecuvântatule între oameni!

O, Izvorule haric de binecuvântări!
Binecuvântează-ne şi pe noi, aşa cum i-ai binecuvântat pe Apostolii Tăi!

“***Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: “Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer.***”

Cei doi bărbaţi în veşminte albe sunt doi din cetele îngerilor nevăzuţi care L-au însoţit pe Domnul lor de la pământ la cer, aşa cum odinioară L-au însoţit din cer pe pământ la zămislirea Sa în Nazaret şi la naşterea Sa în Betleem.

La Înălţarea Sa, doi dintre ei, după rânduiala lui Dumnezeu, s-au făcut văzuţi privirii omeneşti, ca să dea vestire ucenicilor. ***Această vestire era foarte trebuincioasă pentru ei, căci aceştia s-ar fi putut simţi singuri şi părăsiţi după plecarea Mântuitorului.***

“***Acest Iisus care S-a înălţat de la noi la cer, astfel va şi veni.***” Aceasta este vestirea lui Hristos prin cei doi îngeri ai Săi.

Vedeţi lărgimea iubirii Domnului pentru oameni? Chiar la vremea Înălţării Sale la cer, către tronul slavei Dumnezeului Celui în Treime, El nu Se gândeşte la Sine, nici la slava Sa după toată umilirea, nici la odihna după muncile Sale cele grele de pe pământ, ci la ucenicii Săi care au rămas în urmă pe pământ.

Deşi El Însuşi le-a dat lor sfătuire şi încurajare îmbelşugată, El le trimite îngerii Lui, ca să le dea lor mai multă mângâiere şi bucurie.

Deşi El făgăduise să trimită Duhul, Mângâietorul, şi deşi El Însuşi le spusese: “***Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi***” (Ioan 14:18).

De fapt El face mai mult decât făgăduise: El le arată îngeri din cer, vestitorii şi slujitorii Săi, mai întâi ca să-i lămurească de puterea Sa şi, apoi, ca să reînnoiască, prin buzele îngerilor, făgăduinţa că El va veni din nou la ei. ***El face tot ce este cu putinţă ca să ia de la ei frica şi durerea, şi ca să-i sporească cu îndrăzneală şi bucurie.***

“***Atunci ei s-au închinat Lui şi s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare***”.

Ei s-au închinat Domnului Atotputernic cu duhul şi cu trupul, ca semn al smereniei şi ascultării lor. ***Această închinăciune a lor înseamnă: Facă-se voia Ta, O Doamne Atotputernic!***

Şi ei s-au întors de la Muntele Măslinilor la Ierusalim, aşa cum li se poruncise. Ei nu s-au întors cu tristeţe, ci "***cu bucurie mare***". Ei ar fi fost mâhniţi dacă Domnul ar fi plecat de la ei în vreun alt chip. Dar această plecare era o nouă şi măreaţă arătare pentru ei. El nu a dispărut din priveliştea lor în oricare chip, ca să meargă oriunde, ci S-a înălţat la cer întru slavă şi putere. Astfel s-au împlinit în chip desluşit cuvintele Sale prooroceşti despre această întâmplare, tot aşa cum s-au împlinit acelea despre pătimirea şi Învierea Sa.

Şi mintea Apostolilor s-a deschis, ca să priceapă ceea ce spusese El: "***Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer***" (Ioan 3:13); şi încă ceva ce spusese El ucenicilor în chip de întrebare (când se miraseră ei de cuvintele Lui despre pâinea care va veni din cer): "***Dacă veţi vedea pe Fiul Omului suindu-Se acolo unde era mai înainte?***" (Ioan 6:62). - şi iarăşi: "***Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume; iarăşi las lumea şi Mă duc la Tatăl***" (Ioan 16:28).

Întunericul neştiinţei toarnă frică şi tulburare în suflet, dar lumina cunoaşterii adevărului toarnă în suflet bucurie, şi dă putere şi încredere. Ucenicii se aflaseră în frică şi tulburare când Domnul le-a vorbit despre moartea şi Învierea Sa. Dar când ei L-au văzut înviat şi viu, "***s-au bucurat***". Ucenicii trebuie să fi fost iarăşi cu frică şi tulburare când Domnul le-a vorbit despre Înălţarea Sa la cer şi despărţirea de ei. Dar când aceasta se petrecea înaintea ochilor lor, după cum fusese proorocit, ei s-au umplut de "***bucurie mare***".

Frica lor s-a destrămat, şovăiala lor a dispărut, tulburarea lor a zburat de la ei, şi în locul acestora toate s-a aflat adeverirea - o adeverire frumoasă, luminoasă; şi din adeverire au căpătat putere şi bucurie.

Acum ei ştiau precis că Domnul şi Învăţătorul lor Se pogorâse din cer, pentru că acum El Se înălţase la cer; şi că El a fost trimis de către Tatăl, pentru că El Se întorsese acum la Tatăl; şi că El este Atotputernic în cer aşa cum a fost şi pe pământ, căci îngerii Îl înconjoară şi fac Voia Lui.

De această cunoaştere sigură era acum legată credinţa sigură că El va veni din nou, nu oricum, ci întru putere şi slavă, aşa cum le spusese El de multe ori, şi îngerii Lui repetau acum făgăduinţa.

Deci, pentru ei nu rămăsese nimic altceva decât să-I împlinească poruncile cu râvnă. El le poruncise să rămână în Ierusalim şi să aştepte "***putere de sus***". Cu bucurie mare şi deplin îndreptăţită, şi cu credinţa mare că această "***putere de sus***" va coborî peste ei, aceştia s-au întors în Ierusalim.

"***Şi erau toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu***". În altă parte se spune că ***toţi aceştia, într-un cuget, stăruiau în rugăciune*** (Fapte 1:14). În cele din urmă ei văzuseră şi aflaseră că nu-şi puteau abate inimile şi minţile de la Domnul care se depărtase din priveliştea lor, dar care era, din pricina aceasta, sădit cu şi mai multă hotărâre în sufletele lor. El s-a sălăşluit în inimile lor cu putere şi slavă, şi strigau lăudându-L şi binecuvântându-L pe Domnul. Şi aşa El a fost din nou cu ei mai degrabă decât se aşteptaseră ei.

El nu S-a întors în chip văzut ochilor lor, ci ca să Se sălăşluiască în sufletele lor.

El nu a venit singur în sufletele lor, ci a venit împreună cu Tatăl, căci spusese celor care Îl iubeau pe El: "Eu şi Tatăl Meu … vom veni la el şi vom face locaş la el" (Ioan 14:23).

Numai Duhul Sfânt trebuia să Se pogoare şi să-Şi facă locaş în ei, ca ei să fie bărbaţi desăvârşiţi, în care să fie reînnoit chipul şi asemănarea Dumnezeului celui în Treime. Aceasta trebuiau să aştepte ei în Ierusalim. Şi au aşteptat până a venit.

Zece zile mai târziu, Duhul Sfânt S-a pogorât, "putere de sus", peste această cea dintâi biserică Creştină, ca să nu plece din Biserica lui Hristos până în zilele noastre, şi până la sfârşitul veacurilor.

Îl lăudăm şi-L binecuvântăm pe Domnul care, prin Înălţarea Sa, ne-a deschis mintea ca să pricepem şi să vedem calea şi scopul vieţii noastre.

Lăudăm şi binecuvântăm pe Tatăl, care răspunde iubirii noastre pentru Fiul cu iubirea Lui, şi Îşi face locaşul său, împreună cu Fiul, întru toţi cei care ţin şi mărturisesc poruncile Domnului.

Şi în toată vremea Îl păstrăm în minte pe Tatăl şi pe Fiul, lăudându-I şi binecuvântându-I - întocmai ca Apostolii din cetatea Ierusalimului - aşteptând putere de sus: Duhul, Mângâietorul - ca să vină peste noi: Cel care vine peste noi toţi la Botezul nostru, dar care pleacă de la noi pentru păcatele noastre.

Fie ca să se reînnoiască în noi omul cel întreg, cel ceresc; să ne învrednicim, întocmai ca Apostolii, să primim binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos Cel slăvit şi înălţat, căruia I ce cuvine slava şi lauda, dimpreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt - Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

(Din: Sfantul Nicolae Velimirovici, "Predici", Editura Ileana, 2006)

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Ce legătură are Înălţarea lui Hristos la cer cu viaţa noastră?

În numele Înălţării Domnului, trebuie să ne recunoaştem măsura cerească şi să-i căutăm pe cei ce au această măsură.

“S-a înălţat Domnul în slavă la ceruri. ***Cum S-a înălţat Acela care, Dumnezeu fiind, este pretutindeni şi pe toate le plineşte?! Şi-a înălţat natura omenească. Este omul din El, cel pe care l-a înălţat la ceruri.***

Domnul S-a înălţat şi S-a aşezat de-a dreapta Tatălui şi a lui Dumnezeu. ***Cum S-a aşezat de-a dreapta lui Dumnezeu Cel care petrece de-a pururi nedespărţit împreună cu El, într-o singură cârmuire şi şade pe acelaşi pristol? Este firea omenească cea pe care a aşezat-o de-a dreapta lui Dumnezeu, este omul din El, cel pe care l-a adus la împreună-împărăţirea cu Dumnezeu, la stăpânirea proniatoare peste toate cele văzute şi nevăzute.***

Aşa s-a împlinit binevoirea lui Dumnezeu întru noi. ***Fiul lui Dumnezeu, coborât pe pământ, l-a urcat pe om pe umerii Săi, ca pe o oaie pierdută, şi l-a adus Tatălui Său.*** **Să slăvim bunătatea şi înţelepciunea iubitorului de oameni Dumnezeu.** ***Nu ne-a părăsit şi nu ne-a lăsat pradă nenorocirii noastre, ci a ruşinat viclenia vrăjmaşului şi, îndumnezeind în El fiinţa noastră, ne-a dăruit în chip mântuitor lucrul prin care fuseserăm la început amăgiţi spre nenorocirea noastră.***

Aşadar, să ne scuturăm acum, fraţilor, de şubrezenia gândurilor noastre şi, suindu-ne cu mintea la cer, să stăm în faţa pristolului lui Dumnezeu, la picioarele firii omeneşti slăvite în Domnul, şi să o contemplăm spre învăţătura noastră.

Vedeţi cum este mărită firea omenească în Domnul: este îndumnezeită, este făcută împreună-domnitoare cu Dumnezeu, este mai presus de orice început, de orice stăpânire şi de orice putere. Să ne străduim şi noi să nu înjosim în noi această fire prin fapte păcătoase, prin gânduri şi atitudini necuvioase, prin patimi ruşinoase trupeşti şi sufleteşti.

- ***Cum este Cel ceresc, aşa se cuvine să fim şi noi, având chemare să fim cereşti.***
- ***Cum este Capul — Domnul —, la fel se cuvine să fie şi mădularele — toţi credincioşii;***
- ***cum este Întâiul-Născut, la fel trebuie să fie şi toţi cei pe care Acesta nu S-a ruşinat să-i numească fraţi.***

Domnul este Întemeietorul seminţiei celei noi. Genealogia Sa se zideşte în duh, din toate seminţiile pământului. Printre ei ne numărăm şi noi şi împreună cu ei trebuie să alcătuim seminţia aleasă, preoţia împărătească, neamul sfânt, oamenii înnoirii, ca să vestim bunătăţile Lui, ale Celui ce ne-a chemat dintru întuneric la minunata Sa lumină (I Petr. 2, 9). Aşadar să ne străduim şi noi să fim desăvârşiţi, aşa cum Tatăl nostru Ceresc desăvârşit este. ***Domnul S-a rugat pentru noi ca, aşa cum El este una cu Tatăl, la fel şi noi să fim una cu El. Prin credinţă şi prin har suntem aduşi la această unire.*** Ce fel de râvnitori ai vieţii întru credinţă trebuie să fim, ca să ne arătăm stând la rangul ce ni se cuvine?! Însă, pentru aceasta fiind aleşi o, iubiţilor!, să ne curăţim şi să petrecem mereu în curăţenie neatinşi de nici o murdărie a trupului sau a duhului.

Să ne întipărim în inimă acest gând, ca să nu păcătuim. Dar, şi dacă va păcătui cineva, ***avem Mijlocitor către Tatăl pe Iisus Hristos cel drept*** (I In 2,1). La început, am păcătuit şi am căzut de la Dumnezeu. Unindu-ne cu Iisus Hristos, ne unim iarăşi cu Dumnezeu. Dar dacă şi acum greşim, iarăşi cădem de la Dumnezeu şi de la Mântuitorul Iisus şi, odată cu aceasta, pierdem toate darurile pe care le-am primit prin El.

Ce să facă acum deci cei ce cad iarăşi în păcate? Ai căzut? Ridică-te! Ai păcătuit? Pocăieşte-te! **Dar, în nici un chip nu deznădăjdui sau, deznădăjduind, nu te lăsa cu totul pradă căderii.** Avem Mijlocitor către Tatăl pe Iisus Hristos cel drept. Vezi că El stă de-a dreapta Tatălui şi mijloceşte pentru noi.

Ca Primul Preot, El intră cu sângele Său în Sfânta Sfintelor, în cerul cerurilor, ca să Se arate pentru noi feţei lui Dumnezeu, fiind pururi viu, ca să mai mijlocească pentru noi. Mijlocirea Domnului va fi auzită şi împlinită. Trebuie doar să o atragem spre noi, prin sinceră pocăinţă şi prin hotărârea neclintită şi neşovăielnică de a lăsa păcatele, cu care vrăjmaşul reuşeşte să păcălească sufletele, prin promisiunile lui mincinoase despre nevinovăţia şi nepedepsirea păcatelor. Veniţi dar să cădem şi să plângem în faţa Domnului, Cel ce ne-a zidit, Cel ce ne-a izbăvit şi ne izbăveşte.

Dar Dumnezeu, bogat fiind în milă — scrie Apostolul Pavel —, ***pentru multa Sa iubire cu care ne-a iubit, pe noi cei ce eram morţi prin greşelile noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos*** [...] ***şi împreună cu El ne-a sculat şi împreună ne-a aşezat întru ceruri, în Hristos Iisus*** (Ef. 2,4-6).

Iată deci unde ne este locul! Prin urmare, nu trebuie să vieţuim pe pământ, ca şi cum aici ar fi locul nostru pentru totdeauna, ci să trăim cum se trăieşte într-o ţară străină. Străinii trăiesc cu trupul în ţară străină, dar cu mintea şi cu inima în patria lor. La fel ne porunceşte şi nouă Apostolul: ***Aşadar, dacă aţi înviat împreună cu Hristos, căutaţi cele de sus, unde Se află Hristos, şezând de-a dreapta lui Dumnezeu. Cugetaţi cele de sus, nu cele de pe pământ; căci voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă în Dumnezeu*** (Col 3; 1-3).

În Iisus Hristos suntem deja în cer, ne rămâne să ne mutăm acolo cu mintea şi cu inima, ca să ne fie şi inima acolo unde ne este comoara.

Într-acolo trebuie să le îndreptăm pe toate: şi gândurile, şi cuvintele, şi faptele. Intr-acolo trebuie să ne aţintim toate grijile şi toată petrecerea noastră pământească trebuie astfel să o chivernisim, încât să ne fie o pregătire pentru veşnica, fericita petrecere în cer, cu Iisus Hristos, Domnul nostru. ***Trăind pe pământ, nu se poate să nu le facem pe cele pământeşti şi ale traiului zilnic. Dar toate acestea pot fi astfel conduse, încât să devină o cale care să ne aducă acolo unde Se află Hristos, de-a dreapta lui Dumnezeu.***

- *Ai o bogăţie — trimite-o acolo, prin săraci.*
- *Ai stăpânire — dobândeşte domnia de acolo prin înmulţirea faptelor bune.*
- *Ai un dar — nu îngropa talanţii în pământ, ci dă-le voie să crească, pentru ca, fiind vrednic în cele mici, peste multe să fii aşezat.*
- *Ai energie — munceşte, ca să guşti acolo din roadele tale.*

- *Chiar de ai sărăcie, supărări şi dureri, şi pe acestea, cu răbdare necârtitoare, cu nerăutate şi cu mulţumire, transformă-le în mijloace de agonisire a bucuriei nepieritoare.*

Umblaţi cu înţelepciune faţă de cei ce sunt din afară (de Biserică) — ne porunceşte Apostolul (Col. 4, 5). ***Deci luaţi seama cu grijă cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca cei înţelepţi, răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt.*** Drept aceea, ***nu fiţi fără de minte, ci înţelegeţi care este voia Domnului*** (Ef. 5, 15-17).

Adunând laolaltă aceste puţine gânduri, vom primi această învăţătură de la Înălţarea Domnului. *Cunoscând că* ***cetatea noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm Mântuitor, pe Domnul nostru Iisus Hristos*** *(Fil. 3, 20) — la fel cum şi îngerul le-a spus Apostolilor, pe când aceştia priveau în urma Domnului Care Se înălţa —,* ***să purcedem şi noi cu osârdie la cinstirea înaltei noastre chemări întru Iisus Hristos: câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice laudă, la acestea să ne fie gândul*** *(Fil. 4-8), împiedicându-ne şi sculându-ne, dar fără să slăbim niciodată râvna, pe cele vechi uitându-le şi spre cele dinainte, năzuind.*

Aşa să petreceţi. Şi dacă veţi petrece aşa, veţi atinge neîndoielnic ceea ce dorim cu toţii, ***prin harul Domnului Cel înălţat la ceruri şi şezând de-a dreapta lui Dumnezeu şi a Tatălui. Amin".***

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, Viaţa lăuntrică,
Editura Sophia, Bucureşti, 2011)

Sfântul Teofan Zăvorâtul - La Înălţarea lui Hristos - Ce înseamnă înălţarea Domnului pentru lumea văzută şi pentru cea nevăzută?

Bucuria bisericii, ce prăznuieşte înălţarea Domnului, care este cea mai mare proslăvire a Lui.

Şi aceştia *(Apostolii)* ***s-au închinat Lui*** *(Domnului înălţat),* ***şi s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare*** *(Lc. 24, 52)*

Despărţindu-ne de cei pe care îi iubim sincer, nu putem să nu fim necăjiţi, nu putem să nu simţim întristare - pe când Apostolii se întorceau de pe muntele Măslinilor, unde se despărţiseră de Domnul, cu bucurie mare.

- Învăţătorul Cel iubit, singurul Care le descoperea tot adevărul şi alunga întunericul îndoielii care se abătea uneori asupra sufletelor lor, pare a-i lăsa singuri, iar ei se bucură;
- singurul lor Acoperitor şi Ocrotitor îi lasă între iudei, popor vrăjmaş lui Hristos şi a tot ce este al lui Hristos, iar ei se bucură;
- Hristos Domnul, cu Care stând de vorbă inima lor se umpea de bucurie vie, îi lasă într-o lume plină de nemulţumiri, de necazuri şi de tot felul de nenorociri, iar ei se bucură.

Simţământ de neînţeles! ***Nici noi nu o să-1 pricepem, fraţilor, dacă îi vom privi pe Apostoli ca pe nişte simpli oameni şi dacă vom gândi despre ei omeneşte. Până la învierea Domnului, când erau mai aproape de noi ca gânduri şi ca simţăminte, şi inima lor, asemenea inimii noastre, s-a umplut de necaz când Domnul le-a vestit***

că vrea să plece de la ei; însă acum, după ce Domnul înviat le-a vorbit patruzeci de zile despre întocmirea împărăţiei Lui pe pământ, când prin suflarea celor împărtăşite de către El Duhul le-a curăţit şi le-a luminat gândurile şi simţămintele şi poate că le-a descoperit cu precădere taina înălţării Domnului; acum, zic, nu îl mai pricepeau trupeşte pe Hristos Cel înălţat, şi ca atare nu se mai puteau întrista pentru despărţire, cum facem noi; acum înţelegeau şi ei limpede că mai bine este să plece de la ei Domnul, încredinţarea de faptul că înălţarea Domnului este unită cu bunătăţi înalte nu numai că alunga din sufletele lor orice umbră de întristare, ci, dimpotrivă, îi umplea de bucurie mare şi negrăită.

În vremea noastră, fraţilor, nu este neapărată nevoie să punem în lumină înaltele roade ale înălţării Domnului pentru a alina întristarea pricinuită de aceea că Domnul a părăsit pământul, întristare ce ar putea întuneca lumina praznicului de faţă.

Sfânta bucurie pe care au trăit-o Apostolii la înălţarea Domnului a fost moştenită de Biserică şi se aude acum în cântările de laudă către Cel ce S-a înălţat.

Şi totuşi, trebuie să cunoaştem puterea înălţării Domnului, suntem îndatoraţi să pătrundem evlavios cu gândul în taina ei şi în însemnătatea pe care o are pentru întocmirea mântuirii noastre, pentru a înălţa şi înaripa - poate chiar pentru a deştepta - simţământul de bucurie neprefăcută cu care prăznuieşte înălţarea Domnului Sfânta Biserică.

Îngăduiţi-mi să ocup acum evlavioasa voastră luare-aminte cu cugetarea la această înaltă însemnătate şi putere a înălţării. ***Ce înseamnă înălţarea pentru însuşi Mântuitorul, Cel înălţat? Pentru însuşi Mântuitorul, înălţarea este, după cum învaţă Părinţii Bisericii, cea mai înaltă proslăvire a Lui şi îmbrâcarea Sa cu putere împărătească, Dumnezeiască.***

Cea mai înaltă proslăvire a Lui. Domnul nostru Iisus Hristos este Dumnezeu-Om, Dumnezeu desăvârşit şi om desăvârşit. Un om desăvârşit este şi în sine înalt şi slăvit — cu cât mai înalt şi mai slăvit trebuie să fie atunci când în firea lui Se îmbracă Dumnezeu, când Acesta Se uneşte cu el prin unire lăuntrică? Aici, ***slava Lui zidită este înălţată până la slava Ziditoare, Dumnezeiască.*** Aşadar Domnului Mântuitorului nostru I s-ar fi cuvenit, după firea Lui, să fie întotdeauna îmbrăcat cu slavă neveştejită şi cu mărire fără sfârşit. Dar întrucât trebuia, potrivit neurmatului sfat al lui Dumnezeu, ca începătorul mântuirii noastre să fie desăvârşit prin

pătimire (v. Evr. 2, 10), Domnul a ascuns pentru o vreme slava Sa cea Dumnezeiască într-o adâncă lipsă de slavă, Dumnezeirea Şi-a ascuns-o în omenitatea cea umilită, domnia — în chipul smerit de rob: pe scurt, S-a micşorat întru totul, ca să nu treacă în chipul cel proslăvit prin chinurile răstignirii pe cruce.

Acum, când crucea a fost deja ridicată, când prin durerile pătimite pe ea de Domnul au fost tămăduite rănile omenirii, a fost înlăturată pedeapsa de la lumea noastră, moartea a fost călcată, iadul a fost stricat - acum ce îl mai poate împiedica pe Domnul să Se îmbrace cu slava pe care a avut-o la Tatăl mai înainte de a fi lumea? Deşertarea de sine şi-a împlinit lucrarea - pentru ce să mai rămână în ea?

Numele lui Dumnezeu a fost arătat - mai rămânea, după legea Dreptăţii dumnezeieşti, să fie proslăvit şi Cel prin Care a fost arătat. Şi acum îl vedem pe Iisus încununat cu slavă şi cinste pentru moartea pe care a suferit-o (Evr. 2, 9). ***Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume*** (Filip. 2, 9), ***aşezându-L de-a dreapta Sa în ceruri, mai presus decât toată începătoria şi stăpânia şi puterea şi domnia şi decât tot numele care se numeşte nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor*** (Efes. 1,21-22).

La înălţare, Mântuitorul S-a îmbrăcat cu stăpânire şi putere împărătească, Dumnezeiască. Împărăţia lui Dumnezeu, întemeiată de Mântuitorul pe pământ, era încă măruntă, ca un grăunte de muştar. Trebuia ca ea să fie răspândită în toate laturile pământului, să fie împodobită şi mărită potrivit vredniciei sale, să fie întărită şi apărată împotriva a tot ce o duşmăneşte, să fie întocmită şi cârmuită de El până la plinirea a tot ce a fost mai înainte rânduit în Veşnicul Sfat Dumnezeiesc pentru această împărăţie.

Pentru aceasta însă, ***întemeietorul şi întocmitorul ei trebuia să aibă stăpânire nu numai asupra neamului omenesc, din care este alcătuită această împărăţie, ci şi asupra îngerilor, ca să-i trimită spre slujire celor ce vor să moştenească mântuirea;***

- *asupra duhurilor rele, ca să îi apere pe oameni de viclenia, răutatea şi silnicia lor;*
- *asupra naturii, ca să îndrepte curgerea ei spre întoarcerea la credinţă, întărirea şi proslăvirea fiilor împărăţiei;*
- *îndeobşte, asupra întregii lumi, ca să dea lucrurilor ei un asemenea curs, încât oamenii să poată veni cu uşurinţă la El, iar prin El la Dumnezeu, şi ca astfel împărăţia lui Dumnezeu să crească, să se întărească şi să se proslăvească.*

Tocmai de aceea ***Domnul înălţat, când a şezut de-a dreapta Tronului măririi, a primit toată stăpânirea în cer şi pe pământ*** (Mt. 28,19). ***Dumnezeu L-a uns împărat al împăraţilor*** (v. Apoc. 19,16), ***toate le-a supus sub picioarele Lui*** (Efes. 1, 22), ***a făcut să I se plece tot genunchiul, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor mai dedesubt*** (Filip. 2,10), aşa încât ***nimic nu l-a rămas nesupus, nimic, afară de Cela ce l-a supus Lui toate*** (I Cor. 15, 27). ***Tocmai prin această putere împărătească, prin această înţeleaptă păzire a Bisericii şi îndreptare a ei către slava care i-a fost menită rămâne Domnul totdeauna în ea şi va rămâne în toate zilele, până la anii aşezării tuturor*** (Efes. 1, 10). ***Iar când toate vor fi supuse Lui, atunci şi El însuşi Se va supune Celui ce I-a supus Lui toate, ca să fie Dumnezeu toate întru toţi*** (I Cor. 15, 28).

Ce înseamnă înălţarea Domnului pentru toată lumea văzută şi cea nevăzută? La însemnătatea înălţării Domnului în această privinţă cuprinzătoare nici n-am putea cugeta cu socotinţa noastră slabă, scurtă şi aplecată către cele de jos, dacă nu ne-ar călăuzi pe această cale a contemplării cu evlavie a slavei Domnului înălţat Apostolul Pavel, care, având mintea lui Hristos, a măsurat toată adâncimea, înălţimea şi lărgimea puterii înălţării Lui. ***Cel ce S-a pogorât, zice, Acela este Care S-a suit mai presus decât toate cerurile, ca pe toate să le umple*** (Efes. 4, 10)... ***căci întru El bine a voit (Tatăl) să sălăşluiască toată plinirea şi printr-însul toate cu Sine să le împace - fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri - făcând pace, printr-însul, prin sângele crucii Sale*** (Col. 1, 19-20) - ***bine a voit să unească toate sub un cap întru Hristos - şi cele din ceruri, şi cele de pe pământ întru Dânsul*** (Efes. 1,10).

Adică, după învăţătura Apostolului, prin înălţarea Sa Domnul a împlinit lumea şi a unit în Sine sub un singur cap tot ce este în Cer şi pe pământ. Înaltă şi de taină este învăţătura aceasta. Poate s-o înţeleagă şi să o tâlcuiască deplin numai cel ce are minte asemănătoare minţii Apostolului Pavel. Din partea noastră, vom cuteza numai să adăugăm următoarele gânduri, prin care credem că ne vom apropia întrucâtva de dumnezeiasca învăţătură apostolească.

Natura reprezintă un lanţ necontenit de fiinţe, care începe de la clasele inferioare şi se întinde până la însuşi regnul duhurilor pure. Integritatea acestui lanţ - prin urmare şi integritatea naturii întregi - cere ca fiecare clasă de fiinţe să trăiască şi să acţioneze potrivit locului său - naturii sale şi menirii sale. Pentru că numai în acest caz armonia rânduielii sale poate rămâne fără încălcare. Când omul a căzut, când s-a făcut călcător de lege, când a început să nu mai trăiască aşa cum se cuvenea, şi ca atare s-a dezghiocat, ca să zic aşa, din locul în care îl aşezase preaînţeleapta dreaptă

a Făcătorului, atunci armonia rânduielii naturii a fost încălcată, o verigă din neîntreruptul lanţ al fiinţelor ei a căzut şi în univers s-a ivit un anumit gol.

Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât din cer, S-a îmbrăcat în om, S-a pogorât până în adâncul căderii lui, l-a curăţit, l-a sfinţit şi în Sine însuşi l-a înălţat la rangul în care se afla înainte şi în care trebuie să se afle după natura sa. Prin această lucrare a nesfârşitei bunătăţi dumnezeieşti, golul apărut prin cădere în univers a fost umplut, rânduiala lui încălcată a fost repusă în drepturi, lanţul stricat a fost refăcut. Tocmai această putere ascunsă a înălţării ne-o descoperă Apostolul când spune: ***Cel ce S-a pogorât, zice, Acela este Care S-a suit mai presus decât toate cerurile, ca pe toate să le umple, căci întru El bine a voit (Tatăl) să sălăşluiască toată plinirea.***

Ce înseamnă, în fine, înălţarea Domnului pentru neamul omenesc - pentru noi înşine -, fraţilor? Pentru noi, înălţarea Domnului este totul. În ea sunt slava şi mărirea noastră, în ea este neîndoielnica nădejde a mântuirii, din ea ne vin dumnezeieştile puteri cele spre viaţă şi bună cinstire, ea este cetatea nădejdii noastre. Domnul Iisus Hristos este Domnul nostru. Ca atare, toată tăria, toată roada înălţării Lui ne aparţine, propriu-zis, nouă. ***Suindu-Se la înălţime, a robit robime şi a dat daruri cu precădere nouă, oamenilor*** (Efes. 4, 8).

Slava înălţării Domnului este slava noastră. Cinstea şi slava de Dumnezeu Domnul înălţat le-a primit, fără îndoială, după omenitate, fiindcă Dumnezeirea Lui a strălucit totdeauna cu neschimbată slavă dumnezeiască. Dar pentru cine a luat El această omenitate, dacă nu pentru noi? ***Pentru noi S-a născut, pentru noi â pătimit, pentru noi a înviat şi S-a înălţat. Noi în El ne-am născut la viaţa cea nouă, în El am pătimit, în El am înviat, ne-am înălţat la cer şi am şezut de-a dreapta lui Dumnezeu.***

Pe noi, învaţă Apostolul, ***Dumnezeu împreună ne-a înviat şi ne-a pus a şedea întru cele cereşti întru Hristos Iisus*** (Efes. 2, 6). Omul a căzut adânc - atât de adânc, pe cât de sus visase să se ridice. Negrăita bunătate dumnezeiască, mântuindu-1 în Hristos, îl înalţă acum pe atât de sus, pe cât a căzut de adânc.

Veţi fi ca nişte dumnezei - iată ce piatră de poticnire a pus viclenia drăcească! Şi adevăraţii creştini sunt acum, într-adevăr, ca nişte dumnezei în Hristos Iisus, Domnul nostru. „***Să cânte, dar, toţi oamenii cântare de biruinţă lui Hristos, Celui ce S-a suit cu slavă la Cer şi ne-a aşezat împreună cu Sine de-a dreapta Tatălui!***" (Parafrază a unui tropar din cântarea 1 a Canonului înălţării (n. red. ruse).)

Slava înălţării Domnului este nădejdea neîndoielnică a mântuirii noastre. Prin călcarea de lege, omul s-a făcut vrăjmaş al lui Dumnezeu, s-a despărţit de El, a rătăcit prin beznă şi nu a mai îndrăznit să se apropie de Tronul Dumnezeirii. Domnul 1-a aflat pe el, cel rătăcit, L-a luat asupra Sa şi 1-a unit iarăşi cu Dumnezeu. Acum îl vedem pe om în Cer, la Tronul Dumnezeirii, împăcat cu Dumnezeu şi înfiat de El.

Ca un bun păstor, zice Sfântul Epifanie al Ciprului, Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu a lăsat în înălţimile cereşti nouăzeci şi nouă de oi - îngerii - ca să găsească oaia cea pierdută, şi după ce a găsit-o, a luat-o pe umerii Săi şi, înmânând-o acum Tatălui Său, zice: „Tată! Am aflat oaia cea rătăcită, pe care şarpele cel viclean, amăgind-o cu viclenie, a abătut-o pe cărările păcatului şi a întunecat prin slujirea la idoli curăţia cunoştinţei de Dumnezeu. Văzând-o cufundată în mocirla păgânătăţii, am scos-o grabnic cu atotputernicia Mea, am spălat-o în apele Iordanului şi am uns-o cu bună mireasmă a Sfântului Meu Duh, iar acum am venit la Tine prin înviere, purtând dar vrednic de Dumnezeirea Ta: această oaie duhovnicească".

Slavă Domnului, Care S-a înălţat şi prin înălţarea Sa ne-a împăcat cu Dumnezeu şi ne-a unit iarăşi cu El!

Prin înălţarea Domnului ne-au fost date toate puterile dumnezeieşti cele spre viaţă şi bună cinstire. ***Prin înălţarea Sa, Domnul a dat mărire neamului omenesc, împăcându-1 cu Dumnezeu şi dându-i înfierea dumnezeiască.***

La început însă aceste înalte bunătăţi s-au întâlnit însă numai în El - în Persoana Lui mijlocitoare, răscumpărătoare. Pentru ca orice om, la rândul său, să se îmbrace cu slava Lui, să se împace cu Dumnezeu şi să primească înfierea, are neapărată nevoie ca înainte să se îmbrace cu moartea lui Hristos, să îşi însuşească puterea meritelor Răscumpărătorului şi să se asemene Lui în toate. Cine-i în stare însă de asta? Aici este nevoie să ne înviorăm cu credinţa mântuitoare, însă credinţa nu vine de la noi înşine; ***este nevoie să aprindem în noi înşine iubire tare, să facem să se sălăşluiască în inimă blândeţe, smerenie, bunătate, supunere, însă a dori asemenea aşezări sufleteşti bune ţine de noi, pe când a le lucra - a le stârni şi a le întări în noi înşine - nu reuşim.***

Toată nădejdea noastră în această lucrare este puterea lui Dumnezeu şi harului Duhului Atotsfânt. Şi tocmai acest har mântuitor, de care avem neapărată nevoie, nu era pe pământ până când nu S-a înălţat la Cer Domnul. Că ***încă nu era Duh Sfânt,*** dă mărturie Ioan Evanghelistul, ***că Iisus nu era încă proslăvit*** (În 7, 39).

Domnul însuşi uneşte atât de strâns trimiterea Duhului Sfânt cu înălţarea Sa, încât, spune El, fără înălţarea Lui nu S-ar fi pogorât la noi Duhul Sfânt. ***De folos este vouă să Mă duc Eu, îi mângâia El pe Apostoli, că de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; iar de Mă voi duce, II voi trimite pe El la voi*** (În 16, 8).

De ce a fost neapărată nevoie de înălţarea Domnului pentru trimiterea Sfântului Duh rămâne pentru noi o taină.

- *Fără îndoială că pe de o parte o cere rânduiala întocmirii mântuirii noastre, potrivit căreia Duhul Sfânt trebuia să sfinţească neamul omenesc prin îmbrăcarea lui în meritele lui Hristos, că aceasta nu putea să înceapă atâta timp cât Iisus Hristos nu îşi încheiase lucrarea prin şederea de-a dreapta Tatălui;*
- *iar pe de alta, starea firii noastre îngreuiate şi îngroşate, care nu putea să încapă Duhul până ce Domnul n-a sfinţit-o în Sine şi n-a făcut astfel lesnicioasă trecerea Duhului, prin El, asupra întregului neam omenesc, care se uneşte cu El prin credinţă.*

Dar cum se săvârşesc toate acestea în iconomia mântuirii noastre, noi nu pricepem. Ştim doar că nu era pe pământ Duhul, pentru că Iisus Hristos nu era încă proslăvit. ***Acum, înălţat, El S-a îmbrăcat cu slava dumnezeiască, şi Duhul Sfânt este în lume.*** Ştim că Mângâietorul nu S-ar fi pogorât dacă nu S-ar fi înălţat Domnul. ***Acum, Domnul S-a înălţat, şi Mângâietorul locuieşte împreună cu noi, lucrează în noi, face viaţă şi înalţă la Dumnezeu - în urma lui Hristos.***

Slavă Domnului înălţat, Care prin înălţarea Sa ne-a dăruit nouă darul harului Atotsfântului Duh!

Înălţarea Domnului este cetatea nădejdii noastre. Cel care, râvnind după slava Domnului înălţat, începe să caute cele de Sus, unde este Hristos, şezând de-a dreapta lui Dumnezeu, ***începe să cugete cele de Sus, nu cele pământeşti şi să ascundă viaţa sa cu Hristos în Dumnezeu*** (v. Col. 3, 3), întâlneşte neapărat în această slăvită lucrare două ispite de căpetenie, care pot zgudui puternic sufletul, pot clătina tăria hotărârilor lui, pot slăbi dârzenia de a umbla fără abatere în urma lui Hristos.

- *Acestea sunt, pe de o parte, necazurile dinlăuntru şi dinafară,*
- *iar pe de alta căderile în păcat de care nu poate nimeni scăpa.*

În amândouă privinţele, ***o pavăză tare pentru suflet este contemplarea slavei Domnului înălţat.*** Acum n-au decât să se adune asupra capului creştinului toate soiurile de necazuri, n-au decât să se înarmeze împotriva lui toată lumea şi întreg iadul, n-are decât să răsară din adâncul inimii necurăţite războiul lăuntric cu toată răutatea lui, că el nu se va clinti: tăria lui bărbătească va spori şi mai mult, hotărârea voinţei lui se va face şi mai puternică.

El este încredinţat că viaţa lui în Ceruri este (v. Filip. 3, 20), ***acolo unde este Hristos, este încredinţat că nu sunt vrednice pătimirile veacului de acum de slava ce va să se arate în el*** (Rom. 8, 18), de slava cu care îl vede îmbrăcat pe Hristos Cel înălţat, este încredinţat că cel ce biruie până la sfârşit va primi cinstea de a şedea pe Tronul Slavei, aşa cum a biruit şi a şezut Hristos.

Ca atare, uitând de toate, năzuieşte către cinstirea chemării preaînalte, ca şi cum curgerea împrejurărilor vieţii lui şi tulburările cele vremelnice ale sufletului ar fi ceva care nu îl atinge defel.

Mult mai puternic resimţite şi mai primejdioase decât nevoile şi necazurile sunt căderile în păcat, cărora omul le e supus din slăbiciune sau din lipsă de prevedere. Acestea strâmtorează libertatea gândurilor şi simţămintelor lui bune, opresc mersul planurilor lui bune, îl acoperă de ruşine în proprii ochi, slăbesc îndrăznirea lui înaintea Domnului, iar când încordarea este mare micşorează hotărârea cea sfântă, aruncă în nepăsare şi în negrijă şi apropie de deznădejde.

Apropiată şi groaznică primejdie, însă cel care îl priveşte cu ochiul minţii pe Domnul Cel înălţat nici măcar nu ştie, se poate spune, de primejdia aceasta. Acolo, de-a dreapta Tronului măririi în Ceruri, i se descoperă Arhiereul Care prin sângele Său a intrat odată întru cele Sfinte, veşnică răscumpărare dobândind - ***a intrat în însuşi Cerul, ca să Se arate acum Feţei lui Dumnezeu pentru noi*** (Evr. 8, 1; 9, 12, 24); acolo îl vede pe ***Arhiereul Cel mare, Care a străbătut Cerurile*** (Evr. 4, 14), ***Care o singură jertfă aducând pentru păcate, a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu*** (Evr. 10, 12)... ***pururea trăind, ca să mijlocească pentru noi*** (Evr. 7, 25).

Iar de aici se revarsă în sufletul lui neclintita încredinţare că acum nu mai este osândă hotărâtoare, de neschimbat, încredinţare ce îl însufleţeşte să mărturisească în auzul tuturor nădejdea plină de îndrăznire a mântuirii întru Hristos Iisus: cine îi poate învinui pe aleşii lui Dumnezeu? Dumnezeu îi îndreptăţeşte. Cine va îndrăzni să îi osândească? Hristos Iisus a murit, dar a şi înviat; ***El este de-a dreapta Tatălui şi mijloceşte pentru noi*** (v. Rom. 8, 33-34).

Ca atare, de va şi păcătui cineva, mijlocitor avem către Tatăl - pe Hristos Iisus Cel drept (I În 2, 1).

Aşadar, fraţilor, **proslăvirea şi împărăţirea Domnului**, **împlinirea şi adunarea sub un cap a celor de Sus şi a celor de jos**, **înălţarea**, **împăcarea**, **sfinţirea** şi **întărirea oamenilor care caută mântuirea** - iată acele **slăvite roade ale înălţării Domnului** ce ridică acum atât Cerul, cât şi pământul, atât îngerii, cât şi oamenii să dea slavă şi mulţumită Domnului înălţat şi să arate bucurie întreolaltă în El.

„Aşadar să dăm Domnului mărire, să strigăm Lui cântare de biruinţă, să săltăm, să cântăm, să batem din palme Lui! Dumnezeul nostru suie de pe pământ la Cer, îngerii şi arhanghelii îl întâmpină acolo ca pe Stăpânul şi Ziditorul lor!"(Parafrază a unui tropar din cântarea a 8-a a Canonului înălţării (n. red. ruse).).

Însă noi, ***privind slava lui Dumnezeu cu faţa descoperită, să ne însufleţim, de dragul acestei slave, cu râvna de a ne schimba şi noi la faţă, în acelaşi fel, din slavă în slavă*** (II Cor. 3, 18). Pentru cei aşezaţi împreună cu Hristos în ceruri, unde îi este mai firesc să petreacă şi cu mintea, şi cu simţirea, şi cu voirea decât acolo unde este Cel ce în Sine ne-a înălţat şi ne-a împreună-aşezat de-a dreapta Tatălui, Domnul nostru Iisus Hristos?! Amin!

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Înălţarea Domnului - Tâlcuire

Sfântul Pavel arată în următoarele cuvinte puterea Înălţării Domnului: "***S-a suit la înălţime, a robit robime şi a dat daruri oamenilor***" (Efes. 4, 8).

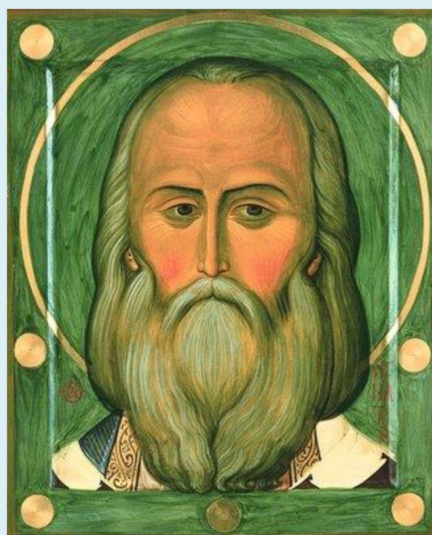
Împăcând dreptatea lui Dumnezeu , Domnul a deschis pentru noi toate vistieriile bunătăţii dumnezeieşti.

Aceasta este robimea sau prada dobândită în urma biruinţei. Începătura împărţirii acestor daruri oamenilor este ***Pogorârea Sfântului Duh, Care S-a pogorât o singură dată, rămâne în Biserică şi dă fiecăruia cele de trebuinţă***, luând totul din aceeaşi robime o singură dată robită.

Oricine ai fi , vino şi ia: dar pregăteşte-ţi vistierie pentru comori - inima curată, mâini cu care să iei credinţa neindoită - şi te apropie cu căutare plină de nădejde şi pururea rugătoare.

(din "Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an ")

Sfântul Ignatie Briancianinov - Despre Înălţarea Mântuitorului Hristos şi despre împărtăşirea cu Sfintele Taine

Fraţilor şi părinţilor, astăzi a venit ziua cea prea luminată a înălţării şi aceasta este sfârşitul iconomiei Domnului nostru Iisus Hristos. Căci după ce toată voia părintească a împlinit şi a săvârşit, atunci S-a înălţat în slavă, de îngeri şi de oameni fiind proslăvit şi ne-a ridicat şi pe noi cu trup omenesc, adică prin prea curatul Său trup, şezând în cele mai presus de ceruri. Şi este bogăţia slavei Sale şi mărirea puterii Lui, că firea noastră smerită şi de nimic a suit-o la scaunul împărătesc şi este închinată de toate puterile cereşti şi îngereşti.

Deci, fraţilor, aceasta socotind cu mintea noastră, să ne cutremurăm şi să ne cucerim de mărimea darului lui Dumnezeu şi să vieţuim cu vrednicie, ca să nu necinstim capul nostru, care este Hristos.

Fiind noi mădulare şi trup al Lui, ca într-un trup să fim şi să ne facem împreună cu dânsul moştenitori în curăţenie, cu pricepere, cu înţelepciune, cu îndelungă răbdare, cu suferinţă şi cu bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste adevărată, în cuvântul adevărului şi în puterea lui Dumnezeu, prin ascultare şi smerenie, prin silinţă şi pază.

Nici un cuvânt necuvios să nu grăim, ci fiind sfinţiţi în Domnul, nici un grai să nu ne iasă din gură împotriva poruncii, măcar de ar fi bun şi de trebuinţă. Că acela ce spurcă trupul său, nu este mădular lui Hristos şi cel ce ţine mânie nu este mădular lui Hristos, nici vrednic de a se împărtăşi. Şi orice altă patimă de va avea cineva, nu poate fi mădular lui Hristos.

Drept aceea trebuie fiecare să se cerceteze pe sine mai înainte ca să nu fie necurat sau ţiitor de mânie; şi cunoscându-se pe sine curat şi îndreptat prin spovedanie, aşa să se împărtăşească cu trupul şi cu sângele lui Hristos. Pentru că cel ce se cuminecă cu nevrednicie mare păcat are, fiindcă nu bagă în seamă trupul Domnului. De aceea şi mor mulţi, pentru că îndrăznesc cu nevrednicie să se împărtăşească şi pentru că nici în slăbiciunea bolii lor nu se mărturisesc.

De ne vom judeca noi înşine, nu ne vor osândi, dar fiind judecaţi de Domnul, ne pedepsim, ca să nu ne osândim împreună cu lumea. Deci trebuie să fim curaţi şi drepţi, ca să ne numim cu vrednicie mădulare ale lui Hristos şi să ne împărtăşim fără de osândă cu sfintele taine. ***Iar de se va întâmpla prin neluare aminte să fim luptaţi ori de pofte rele, de mânie, de zavistie, de ţinere de pizmă, sau de ori ce alt păcat ce urăşte Dumnezeu (nu e de mirare aceasta fiindcă suntem oameni, iar nu îngeri), îndată să ne pocăim.*** Şi să venim iarăşi în starea cea bună, căci dacă rămânem în răutate nu ne sfinţim, iar cel ce rămâne în păcat are osândă fără milostivire şi dacă nu luăm aminte, moartea vine fără de veste şi ne răpeşte.

Iată ieri am mers să vedem pe episcopul bolnav şi l-am aflat în mare întristare. Era cu totul aprins de căldura frigurilor şi de tot părăsit, căutând încoace şi încolo şi nu avea de la nimeni nici un ajutor, fără numai ştiinţa şi conştiinţa sa, bună sau rea.

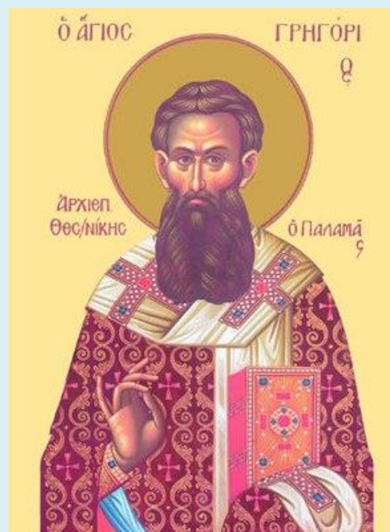
Oare nu vom pătimi şi noi asemenea? Şi ceea ce am văzut este vis şi umbră pe lângă chinurile viitoare, pe lângă focul înfricoşat, care niciodată nu se stinge; pe lângă viermele care nu doarme, întunericul care nu se risipeşte, legăturile care nu se dezleagă, tartarul care nu are margine, scrâşnirea dinţilor ce nu încetează şi celelalte pedepse, toate fără de sfârşit.

Deci, ***fraţilor acestea dacă le-am socoti şi nu am voi să se defăimeze trupul nostru, nici n-am urî pe nimeni, nici n-am întrista, nici nu ne-am mânia, nici nu ne-am gâlcevi, nici n-am osândi, nici n-am spune minciuni, nici altă răutate n-am face, ci am fi totdeauna în pace şi umiliţi, cu lacrimi, blânzi şi cu dragoste unul către altul şi am face cu bucurie toate cele ce ni s-au poruncit ca să scăpăm de chinul veşnic şi să câştigăm viaţa veşnică în Hristos Iisus Domnul nostru, a Căruia este slava şi puterea împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor.***

Amin.

(din Cuvântări duhovniceşti – Sfântul Ignatie Briancianinov)

Sfântul Grigorie Palama - la Sfânta Inălţare a Domnului - Omilia 21 - Despre împlinirea Sâmbetei din Legea veche

Iudeii prăznuiesc Paştele după Lege, adică trecerea din Egipt în pământul Palestinei, iar ***noi prăznuim Paştele, însă după Evanghelie***, ***adică trecerea firii noastre, întru Hristos, de la moarte la viaţă, de la stricăciune la nestricăciune.***

Ce limbă ar putea oare spune marea deosebire dintre înălţarea la care a fost adusă starea noastră prezentă şi sfintele, de toată lauda vrednice aşezăminte ale vechii Legi? Nici un grai omenesc şi nici un alt grai nu este vrednic să exprime o atât de mare slavă. Căci înţelepciunea de o fiinţă a Tatălui celui Preaînalt, Cuvântul cel veşnic şi mai presus de fiinţă, unit din iubire de oameni cu noi şi vieţuind împreună cu noi, S-a arătat acum, în mod real, temeiul însuşi al sărbătorii şi al acestei înălţări mai presus de fire, într-un chip atât de deosebit, întrucât ***noi prăznuim trecerea înseşi firii noastre omeneşti, nu de la cele mai dedesubt ale pământului la cele pământeşti, ci de la cele pământeşti la cerul cerului şi până la tronul de dincolo de acestea al Celui ce peste toate stăpâneşte.***

Astăzi, după înviere, Domnul a stat în mijlocul Apostolilor, şi tot astăzi s-a despărţit de ei, care L-au văzut înălţându-Se la cer şi intrând cu adevărat în Sfânta Sfintelor, şezând de-a dreapta Tatălui celui mai presus de orice început şi de toată firea, de toată numirea şi de toată cinstirea, mai presus şi de orice este cunoscut şi numit, atât în veacul de acum, cât şi în cel viitor. ***Şi după cum înainte de învierea Domnului S-au petrecut multe alte învieri, aşa şi înainte de înălţarea Lui au avut loc multe înălţări şi răpiri.***

Căci şi pe profetul Ieremia l-a răpit Duhul, şi pe Avvacum, îngerul, iar mai mult decât pe aceştia este scris că Ilie a fost răpit într-un car de foc, dar nici el nu a depăşit hotarul pământului, ci răpirea fiecăruia dintre ei era doar o mutare care îi înălţa de la pământ, fără a depăşi totuşi hotarul acestuia.

La fel şi cei care au înviat odată cu Mântuitorul, tot în pământ s-au întors, sfârşind cu toţii prin moarte. ***Cât despre Mântuitorul Hristos, aşa cum atunci când a înviat din morţi, moartea nu L-a stăpânit, la fel şi acum când a fost înălţat şi a şezut întru cele înalte, orice înălţare a rămas mai prejos de El, mărturisind tuturor că singur El este Dumnezeu mai presus de toate.***

Şi acesta este muntele cel mai înainte vestit al lui Dumnezeu, după Isaia (îs., 2:2), şi casa lui Dumnezeu, mai presus de piscurile înalte ale munţilor inteligibili, - trupul Stăpânului -, ***fiindcă nu înger, nici om, ci Insuşi Domnul în trup a venit şi ne-a mântuit, făcându-Se om ca noi, pentru noi, şi rămânând Dumnezeu fără de schimbare.*** Căci precum S-a pogorât fără de schimbare, dar amestecându-Se cu noi, la fel va veni iarăşi, nu prin schimbarea dumnezeirii, ci aşezând pe tron întru cele de sus firea noastră omenească, pe care mai înainte vreme a luat-o de la noi: cu adevărat, se cuvine ca firea noastră cea întâinăscută din morţi să fie întoarsă la Dumnezeu ca una care s-a născut mai înainte de toată făptura.

Pentru aceasta, dintre atât de multe învieri şi înălţări, noi nu prăznuim pe nici una ca pe învierea şi înălţarea Domnului, şi pe lângă faptul că nu participăm, nici nu vom participa vreodată la vreuna dintre acelea. Căci nu avem alt folos decât călăuzirea prin credinţă a minţii noastre către învierea şi înălţarea Mântuitorului nostru, la care participăm şi vom participa cu toţii. Ea este cu adevărat învierea şi înălţarea neamului omenesc, dar nu a neamului omenesc în general, ci a tuturor celor care cred în Hristos şi care îşi arată credinţa prin fapte.

- ***Cel ce S-a făcut Domn, pentru noi S-a făcut, fiind nenăscut şi nezidit după dumnezeirea firii Sale, şi a trăit pentru noi, arătându-ne calea către adevărata viaţă.***
- ***Şi toate câte le-a suferit cu trupul, pentru noi le-a suferit, ca să vindece patimile noastre, şi pentru păcatele noastre a fost dus la moarte.***
- ***Şi tot pentru noi a înviat şi a fost înălţat mai înainte, arătându-ne prin iconomie învierea şi înălţarea din veacul fără de sfârşit.***

Căci toţi moştenitorii acestei vieţi urmează, după putinţă, petrecerea pe pământ a iconomiei Lui.

Pentru noi, începutul urmării şi petrecerii acesteia este botezul, chip al morţii, îngropării şi Invierii Domnului, prin mijlocirea unei vieţi după porunca lui Hristos şi după petrecerea Evangheliei, având drept scop biruinţa asupra patimilor prin luptele duhovniceşti, pregătindu-ne viaţa cea fără de dureri, nestricăcioasă şi cerească, după cum şi Apostolul a zis către noi: „***Dacă veţi trăi în trup, veţi muri, iar dacă veţi ucide prin duhul faptele trupului, veţi fi vii***” (Rom., 8:13). Cei care trăiesc după poruncile lui Hristos urmează petrecerii acestuia în trup, căci mor la vremea rânduită fiecăruia, fiindcă şi El a murit cu trupul, şi în trup vor şi învia, asemenea Lui, plini de slavă şi nestricăcioşi, însă nu acum, ci la plinirea vremii, când vor fi înălţaţi, după cum spune şi Sfântul Apostol Pavel: „***Căci vom fi răpiţi pe nori întru întâmpinarea Domnului în văzduh şi astfel pururea cu Domnul vom fi***” (I Ţes., 4:17).

Vedeţi cum fiecare dintre noi, dacă ar voi, părtaş s-ar face învierii Domnului şi înălţării Lui şi moştenitor al lui Dumnezeu, ***împreună moştenitor cu Hristos*** (Rom., 8:17)? Pentru aceasta să ne bucurăm prăznuind învierea firii noastre, înălţarea şi restaurarea ei, precum şi ***începutul învierii şi al înălţării fiecăruia dintre credincioşi*** (Luca 24:36-53), punând înainte glasul Evangheliei propovăduită astăzi, potrivit căreia Domnul, înviind, a stat în mijlocul ucenicilor Săi.

Pentru ce a stat în mijlocul lor şi împreună cu ei a călătorit, precum este scris? „***Căci i-a scos pe aceştia afară până în Betania***” şi ***punându-Şi mâinile i-a binecuvântat*** (Luca, 24:50) ca să Se arate cu totul teafăr şi nevătămat, ca să arate că picioarele Ii sunt puternice, că poate umbla şi sta în picioare fără de clintire, deşi rămaseră urmele cuielor, şi de asemenea, ca să arate mâinile străpunse de cuie pe cruce, chiar şi coasta împunsă cu suliţa. Şi dacă a arătat toate urmele rănilor, a fost pentru ca ei să creadă patimilor celor mântuitoare. Dar mie mi se pare că ***a stat în mijlocul ucenicilor pentru a le arăta şi pentru a-i întări în credinţa întru El, prin marea Sa descoperire şi binecuvântare. Dar El nu a stat numai în mijlocul ucenicilor, ci stă şi în mijlocul inimii fiecărui [om] care este cetate întărită prin credinţă***, precum mărturiseşte şi psalmul despre fiecare inimă: „***Dumnezeu este în mijlocul ei şi nu se va clătina***” (Ps., 45:5). Căci de la această întâlnire s-au făcut apostolii Domnului statornici şi neclintiţi în credinţă.

A stat, deci, în mijlocul lor şi le-a spus: „***pace vouă***”, aşa cum adeseori le spunea cu blândeţe. **Dar pacea este de două feluri:**

- **una pe care o avem în relaţie cu Dumnezeu, care mai curând vine din cinstirea lui Dumnezeu, şi**

- ✓ **alta pe care o avem între noi şi care se naşte în chip firesc din urmarea cuvântului Evangheliei.**

Or, **Domnul le-a dat pe amândouă dintr-odată, printr-o singură expresie.** Şi cum le-a poruncit acestora să facă, atunci când I-a trimis întâia oară, zicând: „***în care casă veţi intra, să ziceţi pace casei acesteia***” (Luca 10:5), la fel a făcut şi El, intrând în casa în care erau adunaţi, şi de îndată le-a dăruit pacea. Dar cât de înspăimântaţi şi de tulburaţi I-a văzut atunci din pricina apariţiei Sale atât de nefireşti şi lipsite de orice nădejde (li se părea, după cum se spune, că ar vedea duh, ori că ceea ce văd este o închipuire). Şi atunci iarăşi a depărtat de la ei gândurile inimii lor şi le-a dovedit că El este acelaşi cu Cel care mai înainte vreme le vorbea despre pătimirea Sa şi despre învierea din morţi: „***acum vedem că Tu ştii toate şi nu este nevoie ca să Te întrebe cineva***”. Şi i-a încredinţat deplin despre plinirea acestora, prin vedere şi prin pipăire… Iar când i-a văzut că s-au făcut primitori ai adevărului prin dovadă, i-a încredinţat încă şi mai mult, dându-le, în acelaşi timp, pacea şi cerându-le de mâncare celor ce priveau cu uimire. Căci încă nu-şi credeau ochilor şi se minunau, dar nu din reavoire, ci din negrăită bucurie. Apoi le-a zis: „***Aveţi ceva de mâncare? Şi i-au dat o bucată de peşte fript şi un fagure de miere, şi, primind, a mâncat în faţa lor***” (Luca 24:42).

Acel trup preacurat a primit hrană, după înviere, nu pentru ca ar fi avut nevoie de hrană, ci ca să-I încredinţeze de realitatea învierii şi să arate că este acelaşi cu Cel care mai înainte de pătimire a mâncat împreună cu ei. A consumat hrana nu după firea trupurilor moarte, ci potrivit energiei dumnezeieşti şi, cum ar zice cineva, aşa cum focul topeşte ceara, sau, mai mult decât atât, a consumat-o, fiindcă focul are nevoie să fie întreţinut pentru a subzista, însă trupurile nemuritoare nu au nevoie de hrană pentru subzistenţă.

A mâncat, aşadar, o bucată de peşte fript şi un fagure de miere, acestea fiind chipuri ale Sfintelor Sale Taine: căci Cuvântul lui Dumnezeu, unindu-Se după ipostas cu firea noastră care, ca un peşte se scălda în apa vieţii pline de plăceri şi de patimi, şi curăţind cu focul cel neapropiat al dumnezeirii Sale orice aplecare spre păcat, a consumat-o ca pe un rug aprins, făcând-o părtaşă la dumnezeirea Sa. Dar nu numai aluatul pe care l-a primit pentru noi, ci pe fiecare om îl învredniceşte de împărtăşirea cu El, îl îndumnezeieşte prin participarea la focul pe care Domnul „***a venit să-l arunce în lume***” (Luca 12:49). ***Cu fagurele de miere se aseamană însăşi firea noastră omenească, fiindcă, aşa cum într-un fagure este păstrată mierea, la fel şi în trupul nostru este păstrată comoara cea cugetătoare; sau mai curând acesta este un chip al oricărui credincios în Hristos care are în suflet şi în trup harul Duhului Sfânt, păstrat ca mierea în fagure.*** Iar Domnul a

mâncat din ele, fiindcă face, cu bucurie, ca o astfel de hrană să fie mântuirea oricui participă la firea Sa. Dar nu spune că a mâncat totul, ci „***dintr-un fagure de miere***”, adică a mâncat doar o parte, fiindcă nu toţi au crezut în El. Dar nu-Şi ia singur această parte, ci îi este dată de apostoli, căci ucenicii Săi îi aduc la El doar pe cei care cred în El, deosebindu-i de cei necredincioşi.

Astfel, mâncând din peşte şi din fagurele de miere în faţa ucenicilor Săi, Domnul le-a amintit cuvintele Sale pe care le-a vestit mai înainte despre pătimirea ce avea să pătimească, adeverind şi acum cele spuse despre Sine. Fiindcă după cum a spus mai înainte, aşa s-a şi petrecut, şi ***le-a deschis lor mintea ca să priceapă urmarea Scripturii şi să cunoască faptul că precum este scris, aşa s-a şi împlinit.*** Trebuia ca din nemăsurata Sa iubire de oameni, om să se facă pentru oameni Fiul Unul născut al lui Dumnezeu, arătat fiind şi mărturisit astfel de glasul părintesc de sus şi prin descoperirea Sfântului Duh; să-i facă credincioşi şi să se minuneze de faptele şi de cuvintele Lui mai presus de fire, să fie prins şi dat în mâinile celor care nu caută slava lui Dumnezeu, ci slava de la oameni; să fie răstignit şi îngropat; să învieze din morţi a treia zi şi să se propovăduiască în numele Lui pocăinţa şi iertarea păcatelor, iar propovăduirea să înceapă de la Ierusalim. Binevestitori şi martori ai acestor fapte sunt [apostolii], care au văzut cu ochii lor şi au devenit mărturisitori ai Lui, cărora le-a şi trimis vestire de la Tatăl, adică pe Duhul Sfânt, şi le-a rânduit să rămână în Ierusalim până ce vor primi putere de sus.

Vorbind astfel cu ucenicii Săi despre lucrarea mântuirii oamenilor, Domnul i-a scos din ţinutul lor, purtându-i până în Betania, şi binecuvântându-i, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Pe un nor luminos ca într-un car de foc S-a înălţat în slavă şi a intrat în Sfânta Sfintelor cea nefăcută de mână şi a şezut de-a dreapta măririi în ceruri, pe acelaşi scaun al Dumnezeirii, pentru ca de aceeaşi dumnezeire să facă firea noastră cu care s-a amestecat. Şi cum apostolii nu încetau să-şi aţintească ochii către cer, au aflat prin predania îngerilor că va fi purtat iarăşi pe norii cerului în faţa tuturor (Fapte 1:10). Căci şi Domnul zisese aceasta mai înainte, şi Daniel, mai înainte văzând, spune: „***am văzut pe Fiul Omului venind pe norii cerului***” (Dan., 7:13); iar Domnul zice: „***şi toate neamurile pământului vor vedea venind pe Fiul Omului pe norii cerului***” (Mat., 24:30).

Atunci ucenicii s-au închinat pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălţat Stăpânul cel mai presus de ceruri şi unde pogorându-Se, pământul cer 1-a făcut. Şi iarăşi Se înalţă, ori de câte ori Se pogoară, ca pe cele de jos să le împreuneze cu cele de sus şi să întemeieze o singură Biserică, cerească şi pământească, întru slava iubirii Sale de oameni. Aşadar, bucurându-se, ucenicii s-au întors la

Ierusalim şi erau pururea în altar, adică aveau mintea la ceruri, şi binecuvântau pe Domnul, pregătindu-se pentru primirea binevestită a pogorârii dumnezeiescului Duh.

Fraţilor, aceasta este, pe scurt, petrecerea celor ce poartă numele lui Hristos: să stăruiţi în rugăciuni şi cereri, şi să aveţi ochii minţii aţintiţi, asemenea îngerilor, către Stăpânul cel mai presus de ceruri, lăudându-L şi binecuvântându-L printr-o viaţă fără de prihană, pentru a primi în chip tainic venirea Lui, aşa cum spune psalmul către El: „***voi cânta şi mă voi ruga ţie în cântare fără de prihană când vei veni către mine***” (Ps., 100:2). Aceasta o spune limpede şi Sfântul Pavel: ***dreptatea noastră în ceruri este acolo unde Inaintemergător pentru noi S-a făcut Insuşi Domnul Iisus.*** Către aceasta ne conduce şi corifeul Apostolilor, Petru: „***încingând, zice, mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă, nădăjduiţi în harul care vi se va da vouă la arătarea lui Iisus Hristos pe care să-L iubiţi cu toate că nu-L vedeţi***” (Petru I, 1:13). La aceasta Domnul Insuşi ne îndeamnă în mod acoperit, în pilde: „***să fie, zice, mijloacele cugetului vostru încinse şi făcliile voastre aprinse, iar voi să fiţi asemenea cu oamenii aceia care îşi aşteaptă Stăpânul ca, atunci când va veni, îndată să-i deschidă***” (Fil., 3:20; Evr., 6:20). La fel cum nu strică nici ziua Sâmbetei, ci o desăvârşeşte, arătând-o cu adevărat binecuvântată, ca o zi a încetării oricărei osteneli trupeşti, şi deosebind-o pentru o mai bună lucrare. Iar prin aceasta o face moştenitoare a toată binecuvântarea, astfel ca odihniţi de ostenelile pământeşti şi fără de lenevire să ne încredinţăm lui Dumnezeu, căutând cu nedezminţită nădejde cele cereşti şi fără de prihană.

Dar în Legea veche, una dintre zilele săptămânii era zi de Sabat şi pentru aceasta evreilor celor fără de minte li s-a părut că Domnul [tămăduind în ziua aceea] avea de gând să încalce ceea ce era socotit drept Sabat. Insă tot El zice că „***nu a venit ca să strice legea, ci mai vârtos să o împlinească***” (Mat., 5:17). ***Atunci cum se face că a stricat Sabatul dar, în acelaşi timp, a împlinit Legea?*** Făgăduind că va da Duhul Sfânt celor care-L cer zi şi noapte şi poruncind să fie neîncetat cu trezvie şi priveghetori, a zis: „***privegheaţi, fiindcă nu ştiţi vremea, nici ceasul când va veni Fiul Omului***” (Mat., 24:44). Astfel toate zilele le-a făcut Sabat binecuvântat pentru cei care aleg să-I slujească în chip desăvârşit: iată cum nu a încălcat, ci mai cu osârdie a împlinit toată Legea.

Insă voi care sunteţi încercaţi de lucruri lumeşti, dacă vă veţi înfrâna de la orice lipsă de măsură şi de la toată pizma dintre voi şi de veţi stărui în toată calea adevărului şi a înfrânării, veţi face şi voi din toate zilele un Sabat prin oprirea de la orice răutate. Dar într-o astfel de zi, mai lucrătoare pentru mântuire decât altele, se cuvine să tânjim după faptele şi cuvintele fără de prihană ale Domnului şi, cu

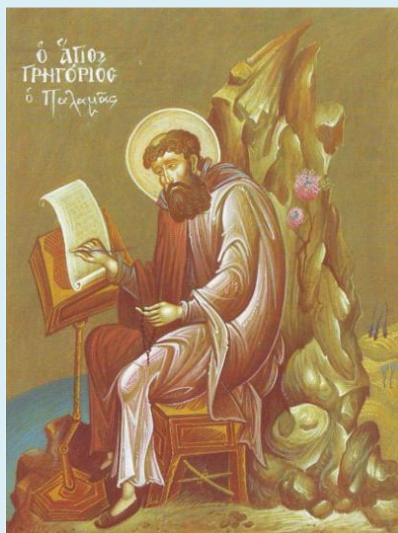
smerenie, să fim statornici în Biserica lui Dumnezeu şi să plecăm urechea cu luare aminte la predania Bisericii şi la învăţătura ortodoxă, şi să ne rugăm cu pocăinţă prin cereri şi prin slavoslovii către Dumnezeu. Aşa veţi plini şi voi Sabatul cel după Evanghelie: ***împărtăşind o viaţă în harul lui Dumnezeu şi tinzând ochii cugetului către Hristos Cel ce şade împreună cu Tatăl şi cu Duhul pe tronurile mai presus de ceruri, şi Care v-a făcut pe voi fii ai lui Dumnezeu, nu ca şi cum aţi fi doar adoptaţi, cu numele, ci în unire cu dumnezeiescul Duh, cu însuşi Trupul şi scump Sângele Lui, cu Dumnezeu, unul întreitul sălăşluindu-Se.***

Să păzim, aşadar, pentru dragostea neclintită a Mântuitoului această unire: să privim pururea la Tatăl nostru cel de sus, dar nu ca şi când am fi pământeşti, ca omul cel întâi zidit, ci asemenea omului celui de-al doilea, Domnului din ceruri. Căci cel ce este pământesc se aseamănă cu cei pământeşti, iar cel ceresc este asemenea cu cei cereşti. Aşadar, ***dacă am purtat chipul cel pământesc, să purtăm şi chipul cel ceresc*** (I Cor. 15:48) ***şi, având inima sus către El, să privim această măreaţă privelişte, înveşnicindu-se, în chip nematerialnic, cu focul dumnezeirii.*** Şi după ce am lepădat tunicile de piele pe care prin cădere le-am îmbrăcat, să stăm în pământ sfânt, arătându-ne, fiecare după putere, ţarină sfântă prin lucrarea necontenită a virtuţii şi prin neabătuta tindere către Dumnezeu.

Astfel încât să avem îndrăznire ca la venirea în foc a lui Dumnezeu să-i alergăm întru întâmpinare, ca să fim luminaţi şi, luminând, să trăim veşnic în slava luminii mai presus de fire, a strălucirii celei de o stăpânie în trei sori, căreia i se cuvine toată slava, puterea, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Din: Sfântul Grigorie Palama, Omilii, Vol. 2, Editura Anastasia, Bucuresti, 2004)

Sfântul Grigorie Palama - La acelaşi praznic al Inălţării Domnului - Omilia 22 - Despre patimi şi virtuţi

Luaţi aminte la sărbătoarea noastră şi la dreapta socotinţă cu care Domnul nostru Iisus Hristos, atât la înviere cât şi la înălţare, i-a bucurat pe cei care au crezut în El, precum şi la felul în care i-a smuls din acea întristare. Luaţi aminte la această viaţă, sau, mai curând, la nemurirea Sa, căci ni S-a arătat după moarte. ***Luaţi aminte la înălţimea cerului la care a ajuns Hristos, înălţându-Se mai presus de toate, şi la preamărirea mai presus de toată mărirea cu care S-a preamărit după trup.***

Aceasta a fost cu putinţă prin smerenie şi prin îndurarea necinstirii şi a ocării, după cum spune şi Apostolul: ***smerindu-Se până la moarte şi încă moarte pe cruce.*** „***Şi pentru aceasta Dumnezeu L-a preaînălţat şi i-a dat Lui nume mai presus de tot numele, astfel încât la pomenirea numelui lui Iisus tot genunchiul să se plece în cer şi pe pământ şi în cele de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească faptul că este în slava lui Dumnezeu Tatăl***” (Filip., 2:8-l 1).

Astfel, dacă Dumnezeu L-a preamărit pe Hristosul Său, tocmai pentru că a fost batjocorit şi ispitit, şi pentru că moarte ruşinoasă pe cruce a răbdat pentru noi, cum ne va mântui, cum ne va prea-mări şi cum ne va înălţa pe noi dacă nu vom deprinde smerenia, dacă nu ne vom arăta de acelaşi sânge, întru iubirea aproapelui, dacă nu vom zidi sufletele noastre pe stânca răbdării feluritelor ispitiri, şi dacă nu vom intra prin poarta cea strâmtă care duce la viaţa veşnică şi nu vom urma calea celui care ne-a condus, în chip mântuitor, către ea. La aceasta suntem chemaţi, zice corifeul Apostolilor, Petru, „***că Hristos a pătimit***

pentru noi lăsându-ne nouă moştenire ca şi noi să mergem pe urmele Lui" (I Petru, 2:21).

De ce oare Hristosul lui Dumnezeu, pătimind atât, a mers pe această cale astfel încât Dumnezeu L-a înălţat mai presus de fire, iar noi suntem la rându-ne chemaţi să participăm la pătimirile Fiului Lui? ***Numai Dumnezeu este veşnic, din veac şi până-n veac, rămânând neschimbat, fără de început şi fără sfârşit, fără devenire şi nestricăcios, care nici nu se măreşte, nici nu se împuţinează, şi nici nu se schimbă în vreun fel sau loc, neînceput, nezidit, necuprins, neschimbat şi neschimbător, pe toate schimbându-le în mai bine, după cum El Insuşi voieşte, ţinând în mâinile Sale pe toate cele ce suferă schimbare şi susţinând tot ceea ce are început, iar orice schimbare are un început.*** Aşadar, ***toată firea zidită este schimbătoare, atât cea văzută cât şi cea nevăzută, cea simţitoare şi cea nepătimitoare, cea cugetătoare şi necugetătoare , între care numai firea cugetătoare, fiind înzestrată cu voinţă liberă, poate să se schimbe în mai rău sau în mai bine, după voia sa, fie păzind neabătut voia lui Dumnezeu, prin care se face neîncetată sporirea, convertirea şi înaintarea noastră întru bine, fie stând împotriva voii lui Dumnezeu, ceea ce o face să cadă, după dreptate, la cele mai de jos, în chip nenorocit, şi să se prăbuşească.***

Două sunt firile cugetătoare zidite de Dumnezeu, prima este cea a îngerilor netrupeşti, iar cea de a doua a oamenilor trupeşti; nici una dintre acestea nu a păzit porunca Ziditorului şi supunerea firească faţă de Stăpânul, ci însăşi ceata cerească a ne-trupeştilor îngeri, cea dintâi zidită, tot cel dintâi s-a îmbolnăvit din pricina apostaziei de la dragostea lui Dumnezeu. ***"Toţi îngerii însă care au rămas mai presus de această boală, lumină sunt şi pururea vor fi plini de lumină, şi pururea se fac mai luminoşi, bucurându-se, în chip fericit, de întoarcerea lor firească spre bine, petrecând în bucurie în jurul Luminii dintru început, privind neîncetat către ea, de la care în chip nemijlocit primesc lumina, cântând fără de încetare izvorul luminii şi transmiţând, ca adevăraţi slujitori ai luminii, harul cel făcător de lumină către ordinele inferioare ale celor luminaţi."***

Dar satana, răzvrătitul şi neascultătorul de ordinea dumnezeiască, lepădând lumina, a căzut în întuneric şi a fost condamnat la întunericul veşnic, făcându-se vasul întunericului, izvoditorul, unealta şi slujitorul întunericului, la început numai el, urmat însă şi de ceata îngerilor lepădaţi dimpreună cu el, iar apoi - o, mare nenorocire! - urmat şi de noi, care, încrezându-i-ne, am lepădat Raiul lui Dumnezeu. Insă toţi îngerii răutăţii, fiind ei înşişi întuneric, pentru că au devenit astfel nu prin participare, ci fiind prin ei înşişi începutul şi sfârşitul neascultării, amara radăcină şi izvorul a tot păcatul, S-au făcut prin aceasta şi pentru noi pricină

de cădere, iar păcatul lor este cu atât mai de neiertat, înaintând pururea neabătut pe calea răutăţii spre un întuneric tot mai adânc, fără putinţă de întoarcere către toată firea cugetătoare şi luminată. Noi însă nefiind prin fire înclinaţi spre rău, Dumnezeu, prin mila şi dumnezeiasca Sa învăţătură, ne aduce la El ca la început, şi cu toate că am fost condamnaţi la moarte, primim totuşi un răgaz de pocăinţă şi de întoarcere de mai mulţi ani, pe care şi Adam 1-a trăit din pricina neascultării şi pe care îl trăieşte fiecare dintre noi.

De aici reiese limpede că nu trebuie să deznădăjduim de mântuire, nefiind pentru noi vremea deznădăjduirii, căci toată viaţa noastră este vreme şi prilej de pocăinţă şi de întoarcere la Dumnezeu, pentru că, după cum este scris, ***Dumnezeu nu voieşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu*** (Iez., 33: l l). Căci, dacă moartea urmează pe bună dreptate neascultării, de ce noi, păcătuind, nu murim, aşa cum S-ar întâmpla dacă nu ar fi nădejde de mântuire? Tocmai pentru că acolo unde este nădejde de întoarcere, nu are loc deznădejdea.

Dar şi fiul lui Adam, Abel, a fost mărturisit bine plăcut înaintea lui Dumnezeu şi ***jertfa lui S-a arătat bineprimită Lui*** (Facerea, 4:4). Mai apoi, la puţină vreme de la căderea noastră, Enos a avut şi el nădejdea că ***Domnul îl va chema la Sine*** (Facerea, 4:26). Iar Enoh nu numai că a fost bineplăcut Domnului, ci ***a şi fost mutat de Domnul la viaţă*** (Fac., 5:24) ca o dovadă limpede a compătimirii lui Dumnezeu cu noi cei căzuţi.

Oamenii însă au urmat iarăşi calea păcatului şi iarăşi Dumnezeu Şi-a întors faţa de la neamul nostru omenesc, şi iarăşi, pe drept cuvânt, am fost daţi potopului. Apoi, pentru ca nu cumva nemăsurată să rămână mânia Lui şi nu fără de milă pedeapsa, ci, ca dintr-o a doua rădăcină a neamului nostru omenesc, ***aflându-1 pe Noe drept înaintea Sa şi în neamul lui, Dumnezeu l-a păzit în chip preaminunat, ca şi când ar fi vrut, tăind cu grijă înmulţirea răutăţii, să nu taie cu totul, nici să smulgă din rădăcină şi fără de compătimire întregul neam omenesc*** (Facerea, 5:1; 7:24).

După aceasta, iarăşi, ***Avraam S-a arătat credincios şi bineplăcut lui Dumnezeu, şi mărturisit de către El*** (Fac. 15:8), ca şi fiul său Isaac, iar din Isaac, lacob şi toţi patriarhii care au urmai din el şi întru care S-a binevestit şi S-a prorocit cea mai mare milă şi iubire de oameni ce va birui cu putere şi slavă multă păcatele noastre, binevestind, aşadar, că Stăpânul, Insuşi Păstorul cel Mare va coborî din sfintele ceruri ca să caute turma risipită. Urmează neamul legiuitorilor, al judecătorilor, al Regilor, din care, precum limpede se binevesteşte, va ieşi Hristos după trup.

Acum a venit şi S-a arătat Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu cel Veşnic, Cel Care la început ne-a zidit pe noi, Care pentru noi S-a făcut asemenea nouă, ca să înnoiască şi iarăşi să zidească cele învechite, care fuseseră stricate de păcat. Fiindcă pierderea noastră a fost numai şi numai din voia noastră, la fel şi înnoirea noastră se înfăptuieşte cu înţelepciune şi cu iubire de oameni în omul pe care 1-a luat pentru noi din pântecele pururea Fecioarei Maria, iconomisind întreaga taină a mântuirii şi întărindu-ne, dându-ne putere pentru întoarcerea la unirea firească cu El, călăuzindu-ne către petrecerea cerească, aratându-ne calea care duce acolo prin învăţătura Lui către noi.

Dar întrucât contrariile se tămăduiesc prin contrarii, şi de vreme ce moarte am luat prin reaua noastră învoire cu reaua sfătuire, vom primi iarăşi viaţă prin tinderea voii noastre celei bune către sfatul cel bun. Şi fiindcă sfatul morţii aduce cu sine plăcere, slavă, sau odihnă, ademenindu-ne şi trăgând în jos de la cele de sus neamul nostru, doar sfatul vieţii celei adevărate, singur între toate celelalte călăuze, ne îndrumă şi ne conduce pe calea cea strâmtă şi îngustă care ne poartă către viaţa de sus. Străduiţi-vă, zice [Domnul], şi vă siliţi ca „***să intraţi prin poarta cea strâmtă***” (Mat., 7:13), şi „***strâmtă şi îngustă este calea care duce la viaţă, dar mare şi largă cea care duce la pieire***”.

Iar în alt loc spune limpede care este această cale a pierzaniei: „***vai vouă, bogaţilor, vai vouă celor ce sunteţi sătui acum, vai vouă când toţi oamenii vă vor grăi de bine*** (Luca, 6:25-26), ***vai vouă iubitorilor de slavă, de plăceri, de argint, căci pentru unele ca acestea v-aţi pierdut***”, şi iarăşi zice: „***nu vă adunaţi vouă comoară pe pământ***” (Mat., 6:19), „***luaţi seama la voi înşivă să nu se îngreuieze inimile voastre prin beţii, prin desfrânări şi grijile vieţii***” (Luca 2 l, 34), şi „***cum puteţi voi să credeţi, când primiţi slava cea de la oameni, iar slava Unuia Dumnezeu nu o căutaţi***” (Ioan, 5:44).

Cu astfel de cuvinte ne răpeşte de pe calea care ne duce la moarte, iar pe cea care duce la viaţă o arată iarăşi, în altă parte, fericind: „***fericiţi cei săraci cu duhul, fericiţi cei milostivi, fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate***” (Mat., 5:3-10), şi: „***vinde tot avutul tău şi-1 dă săracilor, şi vei avea comoară în ceruri***” (Mat., 19:21); „***tot ce veţi lăsa din al vostru, fie ogoare sau orice altceva dintre cele pământeşti pentru Mine şi pentru Evanghelia Mea, veţi primi însutit şi veţi moşteni viaţa veşnică***” (Mat., 19:29).

Un suflet cuprins de mânie este socotit la fel cu mânia ucigaşului, punând-o sub aceeaşi pedeapsă şi arătând că, de la mânie până la ocară, cel ce este stăpânit de una dintr acestea este vrednic de ***gheena focului*** (Mat., 5:22). Pe când, despre

blândeţe, nu numai că o fericeşte, dar o şi socoteşte printre ***cele mai mari virtuţi*** (Mat., 5:5), iar pe desfrânare o osândeşte încă şi mai mult, numind desfrânare chiar şi cea mai mică dorinţă pentru femeia altuia, ***fie şi numai o privire*** (Mat., 5:28). Insă curăţia, contrariul desfrânării, este aşezată dincolo de fericiri, socotindu-se ***a fi însăşi vederea lui Dumnezeu*** (Mat., 5:8).

De ce oare, pentru a arăta că nu se cuvine jurământul strâmb, ne opreşte şi de la a jura drept, iar tot ceea ce este în afara lui da şi nu se arată a fi de la cel rău, căci spune: „***să fie cuvântul vostru da, da sau nu, nu, ceea ce este mai mult decât atât, de la cel rău este***”***?*** (Mat., 5:37). ***Dar ce vrea să spună această dublare a cuvintelor: da, da; nu, nu? Aceasta înseamnă că ceea ce spunem că este da sau nu pentru noi trebuie să corespundă întocmai realităţii lucrurilor şi faptelor, căci numai astfel da va fi da, iar nu, nu; altminteri, da va fi nu, iar nu, da, ceea ce fără îndoială este de la diavolul. Căci acela care spune minciuni vorbeşte de la sine însuşi şi nu stă întru adevăr şi dreptate.***

Se cuvine însă să se potrivească spusele noastre cu faptele, astfel încât să ne constrângă la adevăr, la dreptate, la curăţie şi nemâniere, încununându-ne viaţa.

Dar pe cei care se mânie împotriva noastră, stându-ne împotrivă şi insultându-ne cu fapta şi cuvântul, cum îi vom face să se îndrepte? Biruieşte, spune [Domnul], întru bunătate răul, lasă mânia şi nu sta împotriva răului, nici nu răsplăti răul cu rău, sau nedreptatea cu nedreptate, ci iubiţi-i pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blesteamă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă batjocoresc şi vă prigonesc.

Căci care este scopul unei vieţi asuprite şi care este răsplata luptelor? „***Pentru ca să fiţi fii ai Tatălui vostru cel din ceruri***” (Mat., 5:39; 5:44; Rom., 12:21) şi „***moştenitori lui Dumnezeu, împreună moştenitori cu Hristos***” (Rom., 8:17), ***ca să aveţi viaţă veşnică şi să primiţi negrăita, neclintita, nepieritoarea împărăţie în veacul cel fără de sfârşit, trăind şi împărăţind cu Dumnezeu.***

Vedeţi acum care este calea cea strâmtă şi grea? Şi de ce ni se cere aceasta, şi la ce slavă, bucurie şi răsplată suntem aduşi dacă alegem să umblăm pe această cale?

- ***Căci dacă ţi-ar făgădui cineva că vei trăi mulţi ani pe pământ, numai să asculţi de el, oare nu vei ajunge să asculţi de acela cu bucurie, afară numai dacă, fireşte, nu ţi-ar cere ceva peste puterile tale?***

- ***Şi dacă ţi s-ar făgădui sănătate, slavă, desfătare şi viaţă îndelungată, oare nu vei răbda orice pentru acestea?***
- ***Şi dacă la o astfel de viaţă lungă şi lipstită de boli s-ar adăuga şi împărăţia, dar o împărăţie nebiruită şi paşnică, oare nu vei prinde aripi şi toată greutatea de a dobândi această făgăduinţă nu ţi se va părea uşoară, nutrind nădejdi şi bucurându-te de cele ce nădăjduieşti ca şi când ar fi prezente, gata înfăptuite, încredinţat fiind, desigur, de adevărul celor făgăduite?***

Dar dacă tânjim atâta de mult după o viaţă îndelungată, cum se face oare că de viaţa cea veşnică nici nu aducem vorba? Or, dacă pentru o împăraţie, care oricât de mare ar fi, tot are un capăt, şi pentru slavă şi bucurie, care oricât de mari ar fi, tot se ofilesc, şi dacă pentru bogăţie, care oricâtă ar fi, încetează o dată cu viaţa aceasta, dacă pentru toate acestea, deci, însetăm şi ne străduim atât să le dobândim, cum să nu le căutăm pe cele care sunt dincolo de orice măreţie, nestricăcioase şi veşnice, şi cum să nu dorim o viaţă mai scurtă pe pământ, numai să dobândim moştenirea celor veşnice? ***Cât despre împărăţia cea nebiruită, să o căutăm pe cea care nu este pe pământ, iar viaţa fără de întristare nu este de găsit altundeva decât în ceruri. Deci, dacă cineva însetează cu adevărat după aceasta, să alerge la cer; şi fie că este uşoară, fie că este grea calea care duce într-acolo, să călătorească pe ea, cu nădejde şi bucurie, şi să fie răbdător în suferinţă.***

Cu toţii ştiţi pentru ce lucruri mărunte obişnuiesc oamenii să se ostenească şi să se dea chiar morţii!

- *Oare nu pentru o mică soldă este gata ostaşul să înfrunte primejdii de moarte şi jertfe?*
- *Şi oare nu pentru un mic adaos înfruntă negustorul naufragiul, vânturile mării, oamenii sălbatici şi multele atacuri, călătorind pe pământ şi pe mare?*
- *Şi nu pentru o bucată de pâine mulţi se prind sclavi la stăpâni fără de omenie?*
- *Iar noi, oare nu ne vom robi, aşa cum s-ar cuveni, Stăpânului celui din fire* iubitor de oameni, nu vom înfrunta *oare primejdiile vieţii şi nici nu*-I vom *aduce dobânda câştigului nostru, ca să primim bogăţia cea veşnică?*
- *Nu vom răbda batjocura oamenilor şi multele rele ale celor păcătoşi, ca să dobândim dumnezeiasca slavă, dând slava muritoare în schimbul celei nemuritoare?*
- *Nu ne vom nevoi, după putere, nu vom flămânzi ca să mâncăm pâinea vieţii, coborâtă din ceruri, şi nu vom bea din apa cea vie,* ***din care cel ce a fost***

învrednicit să mănânce şi să bea nu va mai înseta, nici nu va mai flămânzi în veac *(Ioan, 4:14; 6:33)?*

≈ *Nu ne vom curăţi ochiul sufletului,* ***lepădând toată desfrânarea trupului şi a sufletului*** *(II Cor., 7:1) ca să vedem pe luminătorul cel mai înainte de soare, făcându-ne mai cu osârdie fii ai acestui luminător şi [devenind] noi înşine, prin participare, alţi luminători care răspândesc* ***cuvântul vieţii*** *(Fil., 2:16)?*

Să nu cumva, fraţilor, rogu-vă, să ne înşelăm şi să luăm întunericul drept lumină, şi pe diavol drept Dumnezeu, iar în locul bucuriei dumnezeieşti şi veşnice să nu ne agonisim desfătarea cea aducătoare de moarte şi de gheenă, sau în locul iubirii dătătoare de multe bogăţii să nu ne agonisim mulţimea stricăciunii, materia văpăii de foc care arde veşnic pe cei ce şi-au zidit rău casa sufletului, după cum ne arată limpede Domnul prin ***parabola bogatului*** (Luca, 16:23).

Să trăim, aşadar, după cum a trăit El Insuşi şi ne-a învăţat, făcându-Se om ca şi noi. Să ne luăm crucea şi să-I urmăm Lui, răstignindu-ne trupul cel plin de patimi şi de pofte, ca să fim preaslăviţi împreună cu El şi împreună să stăm, şi după învierea Lui să fim înălţaţi la El aşa cum şi El s-a înălţat astăzi la Tatăl.

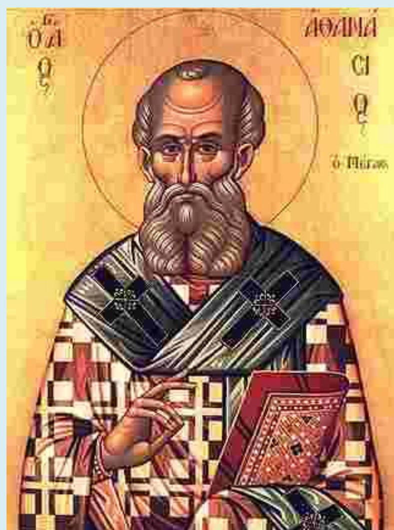
Căci în mijlocul ucenicilor stând, după cum spune Sfântul Luca, sau după cum scrie şi mai clar Marcu (căci El este prezent nu numai când a apărut pe neaşteptate şi S-a arătat ucenicilor, ci pururea este împreună cu ei, arătându-Se, oricând voieşte), deci stând ***şi astăzi în mijlocul ucenicilor Săi, le-a dat vestea cea bună a propovăduirii şi i-a bucurat vestind pogorârea Duhului Sfânt şi că va fi împreună cu ei până la sfârşit. După aceste cuvinte, întinzându-şi mâinile, i-a binecuvântat şi S-a înălţat, arătându-le celor care priveau că şi cei care împlinesc porunca Lui vor fi înălţaţi, după înviere, la Dumnezeu.***

Despărţindu-Se, deci, de aceştia cu trupul (dar ca Dumnezeu rămânând împreună), după cum le vestise mai dinainte, şi fiind preaînălţat, a stat de-a dreapta Tatălui, purtând firea şi chipul nostru. Căci aşa cum El a trăit, a murit, a înviat şi S-a înălţat, la fel şi noi trăim, murim şi vom învia cu toţii, însă înălţarea nu se va împlini pentru toţi: ***aceasta este răsplata doar a celor pentru care viaţa este Hristos şi moartea pentru El - un câştig*** (Fil., 1:21). Numai cei care, înainte de moarte, au răstignit în ei păcatul prin pocăinţă şi prin petrecerea după Evanghelie, vor fi înălţaţi pe nori, după învierea cea de obşte, ***întru întâmpinarea Domnului în văzduh*** (l Tes., 4:17), pentru că, aşa cum istoriseşte şi Sfântul Apostol Luca în Faptele Apostolilor, ***Domnul Insuşi a fost purtat pe nori pe când Se înălţa***.

Insă asemenea Apostolilor care, după înălţare, nemaiprivind cu ochi trupeşti, ci cu ochii sufleteşti, au căzut cu faţa la pământ, închinându-se Lui, şi noi în pace ne vom odihni, umblând cu pace în noi înşine şi unii cu alţii (căci Ierusalim se tâlcuieşte pace), şi în partea cea mai de sus urcându-ne, în minte adică, să devenim şi să rămânem astfel, rugându-ne, ca să ne curăţim de patimi şi de gândurile cele întinate.

Numai astfel vom face cu putinţă venirea Mângâietorului, în duh şi în adevăr, şi ne vom închina cu adevărat Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Atanasie cel mare - Înălţarea Domnului la Cer - tâlcuire

Aducerea aminte despre Înviere hărăzeşte oamenilor semnul de biruinţă împotriva morţii, iar praznicul Înălţării îl duce pe om spre cer şi, schimbând răgazul de aici de pe pământ, deschide oamenilor porţile cele de sus.

Căci nu se cădea ca Acela Care a biruit moartea să lase iarăşi neamul omenesc să se sălăşluiască în locaşurile morţii. Acum însă îmi vine să mă mândresc într-adevăr faţă de diavoleasca stăpânire, când văd astăzi pârga neamului meu împărăţind în cer.

Acum s-a prăbuşit puterea vrăjmaşului, acum s-au dovedit neputincioase uneltirile diavolului. (...) Nu mai aud: „***Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce***“ (Facerea 3, 19). ***Ci chiar dacă „eşti pământ“, vei merge spre cer prin bunătatea Celui ce te duce într-acolo.*** Părăsesc locaşul păcatelor, îţi las ţie, diavole, pământul peste care am fost rânduit şi din care m-am hrănit. Mă mut în cer, slobod de înşelăciunea ta. Demult ţi-a plăcut ţie pomul menit să prăpădească pe Adam. (…) Dar acum, chiar de ţi-ai deşerta întreaga tolbă, împotriva ta zvârli loviturile săgeţilor. Ci unde-ţi sunt, diavole, uneltirile vechii amăgiri? Unde îţi e şarpele cel viclean, pentru ca să depărteze pe Eva de Rai, zicând: „***În ziua în care veţi mânca, veţi fi ca nişte Dumnezei***“ (Facerea 3, 5)? Fără voia ta ai ajuns să-mi fii prooroc! Căci din făgăduinţele de care te-ai slujit spre ademenire, eu am tras un câştig aievea. Închipuita vestire, prin încercare, a ajuns un adevăr pentru mine. O, minuni ciudate şi de necrezut! ***Celor cărora li s-a închis cândva cerul, acum li s-a deschis Raiul.***

- ✓ *Cel Care nu demult fu judecat sub Pilat, astăzi e înscăunat ca Judecător în cer.*
- ✓ *Cel ce a fost batjocorit de iudei, Acela şade întru preamărire.*
- ✓ *Cel al Cărui cap fu încununat cu spinii cei jidoveşti, iată-L împodobit cu coroana vredniciei dumnezeieşti.*

O, de câte ori harfa lui David a prevestit cele de azi! Zis-a Domnul Domnului meu: „***Şezi în dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale***“ (Psalmul 109, 1). Acum acordurile harfei s-au dovedit aievea. (…) Şi ajutător cântecelor acelora făcutu-s-a cerul, care în sarcina sa a primit azi pe Cel pomenit de David. (...)

Ci pe mine mă cuprinde mirarea, cum de s-a putut schimba în slavă ruşinea neamului omenesc?! Cum, din supărarea Lui, Dumnezeu a izbutit să facă o mare bunăvoinţă?! ***Dumnezeu ne-a plăsmuit pe noi cu mâinile Sale, ne-a învăţat să ne dobândim hrana ce creştea de la sine, ne-a dat putinţa desfătării, ne-a dat pământul să ne slujească, ne-a dat văzduhul ca slugă, ne-a dat belşugul mării, razele soarelui, strălucirile lunii, mersul stelelor şi porunca peste toate dobitoacele.***

Atunci veni un vrăjmaş care, bârfindu-L pe Dumnezeu din pizmă, izbuti în înşelăciunea lui; cel amăgit trecu de partea aceluia, se molipsi de patima împotrivirii faţă de Domnul. (...) Dumnezeu Se înfăţişează şi dovedeşte aceste nădejdi ca nelegiuite; începătorul neamului omenesc se fereşte de privirea Lui şi fuge de mustrare. Cel ce în chip nelegiuit şi-a închipuit dumnezeirea, fuge de zgomot şi se ascunde după un copac. Despuindu-l Dumnezeu pe om de rangul lui, îl alungă din Rai, şi doar că nu-i spune aceste cuvinte: „Nu la asta Mă aşteptam când te-am zidit; nu pentru aceasta te-am plăsmuit cu mâinile Mele, preschimbând lutul în viaţă. Ci tu ai întins împotriva poruncii Mele mâna pe care ai primit-o de la Mine, şi te-ai făcut părtaş de taină al diavolului, semeţindu-te împotriva Ziditorului. Aşadar ieşi din vrednicia în care te-am pus, pleacă din locaşul cinstei! Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce! Întoarce-te spre el, tu care ai năzuit la lucruri mai presus de tine!“. Iată răsplata amăgirii diavoleşti! (…) Iată întâmplarea jalnică ce a dat peste fire!

Dar n-a răbdat Ziditorul ca să vadă până la sfârşit făptura oropsită. Se milostivi de firea tulburată şi întristată şi I se făcu milă de icoana Sa care rătăcea în mijlocul făpturii. Ce face atunci? (...) Văzând că prin osânda la moarte se năruie firea şi că mormântul stă gata să moştenească suferinţele omeneşti, că vânatul de oameni sporeşte bogăţia iadului şi că fiecare zi înmulţeşte venitul morţii,

Dumnezeu, frângând cerbicia ameninţării Sale, ***face să răsară pentru neamul omenesc nădejdea nemuririi, şi răpind pe Enoh, a arătat că moartea omenească e biruită şi a învăţat firea să primească hotarele nemuririi, arătând cum să împiedice goana morţii, iar săvârşirea Celui Drept ajunse a fi sfârşitul morţii.***

Întâmplându-se aceasta în mijlocul întristării, învăţă firea să cânte cântecul de întoarcere spre bucurie şi să se întremeze cu bune nădejdi. Şi ca să nu treacă la mijloc prea mult timp, ca să nu se spele pomenirea despre minune şi să nu sporească mâhnirea ştergând urmele nădejdii, iar moartea să se înfăţişeze şi mai cumplită împotriva oamenilor, ***face din nou minunea şi îndoieşte darul; şi se ivi Ilie, cel numit biruitor al morţii, care, cu zgomot cutreierând norii, a ameninţat cu secetă cerul, şi legând zidirea cu cuvântul său, se făcu cârmuitor al stihiilor, strângând cu mare glas cârmele zidirii.*** Atunci se arătă marea minune, când cerul se ruşină în faţa unui om! Căci, pentru ca şubrezenia omenească să nu întunece simţul biruinţei împotriva morţii, ***Dumnezeu îl face pe el mai întâi cunoscut firii întregi, iar apoi, suindu-l într-un car de foc, îl face, prin zborul şi goana lui nemaipomenită, să lase pe jos moartea, iar cinstea harului schimbă legea firii. Căci Ilie a fost luat ca şi în cer, iar Scriptura a strigat această minune, vestind-o prin glasul ei tuturor veacurilor.***

Ci tu, iubite frate, ia seamă la osârdnica rânduială a cuvântării şi să nu-ţi scape cuprinsul şi rostul nici unei slove scrise! Şi prin grabnică nesocotinţă, să nu ajungi a socoti pe slugă deopotrivă cu Stăpânul. ***Căci Ilie nu se suie în cer, nici nu se sălăşluieşte în acele locaşuri trecând peste tărie. Ci auzi ce spune Cel Care-l duce. În timp ce Domnul ducea pe Ilie ca spre cer, o mică vorbă îl opri pe Ilie, care era purtat spre cele de sus.*** Căci îi e de ajuns Proorocului să fie cinstit cu închipuirea faptei. Cerul nu primeşte pe slugă înaintea Stăpânului, căci la cer Se suie numai Cel ce S-a coborât din cer: Fiul Omului, Cel Care e în cer. Cerul era păstrat de Ziditorul oamenilor pentru pârga oamenilor. Astfel, prin cele întâmplate cu Enoh şi Ilie, Dumnezeu a bucurat pe oameni cu bună nădejde (…)

Iar în urmă ivi un nou Adam, ridicând din fire un Stăpân peste fire şi, împrumutând un vas de la Fecioară, Îl întruchipează spre a fi o mai adevărată icoană (...), mai puternic decât înşelăciunea şi mai presus de păcat. Nemuritor şi după moarte, şi chiar în mormânt fiind, dezlegător de morminte; iar azi, încununându-L cu nemurire, L-a adus în cer, dăruind zidirii, ca o obştească podoabă, pe Cel ce a fost pârga firii. (...)

Astfel S-a suit Hristos la cer; astfel a întărit prin faptă chipurile adevărului. Se cădea, deci, ca Înălţarea Domnului să se împreune cu Învierea Mântuitorului; şi se

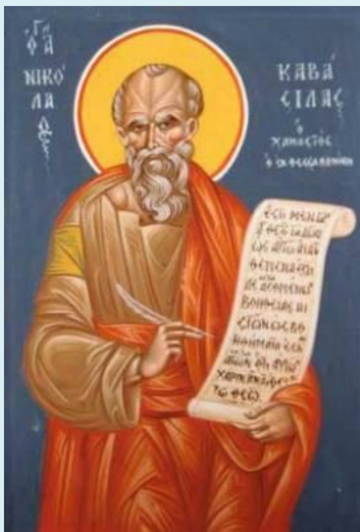
cădea cerului să primească îndată pe Biruitorul iadului. Dar pentru ca iuţeala celor întâmplate să nu întunece simţirea, a dorit cu vremea să întărească prin privelişte minunile în faţa Apostolilor; şi ca să bage credinţa în suflet, prin necurmata aruncare a ochilor, stă la masă împreună cu ucenicii, gustă din mâncare, deşi n-are nevoie, îngăduie să I se pipăie trupul, luând ca martori ai adevărului nu numai ochii, ci şi degetele.

Risipind aşadar bănuiala închipuirii la timpul înfăţişării Sale, şi la Înălţarea Sa spunând Apostolilor cele de cuviinţă, făcu pe ucenici martori ai Înălţării Sale. Căci se cădea ca propovăduitorii minunii să ducă cu sine o cunoştinţă neîndoielnică despre cele ce aveau a fi propovăduite. Fu luat deci Mântuitorul la cer; ucenicii se uitau de jos, iar norul ce alerga sub picioarele Lui se făcu car pentru drum. O, minuni ciudate! Aerul se lasă străbătut, văzduhul Îl primeşte. Îngerii, alergând pe lângă El, Îl slăveau cu cântece de biruinţă, iar prin înfăţişarea lor îi încredinţau pe ucenicii înspăimântaţi că trebuie să ţină praznic: „***Ce aţi rămas uitându-vă spre cer? Ce staţi? Propovăduiţi lumii minunea; propovăduiţi înfăţişarea Lui prin plecarea Lui. Aşa va veni, cum L-aţi văzut pornind spre cer***“ (Fapte 1, 11).

Auzind Pavel această vestire, îşi repezi trâmbiţele glasului, strigând prin cartea lui: „***Cetatea noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos***“ (Filipeni 3, 20). La acestea îi adaugă pe oameni, zicând: „***Vom fi răpiţi, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul***“ (1 Tesaloniceni 4, 17). Deci din această Înălţare domnească a Mântuitorului şi Stăpânului şi adevăratului nostru Dumnezeu, Iisus Hristos, îndulcindu-ne cu asemănătoare nădejdi, să zicem către El: „***Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne! Toate cu înţelepciune le-ai făcut!***“ (Psalmul 103, 25). ***Că a Ta e slava şi puterea, împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

(În româneşte de Ştefan Bezdechi)

Sfântul Nicolae Cabasila - Cuvânt la Înălţarea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos - Înălţarea Domnului răstoarnă raporturile între cer şi pământ

Pe timpurile dinainte, harurile erau din cer şi din veac orice bine ajungea pe pământ de la locurile de sus în lumea de jos, dar ***astăzi ordinea e răsturnată: dă celor de sus fericirea plecând de la cele de jos, iar noi, oamenii, trimiţând de pe pământ îngerilor un Stăpân, împodobim corul acela cu cea mai frumoasă podoabă dintre toate***.

Cele prezente sunt pentru noi un prilej de plăcere minunată în locul acestora [al îngerilor], în locul cărora cinstim într-o măsură cu mult mai mare pe Cel care i-a cinstit şi prin această mutare facem cerul cu atât mai frumos decât el însuşi decât făcea acela mai bun pământul prin cei ce veneau de la el, pe cât de mare e distanţa între nişte sclavi şi un stăpân. ***Fiindcă acela [cerul] făcea cinstit pământul trimiţând îngeri, dar acum pământul i-a trimis în loc de orice cunună şi podoabă pe Cel căruia îi sunt sclavi heruvimii.***

Chiar dacă [Scriptura] spune că ***Mântuitorul a coborât din cer*** [In 3, 13 - 14, 31], dar ***întrucât El era încă fără trup şi nu asumase încă pe om, nu putea nici să coboare, nici să urce, nici nu era loc pe care să-l lase şi la care să ajungă, fiindcă nu era unde să fie de faţă***, „***căci cerul şi pământul Eu le umplu***, zice Domnul” [Ir 23, 24]; iar când a fost ca El să coboare şi să vină jos să şadă împreună cu cei umiliţi, ***nu a venit pe pământ mai mult din cer decât din pământul însuşi.*** Dar după ce a îmbrăcat pe om şi i-a fost cu putinţă să se mişte şi să treacă schimbând un loc cu altul, atunci plecând de la pământ S-a pornit cu adevărat şi a alergat spre celelalte făpturi de acolo şi a primit începutul întregii îna-

intări şi al faptelor şi cuvintelor de aici. ***Şi el [pământul] este o patrie şi un oraş al lui Dumnezeu;*** şi dacă ceva din cele ce sunt trebuie să fie presupus drept patrie şi loc al lui Dumnezeu, atunci pământul e învingător.

Ce este mai nou/straniu decât acestea? ***Împăratul e de la cei legaţi, Domnul Care dezleagă vina e din locul celor osândiţi, şi de la cei ce şed în întuneric*** [Mt 4, 16] ***s-a revărsat la toată creaţia Lumina cea adevărată***_[In 1,9], Cerul Îl primeşte ***ploaie timpurie şi târzie*** [Ir 5, 24], iar îngerii şi heruvimii văd reflectată de pământ raza căreia i se închină, slava nespusă şi strălucirea care-i uimeşte. Şi se face aici o ***mirare şi a îngerilor şi a oamenilor: unii uimindu-se de Dumnezeul care urcă, iar alţii de omul ridicat;*** văzându-L în formă de Dumnezeu, unii socotesc nouă/stranie urcarea Lui, iar alţii, ştiindu-L om ca şi ei, se miră că ajunge în cer cel de o simţire cu ei. Si ***dacă firile Celui dublu sunt împărţite prin imne, din ambele se armonizează un singur cor în jurul Unicului Mire, îngerii cântându-I iubirea de oameni, iar oamenii puterea.***

Înălţarea treptată – cinstire a timpului

Iar ***El urcă cu răgaz şi pas cu pas, şi nu ajunge dintr-o dată la locurile de sus — căci n-a fost luat pe sus, ci*** „***a fost purtat la cer***” [cf. Lc 24, 51] —, deşi nimic nu împiedica să i se dea tronul „*deodată, într-o clipeală de ochi*”, zice Pavel [7 Co 15, 52], acolo unde va răpi de pe pământ în ziua de pe urmă şi ***trupurile sfinţilor*** [7 Tes 4, 17]. Nemistuind nici o mică parte a timpului, ci reţinându-Se, ***urcă încet, puţin câte puţin, dând răgaz acestui spectacol şi nu fuge repede de ochiul celor ce privesc de pe pământ, pentru ca pe ucenici să-i veselească, pământul să-l cinstească şi să Se arate iubitor de oameni, iar nu fugind din lume, nici lăsându-i pe oameni, ci să arate că pentru ei a plecat şi S-a dus suportând unele ca acestea ca un ambasador, avocat şi mijlocitor la Tatăl pentru neamul omenesc***; şi [să Se arate] totodată nu necinstind timpul, ca Unul care a ajuns sub timp, precum a şi fost purtat în pântec un timp, şi dezleagă puterea morţii, ***iar a treia zi zideşte templul dărâmat al trupului Său*** [cf. In 2, 19-22], aşa cum şi la începutul timpului cu o lungime şi un număr de zile a dat subzistenţă întregului univers.

…sfinţire a aerului

Încă şi pentru ca, aşa cum prin zăbovirea Sa în ele a luminat pământul şi iadul, tot aşa şi ***aerul, primindu-L pentru puţin timp, a fost sfinţit şi el şi nici un loc n-a fost lăsat ca propriu lor tâlharilor din el, adică stăpânitorilor întunericului***. Şi după ce toate au primit Soarele, păşeşte pe un nor, ca şi aerul să primească trupul

foarte uşor, pentru că El este „***Cel ce pune norii suirea Lui, Cel ce umblă peste aripile vânturilor***” [Ps 103, 3].

Norul – simbolul Duhului Sfânt

Norul însă L-a învăluit şi pe Cel care-şi schimbase forma [Mt 17, 5] ***şi tot el îl va aduce atunci când Se va coborî pe pământ în ziua de pe urmă*** [FA 1, 11] ***şi tot un nor îi va aduna de pretutindeni pe aleşii Lui*** [7 Tes 4, 17], ***peste tot El are nevoie de nor***. Mai întâi, deoarece şi ***creaţia cea nouă*** [2 Co 5, 17; Ga 6, 15], al cărei singur Meşter a venit El, şi pentru care a făcut toate şi a arătat toate, ***o alcătuieşte un Duh şi o apă, iar norul este alcătuit din acestea***.

Apoi, pentru că acesta ***[norul] era în mod simplu simbol al Mângâietorului de o cinstire cu El şi prezent mereu tot timpul, Care e numit şi apă*** [In 7, 37-39], ***e chemat şi duh*** [In 15, 26], prin Care s-a alcătuit şi ***acel trup egal cu Dumnezeu al Mântuitorului*** [Mt 1, 20], prin Care a lucrat El Însuşi lucrurile mai presus de fire, ***Care venind peste El atunci când S-a botezat a dat mărturie de dumnezeirea Lui*** [Mt 3, 16], Care a fost de faţă atunci când El S-a schimbat la faţă arătându-Se prin nor şi completând Treimea, legându-Se pe Sine Însuşi ca al Treilea de [Tatăl] Cel ce dădea mărturie şi de [Fiul] ***Cel ce primea mărturia*** [Mt 17, 5]. Căci şi acum, când Fiul urcă, iar Tatăl Se arată prin pornirea spre El a Slugii Sale [cf. Is 52, 13] — căci unde altundeva Se grăbea Fiul restabilit? — a fost nevoie să Se arate prin nor şi Mângâietorul ducându-L pe Cel de o cinstire la cer, aşa cum mai înainte „***a fost dus de Duhul în pustie***” [Mt. 4, 1].

Străbaterea în sens invers a ierarhiei şi porţilor cereşti

Iar Celui ce urcă I se deschid nişte porţi. Şi ce altceva trebuie crezute ***aceste porţi decât hotarele demnităţilor şi ordinelor [îngereşti] pe care le-a depăşit trupul îndumnezeit.*** Căci întrucât Mântuitorul avea nevoie de un loc din pricina trupului Său, dar nicăieri între cele făcute nu era un loc cuvenit, ci chiar şi un loc al îngerilor şi al arhanghelilor, ba încă şi al celor de mai departe, chiar al heruvimilor înşişi, era mai prejos decât I se cuvenea, ca unul care era egal cu Dumnezeu, ***de aceea orice ordin al celor necorporale s-a dat înapoi dinaintea Celui ce urca şi fiecare din locurile cele mai înalte i-L ceda pe al său propriu, cei mai de sus după ce-i mai jos, şi aşa tot mai sus, până când, după cuvântul lui Pavel***, “***a ajuns mai presus de toată stăpânirea, domnia şi puterea***” [Ef 1, 21].

De aceea, cei mai mari află/învaţă despre Cel mai înalt de la cei mai mici şi corifeii de la cei subordonaţi, ***ca minunea să urce de la cele umile la cele înalţe, pentru***

că, spune Pavel „prin Biserică", care e mai prejos decât toate ordinele, „***s-a făcut cunoscută stăpâniilor şi începătoriilor înţelepciunea mult variată a Lui Dumnezeu***" [Ef 3, 10].

Pentru acestea îngerii secunzi Îl vestesc pe Cel necunoscut de ei, iar ***porţile le ridică comandanţii ordinelor, care deţin în fiecare ordin hotarul ultim de cinstire si locul de vârf***. Căci dacă cedează locul cei mai mici, încă nu este arătat Cel ce este cinstit de tot ordinul, ca Unul care era mai înalt decât ele, dar dacă fac asta comandanţii, la care este toată slava corului, atunci era evident că Cel închinat de tot crugul este mai presus de ele.

Porţile sunt însă veşnice ca unele înfipte din veac şi nimănui dintre toţi ele nu-i oferă trecere în ziua aceasta, dar „***acum***, zice [Psalmistul], ***ridicaţi-vă!***" [Ps 23, 7. 9], pentru că trece „***Cel căruia I se va pleca tot genunchiul celor cereşti***" [Flp 2, 10]. Căci nimănui nu i s-a întâmplat să vină pe această cale, ***nimeni nu s-a urcat în cer de pe pământ [Rm 10, 6], ci primul şi singurul care a croit această cale e Mântuitorul***; „***pentru că nimeni, zice, nu s-a urcat în cer decât Cel ce S-a pogorât din cer***" [In 3, 13].

Hristos, Împărat al slavei prin pătimirea Sa

Dar de ce trebuie să fie ridicate porţile? „***Pentru că e Împărat al slavei, tare şi puternic în război***" [Ps 23, 8], fiindcă a urcat plin de răni. Dovadă era slăbiciunea trupului şi lipsa de slavă pe care o răbdase, căci ***era evident că purtase cruce. Şi era minunat pentru că într-o putere şi slavă atât de nespusă aducea urmele lipsei de slavă şi ale slăbicunii, cărora îngerii vestitori le opuneau: crucii slava de acolo, iar slăbiciunii triumful prin aceasta, faptul că triumfătorul nu dobândise numai o slavă strălucită, dar era şi Împăratul slavei înseşi*** [Ps 23, 7-l0].

Nefolosindu-Se de nimic din cele ce obişnuiesc să aducă slava, ***Acesta venise la ea prin cele contrare, şi de aceea a putut fi fără slavă***, după care, spunea David, ***a umplut de slava Sa tot pământul*** [Ps 56, 5]. ***Fiindcă acel lucru ar fi fost propriu celui ce urmează legilor slavei, dar acesta celui ce pe cât se pare conduce slava însăşi. Căci nici focul nu poate fi stăpânit de materia aruncată în foc ca să-i aţâţe flacăra***, nici vizitiul şi cel care conduce caii nu urmează cailor în direcţia în care se pornesc ei, ci, dacă cineva care are un frâu ştie să-i lege cu el şi să-i facă să meargă în sens opus, nici nu este Domn al slavei cel ce ar putea să-şi adune o slavă de la cei ce par a fi cei mai buni. Ci Mântuitorul, aşa cum mai înainte S-a arătat pe Sine Însuşi stăpân al focului arătând o flacără în apă şi aprinzând foc cu pregătirea care-l poate stinge, tot aşa S-a făcut arătat în mod evident că este împărat al slavei,

arătându-Se tuturor strălucit şi prealăudt prin lipsă de slavă şi de cinstire. De aceea, spune, acestea nu trebuie să se mire dacă, purtând un trup care are vânătăi, El depăşeşte hotarele fiinţelor necorporale, ***nici nu trebuie să creadă invocând aceste semne de slăbiciune că Cel Înalt este din pricina acestor lucruri de umilinţă în dezacord cu Sine Însuşi***; din contră, luând de aici în chip deosebit dovada clară a forţei Lui suprafireşti, să admită că El este Stăpân al întregii creaţii.

Dar îngerii sunt învăţaţi acestea nu numai unii de către ceilalţi, ci şi de Mântuitorul Însuşi. Celor ce-L întreabă: „***De ce sunt roşii hainele Tale?***” [Is 63, 2], Acesta le spune: ***Am îmbrăcat trup!,*** iar celor ce-L întreabă: ***De ce eşti lovit?***, le spune: „«***Am călcat un teasc***» [Plg 1, 15]. De bunăvoie M-am lăsat lovit. Căci ***nu Mi-am vărsat sângele fără să vreau, nici n-am venit pe cruce din slăbiciune, ci Eu Însumi «am călcat teascul»***”.

Lucru pe care-l spune şi apostolilor înainte de pătimire: „***Nimeni nu ia de la Mine sufletul Meu, ci Eu îl pun de la Mine Însumi. Putere am să-l pun şi putere am să-l iau iarăşi***” [In 10, 18], arătând puterea Lui nebiruită. „***Prin urmare, ridicaţi porţile!***” [Ps 23, 7], Şi ***aceasta nu o dată, arătând astfel că nu-şi aduceau aminte acest lucru ştiindu-l, ci îl învăţau neştiindu-l***.

Deoarece atunci n-ar fi avut nevoie de cuvintele celor secunzi în rang, ei întrebând, iar Acela răspunzând. ***Fiindcă stăpânii porţilor Îl ştiau bine pe „Stăpânul puterilor”, dar nu-L ştiau pe “Împăratul slavei” cine este.*** Căci întâiul era dinainte de veacuri numele dumnezeirii şi, de aceea, era cunoscut tuturor corurilor îngerilor, dar acesta din urmă le-a rămas ascuns, şi de el au auzit abia ulterior, el fiind luat plecând de la cruce şi de la cele de ocară; după cum ignorau poate că Stăpânul lor se numea şi Iisus, Nazarinean şi răstignit, lucruri pe care le ştiau numai acei îngeri care slujiseră ***Celui purtat în pântec şi născut, Celui mort şi înviat. De aceea unii se opresc la acea primă glăsuire şi întreabă nedumeriţi:*** “***Cine este Acesta, Împăratul slavei?***” [Ps 23, 10], ***iar aceştia îi învaţă repetându-le denumirea mai cunoscută:*** „***Domnul puterilor***” [*ibid.*]. ***Iar ei încetează atunci, recunoscându-L pe cel căutat din cele ce ştiau.***

Dezvăluirea raţiunii ultime a Economiei mântuitoare – iubirea

Şi când Acesta înaintează, atunci Însuşi Tatăl îi aduce la aceste raţiuni. Căci profetul Zaharia îi introduce pe Acela [Tatăl] întrebând şi pe Acesta [Hristos] răspunzând, însemnând prin aceasta că înseşi puterile care sunt nemijlocit în preajma lui Dumnezeu află acum ***raţiunea Economiei***, pe care mai înainte n-o ştiau.

Căci atunci când Tatăl îşi descoperă taina Sa prin Unul-Născut, au părut să fie iniţiate în aceasta şi primele făpturi care stau în jurul tronului însuşi. Dar aici ***Fiul sugerează şi cauza junghierii şi învăţând de ce anume a venit pătimind pe cruce, spune că ceea ce l-a convins a fost iubirea de oameni***.

Căci întrebându-L Tatăl de unde are loviturile de pe mâini — pentru că Acesta zice: „***Ce sunt aceste lovituri în mijlocul mâinilor Tale?***” [Za 13, 6] — El pune înainte casa celui iubit şi spune că faptul că a venit şi a locuit cu cei iubiţi i-a adus aceste lovituri: „***Cele cu care am fost lovit în casa celui iubit***” [*ibid.*], pentru că ***S-a îndurat de cei care zăceau, îndurându-Se a venit la ei, şi venind i-a restaurat, iar mâinile cu care i-a rechemat au fosţ lovite***. Şi astfel Stăpânul casei [Tatăl], care are cerul şi pământul, ***a oferit tuturor robilor Lui dinarul, adică raţiunea trupului şi morţii lui, începând de la cei de pe urmă şi până la cei dintâi*** [cf. *Mt* 20, 1].

Înălţarea, desăvârşirea preoţiei veşnice a lui Hristos

A venit din cer pe pământ, ca să facă cunoscut celor de pe pământ pe Tatăl Cel de acolo, a coborât de pe pământ în iad, ca să vestească celor din iad economia de pe pământ, din iad a urcat iarăşi la cei de pe pământ, ca să afle cauza coborârii, de pe pământ urcă în cer, ca să fie adusă vestea cea bună şi îngerilor: pe de-o parte, mântuirea oamenilor — căci se bucură împreună cu noi cei replămădiţi, întrucât sunt iubitori de oameni —, pe de altă parte, progresul lor spre cele mai bune, precum şi celelalte, învăţându-L ei pe Dumnezeu mai bine decât înainte şi, înainte de toate, ***pentru ca trupul cel mai presus decât toată creaţia să ajungă mai presus decât toată creaţia şi să-şi ocupe locul cuvenit***.

Căci poate de aceea ***n-avea unde să-şi plece capul*** [Mt 8,20] atunci când locuia pe pământ. ***Şi urcă un om în formă de Dumnezeu*** [cf. Flp 2, 7] ***şi un Dumnezeu în trup de om, luptător din pricina războiului împotriva morţii, şi biruitor din pricina triumfului, victimă sfântă pentru junghiere***, pentru că a primit junghierea vrând aceasta, preot care nu lasă nimic din cele cuvenite lui Dumnezeu, nici nu respinge nimic din cele ce fac pe om, ci ***salvează în toate fiecare fire şi nu înşeală cu nici un cuvânt nici una din aceste două denumiri***, ci numai relele omeneşti, fiindcă aşa cum a fost liber de păcat de la început, aşa a fost şi de toată stricăciunea, pentru că ***nici una din ele nu ţinea de fire***.

Căci pe cel dintâi l-am introdus noi, iar cealaltă i-a urmat, fie ca pedeapsă pentru cei ce greşiseră, fie ca leac pentru cei care se îmbolnăviseră. ***Dintre ele pe unul, adică păcatul Mântuitorul nu l-a cunoscut de la început, iar pe cealaltă, adică***

stricăciunea, a primit-o, orânduind ca un econom cele ale oamenilor, pentru ca să Se facă în stare să Se jertfească pentru ei, şi în locul jertfei să primească pentru neamul omenesc nestricăciunea. Prin urmare, jertfindu-Se şi bucurându-Se de un trup stricăcios şi aducând acestea care se cuveneau, a dezbrăcat îndată stricăciunea şi ***n-a fost lipsit de cele care-l făceau victimă***.

Prin vânătăile Sale vesteşte junghierea, iar fierul care lucrează jertfa e încredinţat pentru cei ce văd trupul acela. Şi astfel, ***jertfindu-Se pentru o zi, este o Victimă perpetuă.*** Şi aşa cum „***o dată pentru totdeauna S-a adus ofrandă pe Sine însuşi***”, cum zice Pavel [Evr 7, 27], de acolo că păstrează totdeauna pe Preot, căci zice: „***Tu eşti Preot în veac***” [Evr 5, 6; Ps 110, 4], tot aşa fiind adus o dată pentru totdeauna, este Victimă veşnică. ***Fiindcă n-ar fi putut fi nici Preot veşnic, dacă nu ar fi fost şi Victimă, lipsindu-i atunci ceea ce ar fi făcut preoţia Lui***. Aşa L-a dat întregii creaturi pământul pe Stăpânul comun. Şi oamenii îl trimit pe ambasadorul lor, îngerii îl primesc pe Dumnezeul lor, Care li Se înalţă mai curat, iar Tatăl primeşte pe Cel de un tron cu El ***dându-i o cunună de slavă din trofeele Slugii*** [Domnului; cf. Is 52, 13].

Aclamarea lui Hristos Cel Înălţat

Hai acum să ne adresăm Învingătorului şi ***noi, cei pentru care s-a făcut războiul!***

- *O, **Cel ce ai biruit lumea** [In 16, 33] şi **ai legat pe cel puternic** [Mt 12, 20], **Care ai luat prăzile** [Lc 11, 22] şi i-ai dezlegat pe cei legaţi!*
- *O, Cel ce faci toate numai cu voinţa, iar mutându-Te încoace ai intrat în război şi luptă pentru oameni!*
- *O, Cel ce cu un semn i-ai zidit pe cei ce nu erau, iar pe cei căzuţi i-ai îndreptat prin sârguinţă şi osteneli!*
- *O, Cel care ca să-i faci vii şi să-i încununezi pe cei lipsiţi de cinste şi morţi, alergi spre lupta morţii!*
- *O, Cel care prin faptul că ai fost defăimat ai dezlegat vina omului, prin aceea că ai fost răstignit l-ai slăvit, prin aceea că ai murit l-ai făcut viu!*
- *O, Dumnezeu care ai murit pentru oameni, Stăpân care ai murit pentru robi şi lipsit de păcat care ai murit pentru foarte răi!*
- *O, Cel care prin aceea că ai fost vândut ne-ai dobândit libertatea, prin aceea că ai fost lovit ne-ai câştigat nestricăciunea, iar prin aceea că ai suferit dureri ne-ai agonisit veselia cea curată!*
- ***O, Cel care ai cumpărat cu sufletul pe duşmani, iar cu sângele pe cei impioşi! O, Cel care ai iubit un om care te ura!***
- *O, Cel ce eşti pentru noi, Acelaşi, şi Mântuitor şi preţ de răscumpărare!*

- ***O, Cel ce eşti şi cale si conducător şi sălaş!*** *Cel ce te-ai făcut pentru robii tăi toate cele care duc la cer!*
- *O, imigrare nouă şi străină, care muţi capitala!*
- ***O, Cel care împreună cu Tine muţi şi strămuţi toată creaţia!***
- ***O, Cel care n-ai lăsat nimic între cer şi pământ, între Dumnezeu şi oameni!***
- ***O, Cel care prin aceea că Te-ai dus pe pământ ai plecat cerul, iar prin aceea că ai plecat la cer ai înălţat pământul!*** Tu eşti şi Dumnezeul nostru şi apoi moştenitor, şi celor al căror stăpân erai din veac, Le-ai slujit ca un rob cumpărat. Şi, iarăşi, pe cei al căror Stăpân în tot felul Te-ai făcut, i-ai făcut fraţi şi Te-ai folosit de ei ca de nişte membre, şi ai primit toată înrudirea, comunitatea şi relaţia ca noi, ca armonizându-ne cu Tine însuţi în tot felul şi urmându-Te prin toate să faci bogăţia ta a noastră! Şi ***robul păcatului să se audă Fiu al lui Dumnezeu, iar cel legat să se arate încununat***.
- O, de câte şi ce fel de lucruri l-ai făcut datornic pe om!
- O, datorii care nu pot fi dezlegate de nimeni nicicând! Căci ce ai putea găsi la noi, şi care să nu-l fi pus Tu? Dacă Ţi-am înălţat un glas care aduce vreo recunoştinţă pentru cele pe care ni le-ai dat, nu e un schimb pentru cele date, ci din adaos la datoriile noastre, pentru că faptul de a gândi şi de a putea rosti acestea vine tot de la Tine. Tu însă Ţi-ai pus Ţie Însuţi această ***lege nouă: de fiecare dată când oferi ceva, Te mărturiseşti dator cu alte haruri celor ce îl primesc***.

De aceea, să nu treci cu vederea harul Tău mult lăudat, dacă a fost lăudat cu ceva şi de noi, ci să-L arăţi pe Binefăcătorul uitându-Se nu la sărăcia voinţei noastre, ci la bogăţia mâinii Tale. ***Şi în prezent să mă dezlegi, fiind Domn, de toată vina şi să-mi oferi curata simţire a blândeţii Tale şi*** *să faci să mă ruşinez de această nespusă iubire de oameni*. ***Iar după ce mă vei muta de aici, să mă muţi bucurându-mă şi cu nădejdi bune că voi fi scris în corul prietenilor Tăi, şi acolo să stai împreună cu cei ce ştiu cele ale Tale şi pe care I-ai cunoscut Tu Însuţi, ca şi aici cu glasul celor ce prăznuiesc şi al strigătului adăugat de noi să Te cântăm pe Tine Mântuitorul în veac împreună cu părintele Tău Cel fără început şi cu Preasfântul, Bunul şi de Viaţă făcătorul Duh.***

Amin.

Sfântul Luca al Crimeii: Înălţarea Domnului – „Eu sunt cu voi”

Nu voi predica mult astăzi din cauza neputinţelor mele, mă voi strădui numai să vă explic condacul sărbătorii de astăzi, atât de bogat în înţelesuri.

Ascultaţi, ascultaţi cu mare atenţie condacul acesta (corul cântă): ***„Plinind rânduiala cea pentru noi şi pe cele de pe pământ unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, de unde nicicum nu Te-ai despărţit; ci, rămânând nedepărtat, strigi celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră”.***

Ce înseamnă: Plinind rânduiala cea pentru noi? Iată la ce se referă lucrul acesta: Când Domnul Iisus Hristos, prin toate lucrările vieţii Sale pământeşti şi prin moartea Sa pe cruce, a împlinit ceea ce ne-a fost rânduit de Dumnezeu în Sfatul veşnic, când a unit cele de pe pământ cu cele cereşti, când a unit oamenii de pe pământ cu îngerii din ceruri.

El ne-a unit cu îngerii Săi. Ne-a dat posibilitatea de a fi părtaşi vieţii cereşti. Şi au fost o mulţime de oameni care au devenit încă de pe pământ îngeri în trup. Ştiţi bine că marele Ioan Botezătorul în Sfânta Scriptură este numit înger. Au fost o mulţime de oameni pentru care viaţa de acum nu prezenta nici un interes, care şi-au curăţit inimile, care s-au înălţat atât de mult şi s-au desăvârşit, încât au devenit prin duhul lor asemenea îngerilor, au devenit îngeri în trup.

Oare nu aşa au fost toţi cuvioşii? Oare Maria Egipteanca nu a fost un înger în trup? Oare nu aşa au fost mulţimea părinţilor, cei mai mari pustnici, precum Antonie cel mare, Eftimie cel mare, Sava cel sfinţit, precum cel mai mare cuvios al nostru, Serafim de Sarov, cuvioşii noştri Antonie şi Teodosie de la Pecerska? Ei au devenit cu toţii îngeri în trup. Desigur, încă de pe pământ erau uniţi cu cele cereşti. Au vorbit cu îngerii şi Maica Domnului li s-a arătat lor.

Şi mulţi, mulţi au fost aceia pe care Domnul nostru Iisus Hristos i-a unit cu cele cereşti, cu toate puterile cereşti.

„Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, de unde nicicum nu Te-ai despărţit; ci, rămânând nedepărtat, strigi celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră."

Domnul nostru Iisus Hristos Se înalţă în mare slavă de pe Muntele Măslinilor, iar ucenicii Săi, aşa cum aţi auzit în citirea Apostolului şi a Evangheliei de astăzi, despărţindu-se de El, nu şi-au pierdut speranţa. Nu numai că nu s-au întristat, dar au plecat acasă cu bucurie, cu mare veselie.

De aceea, cum să înţelegem noi aceasta: cum au putut ei să se veselească şi să se bucure, dacă s-au despărţit de Hristos? Acest lucru a fost posibil pentru că Domnul le-a spus că va trimite un alt Mângâietor, pe Duhul Sfânt, care le va aminti tot ce le-a spus El şi va fi cu ei pentru totdeauna.

Şi se spune în condac: „de unde nicicum nu Te-ai despărţit, ci rămânând nedepărtat". Acest lucru înseamnă că, înălţându-Se, El nu ne-a lăsat, ci rămâne cu noi mereu, neîncetat.

Trebuie să ne amintim cuvintele Însuşi Domnului Iisus şi niciodată să nu le uităm: ***„cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi vom veni la el şi vom face locaş la el".***

Vedeţi, aceasta este promisiunea lui Hristos: El spune că la toţi cei care Îl iubesc şi Îi împlinesc poruncile Lui, El va veni cu Tatăl Său şi Îşi vor face sălaş în ei, vor veni în inima lor şi vor locui în ea, ca într-un templu al Duhului Sfânt.

„Strigi celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră."

Cine Îl va iubi pe Hristos cu toată inima sa, cine va trăi după Cuvântul Său, împlinind toate poruncile Lui, acela va fi în comuniune continuă cu El, va fi sub

ocrotirea Sa veşnică, va fi întotdeauna protejat de Însuşi Hristos şi de îngerii lui Dumnezeu; pe acela nu îl va atinge nici un rău, pentru că Hristos va fi cu el neîncetat.

Dar gândiţi-vă: dar oare şi marii sfinţi nu au avut parte de prigoane, oare nu au fost atâţia cei care s-au ridicat împotriva lor, oare nu au fost atâtea mii de mucenici ai lui Hristos?

Aduceţi-vă aminte cum marele Cuvios Serafim de Sarov a fost bătut până la moarte de către tâlhari. Şi ce, a fost aceasta în defavoarea Sfântului Serafim? A fost în detrimentul Bisericii lui Hristos? Nu, a fost cel mai mare beneficiu al nostru pe care l-am primit prin Cuviosul Serafim, căci atunci când însăşi Fecioara Maria i s-a arătat şi i-a vindecat fractura de craniu şi coastele rupte, iar tâlharii au fost trimişi la judecată, Cuviosul Serafim, aflând despre aceasta, se ruga cu lacrimi pentru ei: „Nicicum, nicicum nu vreau să fie judecaţi! Dacă vor fi condamnaţi, voi pleca din pustia Sarovului”.

Vedeţi cum acest act de sfinţenie ar trebui să servească ca învăţătură! Ce exemplu mare am primit, un mare exemplu care ne arată cum să ne purtăm cu cei care ne provoacă suferinţe!

Dar cu sfinţii mucenici cum se împlinesc cuvintele cântării „Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră”?

Da, s-au ridicat asupra lor, s-au ridicat împăraţi, s-au ridicat conducători, i-au supus la chinuri de mare cruzime. Dar cuvintele lui Hristos s-au adeverit şi pe când erau torturaţi, Hristos Însuşi era cu ei, uşurându-le chinurile îndurate.

Foarte adesea, ei nu ardeau în cuptoarele acelea groaznice a căror flacără îi dogorea chiar pe chinuitori. De ce? Pentru că Hristos era cu ei, nimeni nu a fost părăsit. El i-a trimis pe îngerii Săi şi El Însuşi a mers în temniţă, la mucenicii chinuiţi până la moarte, şi i-a vindecat, iar în ziua următoare călăii i-au văzut vindecaţi. Vedeţi voi, şi cuvântul acesta s-a adeverit.

Credeţi că tot cel ce Îl iubeşte pe Hristos şi îndeplineşte Cuvântul Său va fi iubit de Tatăl şi El va veni şi va locui împreună cu el.

Iubiţi-L, aşadar, pe Hristos, mergeţi după El, împliniţi poruncile Lui!

Iar acum ascultaţi condacul praznicului pe care tocmai l-am explicat şi sper să-l înţelegeţi mult mai profund decât îl înţelegeaţi înainte. (Cântă corul.)

„Plinind rânduiala cea pentru noi şi pe cele de pe pământ unindu-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, de unde nicicum nu Te-ai despărţit; ci, rămânând nedepărtat, strigi celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră”.

Ţineţi minte, ţineţi minte acest condac. Amintiţi-vă, amintiţi-vă mereu această mare zi a Înălţării la cer a Domnului Iisus.

Să ne îndreptăm inimile către El, pentru ca şi pe noi să ne înalţe după El la cer.
Amin.

(14 mai 1953)

traducere şi adaptare: Ioana-Raluca Onofrei
sursa: pravmir.ru

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Înălţarea Domnului - Acum drumul s-a deschis spre cer

„Sus să avem inimile!” (Sfânta Liturghie)

Astăzi, iubiţii mei, este sărbătoare. Fiecare sărbătoare aşezată de Sfânta noastră Biserică are scopul ei. Aşa cum un călător păşeşte vara pe sub razele arzătoare, şi când întâlneşte un copac se opreşte şi se odihneşte sub umbra lui, aşa şi noi în viaţa aceasta. ***Trăim într-o lume pustie de simţăminte mari şi înalte. Suferim din cauza multor necazuri. Şi fiecare sărbătoare este un copac plin de rouă şi bună mireasmă, care ne odihneşte duhovniceşte şi ne dă puteri ca să ne continuăm călătoria grea a vieţii.***

Sărbătoarea de astăzi este un praznic împărătesc. Este coroana sărbătorilor Domnului. ***Dacă Naşterea lui Hristos este începutul şi rădăcina, sărbătoarea de astăzi este sfârşitul şi culmea.*** Să aruncăm o privire asupra acestui fapt minunat pe care îl sărbătorim astăzi.

***

După învierea Sa, Domnul nostru a rămas patruzeci de zile aici, pe scoarţa pământului. Însă în această perioadă nu a rămas fără să lucreze. S-a arătat în diferite locuri şi în diferite momente ucenicilor şi apostolilor Săi. În ce scop? ***Ori de câte ori Domnul s-a arătat înaintea ucenicilor Săi, mai întâi le-a dat binecuvântarea şi pacea Sa „care covârşeşte toată mintea”*** (Filipeni 4, 7), ***pentru care se roagă neîncetat Biserica noastră.*** Apoi, i-a învăţat cele mai înalte învăţături despre Împărăţia Cerurilor, le-a spus că nu trebuie să mai zăbovească în Ierusalim, ci să se împrăştie în toate părţile lumii şi să propovăduiască Evanghelia**.**

Şi, în sfârşit, a profeţit că împărăţia Lui, care este duhovnicească, nici un diavol, nici o putere nu va putea vreodată, să o submineze şi să o nimicească. Prin aceste arătări, toţi ucenicii Lui, şi chiar cel mai necredincios, Toma, s-au încredinţat neclintit că Domnul a înviat.

Pentru ultima oară Domnul s-a înfăţişat înaintea ucenicilor Săi pe Muntele Măslinilor, puţin în afara Ierusalimului. Acolo, pe o culme, L-au văzut pentru ultima oară.

Erau toţi adunaţi pentru ziua Înălţării. Câţi? Cam atâţi câţi se adună astăzi în ziua Înălţării. ***Erau cei doisprăzece (12) ucenici (Iuda fusese înlocuit de Matia), erau cei şaptezeci (70) de ucenici, erau femeile mironosiţe şi în mijlocul adunării era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Toţi împreună 120 de suflete.***

Aşadar, în timp ce Domnul îşi înălţa mâinile Sale şi îi binecuvânta pentru ultima oară, în acel moment a avut loc minunatul eveniment. **Picioarele lui Hristos cele preacurate, pe care nu suntem vrednici să le atingem** (***„Nu te atinge de Mine!”*** - a zis El Însuşi, Ioan 20, 17)**,** ***picioarele acelea care trei ani întregi au cutreierat munţi şi văi, râpe şi locuri pustii, ca să întâlnească şi să salveze oaia cea rătăcită; picioarele acelea, care au fost pironite pe lemnul Crucii şi ale căror răni au adăpat aburit ţărâna pământului; binecuvântatele picioare ale Domnului nostru au încetat de acum să mai atingă pământul.*** Trupul Lui mai uşor decât aerul a început să se înalţe către cele de sus. Un moment sfânt şi răscolitor.

Curios lucru – veţi spune. Este posibil ca trupul unui om să se înalţe către cele de sus?

Dar dacă omul, care este o umbră a lui Dumnezeu, a reuşit să găsească modalităţi de a se înălţa mai presus de nori cu aripile aeroplanului şi să străbată spaţiul cu rachete, oare cum ar fi greu pentru Atotputernicul Dumnezeu, care a creat mintea omului, să se înalţe către cele de sus? Şi remarcaţi diferenţa: Omul se înalţă printr-un mijloc (avionul, racheta, balonul etc.). Chiar şi Sfântul prooroc Ilie în Vechiul Testament s-a urcat la ceruri pe o căruţă. Aici însă avem un caz unic. Hristos se înalţă fără ajutorul vreunui mijloc mecanic. ***Un nor – care este simbolul Dumnezeirii, L-a înălţat.*** ***”Un nor L-a învăluit pe El”*** *(Fapte 1, 9).*

Acest fapt minunat a cutremurat lumea cerească. Hristos s-a înălţat către cele de sus. A trecut de stele, a trecut de soare, a trecut de galaxii, a trecut de toată zidirea materială. ***Şi când ajunse de acum la hotare şi atinse lumea spirituală, acolo unde păzesc îngerii şi arhanghelii cu săbiile lor, atunci au auzit glasul pe care l-a auzit profetic Isaia: „Cine este Acesta?”*** (Isaia 63, 1)**. Cine este Acesta**

ale Cărui haine sunt colorate cu sânge? De ce veşmintele Lui sunt roşii? Cine este acest om, care a îndrăznit să străbată cerurile şi să ajungă aici? Iar alţi îngeri răspundeau cu cele pe care le zice profetic Psaltirea: ***„Acesta este cel tare în război". Vine de jos, de pe pământ, unde a dat o bătălie epocală şi a biruit; a biruit pe cărturari şi pe farisei, pe împăraţii pământului, a biruit mai înainte de toţi şi de toate pe diavolul, păcatul, moartea.*** Aşadar, se înalţă biruitor şi triumfător. Şi atunci, s-a auzit un alt glas: ***„Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre…", deschideţi porţile cereşti, ca să intre*** **„Împăratul slavei"** (Psalmul 23, 7-10).

Aşadar, dacă sus, în cer, îngerii prăznuiesc, jos pe pământ ucenicii încearcă alte sentimente. ***Se bucură şi ei, dar simt şi întristare. Trei ani întregi L-au avut alături pe Hristos. L-au iubit mai mult decât pe tatăl lor. Pentru El au părăsit slujbe, case, copii, femei, pe bătrânii lor părinţi şi L-au urmat pe El pretutindeni. Şi acum? Pleacă, se înalţă către cele de sus.*** Câţi dintre noi ne-am aflat lângă tată şi lângă mamă când şi-au dat sufletul şi ne-au lăsat, simţim ce înseamnă a fi orfan. Şi pentru ucenici, de acum, Tatăl lor a plecat. De aceea, undeva în tropare, Biserica psalmodiază: ***„Stăpâne, nu ne lăsa pe noi orfani…"; „Dătătorule de viaţă, Hristoase, nu ne lăsa orfani".***

Şi, într-adevăr, Hristos nu i-a lăsat orfani pe apostoli. După zece zile le-a trimis pe Preasfântul Duh. Şi Acesta i-a înştiinţat – pentru că Duhul Sfânt înştiinţează inima – , că Hristos este, desigur, foarte sus, deasupra cerurilor, dar este şi atât de aproape, mai aproape decât oricine, precum a întărit El Însuşi: „Şi iată Eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28, 20).

****

Fraţii mei! Dacă veţi citi Apocalipsa (Apocalipsa 12, 14), veţi vedea că Duhul lui Dumnezeu vorbeşte acolo despre un oarecare vultur, un vultur tainic, care are aripi mari. Cine oare să fie acest vultur? Nu este vulturul bicefal al Bizanţului. **Acest vultur al Apocalipsei este însuşi Domnul. Acesta ne ia şi ne înalţă sus.**

„Sus să avem inimile" **auzim la Dumnezeiasca Liturghie. Trebuie ca mintea noastră, inima noastră, toată existenţa noastră să se ridice către cele de sus.** Oamenii veacului nostru au arătat un mare interes să audă despre cine se va sui primul pe Lună şi pe celelalte astre: un rus, un american, un englez?… *„**Deşertăciunea deşertăciunilor**…"* sunt acestea (Ecclesiast 1, 2). Oricât s-ar urca, foarte aproape vor fi de pământ.

Prin Înălţarea lui Hristos, care este Dumnezeul-Om, firea omului s-a înălţat atât de sus, cât nici el însuşi nu-şi imagina. **Hristos este primul om care a deschis**

cerurile şi de acum cerurile sunt deschise pentru om. ***S-a deschis drumul. Înainte, păşiţi! Hristos ne dă putere.*** Fiecare din noi, dacă vrea, devine rachetă, nu materială, ci spirituală, şi urcă, şi ajunge la înălţime, până acolo unde sunt îngerii şi arhanghelii.

Acestea nu sunt un mit sau o poveste. Nu, fraţii mei. Dacă sunt minciuni, atunci să luăm şi să ardem toate cărţile noastre. Nu. **Religia noastră este vie.** Dacă deci crezi în Hristos, nu invidia şi nu căsca gura la rachete. Tu, fiecare suflet, şi al celui mai smerit om, fă-te rachetă duhovnicească, ce străbate cerurile, se înalţă către cele de Sus, ajunge până la Sfânta Treime, unde îngerii şi arhanghelii împreună cu sfinţii slăvesc pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Amin.

† Episcopul Augustin (Atena, 1960)

Mitropolitul Hierotheos Vlachos despre Trăirea evenimentului Înălţării lui Hristos în viaţa personală - Aţintiţi cu privirea la Cer…

"Cugetaţi cele de sus, nu cele de pe pământ!" (Col. 3,2)

"*Ucenicii rămăseseră înmărmuriţi de uimire şi urmăreau cu bucurie şi cu nedumerire Înălţarea Domnului la ceruri*". (IPS Hierotheos Vlahos)

*

"Între Înălţare şi Cincizecime a fost o perioadă de rugăciune şi de linişte, atât sufletească, cât şi trupească. Nimeni nu se poate împărtăşi din Duhul Sfânt dacă nu se află în stare de rugăciune şi de linişte interioară". (idem)

"Aşadar, prin practică şi prin teorie, omul poate trăi Înălţarea lui Hristos în viaţa sa personală. El se poate înălţa cu Hristos, ***după cuvântul Sfântului Grigorie Teologul: 'Urcând la ceruri, [Hristos] ne-a înălţat şi pe noi'.***

Teologia Înălţării nu trebuie să rămână la nivel teoretic sau intelectual. Ea trebuie să fie aplicată în practică. De altfel, teologia desprinsă de practică este demonică…" (idem)

Hristos S-a înălţat!… Iar Apostolii au rămas uitându-se îndelung la cer, la adevărata lor Casă şi Patrie unde Dumnezeu-Omul Hristos mergea să le facă loc. Au rămas aţintiţi cu privirea, şi mai ales cu inima, la Domnul şi Dumnezeul lor, la singurul lor Sens şi singura Nădejde şi Sursă de Viaţă. ***Hristos S-a înălţat cu trupul la Cer, nu pentru Sine, ci pentru ca noi să putem avea din nou 'intrare' în Împărăţia Sa, ca unii ce am fost incorporaţi întru El, ca mădulare reale ale Sale, ca fraţi mai mici ai Săi, cărora ne-a făgăduit, în ciuda micimii şi întinăciunii noastre, pentru pocăinţă, ridicarea la demnitatea egală a părtăşiei Slavei Sale, a dumnezeirii prin har.*** Prea mult pentru noi?

Cu adevărat S-a Înălţat Hristos! Noi însă… nu voim decât a ne scufunda şi a ne tăvăli şi mai abitir în cele de aici. Nu prea ne mai interesează astăzi cele cereşti. Cu toate pretenţiile noastre de "dreaptă-credinţă", inima noastră este tot la cele de jos şi o să ne trezim că, şi dacă ne-ar duce vreun înger cu forţa în Rai, o să ne chinuim acolo mai ceva ca necredincioşii. ***De vreme ce bunătăţile Împărăţiei pe care le putem pregusta de aici, prin rugăciune, prin Liturghie, prin Taine, prin… viaţa duhovnicească efectivă… nu ne mai interesează, dacă orice slujbă sau orice cuvânt duhovnicesc, oricât de puternic şi de viu, ne irită, ne oboseşte sau ne plictiseşte teribil, dacă ne strâmbăm sau ricanăm batjocoritor când auzim despre smerenie, pocăinţă, dragoste, slujire, viaţa lăuntrică, etc., atunci cum o să ne placă, oare, Acolo, în Cer?***

Nu mai avem timp, nu avem răbdare, nu avem chef, nu avem… inimă pentru Hristos şi pentru cele ale Sale. ***De ce, adică, să ne înălţăm şi noi, pogorându-ne în umilinţă, dacă e mai ieftin, mai comod, să rămânem în bălăceala noastră plăcută ori în deşertăciunile şi în agitaţiile mărunte de care am devenit dependenţi?***

Hristos S-a înălţat? E sărbătoare mare. Şi e sărbătoare încă… Până la Odovanie… Intru pregătirea primirii Duhului celui Sfânt la Rusalii, la Cincizecime. Evenimente esenţiale şi niciodată învechite. Evenimentele veşniciei, Evenimentele mântuirii, Evenimentele ADEVĂRATE care ar trebui să ne marcheze întreaga viaţă şi pe care s-ar cuveni, dacă ne pasă şi ne doare de… sufletele noastre, să căutăm cu sete a le pătrunde, să le fim părtaşi nu doar la exterior, ci în miezul Tainei lor lucrătoare în mod viu, existenţial, a ne umple de sensul şi de puterea lor. Fiindcă toate "***pentru noi şi pentru a noastră mântuire***" s-au făcut. ***Evenimente "grele" şi încărcate de strălucire. Frumoase… cu o frumuseţe cerească, inaccesibilă simţurilor şi vieţii noastre celei împătimite. De aceea sunt Evenimente greu de trăit, de înţeles, de asimilat altfel decât prin pregătire şi nevoinţă duhovnicească.***

E sărbătoare încă. Ei, las` să fie acolo, în Rai… Noi avem însă multe alte treburi mai interesante aici? Pentru ceilalţi, care nu cred şi nu simt astfel, împărtăşim un extras dintr-o omilie mai lungă (este poate cea mai aproape de completitudine, încercare de sinteză omiletică ortodoxă a Praznicului Înălţării din câte am văzut) a Vlădicăi Hierotheos Vlahos, cunoscutul Mitropolit grec al Nafpaktei şi Sfântului Vlasie, omilie din volumul de "Predici la marile Sărbători" (Ed. Egumeniţa), primită de la un frate ostenitor la această editură.

Cuvânt la Înălţarea Domnului – Ieroteos Vlahos
– cununa sărbătorilor Împărăteşti –

(fragmente)

“(…) Analizând dimensiunea şi valoarea Înălţării, Sfântul Epifanie, Episcopul Ciprului, spune că mulţi oameni o consideră mai prejos decât celelalte sărbători, deoarece nu îi cunosc însemnătatea. ***Însă, la fel cum capul este podoaba trupului, sărbătoarea Înălţării este podoaba tuturor sărbătorilor şi plinirea tuturor praznicelor împărăteşti:***

- ***prima sărbătoare*** *este înfricoşătoarea şi minunată* ***Naşterea lui Hristos după trup;***
- ***a doua*** *este* ***sărbătoarea Bobotezei****, la care Dumnezeu S-a arătat într-o măsură mai mare decât la prima;*
- ***a treia*** *este* ***sărbătoarea Învierii****, care a fost mai slăvită decât celelalte, deoarece, prin ea, moartea a fost biruită, dar nici aceasta nu a avut plinătatea desfătării, deoarece Hristos Se afla încă pe pământ.*

Însă praznicul Înălţării le-a umplut pe toate de bucurie, pentru că, după ce a deschis cerurile, Hristos ne-a dat să vedem privelişte străină, adică „***propriul nostru trup aşezat pe tronul împărătesc***”. Prin urmare, **însemnătatea Înălţării constă în aceea că, după ce a fost îndumnezeită prin unirea cu firea dumnezeiască în ipostasul Cuvântului, firea omenească a fost aşezată pe tronul împărătesc, de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl.**

(…).

Referindu-se la cele două mari sărbători, adică la Înviere şi la Înălţare, ***Sfântul Atanasie cel Mare spune că sărbătoarea Învierii ne dăruieşte armele biruinţei asupra morţii, în vreme ce Înălţarea lui Hristos ne urcă la cer.*** Cu alte cuvinte, după ce este schimbată comportarea omului pe pământ, el este urcat la ceruri. Prin urmare, **biruinţa asupra morţii este o lucrare diferită faţă de urcarea firii omeneşti la tronul lui Dumnezeu.** Tocmai de aici înţelegem superioritatea Înălţării sau, ca să ne exprimăm mai bine, prin acest eveniment putem constata desăvârşirea şi plinirea sfintei iconomii.

O altă diferenţă dintre Înviere şi Înălţare este că ***ucenicii nu au văzut începutul Învierii, ci numai sfârşitul ei – pentru că nimeni nu L-a văzut pe Hristos în ceasul în care a ieşit din mormânt, El fiind văzut abia după aceea, când El însuşi a voit să fie văzut – în vreme ce, în cazul Înălţării, ucenicii i-au văzut începutul, adică L-au văzut pe Hristos cum Se ridică la ceruri, şi căutau cu privirea în sus pentru a-i vedea sfârşitul*** (***Macarie al Filadelfiei***).

Din nou trebuie să spunem că evenimentele împărăteşti sunt unite între ele şi nu se poate să acordăm o importanţă mai mare unuia sau altuia dintre ele. Totuşi, în funcţie de receptarea lor de către om, putem să observăm anumite diferenţe, având în vedere faptul că, de-a lungul vieţii duhovniceşti şi pe parcursul urmării lui Hristos, există un traseu ascendent. ***Mai întâi, ne naştem în Hristos, după aceea, biruim stăpânirea diavolului şi înviem, iar în cele din urmă, putem să trăim îndumnezeirea. Sfinţii Părinţi leagă sărbătoarea Înălţării de îndumnezeirea omului.***

În acest context, ***Sfântul Grigorie Palama spune că Învierea este specifică tuturor oamenilor, în vreme ce Înălţarea are loc numai în cazul sfinţilor.*** Acest lucru înseamnă că, **prin Învierea Sa, Hristos a biruit moartea şi a oferit tuturor darul Învierii, pentru că toţi vor învia la cea de-a Doua Venire a lui Hristos, şi cei drepţi şi cei păcătoşi, dar nu se vor înălţa cu toţii.** Numai cei drepţi, adică cei îndumnezeiţi, se vor învrednici de această mare trăire.

Sfântul Apostol Pavel mărturiseşte: ***cei morţi întru Hristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh*** (I Tesal. 4,16-17).

Aşadar, cu toţii vor învia, dar numai drepţii se vor înălţa şi vor fi răpiţi în nori pentru a-L întâmpina pe Hristos venind din cer. Aceasta presupune o mai mare unire şi comuniune cu El. Cei care participă la Înălţare participă practic la îndumnezeire şi tocmai de aceea, din punct de vedere soteriologic, Înălţarea este o sărbătoare mai însemnată.

Din învăţătura Sfinţilor Părinţi pe care am înfăţişat-o anterior se vădeşte limpede faptul că înţelesul sărbătorii nu este numai hristologic, ci şi antropologic. ***Prin Înălţarea Sa la ceruri, Hristos a înălţat şi firea noastră omenească.***

De altfel, ***scopul lucrării sfintei iconomii a fost „ca Hristos să nu ne lase pe pământ, ci să ne înalţe la ceruri. Pentru că acolo este adevărata mântuire şi acolo ne vom desfăta din dulceaţa vederii preabunului nostru împărat” (Sfântul Nicodim Aghioritul).***

Coborârea Cuvântului de la cer la pământ nu a însemnat o deplasare spaţială a Acestuia, ci o bunăvoire dumnezeiască, pentru că El nu Şi-a lăsat nici un moment tronul, ci a şezut pe acesta fără încetare, alături de Dumnezeu Tatăl. Iar acum, **prin Înălţarea Sa, Hristos nu ridică la ceruri Dumnezeirea, pentru că El nu a fost**

niciodată despărţit de Părintele Său, ci aşează pe tronul ceresc firea noastră pe care a luat-o asupra Sa.

Aşadar, ***prin praznicul Înălţării, sărbătorim întronarea în ceruri a firii noastre. O dată cu Învierea şi cu Înălţarea firii omeneşti, sărbătorim şi începutul învierii şi înălţării fiecărui credincios în parte.*** De aceea, ***atunci când omul participă la Înălţarea lui Hristos, el nu mai este un om de pe pământ, aşa cum era primul om, ci este om al cerului, aşa cum a fost cel de-al doilea om, adică Hristos (Sfântul Grigorie Palama).***

Exprimarea care spune că, ***după ce S-a înălţat la cer, Hristos a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu*** (Marcu 16,19) provine din teologia simbolică. ***Ea arată Dumnezeirea Cuvântului – adică faptul că Hristos a fost mereu de o fiinţă cu Părintele Său, pentru că El însuşi era Dumnezeu – dar şi că, fiind Dumnezeu-Om, Hristos a înălţat firea omenească la ceruri şi a făcut-o asemenea lui Dumnezeu.***

După cum spune Sfântul Ioan Damaschin, de-a dreapta lui Dumnezeu înseamnă slava şi cinstea Dumnezeirii, adică faptul că Fiul are slava Dumnezeirii pe care o are Părintele Său, iar după întruparea Fiului şi după înălţarea firii omeneşti, şi aceasta (firea omenească) participă la slava Dumnezeirii, iar Hristos este slăvit de întreaga zidire ca Dumnezeu-Om. Astfel, dreapta Tatălui înseamnă unimea în fiinţă a Fiului şi a Tatălui, deoarece Fiul are aceeaşi fiinţă sau fire cu Tatăl.

(…) Înţelesul praznicului este foarte înalt şi foarte important. ***Dacă prin Înviere a fost biruită stăpânirea morţii şi a diavolului, prin Înălţare firea noastră s-a suit la tronul lui Dumnezeu. În acest fel, şi nouă ni s-a dat posibilitatea să ajungem şi la trăirea Înălţării, adică a îndumnezeirii.***

(…) Aşadar, învăţătura Bisericii potrivit căreia Hristos S-a înălţat cu întreaga fire omenească şi cu trupul omenesc este strâns legată de îndumnezeirea propriei noastre firi şi de valoarea trupului omenesc. Nu ne lepădăm de trup şi nu îl considerăm ceva rău, pentru că trupul nu este o închisoare care trebuie lepădată şi distrusă pentru a ne elibera sufletul.

Profetul David spune: ***Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă*** (Ps. 46, 5). Fără îndoială, aici este vorba despre o proorocie care s-a împlinit odată cu Înălţarea lui Hristos la ceruri. Tocmai din acest motiv, versetul de mai sus este rostit la începutul sfintei Liturghii din ziua Înălţării Domnului.

Tâlcuind acest fragment din Psalmi, Sfântul Ioan Gură de Aur spune că nu se foloseşte forma a fost suit, ci suitu-S-a, deoarece Hristos nu S-a suit cu ajutorul cuiva, ci prin propria Sa putere, ca un Dumnezeu. Hristos a urcat prin propria Sa putere, în vreme ce Profetul Ilie a fost înălţat de o altă putere. Intru strigare şi în glas de trâmbiţă arată biruinţa strălucită asupra morţii. Referindu-se la acest fragment, ***Cuviosul Nichita spune că intru strigare şi în glas de trâmbiţă exprimă imnul triumfal al oştirilor îngereşti, pentru că acestea vedeau prin puterea Duhului Sfânt că Cel care avea chip de om era de fapt Dumnezeu.***

Potrivit tâlcuirilor Sfinţilor Părinţi, intru strigare se referă la îngeri, iar în glas de trâmbiţă, la Apostolii care cântau cu glas de trâmbiţă imnele biruinţei şi ale triumfului.

Înălţarea lui Hristos s-a petrecut în linişte, pentru că numai ucenicii erau de faţă. ***Cu toate acestea, ea s-a făcut cunoscută până la marginile pământului. Nu mai este nimeni care să nu fi aflat de ea (Macarie Hrisochefalul).*** Acest lucru arată că toate marile evenimente au loc în linişte şi în tăcere. Chiar dacă renaşterea omului este nevăzută pentru ochii oamenilor lumeşti, ea produce o mare rezonanţă în toată lumea. Nu există o dovadă mai clară a existenţei lui Dumnezeu decât viaţa sfinţilor. Cei mai mulţi dintre aceştia au fost necunoscuţi pentru lume, dar harul lui Dumnezeu i-a făcut cunoscuţi în toată lumea şi în toate veacurile.

Sfântul Evanghelist Luca ne oferă amănunte reprezentative ale Înălţării lui Hristos la ceruri. ***După ce i-a dus pe ucenici până spre Betania, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer*** (Luca 24,50-51).

(…)

Dincolo de aceste tâlcuiri, faptul că Hristos îi binecuvânta pe ucenici în timp ce Se ridică la ceruri a însemnat că El va fi mereu alături de aceştia. El însuşi a dat încredinţarea: **Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului** (Matei 28,20).

Imaginea Înălţării lui Hristos este maiestuoasă. Ucenicii rămăseseră înmărmuriţi de uimire şi urmăreau cu bucurie şi cu nedumerire Înălţarea Domnului la ceruri. Sfântul Evanghelist Luca scrie în acest sens: ***Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat… şi privind ei, pe când El mergea la cer…*** (Fapte 1,9-10).

După spusele Sfântului Atanasie cel Mare, ucenicii nu îl vedeau pe Hristos urcând la cer, ci priveau tot timpul cu atenţie, ceea ce înseamnă că „***încontinuu îşi***

aţinteau privirea în sus, spre Hristos”. Aşadar, a fost vorba despre o concentrare continuă a privirii. Am putea spune că stăteau ţintuiţi locului şi-L priveau pe Hristos, Care Se înălţa la cer.

Dincolo de simţământul măreţiei imaginii lui Hristos Care Se înălţa la ceruri, această aţintire a privirii are şi înţelesul că cei care sunt creştini cu adevărat, au în permanenţă ochiul sufletului – care este gândul – întors spre cer. În acest context trebuie să analizăm îndemnul „**sus să avem inimile**”, pe care îl rosteşte preotul, sau „**sus să avem gândul şi inimile**“, din sfânta Liturghie a lui Iacov, ruda Domnului. Cuvintele acestea sunt importante deoarece, după cum spune Sfântul Apostol Pavel, ***patria noastră nu se află pe pământ, ci în cer***. ***Cetatea noastră este în ceruri***, de unde şi aşteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Hristos (Filip. 3, 20). Cu o altă ocazie, Apostolul Pavel recomandă: ***Cugetaţi cele de sus, nu cele de pe pământ*** (Col. 3,2). ***Această aţintire a privirii înspre Hristos şi înălţarea minţii la El se află în legătură cu isihia minţii (…) care înseamnă desprinderea minţii de orice dorinţă lumească şi raportarea lui numai la Hristos. Desigur, în acord cu teologia isihastă şi neptică, aceasta înseamnă întoarcerea minţii în inimă, prin Hristos; în acest fel, gândul urcă la Dumnezeu. Aşadar nu este vorba despre o deviere a drumului firesc al minţii, ci despre curăţirea şi iluminarea acestuia.***

În timp ce ucenicii priveau la cer, îngerii, despre a căror participare la Înălţare vom vorbi mai jos, au spus că, aşa cum Hristos S-a urcat la ceruri, la fel Se va şi coborî: “ ***Acest Iisus Care S-a înălţat de la voi la cer, aşa va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer***” (Fapte 1,11).

Aceasta înseamnă că, deşi nu-L mai vedeau pe Hristos, ucenicii au rămas cu privirea spre cer, în extaz şi în uimire.

Analizând mai atent aceste cuvinte îngereşti, Sfântul Atanasie cel Mare spune că, în realitate, îngerii le făceau cunoscut ucenicilor că Hristos rămâne Dumnezeu-Om în veac şi că va veni iarăşi cu Trupul Său, deoarece nu a luat trup de la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu doar pentru a se folosi de el, ci pentru a rămâne în creaţie de-a pururi. Nu S-a întrupat numai pentru o vreme, ci pentru totdeauna. Hristos rămâne Dumnezeu-Om în veac.

Cuvântul Arhanghelului se referă la cea de-a Doua Venire intru slavă a lui Hristos, pentru ca să judece viii şi morţii. Referindu-Se la cea de-a Doua Sa Venire, însuşi Hristos a spus: ***Când va veni Fiul Omului intru slava Sa, şi toţi sfinţii îngeri cu El...*** (Matei 25, 31). De altfel, **învăţătura Sfântului Apostol Pavel** referitoare la faptul că ***sfinţii vor fi răpiţi şi înălţaţi pentru a-L întâmpina pe Hristos, Care va***

veni cu slavă multă, se referă tocmai la această venire. De aceea, în Simbolul Credinţei, mărturisim: „***Şi iarăşi va să vină cu slavă***”.

Cuvintele prin care îngerii vorbesc despre cea de-a Doua Venire a lui Hristos sunt prezente şi în Vechiul Testament sub formă de proorocie. Profetul Daniel spune: ***Am privit în vedenia de noapte, şi iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului şi El a înaintat până la Cel vechi de zile şi a fost dus în faţa Lui*** (Daniel 7, 13). La această venire se referă şi cuvintele lui Hristos: ***şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă*** (Matei 24,30).

Din ceasul Înălţării lui Hristos şi până în cel al Venirii Sale din nou nu este un loc gol, pentru că, între aceste două momente, se află **Biserica** , ***prin care ne facem mădulare ale Trupului lui Hristos şi prin care suntem în comuniune cu El.*** De altfel, cei care sunt parte organică a Bisericii şi mădulare adevărate ale Trupului lui Hristos, vor putea trăi, după măsura la care au ajuns, atât Înălţarea lui Hristos, cât şi slava venirii Sale.

(…) ***Norul care a apărut în timpul Înălţării şi care L-a ascuns pe Hristos de ochii ucenicilor era în realitate prezenţa heruvimilor, care s-au arătat în chip de nor, adică aşa cum ştim noi că arată un nor.*** Cu adevărat, „***heruvimii iau chip de nor pentru cei îndumnezeiţi” (Macarie Hrisochefalul).***

De altfel, ***norii fizici sunt simbolul cerului, iar Hristos urcă pe nori pentru ca să arate puterea sfântă pe care o are (Sfântul Ioan Gură de Aur).***

Dincolo de aceste tâlcuiri mai există şi una alegorică, care spune ***că heruvim înseamnă „mulţimea cunoştinţei şi revărsarea înţelepciunii”. Cu alte cuvinte, Hristos şade şi se odihneşte asupra celui care are cunoştinţă şi înţelepciune (Sfântul Nicodim Aghioritul).***

În afară de heruvimii care L-au însoţit pe Hristos în chip de nor, s-au mai arătat şi doi bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte albe. ***Dar de ce au apărut îngerii cu înfăţişare de om?*** Desigur, ***îngerii nu au trup omenesc, pentru că sunt fiinţe imateriale, dar s-au arătat în chip de om pentru ca ucenicii să nu se înfricoşeze (Macarie Hrisochefalul). Faptul că purtau haine strălucitoare*** („***îmbrăcaţi în haine albe***”) ***era semnul „firii curate… şi înfăşurate în neprihănire”. De asemenea, era şi semnul bucuriei acestora, pentru că veşmintele albe simbolizează desfătarea îngerească (Macarie Hrisochefalul).*** Cu adevărat, **îngerii sunt fiinţe luminate, care îşi iau lumina de la Dumnezeu, iar veşmintele albe sunt chipul harului lui Dumnezeu cu care sunt înconjuraţi.**

(…)

Într-o analiză anterioară am amintit Psalmul lui David în care se cere căpeteniilor să deschidă porţile, iar această cerere este repetată de două ori. Porunca este următoarea: ***Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre şi vă ridicaţi porţile cele veşnice şi va intra împăratul slavei. Căpeteniile întreabă: cine este acesta împăratul slavei? Răspunsul este: Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel tare în război; iar a doua oară: Domnul puterilor, Acesta este împăratul slavei*** (Ps. 23,7-10).

Atunci când am dezvoltat subiectul legat de Pogorârea lui Hristos la Iad, ***am analizat tâlcuirile Sfinţilor Părinţi care spun că Arhanghelul Gavriil şi toţi îngerii care îl însoţeau pe Hristos porunceau stăpânitorilor întunericului să deschidă porţile pentru ca să intre cu slavă biruitorul morţii. În paralel, însă, Sfinţii Părinţi leagă acest Psalm şi de Înălţare, spunând că el este şi o proorocie care se referă la marele praznic împărătesc al Înălţării lui Hristos.***

Pentru ca această tâlcuire să fie înţeleasă mai bine trebuie să spunem că, ***aşa cum rezultă din Tradiţia bisericească împământenită în primele secole, îngerii, care sunt duhuri raţionale, sunt împărţiţi în trei cete de câte trei,***

- ***dintre care prima ceată se află lângă tronul lui Dumnezeu,***
- ***a treia ceată se află pe pământ şi slujeşte oamenilor,***
- ***iar ceata de mijloc se află între cer şi pământ.***

Potrivit acestei tâlcuiri, ***cei mai de jos îngeri se află pe pământ, cei care sunt superiori acestora se află în cel de-al doilea cer, în aşa-zisele ţări, iar ceilalţi îngeri, care sunt cei mai înalţi, se află în primul cer, acolo unde este Dumnezeu.***

În timp ce Hristos Se ridica spre cer, cetele îngereşti care îi slujeau Domnului pe pământ au poruncit căpeteniilor din ţări, adică din cel de-al doilea cer, să deschidă porţile pentru ca să intre împăratul slavei. Porţile sunt străjile îngereşti, care nu fuseseră niciodată deschise. Ele erau închise chiar şi atunci când Hristos S-a pogorât.

De aceea, **taina iconomiei întrupării lui Hristos nu era cunoscută nici de îngeri** ***(Sfântul Ioan Gură de Aur).***

Îngerii din ţări au întrebat ca să afle cine era acel împărat al slavei. Întrebarea se referea la trupul şi la simbolurile Patimii, adică la rănile de pe Cruce (Sfântul Grigorie Teologul). Aşadar, ei se mirau de prezenţa împăratului slavei în trup şi de rănile Sale.

Mai apoi, îngerii din ţări (din cel de-al doilea cer) au poruncit căpeteniilor din primul cer ca şi ei să deschidă porţile pentru ca să treacă împăratul slavei. La întrebarea corespunzătoare a acestor îngeri, răspunsul a fost că **Hristos este Domnul puterilor şi împăratul slavei.**

Nu trebuie să ne mire întrebarea îngerilor: ***Cine este acesta împăratul slavei?*** De asemenea, nu trebuie să considerăm că este o întrebare neîntemeiată. Ea este reală din două motive.

În primul rând, deoarece ***îngerii sunt fiinţe create şi prin urmare ei nu ştiu de dinainte ce se va întâmpla şi nici nu sunt atotcunoscători.*** Numai Dumnezeu are această cunoştinţă, pe care o descoperă doar celor cărora voieşte. La fel ca şi sfinţii, ***îngerii cunosc numai ceea ce li se spune (Teodoret).***

În al doilea rând, aşa cum am subliniat şi anterior, ***mirarea îngerilor se datora unirii firii dumnezeieşti cu cea omenească***, Patimii lui Hristos şi felului în care Hristos purta rănile Crucii pe Trupul Său înviat. Teama se naşte în suflet din lucruri peste fire. ***Aşa cum omul se teme atunci când vede un înger şi drept urmare, îngenunchează etc, şi cetele cele fără de trup, văzând trup purtat pe nor, au simţit teamă şi nedumerire (Sfântul Atanasie cel Mare).*** De asemenea, ***mirarea îngerilor a venit din vederea felului în care Hristos a îndumnezeit firea omenească, a urcat la cer trupul pământesc şi a aşezat pe tron de-a dreapta Tatălui firea care căzuse, a făcut Biserica din îngeri şi din oameni şi, în general, l-a îndumnezeit pe om şi l-a readus la slava de mai înainte (Macarie Hrisochefalul).***

Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul a produs în rândul îngerilor o puternică mirare. De aceea, în ziua Naşterii, ei au cântat imnuri de slavă măreţiei lui Dumnezeu. Slavă intru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire! (Luca 2,14). Toate acestea au izvorât din faptul că unirea firii dumnezeieşti cu cea omenească în Persoana Cuvântului a fost o mare taină, pe care nici mintea omenească şi nici cea îngerească nu putea să o încapă.

Înălţarea cu trupul care purta pe el semnele rănilor de pe Cruce a produs mai multă uimire şi nedumerire decât însăşi Patima lui Hristos. Îngerii s-au minunat văzând toate aceste lucruri mari, dar mai ales atunci când au văzut cum trupul omenesc luat de Hristos a fost aşezat de-a dreapta Tatălui.

Profetul Isaia înfăţişează această mirare a îngerilor în cuvinte impresionante. Îngerii au întrebat nedumeriţi: Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veşmintele Sale mai roşii decât ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui şi mândru de belşugul puterii Lui?… Pentru ce ai îmbrăcămintea roşie şi veşmântul Tău este roşu ca al celui care calcă în teasc? (Isaia 63,1-2).

Îngerii îl vedeau pe Hristos cum urcă la ceruri şi îşi exprimau nedumerirea.

- ***Edomu este pământul,***
- ***Vosorul este trupul,***
- ***iar veşmintele înroşite înseamnă sângele vărsat prin jertfa pe Cruce,***
- ***îmbrăcămintea este firea omenească şi***
- ***culoarea roşie înseamnă sângele care a curs din coasta lui Hristos.***

Prin Patimă, Trupul lui Hristos s-a înfrumuseţat. Astfel, acest Trup este roşu ca hainele celui care striveşte strugurii în teasc (Cuviosul Nichita). Aşadar, nu încape îndoială că în acest fragment se vorbeşte despre Patima lui Hristos.

Tâlcuind aceste cuvinte ale Profetului Isaia, într-o referire la Învierea lui Hristos, ***Sfântul Grigorie Teologul spune: „Trupul pe care l-a luat Hristos s-a înfrumuseţat, s-a luminat şi s-a împodobit prin Patimă şi prin Înviere”.***

În timpul Înălţării Sale, Hristos a păstrat pe trup rănile de pe Cruce, după care S-a aşezat cu acestea pe tronul Tatălui.

Sfântul Nicodim Aghioritul a strâns laolaltă mai multe fragmente din Sfinţii Părinţi, din care reiese motivul pentru care, după Învierea Sa, Hristos a păstrat pe Trup semnele suliţei şi ale cuielor, având în vedere faptul că putea să le vindece. Sunt prezentate cinci motive.

- **În primul rând**, ***s-a avut în vedere împodobirea şi înfrumuseţarea trupului***. *Aşa cum ferestrele caselor sunt împodobite, deoarece aduc lumina soarelui, la fel s-a petrecut şi cu Trupul lui Hristos.*

- **În al doilea rând**, ***El a lăsat rănile deschise spre a putea fi atinse de Toma, pentru ca şi acesta să teologhisească despre Înviere şi să mărturisească faptul că Hristos este Dumnezeu şi om.***
- **În al treilea rând**, ***Hristos a vrut să-Şi arate marea Sa iubire pentru om, fiindcă a pătimit, iar acum Se laudă cu semnele primite pe Cruce.***
- ***În al patrulea rând***, ***El a lăsat semnele cuielor deschise pentru ca noi să alergăm spre ele la vreme de ispită şi să ne acoperim cu ele***, *aşa cum aleargă porumbelul la cuibul său atunci când este urmărit de şoim.*
- *În fine,* **în al cincilea rând**, ***El a procedat astfel pentru a fi văzut şi recunoscut de iudei în ziua Judecăţii***, *în Apocalipsă este scris:* ***Iată, El vine cu norii, şi orice ochi Îl va vedea şi-L vor vedea şi cei ce L-au împuns*** *(Apoc. 1,7).*

(…)

Pe vremea când trăia pe pământ, răspunzându-le cărturarilor şi fariseilor care cârteau pentru că îi primea pe păcătoşi şi mânca împreună cu ei, Hristos a spus că acelaşi lucru îl face şi ***păstorul cel bun atunci când pierde o oaie dintr-o sută: le lasă pe celelalte nouăzeci şi nouă în pustie şi urcă în munţi pentru ca să găsească oaia rătăcită. Iar atunci când o găseşte, o pune pe umerii săi şi se bucură. După aceea, ajunge acasă şi, chemându-şi toţi prietenii, le spune să se bucure cu el, pentru că oaia pierdută a fost găsită*** (cf. Luca 15,4-6).

În cuvântul său din ziua Înălţării lui Hristos, Sfântul Epifanie al Ciprului foloseşte această frumoasă imagine soteriologică pentru a arăta lucrarea pe care Mântuitorul a săvârşit-o pe pământ. Mai apoi îl înfăţişează pe Hristos după Înălţare, când îi vorbeşte Tatălui Său: „Am găsit, Părinte, oaia rătăcită, pe care şarpele viclean a înşelat-o şi a făcut-o să meargă pe drumuri rele şi să se înconjoare de zei şi să murdărească curăţia cunoştinţei”.

După aceea, Hristos spune Tatălui Său că a găsit oaia înecându-se în mocirla vieţii şi, după ce a răpit-o cu dreapta Dumnezeirii Sale, a spălat-o în apele Iordanului, a umplut-o de mireasma Duhului Sfânt şi, înviind, a venit să-l aducă oaia cea cugetătoare ca dar scump făcut Dumnezeirii Sale.

După ce prezintă oferirea de către Hristos a oii cugetătoare care fusese rătăcită, Sfântul Epifanie vorbeşte despre jalea diavolului pentru că a fost biruit de Hristos, Care, ca un „şoim cu zbor iute” i-a răpit pe toţi cei ce erau ţinuţi în robie. Diavolul mai jeleşte văzând cum, prin Înălţarea lui Hristos, trupul omenesc se urcă la ceruri şi păcatul se face nevăzut precum fumul. Jeleşte şi se tânguieşte mărturisind că Fiul Mariei l-a înşelat. Prin vorbe mincinoase, prin

prigoană şi chiar prin Cruce, diavolul a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru ca Hristos să dispară, dar în cele din urmă toate acestea s-au întors împotriva lui. Acum, diavolul îl vede pe Hristos urcând la cer intru slavă, în vreme ce el se umple de ruşine.

Durerea celui rău este mare, după cum spune Sfântul Epifanie. Însuşi diavolul mărturiseşte că, pe vremea când era Luceafăr în cer, a păcătuit şi a fost aruncat pe pământ ca piatra din praştie. S-a ascuns în ape, dar Hristos a venit pe pământ şi, după ce l-a găsit în matca Iordanului, l-a prins şi l-a lovit ca pe un demon. A vrut să pună stăpânire pe pământ, dar a auzit vocea: al Domnului este pământul şi plinirea lui; lumea şi toţi cei ce locuiesc în ea.

Din aceste cuvinte vedem că, prin Înălţarea lui Hristos, stăpânirea celui rău a fost năruită cu totul, pentru că diavolul a fost pus în faţa biruinţei finale a lui Hristos. Orice nădejde i-a fost zădărnicită atunci când a văzut cum firea omenească luată asupra Sa de Hristos a fost ridicată la ceruri şi aşezată de-a dreapta Tatălui. De aceea, **sărbătoarea Înălţării este încoronarea tuturor celorlalte praznice împărăteşti.**

Orice om, atunci când pleacă de pe lumea aceasta, obişnuieşte să dea sfaturi celor dragi şi să îi binecuvânteze. În acelaşi fel a procedat şi Hristos. El a făcut ucenicilor Săi o făgăduinţă clară, le-a dat o poruncă şi i-a binecuvântat. Despre binecuvântare am spus cele necesare într-un capitol anterior. În continuare vom analiza porunca pe care ucenicii au păzit-o şi în urma căreia au primit ceea ce li s-a făgăduit.

Printre altele, Hristos Ie-a spus: ***Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus*** (Luca 24, 49). Din Faptele Apostolilor, aflăm aceeaşi informaţie: ***ci veţi lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată ludeea şi în Samaria şi până la marginea pământului*** (Fapte 1, 8). De asemenea, ***le-a dat poruncă să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui*** (Fapte 1, 4). Din toate acestea se vede limpede faptul că Hristos le-a cerut ucenicilor ca, după Înălţarea Sa, să se întoarcă la Ierusalim şi să nu plece de acolo până ce nu vor primi Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii. După ce se vor fi umplut de puterea Duhului Sfânt, vor propovădui întregii zidiri şi se vor face mucenici ai lui Hristos.

Ucenicii s-au supus poruncii lui Hristos şi, după ce s-au închinat, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu (Luca 24, 52-53). Desigur, aşa cum este scris în

Faptele Apostolilor, ***ei s-au urcat în încăperea de sus*** [a casei „unde se adunau de obicei"] ***şi într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile şi cu Maria, Mama lui Iisus, şi cu fraţii Lui*** (Fapte 1,12-14).

Tâlcuind aceste fragmente, care înfăţişează atât porunca lui Hristos, cât şi ascultarea ucenicilor, putem să observăm câteva aspecte interesante.

Primul aspect. Ucenicii au plecat de la muntele Măslinilor plini de bucurie. Chiar dacă le era dor de învăţătorul lor, ei se bucurau cu bucurie multă tocmai pentru că se încredinţaseră că vor primi Duh Sfânt, prin Care se vor face mădulare ale Trupului lui Hristos. Cu adevărat, lipsirea de Hristos – după trup – s-a transformat într-o mare binecuvântare, pentru că au dobândit o nouă comuniune cu Mântuitorul. De altfel, Hristos i-a încredinţat: ***Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine*** (Ioan 12, 32). Astfel, ***bucuria ucenicilor avea două izvoare. Primul era nădejdea de împărtăşire din Sfântul Duh, iar al doilea era faptul că s-au învrednicit să se facă martori care au văzut şi au auzit toate aceste mari taine.***

Al doilea aspect. ***Între Înălţare şi Cincizecime a fost o perioadă de rugăciune şi de linişte, atât sufletească, cât şi trupească***. ***Nimeni nu se poate împărtăşi din Duhul Sfânt dacă nu se află în stare de rugăciune şi de linişte interioară.*** De altfel, viaţa practică, adică ţinerea poruncilor lui Hristos, pregăteşte terenul pentru venirea aşa-numitei rugăciuni curate, iar rugăciunea este principala cerinţă pentru dobândirea împărtăşirii din darul Preasfântului Duh.

Al treilea aspect. Ucenicii erau în permanenţă strânşi laolaltă, în aşteptare, având tot timpul în mijlocul lor pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu – pe Maica lui Hristos. Acest lucru arată valoarea cultului în Biserică, pentru că în punctul central al acestui cult se află ***cea mai iubită persoană a lui Hristos şi a creştinilor***, adică **Preasfânta Născătoare de Dumnezeu**. Maica Domnului nu a avut nici o demnitate în Biserică şi nici vreo altă slujire. Cu toate acestea, ea era în centrul venerării ca ***cea mai de preţ comoară pe care Biserica a avut-o şi o are în continuare.***

Al patrulea aspect. ***Trebuie să ne supunem în permanenţă poruncilor lui Hristos, pentru că acestea au rezultat bun şi sfânt.*** Dacă ucenicii nu s-ar fi întors la Ierusalim, ci s-ar fi retras mâhniţi pe la casele lor, atunci nu s-ar mai fi învrednicit de marele dar de a primi Duh Sfânt şi de a se face mădulare ale Trupului lui Hristos. Aşadar, ei au ţinut o poruncă şi au fost apăraţi prin ţinerea ei.

Ceea ce s-a petrecut în viaţa lui Hristos trebuie să aibă loc şi în vieţile creştinilor. De altfel, urmarea lui Hristos nu înseamnă o conformare exterioară faţă de câteva recomandări sau porunci formale, ci reprezintă împărtăşirea din Hristos. ***Noi trebuie să trăim Patima, Răstignirea şi Învierea lui Hristos în vieţile noastre personale.Acelaşi lucru este valabil şi în legătură cu Înălţarea Mântuitorului.***

Sfântul Apostol Pavel vorbeşte limpede despre împărtăşirea din harul Înălţării lui Hristos: ***Pentru că însuşi Domnul, intru poruncă, la glasul arhanghelului şi intru trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morţi întru Hristos vor învia întâi, după aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul*** (I Tes. 4,16-17).

Desigur, în acest fragment, Sfântul Apostol Pavel vorbeşte despre oamenii care vor fi în viaţă în acea vreme când Hristos va veni cu slavă multă, dar aşa cum am văzut şi din alte analize, tâlcuirea Părinţilor Bisericii se referă la sfinţii care se vor înălţa pentru a-L întâmpina pe Hristos, deoarece aceştia se găsesc într-o stare duhovnicească înaltă.

Sfântul Diadoh al Foticeei spune că ceea ce s-a petrecut cu Hristos în timpul Înălţării, se va petrece şi cu sfinţii. Hristos a luat trup omenesc pe care l-a îndumnezeit, astfel încât oamenii să poată să se îndumnezeiască şi ei prin mulţimea harului lui Dumnezeu.

„***Ceea ce s-a făcut cu Dumnezeul întrupat se va face şi cu cei îndumnezeiţi prin bogăţia harului Preaslăvitului Dumnezeu, pentru că şi pe oameni îi poate face dumnezei***”.

Pentru a ne desfăta din Înălţare, trebuie ca, prin practica (fapta) şi prin teorie (vederea de Dumnezeu), să ne ridicăm acolo unde Se află Hristos.

- ***Practica* este *curăţirea inimii prin ţinerea poruncilor evanghelice*, iar**
- ***teoria* este *iluminarea minţii şi înălţarea sa la vederi duhovniceşti.***

Sfântul Nicodim Aghioritul spune că, aşa cum Profetul Ilie şi-a lepădat mantia, după care a fost răpit „ca la cer”, la fel şi noi trebuie să ne dezbrăcăm, prin practică, de plăceri, de ambiţii, de iubire de arginţi şi, în general, de orice străduinţă a acestei vieţi, adică de ataşamentul faţă de lucrurile din viaţa aceasta.

Trăirea teoriei înseamnă iluminarea minţii şi a inimii şi vederea de Dumnezeu. Analizând cuvintele Apostolului Pavel, ***Sfântul Grigorie Palama spune că trebuie să privim spre Părintele din înălţime, pentru că acum nu ne mai tragem numai din primul om, adică din omul pământesc, ci şi din Cel de-al doilea Om , adică din Domnul cerului. Aşa cum Dumnezeu este ceresc, şi noi trebuie să ne facem cereşti şi, aşa cum ne-am îmbrăcat în chipul pământesc, trebuie să ne îmbrăcăm şi în chipul ceresc. Iar după ce vom reteza legăturile cu hainele de piele, va trebui să ne aşezăm în pământ sfânt, unde, prin virtuţi şi prin îndreptarea nezdruncinată a vieţii înspre Dumnezeu, fiecare dintre noi va putea să prindă rădăcini. Inima noastră trebuie să se înalţe spre cer, unde va vedea privelişte minunată, adică firea noastră înveşnicită de focul Dumnezeirii.***

Aşadar, prin practică şi prin teorie, omul poate trăi Înălţarea lui Hristos în viaţa sa personală. El se poate înălţa cu Hristos, ***după cuvântul Sfântului Grigorie Teologul: „Urcând la ceruri, [Hristos] ne-a înălţat şi pe noi”.***

Teologia Înălţării nu trebuie să rămână la nivel teoretic sau intelectual. Ea trebuie să fie aplicată în practică. De altfel, ***teologia desprinsă de practică este demonică (Sfântul Maxim Mărturisitorul).***

Dinspre iconomie trebuie să înaintăm spre teologie. Aceasta înseamnă că, ***atunci când trăim în viaţa noastră personală Răstignirea, Patima lui Hristos şi tot ceea ce a făcut şi a pătimit Domnul prin taina sfintei iconomii, putem trăi şi taina teologiei, adică a îndumnezeirii.***

Între aceste coordonate se încadrează învăţătura Părinţilor care spun că, pentru a trăi Înălţarea lui Hristos şi a înţelege atât cât este cu putinţă taina ei, trebuie să păzim poruncile dătătoare de viaţă ale lui Dumnezeu şi să dobândim virtuţile dumnezeieşti, dar mai ales smerenia şi dragostea , astfel încât să putem îndura orice tristeţe sau ispită care vine din faptul că suntem creştini, având în acelaşi timp şi dorinţa de jertfire pentru slava numelui lui Hristos (Sfântul Nicodim Aghioritul).

Pentru că suntem mădulare ale Bisericii, în care trăieşte întreaga lucrare a sfintei iconomii, avem şi obligaţii. Ca impreună-locuitori cu cei fără de trup, trebuie să ne depărtăm de orice dorinţă trupească, iar ca membri ai sfintei comunităţi şi ca temple ale lui Dumnezeu trebuie să trăim în sfinţenie. Este nevoie să ne împăcăm cu Dumnezeu, fiindcă în locul iadului, Dumnezeu ne-a făcut daruri împărăteşti (Sfântul Proclu, Patriarhul Constantinopolului).

Pentru aceasta, este nevoie de curăţirea trupului şi a sufletului. Omul trebuie să ţină în permanenţă ochiul sufletului treaz, ca un paznic, pentru că atunci când diavolul jefuitor vine ca să îl murdărească cu păcate trupeşti să fie gata să îi spună: ***„Nu mă fac prădător al pământurilor împărăteşti, diavole" (Sfântul Epifanie).*** Adică: nu trădez încrederea împăratului Hristos, Care m-a pus să veghez peste lucrurile Sale.

După ce au trecut prin toate încercările, prin curăţire şi prin trăirea Răstignirii, ucenicii lui Hristos s-au strâns laolaltă într-o casă şi, astfel, au primit Duhul Sfânt. Pentru că ne închinăm şi noi lui Hristos, trebuie să ne întoarcem la Ierusalim, care simbolizează pacea. Trebuie să facem pace cu noi înşine şi cu ceilalţi. Şi nu numai că trebuie să ne întoarcem la Ierusalim, dar şi să aşteptăm în casă, care este gândul nostru, unde să ne rugăm neîncetat şi să ne îngrijim pentru a ne curăţi de mânie şi de gândurile josnice. În acest fel, Mângâietorul va veni la noi şi ne vom închina în adevăr Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (Sfântul Grigorie Palama).

Înălţarea lui Hristos este prăznuită cu imnuri şi cu cântece duhovniceşti, dar şi prin practică şi teorie, adică prin curăţie şi prin iluminarea minţii. ***Lupta duhovnicească şi iluminarea fac ca omul să ajungă să guste din semnificaţia şi din conţinutul profund al acestei sărbători. Numai astfel omul poate să se bucure de acest praznic împărătesc cu bucurie fără margini.***

Această bucurie, care nu este un sentiment [superficial], ci ***provine din trăirea iconomiei şi a teologiei***, are două cauze fundamentale.

Prima este aceea că, ***prin Înălţarea Sa „unde era mai înainte", Hristos a arătat că nu era un om mărunt (simplu), şi nici fiul tâmplarului losif, ci era Fiul lui Dumnezeu (Sfântul Nicodim Aghioritul).***

A doua cauză este că firea omenească s-a înălţat, adică a fost ridicată la ceruri (Sfântul Grigorie Palama). Desigur, **acest fapt are strânsă legătură cu ridicarea la ceruri a fiecărui om care crede şi se uneşte cu Hristos.** Astfel, Capul trupului nostru se află pe tronul lui Dumnezeu şi, prin urmare, mădularele noastre se pot ridica şi ele din somnul păcatului pentru a se îndumnezei.

Înălţarea lui Hristos este încununarea tuturor praznicelor împărăteşti şi desăvârşirea a tot ceea ce a făcut Hristos pentru noi, prin lucrarea sfintei iconomii.

Această sărbătoare desăvârşitoare ne cheamă şi pe noi la desăvârşire duhovnicească şi la împlinire, la împărtăşirea din Înălţarea lui Hristos şi la trăirea propriei noastre înălţări”.

(din: Mitrop. Hierothos Vlachos, “Predici la marile Sărbători”, Editura Egumeniţa)

Mitropolitul Hierotheos Vlachos - De ce Hristos S-a înălţat după patruzeci de zile?

După înviere, Hristos S-a arătat ucenicilor Săi şi a făcut minuni, întărind astfel credinţa acestora şi făcându-i martori ai învierii Sale.

Având în vedere faptul că Hristos nu a făcut niciodată ceva fără un motiv determinat, trebuie să vedem de ce anume Hristos S-a înălţat la patruzeci de zile de la învierea Sa. Toate au avut un anumit scop.

Sfântul Nicodim Aghioritul spune că, prin întrupare, Hristos a primit trei naşteri: prima din Fecioara Maria, a doua prin Botez şi a treia prin înviere. În toate cele trei naşteri, El a fost numit întâi născut, pentru că a fost întâi născut „între mulţi fraţi”, în sensul existenţei Sale în trup, apoi a fost întâi născut al noii zidiri şi în al treilea rând, a fost întâi născut din morţi.

Dacă privim cu atenţie, vom observa că, la patruzeci de zile după fiecare din aceste trei naşteri, a avut loc un eveniment important: la patruzeci de zile după Naştere, Hristos a fost adus la templu, fapt ce corespunde sărbătorii întâmpinării Domnului; la patruzeci de zile după Botezul Său în râul Iordan, l-a biruit pe diavolul care îl ispitise de trei ori; la patruzeci de zile de la înviere, S-a înălţat la ceruri, unde a adus Tatălui Său jertfa firii noastre.

Desigur, Hristos ar fi putut să urce la ceruri cu firea omenească imediat după învierea Sa, dar nu a făcut acest lucru pentru ca învierea să nu pară o închipuire.

După înviere, Hristos S-a arătat ucenicilor Săi şi a făcut minuni, întărind astfel credinţa acestora şi făcându-i martori ai învierii Sale. După ce le-a spulberat îndoielile legate de adevărul învierii şi le-a spus ce avea să se întâmple în legătură cu venirea Duhului Sfânt şi cu înălţarea, Hristos i-a făcut pe ucenici martori ai înălţării. Astfel, s-a constituit o mărturie de netăgăduit a acestui eveniment hotărât de Dumnezeu.

(Arhim. Hieroteos Vlachos, Predici la marile sărbători,Ed. Egumeniţa, Galaţi, 2004, p. 255)

Sfântul Serafim Sobolev - Predică la Înălţarea Domnului

Îndurarea necazurilor este mântuitoare, iar existenţa chinurilor veşnice ale iadului este reală

Când mama îndepărtează pruncul de la sânul său, acesta plânge amarnic. Nu rareori, lui i se pare că mama sa l-a părăsit definitiv şi este nemângâiat. Dar când mama ia pruncul din nou şi-l îmbrăţişează, bucuria lui este fără margini.

La fel se întâmplă, după spusele Sfântului Ioan Gură de Aur şi în viaţa noastră, când Domnul Dumnezeu ne încearcă cu adânci necazuri. Atunci ni se pare şi nouă că Domnul ne-a părăsit pentru totdeauna, că totul s-a sfârşit, nu mai avem nici o bucurie, nici o rază de lumină şi că noi o să pierim.

Dar nu pentru pieirea noastră ne trimite Dumnezeu mari necazuri, ci spre înţelepţirea noastră, pentru a ne încerca în credinţă şi pentru mântuirea noastră. Oare ne poate părăsi Domnul, când El a spus: ***„Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi" (Ioan 14, 18); „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28, 20).***

Acest gând, că Domnul nu ne va părăsi niciodată, că El este întotdeauna cu noi, cu ocrotirea Lui, cu bucuria Lui, Sfânta Biserică l-a exprimat în cuvintele condacului

praznicului de astăzi: ***„Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, nicidecum despărţindu-Te, ci rămânând nedepărtat şi strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră".***

Dacă noi, iubiţilor întru Hristos fii, am citi Biblia mai des, atunci niciodată nu s-ar zămisli în noi gândul că Dumnezeu ne-ar părăsi în necazurile noastre. Din pildele biblice am fi ştiut cât de minunat lucrează Pronia dumnezeiască şi cum aceasta se manifestă în viaţa adevăraţilor robi ai lui Dumnezeu, atunci când ei treceau prin grele supărări, nenorociri şi prin tot felul de necazuri.

Biblia aminteşte câte necazuri a suportat Iosif cel frumos în viaţa lui, chiar din fragedă pruncie. Pentru că avea asupra lui pecetea alegerii deosebite a lui Dumnezeu, fraţii săi îl invidiau mult şi într-un târziu s-au hotărât să-l piardă. La sfatul fratelui mai mare, Ruben, ceilalţi fraţi au renunţat la gândul acesta groaznic. Ei nu l-au ucis, ci l-au aruncat într-un puţ părăsit, iar apoi l-au vândut unor neguţători madianiţi, ce treceau pe acolo în drum spre Egipt. Aici, în Egipt, cu Iosif s-a întâmplat o altă nenorocire îngrozitoare. Datorită unor vorbe clevetitoare la adresa lui, aruncate de femeia desfrânată a unui înalt demnitar al faraonului, Putifar, abia viu a fost aruncat în temniţă. Dumnezeu însă nu l-a părăsit pe Iosif şi datorită minunatei lucrări dumnezeieşti a fost eliberat din temniţă şi apoi a devenit conducătorul întregului Egipt. Şi aceasta nu e destul. El a salvat de la moarte pe tatăl şi pe toţi fraţii lui, iar Dumnezeu i-a dăruit tatălui bucuria nespusă să-l vadă viu pe cel mai iubit fiu al său, Iosif şi într-o asemenea slavă.

La fel de minunat a fost Dumnezeu şi cu alţi robi credincioşi ai Lui, drepţi ai Vechiului Testament, în toate necazurile ce i-a cuprins, răbdându-le, împlineau cuvintele Domnului: ***„Oare femeia uită pe pruncul ei şi de rodul pântece lui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita, Eu nu te voi uita pe tine" (Isaia 49,15).***

Este cu neputinţă să-i pomenim pe toţi drepţii Noului Testament, în viaţa cărora, îndeosebi în timpul marilor necazuri, minunat s-a manifestat Pronia dumnezeiască. De aceea, după cum citim în Biblie, vieţile lor trebuie să fie pentru noi cele mai mângâietoare cărţi. În ele se arată cum Dumnezeu i-a apărat pe robii Săi de toate nenorocirile, i-a acoperit cu Harul Său şi cu ce bucurii nepământene le-a umplut inimile.

Nu în zadar marele drept al Bisericii Ruse şi prietenul preacuviosului Serafim de Sarov, Antonie, arhiepiscopul Voronejului şi-a numit biblioteca personală, care cuprindea lucrările Sfinţilor Părinţi şi vieţile Sfinţilor Grădina Raiului, pentru că

aici, citind cărţile sfinte, el găsea fericita odihnă mângâietoare, după munca sa arhipăstorească şi după zilnicele lui nelinişti sufleteşti.

La fel să privim şi noi, iubiţilor, vieţile Sfinţilor, să le citim întotdeauna şi mai ales în timpul necazurilor. Şi iată la ce mai trebuie să ne îndreptăm atenţia: în condacul praznicului de astăzi se spune: „Strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră”. Este clar că Domnul arată ocrotirea Sa minunată celor care Îl iubesc pe El.

Dar cine îl iubeşte? La această întrebare ne răspunde chiar Domnul, prin aceste cuvinte: ***„Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul meu. Cel ce nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele” (Ioan 14, 23-24).*** Prin urmare, dacă vom împlini cuvintele Mântuitorului nostru, vom arăta în acest fel iubirea noastră faţă de El, în virtutea căreia El ne va apăra de toate nenorocirile din viaţa noastră şi se va afla întotdeauna cu noi şi nedespărţit de noi, cu Harul Său şi cu bucuria Sa.

Ne întrebăm care sunt dar cuvintele lui Hristos pe care trebuie să le păzim, iubiţilor? Multe, foarte multe cuvinte a rostit Domnul, dar toate aceste cuvinte au fost, în esenţă, îndreptate spre a propovădui Împărăţia lui Dumnezeu sau Împărăţia Cerurilor, adică despre viaţa veşnică şi fericită, în unire cu Hristos. Această împărăţie a lui Dumnezeu a propovăduit-o Domnul de la începutul lucrării Sale mântuitoare, mesianice şi până la sfârşitul vieţii Sale pământeşti. Aceasta a fost vestită de El ucenicilor Săi, în timpul celor patruzeci de zile de la învierea Sa şi până la înălţarea la cer, aşa cum am auzit astăzi la Apostol. Dar, împreună cu aceasta, Domnul, în cuvintele Sale despre Judecata Sa de Apoi şi în pildele Sale, a vorbit despre viaţa veşnică şi chinurile iadului.

Noi toţi, cei ce credem în Hristos, ne străduim să respectăm cuvintele Sale despre fericita viaţă viitoare veşnică în Împărăţia Cerurilor. Dar mulţi din mijlocul celor credincioşi se îndoiesc de cuvintele Domnului despre viaţa viitoare, despre chinurile diavolilor şi ale păcătoşilor. Mulţi dintre noi chiar neagă veşnicia chinurilor din iad, spunând că Domnul este întruchiparea însăşi a Iubirii atoateiertătoare, că El va ierta toate greşelile noastre, va ierta chiar şi pe diavoli şi la urma urmei, va exista, doar o viaţă veşnică fericită, fără de nici un fel de chin al iadului. Staţi cât mai departe, iubiţilor fii, de această învăţătură atât de răspândită între noi, care izvorăşte din acea idee mincinoasă, umanistă, sentimentală, dar în esenţa ei diavolească şi care susţine că Dumnezeu este numai Iubire atoateiertătoare.

Domnul nu este numai Tatăl nostru iubitor, dar El este, în acelaşi timp, Dreptul Judecător care pedepseşte cu străşnicie. Dumnezeu are nu numai însuşirea de a fi bun, dar şi puterea de a judeca drept. Şi cum s-ar putea altfel, când însuşi Domnul ne învaţă despre veşnicia chinurilor pentru păcătoşi şi demoni. Este clar că toţi cei care nu recunosc veşnicia muncilor, neagă chiar cuvintele Domnului, că aceste chinuri vor exista şi prin urmare, cad într-o erezie groaznică, care atrage după sine negarea însăşi a creştinismului.

Într-adevăr, dacă Domnul iartă şi va ierta toate păcatele, nu numai ale oamenilor, dar şi ale demonilor, atunci de ce a trebuit ca El să vină pe lume, să se întrupeze din Fecioara Maria, să pătimească şi să moară pe Cruce? Pentru ce atunci să pogoare asupra Apostolilor şi apoi asupra tuturor credincioşilor, prin Biserica Ortodoxă şi Tainele ei, Harul Sfântului Duh, care este rodul chinurilor şi al morţii lui Hristos...?

Iată de ce Sfânta Biserică, la al Cincilea Sinod Ecumenic, 1-a anatemizat pe Origen pentru învăţătura lui eretică, care nega cuvintele lui Hristos despre veşnicia chinurilor iadului.

De aceea, păziţi-vă, iubiţilor întru Hristos fraţi şi surori, ca de focul gheenei de această învăţătură, de această erezie.

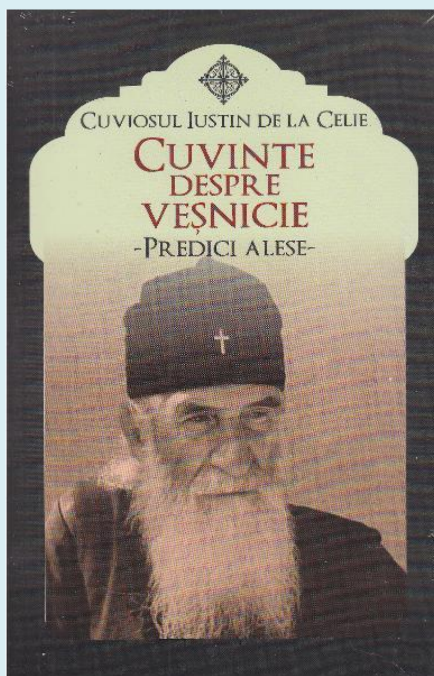
Să păstrăm cu sfinţenie toate cuvintele lui Hristos şi despre viaţa veşnică fericită şi despre viaţa veşnică din iad cu chinurile ei. Să năzuim spre cea dintâi şi să fugim de cea de a doua.

Dacă vom respecta toate spusele Domnului, prin aceasta se va arăta iubirea noastră pentru El, iar pentru dragostea noastră pentru Hristos, Domnul va fi întotdeauna Apărătorul nostru şi bucuria noastră în toate necazurile noastre.

Atunci se vor împlini asupra noastră, în toată plinătatea lor, cuvintele condacului în cinstea marelui praznic de astăzi al înălţării Domnului: „Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, nicidecum despărţindu-Te, ci rămânând nedepărtat şi strigând celor ce te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră”. Amin.

(ţinut în Biserica rusă „Sfântul Nicolae” din Sofia, la de 9/22 mai 1947)

Înălţarea Domnului: “Aceasta este măreţia omului! Iată, aceasta eşti tu, aceasta sunt eu!” Predici ale Sfântului Iustin Popovici şi fericitului Părinte Valentin Mordasov: “Să ne înălţăm la adevărata patrie!”

Predică la Înălţare a Sfântului Iustin Popovici – Ziua izbăvirii (1967)

Cununa nevoinţei lui Hristos

Astăzi se încheie Paştele, astăzi ia sfârşit nevoinţa mântuirii, astăzi se încheie întreaga cale a întrupării lui Dumnezeu, de la naşterea pe pământ, de la Crăciun, şi toate până la înfăptuirea mântuirii neamului omenesc. Astăzi, acest minunat praznic ne dezvăluie întreaga taină a Domnului şi Dumnezeu-Omului Hristos. De ce a luat asupra Sa trup, de ce S-a întrupat, de ce a devenit om? A luat asupra-I trup pentru ca acest trup să-l izbăvească de păcat, de moarte, de diavol, şi să-l ridice, să-l înalţe mai presus de toate Cerurile şi să-l aşeze pe însuşi tronul Domnului Slavei (Marcu 16,19). Acesta este întreaga cale a Dumnezeului-Om, a Domnului Hristos, întreaga Sa cale în această lume şi în această viaţă, pentru că aceasta să fie calea fiecăruia dintre noi, a fiecărui trup omenesc.

Şi marele sfânt praznic de astăzi chiar această arată: Cât de lungă este călătoria trupului nostru în această lume, de unde începe şi unde se termină. Începem de la naşterea pe pământ, ca să încheiem deasupra tuturor Cerurilor, deasupra îngerilor şi Arhanghelilor, Heruvimilor şi Serafimilor. Lucruri minunate se petrec cu omul, cu

neamul omenesc, pentru aceea că Dumnezeu a devenit om şi a intrat în matca vieţii noastre omeneşti. Lucruri minunate şi neobişnuite şi miraculoase, se petrec de la Paşti până în ziua de astăzi, şi în timpul întregii vieţi a Mântuitorului pe pământ. În minunatele cântări de astăzi se cântă şi se slăveşte înălţarea trupului omenesc mai presus de toate Cerurile, mai presus de îngeri şi Arhangheli. Se grăieşte în ele cum îngerii se minunează că se întâmplă aceasta: de unde trupul, omul, să fie deasupra noastră, a Heruvimilor şi Serafimilor? Aceasta este măreţia omului, măreţia dumnezeiască a omului!

De aceea a venit Domnul în această lume, ca să împlinească această mare şi negrăită minune, ca să arate că omul este făcut să fie mai presus de îngeri, de Arhangheli, de Heruvimi, de Serafimi, să fie deasupra lor cu trupul său, cu întreaga sa fiinţă. Şi, într-adevăr, iată, Domnul Hristos astăzi S-a înălţat mai presus de toate Cerurile şi S-a aşezat de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl (Marcu 16,19). Iar Preasfânta Sa Maică în acelaşi fel S-a înălţat cu trupul şi trăieşte în Ceruri, mai presus de toate lumile, mai bine spus mai presus de Heruvimi şi Serafimi. Ei i se pleacă Heruvimii şi Serafimii şi o slăvesc ca pe o făptură neasemuit mai mare şi mai slăvită decât ei. Aceasta este puterea, puterea dumnezeiască care este dată oamenilor, care este dată fiecărui om.

Pe această cale, de la întruparea Domnului Hristos până la Înălţare, avem întreaga viaţă a Domnului Hristos. Naşterea Sa, Botezul la Iordan, Schimbarea la Faţă pe Muntele Tabor, Golgota, Crucea, Moartea, Învierea, şi apoi Înălţarea – ca praznic final, ca strălucire finală, ca o cunună a întregii nevoinţe a Mântuitorului şi ca tâlcuire.

Tâlcuire pentru ce Domnul a devenit om: ca pe om să-l ridice şi să-l înalţe deasupra tuturor Cerurilor. În aceasta constă, fraţii şi surorile mele, toată Evanghelia Domnului Hristos: ca noi toţi, ca fiecare dintre noi să ajungă să trăiască ceea ce Domnul a arătat cu privire la Sine – că se naşte din Dumnezeu, că se botează, că-L primeşte pe Domnul Hristos şi că Se răstigneşte; că se schimbă la faţă cu strălucire şi cu lumina dumnezeiască; că pătimeşte pentru Domnul Hristos şi pentru Adevărul Său în această lume; că inviază din toate morţile biruind orice moarte, orice păcat, căci fiecare păcat reprezintă moartea şi că, prin toate acestea, se ridică şi se înalţă necontenit la Domnul Hristos.

El este cu adevărat, precum stă scris în Sfânta Evanghelie, Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul tuturor oamenilor, al fiecărui om (Apocalipsa 1, 8; 22, 13). În concluzie, prin aceasta, tu şi eu suntem chemaţi să cunoaştem totdeauna, să ajungem să simţim necontenit, că Domnul Hristos este Începutul şi Sfârşitul fiinţei

noastre, al întregii noastre fiinţe, al vieţii noastre. Prin El să începem, prin El să încheiem toate. Şi acest sfârşit este sfârşitul nesfârşit/ sfârşitul cel fără de sfârşit; acesta este capătul care nu are sfârşit. Căci ***devenind al lui Hristos, tu devii dumnezeiesc şi nemuritor. Acesta este rostul Bisericii lui Hristos, acesta este ţelul fiecărui creştin, aceasta este calea lui, sensul lui – Dumnezeu-Omul Hristos. Şi tu eşti chemat să devii după har dumnezeu-om. Să-L trăieşti pe Domnul Hristos ca pe tine însuţi, să ajungi să-L trăieşti neîncetat ca pe tine însuţi, ca El neîncetat să trăiască întru tine şi să răsune Evanghelia Sfântului Apostol Pavel: Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte întru mine (Galateni 2,20).***

De aceea Praznicul de astăzi este mare, minunat, Praznicul care ne descoperă întreaga taină a întrupării şi inomenirii Domnului Hristos, taina fiecărui om, taina mea şi a ta şi a fiecăruia, a fiecărei făpturi omeneşti. Iată, fiecare om este o fiinţă dumnezeiască. Fiecare om este chemat să devină dumnezeu după har aşa cum spun Sfinţii Părinţi.

„Omul este fiinţa, spune Sfântul Vasile cel mare, căreia i s-a rânduit să devină dumnezeu."

Fiinţa căreia i s-a rânduit să devină dumnezeu! Iată, aceasta eşti tu, aceasta sunt eu! Ce menire nobilă, ce vocaţie! De aceea sunt atâtea Sfinte Taine: şi Sfânta Taină a Botezului şi Sfânta Împărtăşanie – ca să ne dăruiască puterea şi forţa să stăruim pe această cale şi ca să ne umplem de Domnul Hristos. De aceea sunt atâtea minunate nevoinţe, atâtea minunate sfinte virtuţi, rugăciunea, credinţa, dragostea, nădejdea, postul, blândeţea, smerenia, ascultarea, bunătatea cea dumnezeiască de la cea mai mare până la cea mai mică, şi de la cea mai mică până la cea mai mare.

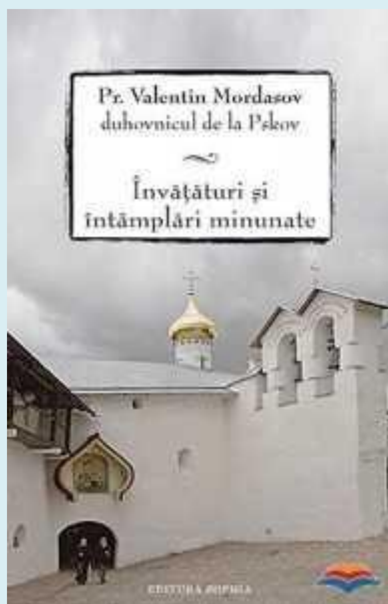
De aceea şi noi sărbătorim în fiecare an aceste minunate zile de praznic: ca să ajungem să trăim tot ceea ce a ajuns El să trăiască, să înnoim în noi întreaga Sa viaţă, să înnoim în noi Evanghelia Sa, să mergem după El necontenit înveşmântându-ne în puterea cea dintru înălţime, să nu ne împiedicăm şi să cădem şi să ne poticnim pe cale. Mergând după El, totdeauna de El fiind călăuziţi, bazându-ne necontenit pe nemărginita Sa dragoste şi iubire de oameni, nu trebuie să ne înfricoşăm. Fiecare dintre noi să-I urmeze în mod liber, cu credinţă neînfricată, rugându-ne Lui în orice slăbiciune a noastră: „Doamne, iartă-mă şi ajută-mă!" Şi El, Atotmilostiv şi Bun, va alerga în ajutor, aşa cum a alergat la nenumăraţi păcătoşi şi la cei care s-au pocăit, începând cu Zaheu vameşul (Luca 19, 1-10) şi cu Maria Magdalena (Luca 7, 37-38), cu păcătoasa, care cu părul capului ei a spălat sfintele Sale picioare şi le-a udat cu lacrimile ei, şi nenumăraţi alţi pocăiţi, şi nenumăraţi alţi drepţi. Toţi aceştia merg după

Domnul Hristos, toţi aceştia iau parte la mântuirea lor, fiind împreună pururi cu toţi Sfinţii (Efeseni 3, 18).

Niciodată omul nu mai este singur, el este întotdeauna cu toţi Sfinţii, în fruntea cărora stă Preasfânta Maică a Domnului, care împreună cu toţi Sfinţii să ne călăuzească din lumea aceasta în cealaltă lume, să ne curăţească sufletele şi trupurile, ca să ne învrednicim şi noi de Împărăţia Cerurilor. Ca împreună cu ea să-L slăvim pe minunatul ei Fiu, Cel iubitor de oameni, pe Domnul nostru Iisus Hristos, a Căruia este slava şi cinstea acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(din: Cuviosul Iustin de Celie, Cuvinte despre veşnicie – predici alese, Editura Egumeniţa, 2013)

Părinte Valentin Mordasov: La o parte cu toate desfătările lumii! Domnul ne pregăteşte nouă loc!

Timp de 40 de zile, de la Învierea şi până la Înălţarea Sa la cer, Domnul Hristos a petrecut pe pământ cu ucenicii Săi, învăţându-i – şi, prin ei, învăţându-ne şi pe noi – cum să dobândească Împărăţia Cerurilor, ale cărei uşi le deschisese pentru întreg neamul omenesc. Şi totuşi, Împărăţia Cerurilor ne plictiseşte!

Trebuie să ne luptăm permanent cu păcatul care sălăşluieşte în noi. Pentru Patimile şi moartea Mântuitorului am primit iertarea păcatelor prin pocăinţă şi harul Duhului Sfânt, care ne întăreşte în luptă. Am primit mijloace pentru dobândirea virtuţilor. Coase-ţi veşmânt de nuntă din fapte bune, fără de care te poţi pomeni în

întunericul cel din afară în loc să fii primit la ospăţul mântuirii. Adună comori în inima ta: smerenia, nerăutatea, răbdarea, curăţia, dragostea etc. Atunci vei fi aflat pregătit.

Prin Înălţarea Sa la cer, Domnul ne-a arătat calea înălţării noastre. El S-a pogorât pe pământ ca să ne înalţe la cer. Pregăteşte-te, străduindu-te să te înalţi la cer cu mintea, cu duhul, să fii mai presus de cele pământeşti, să nu fii împătimit faţă de ele! Să ne înălţăm la adevărata patrie! Calea spre ea este deschisă şi liberă, deşi este dificilă. Mulţi au ajuns în ea pe această cale. Domnul S-a înălţat ca să ni-L trimită pe Duhul Sfânt Mângâietorul. Prin El, apostolii s-au umplut de daruri: de pace, de bucurie, de nepătimire faţă de cele pământeşti şi de dragoste pentru cele cereşti. Domnul a spus: „Merg să vă pregătesc vouă loc." La o parte cu toate desfătările lumii! Domnul ne pregăteşte nouă loc! Amin!"

(Din: Părintele Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Sfântul Inochentie al Penzei - Cuvânt la Înălţarea Domnului: Unde este Cerul? De ce nu ne putem înălţa inimile către el?

Cuvânt în ziua Înălţării Domnului (Cerul este aproape de noi, dar noi suntem departe de el)

Domnul, după ce a vorbit cu ei, S-a înălţat la cer (Mc. 16,19).

Aşadar, nu trebuie să mai rămânem pe pământ. Povăţuitorul şi Capul nostru S-a suit la cer; Lumina cea Adevărată, Care luminează (În 1, 9) pământul şi întreaga lume, Pâinea Care S-a pogorât din cer (În 6, 41), Care hrăneşte spre viaţa veşnică, este din nou în Cer. Nădejdea şi Bucuria noastră, Îndrumătorul şi Prietenul, Judecătorul, şi Mângâietorul, şi Mântuirea, şi Viaţa noastră S-a înălţat, şi nor L-a ascuns pe El.

Să nu fim însă, creştinilor, martori trândavi sau trişti ai înălţării acesteia! Ea întăreşte slava marilor nevoinţe de pe pământ şi pământenilor li se vesteşte bucurie cerească. Calea de la iesle la mormânt, plină de necazuri şi pătimiri, calea

nenumăratelor cruci, care s-a adunat în singura Cruce de pe Golgota, este proslăvită de acum cu slavă cerească, întrucât pe ea a trecut la Cer Iisus Hristos. Omul stricăcios, surghiunit din Raiul desfătării (v. Fac. 3, 23), pretutindeni urmărit de pierzare şi de blesteme, care petrece pe pământ în frica morţii vremelnice şi a celei veşnice, are de acum îndrăznire să urce la Cer pe o cale nouă şi vie, care s-a proslăvit prin Înălţarea Domnului.

Iisus Hristos, Acest Chip al Firii Dumnezeieşti (v. Evr. 1, 3) şi Chip al nostru, după cum Singur S-a numit, ne-a dat pildă, S-a înălţat acum cu trupul răstignit şi, ca un Împărat al Cerului, a dăruit firii omeneşti cerească Împărăţie; ca Domn al slavei, l-a îmbrăcat cu slava Sa; ca Dumnezeu a toate, l-a aşezat cu Sine pe Tronul Dumnezeirii - S-a înălţat şi a şezut de-a dreapta Tatălui (v. Mc 16,19). Aşadar, suirea Lui cea dumnezeiască este chip al suirii noastre, slava Lui cea de-a dreapta Tatălui este chip al proslăvirii noastre, mai bine zis a celor care sub Crucea Lui luptă pe pământ şi biruie, crezând în făgăduinţa că vor şedea pe Tron (v. Apoc. 3, 21) asemenea lui Iisus Hristos, Care a biruit şi şade împreună cu Tatăl.

Vedeţi, ascultătorilor, cu ce slavă îi mângâie pe creştini înălţarea sărbătorească a Domnului - şi, dacă cineva n-a purces încă pe calea Domnului, întârziind la răspântiile lumii acesteia, cu ce făgăduinţă şi cu ce putere îl trage de la pământ la cer! Să ne lăsăm şi noi traşi la cer de puterea dumnezeiască, ce se atinge acum de oricine ascultă despre înălţare - dar ca supunerea noastră să nu fie deşartă, să ne uităm unde trebuie să ne înălţăm de la pământ şi să zugrăvim înaintea noastră măcar o umbră slabă a înălţării noastre în timp.

A cugeta pe pământ la cer, unde S-a înălţat Iisus Hristos, şi a grăi cu limba pământească taina şederii de-a dreapta Puterii, ar fi un lucru tot atât de van cum ar fi să cugete la culori orbul din naştere şi să povestească despre sunete surdul. Cel răpit la al treilea cer, răpit de altfel numai la Rai, a auzit cuvinte de nespus (II Cor. 12, 4) cu limba omenească - dar cum va putea omul pironit de pământ să povestească despre ceea ce este mai presus decât toate cerurile? Dar de vreme ce glasul cuvântului dumnezeiesc, care nu amuţeşte niciodată, şi glasul Bisericii, care se vădeşte prin lucrări şi semne de multe feluri, îndeamnă să căutăm cele de Sus, unde şade Hristos de-a dreapta lui Dumnezeu (v. Col. 3, 1), ***Sus să avem inimile şi să ne înălţăm la cele cereşti! A nu cugeta la Cer la care trebuie să ne înălţăm, şi a nu vorbi despre el, ca despre o taină mai presus de înţelepciunea lumii, ar însemna să închidem Cerul, care e deschis tuturor. Neîndrăznind să ne atingem de al treilea cer, ne vom atinge de cel dintâi, care ne poate fi la fel de apropiat ca pământul pe care îl locuim.***

Va veni o vreme când cerul şi pământul vor trece, când stelele cerului, care uimesc pământul cu măreţia lor, vor cădea din cer cum cad frunzele de viţă şi cele de smochin (Îs. 34, 4), şi toate stihiile, arzând, se vor destrăma (v. II Pt, 3, 10) - dar omul nu va înceta nicicând din fiinţarea sa, şi în mijlocul ruinei a toate, chiar dacă ar voi stricăciunea şi ar căuta moartea care poate să-l nimicească, va dori moartea, însă moartea va fugi de la el (v. Apoc. 9, 6). Ca atare, ar fi de prisos acum să adunăm mulţime de pământ, să ridicăm munţi peste munţi, ori să căutăm aripi ca să ne înălţăm la cerul văzut. Acesta, întrucât poartă în sine stricăciunea, este prea jos pentru nestricăciosul duh omenesc. Duhul nemuritor caută şi cer fără moarte. Lucrând cu raţiunea, şi cu voinţă năzuieşte într-acolo unde sunt adevărul şi libertatea, unde sunt înţelepciunea şi fericirea. Există un alt cer pentru duhul nostru, nestricăcios şi veşnic, altfel spus o înălţime duhovnicească ce se cheamă pe limba oamenilor, în virtutea unei oarecare asemănări, “cer”.

Dacă ochiul nostru lăuntric n-ar fi întunecat de deşertăciune şi patimi, cerul văzut şi pământul văzut ar fi pentru noi o carte deschisă, în care se pot citi cele nevăzute ale lui Dumnezeu (v. Rom. 1, 20), din care se poate învăţa cum Soarele Cel Duhovnicesc, luminând toate, hrăneşte, creşte şi trage la Sine sufletele omeneşti, întrucât lumea materială, făcută cu acelaşi cuvânt şi potrivit aceloraşi legi că lumea duhovnicească, este chip al acesteia şi dacă putem face încă o asemănare, e acoperământul ei, aşa cum trupul e acoperământul sufletului. Raţiunea pământească, ce se sprijină doar pe experienţele simţurilor, goneşte de colo colo pe faţa cerului şi pământului, fără să vadă în ele nimic altceva decât materie. Până şi în cer găseşte pământ, atunci când aplica luminătorilor cereşti măsurătoarea pământească a căilor şi a vremii.

Dumnezeul nostru e Dumnezeu Ceresc (v. În 5, 45), Viu, Care împărăţeşte în Ceruri (v. Ps. 2, 4), Ce are Cerul drept Tron al Său (v. Mt. 5, 34) - dar de vreme ce, aşa cum spune înţeleptul, şi cerul cerurilor (v. III Regi 8,27) văzute nu Îl încape, atunci nu înălţimea stihiilor, depărtată de privirile omeneşti, slujeşte drept Tron al lui Dumnezeu, ci sfinţenia, care de la El Însuşi iese şi tot la El se întoarce. Dumnezeu şade (Ps. 46, 8), a strigat unul dintre văzătorii celor de taină, pe Scaunul slavei Sale (II Cor. 11, 31). Cel ce fiinţează veşnic nu iese niciodată din Sine, din lumina Sa neapropiată (I Tim. 6,16), cu care Se îmbracă, din fericita veşnicie, în care Se odihneşte, din nemărginita măreţie, potrivit căreia nu încape în nici o făptură şi nici în lumea întreagă. Prin urmare, cerul este acolo unde e Dumnezeu Cel Neapropiat şi Nemărginit, este acolo unde se descoperă sfinţenia Lui atotluminătoare, unde se arată adevărul cel veşnic, întrucât El este adevărul (v. În 14, 6), acolo unde sălăşluieşte iubirea desăvârşită (v. I În 4, 12), pe care El o dăruieşte şi o desăvârşeşte, unde odihneşte pacea ce covârşeşte toată mintea (Filip.

4, 7), care de la El iese, şi El este pacea noastră (Efes. 2,14), unde prisoseşte bucuria duhovnicească, pe care o naşte Duhul Mângâietorul (v. În 14, 26): pe scurt, ***cerul este acolo unde e Domnul, cu puterea, cu bunătatea şi cu Dumnezeirea Sa Se descoperă, lucrează şi împărăţeşte.***

Omul întâi-zidit vedea acest cer. Pe măsura dreptăţii şi sfinţeniei sale l-a încăput în sine şi a trăit în el, atâta timp cât puterile Celui Preaînalt (v. Lc. 1,35) lucrau în el (în om) fără ca el să se împotrivească lucrării lor, supunându-se lor cu totul. În curând însă a închis cerul, atunci când a pus voia sa ca pe o piedică în calea voii lui Dumnezeu, a întins raţiunea sa ca pe un val asupra înţelepciunii veşnice sau, după chipul lui lucifer, visând să-şi măsoare puterile cu puterile lui Dumnezeu, visând să fie ca Dumnezeu, a căzut din cerul acesta pe pământ, trăgând tot neamul omenesc după el. De atunci, în fiecare om, orice s-ar afla care să fie al lui este trup, născut din trup (v. În 3, 6), şi pământ, luat din pământ. Făcându-se izvor de gânduri rele, inima l-a aşezat pe om pe o treaptă atât de joasă, încât acesta, atunci când lucrează cu puterile sale şi după voia sa, face numai cele potrivnice şi vrăjmaşe lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Adevăr, iar toate lucrurile omeneşti sunt minciună, fiindcă le odrăsleşte rădăcina cea veche a minciunii, nesmulsă din inimă, chiar dacă mulţi cred în ele ca într-un adevăr neîndoielnic. Dumnezeu este Dragoste, iar lucrurile omeneşti sunt zavistie, chiar dacă dragostea lor ar fi dovedită prin multe încercări, întrucât în ele se coc roadele zavistiei din Eden. Domnul este Pace, iar lucrurile omeneşti sunt tulburare şi răzvrătire, chiar dacă s-ar împăca prin ele popoare întregi, întrucât tulburătorul Împărăţiei lui Dumnezeu le insuflă într-ascuns, cu nădejdea de a-şi atinge scopurile.

În Domnul este bucurie, pe când în lucrurile omeneşti - întristare şi necaz, chiar dacă oamenii s-ar bucura de ele în toate zilele; întristare şi necaz, pentru că pe ele stă pecetea osândei cereşti: a trăi pe pământ în dureri şi în necazuri (v. Fac. 3,16) şi, ca încununare a tuturor durerilor, a muri (v. Fac. 2,17).

Astfel, duhul omului şi tot omul, care s-a cufundat în sine, oricât s-ar înălţa în ochii omeneşti prin puterile proprii, este pământ netocmit (v. Fac. 1,2), şi rămâne pământ până când se supune tot puterilor dumnezeieşti - altminteri, se va pogorî în adâncul cel mai de pe urmă al păcatelor.

Fericitul cer s-ar fi ascuns de noi pentru totdeauna dacă Iisus Hristos nu l-ar fi plecat prin pogorârea Sa şi nu l-ar fi deschis cu atotputernica Cruce, omorând pe ea vrajba. În Hristos, a binevoit Dumnezeu să sălăşluiască toată plinirea Dumnezeirii

şi printr-însul toate cu Sine să le împace, scoţându-ne de sub puterea întunericului şi strămutându-ne în împărăţia Fiului iubirii Sale (Col. 1, 19,13).

Tatăl, Care Se odihneşte în Fiul, Se odihneşte şi acolo unde Iisus Hristos Se sălăşluieşte, unde cu sângele Lui (v. Efes. 1, 7) se stinge flacăra mâniei veşnice, vine spre vindecare trupul răstignit şi îngropat, este primit în haina nestricăciunii şi a sfinţeniei - căci prin Iisus Hristos se refac sfinţenia, dreptatea, dragostea, pacea şi bucuria dumnezeiască. Aşadar, cerul se deschide şi este acolo unde este Iisus Hristos.

Sfinţii lui Dumnezeu, biruind pe pământ lumea sub catapeteasmă, adică sub trupul (v. Evr. 10,20) lui Iisus Hristos, s-au apropiat de Lumina cea Neapropiată, s-au suit în Sfânta sfintelor, în Hristos şi cu Hristos prăznuiesc acum, şi ca atare sunt cer. Cei ce trăiesc pe pământ, atunci când se adună nu în numele pământului şi în numele unui om, ci în numele lui Iisus Hristos, alcătuiesc, de asemenea, cer. Atunci, Acesta petrece între ei: unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor (Mt. 18, 20). În fiecare adunare care se ţine pe pământ în numele lui Hristos este cer.

Inima omului, dacă se întăreşte în credinţă şi creşte în dragoste până într-atât că se descoperă toată în faţa lui Iisus Hristos, şi Acesta, pogorându-Se la ea, cu sfinţenia Sa Îşi face locaş (v. În 14, 23), este şi ea cer.

Cuvântul lui Dumnezeu ne încredinţează de taina rămânerii lui Hristos pe pământ până la sfârşitul tuturor vremurilor: ***Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului (Mt. 28,20).***

De aceea, şi cerul este cu noi şi în mijlocul nostru, chiar dacă noi nu ne atingem de el. Dacă cerul acesta dumnezeiesc se poate descoperi vreodată prin chipuri simţite şi pentru omul robit simţurilor, ei bine, aici, când se frânge Cereasca Pâine şi se dă Paharul Vieţii, într-un fel o parte din acest cer se descoperă şi pentru noi - dar cugetând la cer, dacă ne vom ridica spre el doar privirile gândului, lăsându-ne dorinţele pe pământ, ne vom atrage întrebarea mustrătoare auzită cândva de către martorii Înălţării: Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? (Fapte 1, 11).

De ce, gândindu-vă la cer, nu-l doriţi? De ce, privind la slava şi măreţia lui, nu vă înălţaţi inimile către el?

Cerul, care a fost plecat atât de aproape de noi, oare nu se întinde peste tot pentru ca din toate ţările şi din toate locurile să se poată sui la el - şi asta nu numai prin

lucrări simţite, ci şi punând în inimă suişuri necontenite (v. Ps. 83, 6)? Cu atâtea bunătăţi veşnice, pe care le cuprinde cerul şi dintre care fiecare întrece preţul a toate cele văzute, suntem îmbiaţi pe pământ pentru ca inima noastră să fie în cer, să năzuiască într-acolo şi să se odihnească acolo unde este această comoară veşnică - pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră (Mt. 6, 21).

Pe cât e însă de aproape cerul, pe atât de departe suntem noi de el, după cât se vede, şi pe atât de greu ne e să suim la el. Uneori se nasc dorinţe de această înălţare, dar, ca nişte scântei slabe într-o pâclă deasă, se sting îndată ce scapără. Uneori mintea năzuieşte s-o rupă cu deşertăciunea, dar, ca un întemniţat, nu face decât să schimbe locul unde-i închis, fără să scape din închisoare. Cu adevărat, lanţuri grele ne pironesc de pământ, şi ele sunt tot atât de numeroase ca lucrurile pământeşti pe care le dorim, tot atât de tari ca dragostea pe care ne-o stârnesc ele - dar de vreme ce nimic din cele pământeşti nu se lipeşte de la sine de voia noastră, noi, dimpotrivă, ne lipim de tot ce e pământesc; de vreme ce făpturile, prin nestatornicia şi stricăciunea lor, ne depărtează de ele, noi, dimpotrivă, nu contenim a năzui spre ele cu dorinţele noastre, înseamnă că nu lucrurile pământeşti, ci dorinţele care se nasc în voinţa noastră sunt lanţurile noastre, care ne ţintuiesc de pământ.

Povăţuindu-ne să căutăm cele cereşti, Apostolul rupe aceste lanţuri cu un singură spusă: ***ca să nu mai trăiască timpul ce mai are de trăit în trup după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu (I Pt. 4, 2).***

Aşadar, nu de puterile din afară, nu de tragerea noastră cu de-a silă ţine slobozirea de pământ a inimilor noastre, ci de puterea lăuntrică a voinţei, ce poate rupe lanţurile pe care tot ea le alcătuieşte, poate tăia dorinţele ce se nasc din ea. De altfel, această mare putere este neputincioasă atunci când visăm să o sprijinim cu puterile raţiunii noastre, însă devine cu adevărat mare, tare şi neînfrântă atunci când este însufleţită de credinţă, care îl face pe om nu numai să se biruie pe sine însuşi ci să biruie chiar şi împărăţii; când este sprijinită de nădejdea ajutorului atotputernic, dobândită şi înnoită prin nevoinţele rugăciunii.

Puţinătatea credinţei ne clatină între cer şi pământ, între poftele omeneşti şi voia lui Dumnezeu, şi de aceea nu suntem nici reci, nici fierbinţi (v. Apoc. 3, 16) - dar cel în inima căruia se aprinde văpaia credinţei, ca să taie din sine toate poftele omeneşti şi să-şi deşerte de sine voia până într-atât, încât să lucreze în ea numai voia lui Dumnezeu, porneşte pe calea lui Iisus Hristos. Se pogoară cu El în iesle prin deşertarea de tot ce este al lui; suie cu El în pustie, acolo unde sunt puse la încercare tăria credinţei şi nădejdea; flămânzeşte şi însetează cu El, omorându-

şi tot timpul poftele trupului; Îl urmează în loc pustiu sau în munte ca să se roage; primeşte pe umeri crucea Lui, îndrăgind răbdarea şi necazul; se îngroapă cu El întru omorârea a tot ce e omenesc. Această cale a lui Iisus Hristos este singura cale de pe pământ care duce la cer: ea este voia lui Dumnezeu, descoperită prin faptele lui Hristos. Nu ştim când vine atotputernicul ajutor de la Domnul la cei ce purced pe această cale. Oricum, nu este ascuns de noi faptul că viaţa lor e în ceruri (v. Filip. 3,20), deşi petrec pe pământ cu trupul, şi întrucât Iisus Hristos este în ei (v. II Cor. 13, 5), este în ei şi cerul.

De aici mă întorc către mine însumi şi către lume: ce putem găsi atât de slăvit şi de mare în noi înşine şi pe pământ ca să amânăm suirea pe calea cerului? Stricăciunea pământului, care preface totul în stricăciune; deşertăciunea lumii, care ne învârte ca un vifor gândurile şi voile; putreziciunea trupului, care se strică şi moare necontenit; josnicia minţii, care nici în cele mai măreţe fapte nu se ridică mai presus de ea însăşi; vătămarea voinţei, prin care ne iubim numai pe noi înşine şi, prin această iubire, ca printr-un sărut linguşitor, ne dăm singuri pe mâna vrăjmaşilor noştri: aceste piedici ne opresc pe noi de la calea cerului, care duce la veşnică adunare sărbătorească şi la Biserica celor întâi-născuţi, care sunt scrişi în ceruri (Evr. 12, 23)?

Dar dacă nevoitorii cerului aud că toată făptura suspină şi are dureri, aşteptând izbăvirea din robia stricăciunii şi slobozenia (Rom. 8, 20-23), aceeaşi făptură suspină şi din pricina noastră, care o facem roabă deşertăciunii, şi trupul nostru, ca o făptură care ni se supune, suspină pentru înrobirea lui şi a noastră. Cu deosebit de multe şi de puternice suspinări, uneori cu dojeni şi învinuiri, alteori cu gemete şi cu strigăte, ne îndeamnă să căutăm slobozirea din robia stricăciunii rămăşiţă de suflare cerească din noi, care nu se satură cu nimic vremelnic şi pământesc.

O, dacă nestatornicia întregii frământări văzute a lumii, suspinele din afară şi suspinele dinlăuntru, mişcându-ne împreună şi întărindu-se unul pe altul, ne-ar împinge, în cele din urmă, să căutăm odihnă de tulburarea cea pământească, ce creşte neîncetat înlăuntrul şi în afara noastră - şi să ne împingă în aşa fel, încât nu doar cu limba, ci şi cu inima să strigăm către Domnul din toate puterile şi din toată tăria noastră: Hristoase, Cel ce Te-ai înălţat! Cu puterea Ta s-au înălţat de pe pământ oameni cu slăbiciuni, asemenea nouă (v. Iac. 5, 17); dă-ne şi nouă aripi, ca din această deşertăciune, din tulburările acestea să zburăm spre Tine pe cărările Tale şi să aflăm odihnă pe ele! (v. Ps. 54, 6) Amin.

(din: Sfântul Inochentie al Penzei, Viaţa care duce la Cer. Învăţăturile unui sfânt tânăr, Editura Sophia, 2012)

Sfântul Neofit Zăvorâtul - Înălțarea Domnului - „Ridicați, căpetenii, porțile voastre cele veșnice și va intra Împăratul slavei!”

Fiindcă sufletul oricărui om iubitor de Dumnezeu și iubitor de Hristos se bucură astăzi de Înălțarea lui Hristos și de nădejdea venirii Duhului Sfânt, să ne bucurăm și noi ca niște iubitori de Hristos, fiindcă și cerul și pământul se bucură astăzi și prăznuiesc sfânta Înălțare a Mântuitorului nostru.

Despre Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos și despre cinstirea cea mai presus de fire a firii omenești și despre porțile cerești

Binecuvântează, părinte,

1. Frați și părinți, fiindcă sufletul oricărui om iubitor de Dumnezeu și iubitor de Hristos se bucură astăzi de Înălțarea lui Hristos și de nădejdea venirii Duhului Sfânt, să ne bucurăm și noi ca niște iubitori de Hristos, fiindcă și cerul și pământul se bucură astăzi și prăznuiesc sfânta Înălțare a Mântuitorului nostru. Să ne bucurăm, dar, împreună, fiindcă peretele din mijloc al despărțiturii [Ef. 2, 14.] este surpat prin Înălțarea Domnului și cele despărțite au fost unite și cele de pe pământ au fost unite cu cerul. Să cântăm și să lăudăm și să mărim și să ne închinăm pricinii acestei străine uniri, fiindcă nu numai că a răbdat să îmbrace trupul nostru muritor de lut din Fecioara Maria, ci fiindcă și la ceruri a înălțat-o pe ea și [firea] care era

vinovată și lepădată în părțile cele mai de jos ale pământului, a înălțat-o astăzi mai presus de ceruri și așezând-o împreună cu El pe tronul acela părintesc negrăit, a șezut de-a dreapta [Tatălui] și a învrednicit-o să fie închinată de Sfinții îngeri și de toată făptura.

2. Să ne înfricoșăm cei ce ne-am întinat trupul în păcate, pentru că noi, păcătuind, Îl necinstim pe Cel ce S-a întrupat pentru noi și a cinstit firea noastră și să ne sârguim a ne pocăi sincer și prin fapte bune să cinstim trupul Domnului, pentru ca și Acela, omorând patimile trupului nostru, să dea sufletului nemuritor odihnă și viață. Mare cu adevărat și mai presus de fire este vrednicia firii noastre, fiindcă este și după chipul, și după asemănarea lui [Fc. 1, 26.] Dumnezeu și fiindcă a luat trupul nostru și împreună a șezut pe tronul cel părintesc și în chip mai presus de fire l-a slăvit. La această slavă doreau și îngerii să privească [I Pt. 1, 12.]: Căci într-adevăr nu a luat firea îngerilor, ci sămânța lui Avraam a luat [Evr. 2, 16.].

Pentru aceasta și David uimit zicea: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie? [Ps. 115, 3. (I Tes. 3, 9)]. Și profețind negrăita Lui pogorâre cânta: Plecat-a cerurile și S-a pogorât și negură sub picioarele Lui [Ps. 17, 10.], adică pe pământ. Căci negura înseamnă neclaritate, ca să nu se arate îndată în chip vădit tuturor taina și mai înainte de vreme curioșii să iscodească cele ale vremii. Și de aceea negura e neclaritate, pentru ca mai înainte de orice, zămislirea să fie necuprinsă și în liniște și fără tulburare ca ploaia pe lână [Jud. 6, 36-40; Ps. 71, 6.], ceea ce s-a și întâmplat.

Iar Înălțarea Lui și venirea Duhului Sfânt arătând-o și Zaharia, zicea: Iată ziua Domnului vine [Zah. 14, 1.] și vor sta picioarele Lui în ziua aceea pe Muntele Măslinilor care este în fața Ierusalimului, la răsăritul [Zah. 14, 4.] soarelui și în ziua aceea vor izvorî în Ierusalim ape vii: jumătate se vor îndrepta către marea cea de la răsărit și jumătate către marea cea din urmă și așa va fi și vara, și primăvara [Zah. 14, 8.].

3. Apa vie care a ieșit din Ierusalim, despărțită sus și jos, vara și primăvara, este harul care curge, râu al Duhului Sfânt. Căci despre această Scriptură vorbea Domnul că: Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor izvorî din pântecele lui [In 7, 38.]. Căci această apă, după Înălțare, purtându-i pe apostoli, au ieșit din Ierusalim, ca o apă vie și ca niște râuri izvorâte de la Dumnezeu, au vărsat în marea cea dintâi și cea de pe urmă, adică în părțile de miazăzi de Ierusalim, Etiopia și pretutindeni, apa cea vie a cunoștinței de Dumnezeu care adapă neamurile. Asemenea și David, arătând Înălțarea Domnului prin nor și îngeri, cânta lui Dumnezeu: Adevărul Tău până la nori, puterea Lui în

nori [Ps. 67, 35.], Cel ce pune norii suirea Lui, Cel ce umblă pe aripile vântului, Cel ce face pe îngerii Săi duhuri și pe slugile Sale pară de foc [Ps. 103, 3-4 (Evr. 1, 7)].

4. Iar strigătul plin de bucurie al acestor duhuri și al sfinților slujitori purtători de foc către puterile de mai sus este: Ridicați, căpetenii, porțile voastre, vă ridicați porțile cele veșnice și va intra Împăratul slavei [Ps. 23, 7.]. Și cine este Acesta Împăratul slavei, întreabă la rândul lor puterile cele de sus? Pe acela noi Îl cunoaștem Împărat al slavei, căruia porțile și încuietorile nu pot să-I stea închise. Și cine este, așadar, acesta Împăratul slavei? [Ps. 23, 8.]

Iar cele care Îl duc pe nor pe Domnul iarăși răspund: „Nu unul este Acela și altul Acesta, ci Acesta este Domnul puterilor și Împăratul slavei [Ps. 23, 10.] și poate să intre și ușile fiind închise [Cf. In 20, 19.], dar nu voiește, ci ca să creadă toți că nu a lepădat trupul pe care l-a luat, ci împreună cu trupul s-a înălțat: ridicați porțile și va intra [Ps. 23, 7] căci cu trup a venit prin care a și pus trofeu de biruință, prin care a și omorât moartea, prin care și porțile iadului și încuietorile le-a zdrobit și l-a legat pe tiran și vasele lui le-a răpit și văgăunile lui le-a surpat și, dezlegând pe cei pe care odinioară îi ținea legați, i-a scos afară și le-a fost lor spre mântuire din toată întristarea lor”. Nu sol, nici înger, ci Însuși Domnul i-a mântuit pe ei și i-a izbăvit pe ei și i-a luat pe ei și i-a înălțat pe ei în toate zilele cele din veac [Is. 63, 8-9.] și, ca un Împărat purtător de biruință, după biruința asupra tiranului și izbăvirea celor robiți, așezându-se în căruță de nori și urcând în car îngeresc deja S-a suit, precum vedeți ca Împărat al slavei și Domn al puterilor [Ps. 23, 10.], al nostru, pe scurt, al tuturor. Îmbrăcămintea Lui, cum vedeți, este roșie, din Vosor [Is. 63, 1-3.].

El este împodobit cu haina Lui, strigă cu putere multă: Eu aleg dreptatea și judecata mântuirii. Și pentru ce, zice, sunt veșmintele Tale roșii și veșmântul tău este roșu ca al celui care calcă în teasc? [Is. 63, 3.]. Singur am călcat în teasc și dintre neamuri nici un bărbat nu era cu mine [Plâng. Ier. 1, 15.]. În teascul crucii și al pătimirii, în teascul căpățânii, prin sulița care Îmi străpungea coasta am călcat singur și nici unul dintre oameni nu a lucrat împreună cu mine [Is. 63, 5.] la acest lucru. Ridicați, căpetenii, porțile voastre veșnice [Ps. 23, 7.], veșnice fiindcă nu este nimic acolo vremelnic și stricăcios. Iar dacă porțile Împărăției sunt veșnice, cu atât mai mult însăși Împărăția este veșnică și până în veacul veacului. Și iarăși. Dacă Împărăția este astfel ce ar putea cineva spune despre veșnicul Dumnezeu, potrivit Sfântului Pavel, și despre Împăratul ei, decât că este fără de început și fără de sfârșit Firea unică a Unimii Întreit Sfinte.

5. Să nu ascultăm acestea despre Împărăție cu nepăsare frații mei. Căci cel ce aude cu nepăsare de asemenea lucruri și despre Împărăție și despre porțile cele veșnice și nu face cele vrednice de intrarea acolo, se va sălășlui numaidecât afară cu fiarele sălbatice [Dan. 4, 23.], ceea ce este o priveliște jalnică și vrednică de lacrimi multe și de suspine, că pentru lucruri vremelnice și plăceri rușinoase și trupești vom fi închiși afară din Împărăția Cerurilor, fără de iertare și că de voie am preferat mai degrabă osânda în locul Împărăției celei veșnice, și vieții, și odihnei.

Dar nu așa, vă rog, fraților, pentru Domnul, nu, ci mai degrabă, prin pocăință și întoarcere la Dumnezeu și fapte bune să ne sârguim să fim și noi înlăuntrul porților acelea de care am vorbit și să ne bucurăm împreună cu drepții de bunătățile veșnice adunate acolo, cu harul și cu Iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos.

Traducere și adaptare: Laura Enache

(Sfântul Neofit Zăvorâtul, Cateheza a 14-a, traducere de Laura Enache, în pregătire la Editura Doxologia)

Minunata Înălţare a Domnului nostru, eveniment proorocesc al celei de-a doua Lui Veniri. Smerenia Slavei dumnezeieşti şi mutarea întâlnirii Domnului de la trup către duh

Pr. John Behr: Înălţarea Domnului nostru

Apostol: Fapte 1,1-12; Evanghelie: Luca 24, 36-53

"Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare,
Domnul în glas de trâmbiţă." (Ps. 46, 5)

După ce am prăznuit Pătimirea lui Hristos, am petrecut patruzeci de zile în compania ucenicilor, bucurându-ne de prezenţa Domnului celui Înviat. Am participat la multe evenimente în acest ciclu liturgic,

- ⇒ *începând cu intrarea lui Hristos în Ierusalim, unde I s-a făcut o primire publică plină de fast.*
- ⇒ *Apoi a venit trădarea Lui, sau mai degrabă dăruirea Lui de Sine, şi Pătimirea Sa, când a fost părăsit de ucenici, care au şi tăgăduit că L-ar cunoaşte.*
- ⇒ *Dar ei, şi noi, am fost repuşi în comuniune cu El atunci şi li S-a arătat din nou, lor şi nouă, la frângerea pâinii şi, aşa cum am auzit astăzi în lectura evanghelică, deschizând Scripturile.*

Putem vedea că a fost scris că Hristos va suferi, sculându-Se a treia zi, şi că pocăinţa şi iertarea vor fi propovăduite în numele Lui, începând de la Ierusalim - de la locul unde a pătimit, pentru ca vestea să fie propovăduită celor care au fost părtaşi la moartea Lui.

După toate acestea, acum suntem chemaţi să sărbătorim Înălţarea Sa, ridicarea sau înălţarea la dreapta Tatălui. Aceasta este, ca să zicem aşa, biruinţa lui Hristos, culmea slujirii Sale lumeşti, sărbătorită cu strigăte şi trâmbiţe aşa cum se vorbeşte în victoria din Psalm. Noi sărbătorim aceasta ca pe o procesiune şi înălţare triumfătoare; dar, spre deosebire de intrarea în Ierusalim, aceasta este o biruinţă sărbătorită discret, în livezile de măslini pe munte în afara Ierusalimului, doar cu câţiva dintre ucenici şi cu Maica Sa.

Acest tablou este în real contrast cu momentul Duminicii Floriilor. În amândouă vedem intrarea Regelui: într-una în cetatea pământească a Ierusalimului, unde cei care Îl întâmpinau încă nu înţeleseseră natura acestei domnii; iar cealaltă în ceruri.

Acum, cu siguranţă gândim că, după toate cele prin care au trecut ucenicii, vor fi ştiind acum cu ce fel de domnie este rege Hristos.

Astfel, este destul de tulburător să auzim din Fapte că, atunci când ucenicii s-au strâns împreună, ei L-au întrebat pe Hristos: „Oare acum vei reinstaura domnia lui Israel?“

Chiar şi acum încă trebuiau să înveţe că Împărăţia lui Hristos nu este din lumea aceasta, că slava Lui nu este o slavă recunoscută printre oameni, că, de la un capăt la altul, calea Lui este a smereniei, drumul Crucii.

Întorcându-Se la Tatăl Său, El a făgăduit ucenicilor Săi că nu îi va părăsi, ci că le va trimite un alt mijlocitor, pe Duhul Sfânt, Cel Care le va reaminti despre toate lucrurile pe care le-a făcut El, Care îi va povăţui în tot adevărul, luând din ceea ce este a lui Hristos şi dându-le ucenicilor (cf. Ioan 14, 26; 15, 26; 16,13-15).

Doar prin puterea Duhului putem vedea că drumul smereniei lui Hristos este de fapt un drum de slavă, al dumnezeirii - o smerenie dumnezeiască, pentru că aceasta nu este calea lumii, acesta nu este modul în care vedem de obicei lucrurile. Doar atunci când ne îndreptăm din nou spre Scripturi, aşa cum ne-au fost tâlcuite de Hristos, putem, cu Duhul lui Hristos, să începem să înţelegem această misterioasă coincidenţă a opuselor: slavă şi smerenie, tărie şi slăbiciune, înţelepciune şi nebunie, viaţă şi moarte, Cuvântul în trup.

Când ne îndreptăm privirea spre principalele evenimente din viaţa lui Hristos, aşa cum sunt ele prezentate în Evanghelii, putem vedea această smerenie dumnezeiască manifestată în fiecare eveniment. Naşterea Sa nu a fost însoţită de nici un fel de fast lumesc: totul s-a întâmplat într-un cadru umil şi obscur, cu puţini martori, deşi a fost lăudată de cetele îngereşti. Răstignirea Sa a fost o moarte ruşinoasă, însoţit de tâlhari, dar părăsit de ucenici, deşi este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu de către centurion.

Învierea Sa, de asemenea, nu a avut nici un martor, şi prima reacţie la vederea mormântului gol a fost necredinţa, faptul a fost din nou prea mărit de îngeri.

Acum din nou la Înălţarea Sa; aceasta se petrece în obscuritate. De această dată chiar şi îngerii sunt uimiţi: atunci când li se spune să ridice porţile ca să intre Împăratul slavei, îi auzim cum întreabă în uimire: „Cine este Împăratul slavei?“ (Ps. 23,10).

Ca să nu gândim, ca şi ucenicii, că Împărăţia slavei Domnului Înviat este ceva omenesc, aşa cum ne-am putea noi imagina, să fim cu luare aminte la cuvintele îngerilor: nu staţi privind la cer! Nu vă aşteptaţi să Îl vedeţi pe Hristos la fel cum era cunoscut atunci când era văzut în trup, dar ucenicii de nenumărate ori nu au reuşit să Îl recunoască drept Domn! Aşa cum spune Sfântul Pavel, deşi cândva L-am cunoscut pe Hristos după trup, nu-L mai cunoaştem astfel acum, ci acum îl cunoaştem în Duh (cf. 2 Cor. 5, 16). Şi aşa cum a subliniat Sfântul Ignatie: „acum că Hristos S-a urcat la Tatăl este de fapt mai vizibil decât era înainte“ (Epistola către Romani 3).

Acum ne putem uni cu îngerii şi să vedem slava lui Dumnezeu manifestată în toate acele momente de obscuritate şi umilinţă.

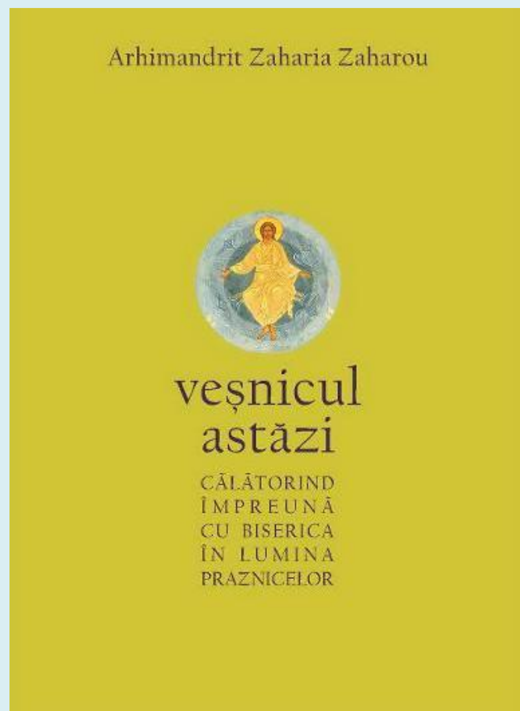
Dar să luăm aminte şi celelalte spuse de îngeri: că Hristos va veni din nou la fel cum S-a şi înălţat. Dacă Îl urmăm pe Hristos, pe drumul smereniei Sale, călăuziţi de Duhul, în mod sigur Îl vom întâlni pe Domnul. Mai mult decât atât: vom fi ridicaţi împreună cu El, prin coborâre, în înălţimile cerurilor, şi El va schimba smerenia trupului nostru pentru a-l face asemenea trupului Său slăvit, pentru ca atunci când se va arăta, cu adevărat vom fi asemenea Lui (cf. Filip. 3, 21; I Ioan 3, 2).

Să ne pregătim, acum şi în zilele care urmează între sărbătoarea Înălţării şi Cincizecime, pentru a-L primi cu vrednicie pe Duhul, nu după aşteptările noastre omeneşti, ci după cum Hristos ni L-a dăruit; şi să ne rugăm ca acum şi întotdeauna să

fim gata spre a-L întâlni pe Domnul în noimele Scripturilor pe care ni le descoperă şi în chemarea la frângerea pâinii, spre împărtăşirea de Trupul şi Sângele Său.

(în: Pr. Prof. John Behr, "Crucea lucrează în lume: Omilii pentru perioadele liturgice de peste an", Editura Doxologia, Iaşi, 2016)

Arhim. Zaharia Zaharou: Minunata Înălţare a Domnului, eveniment proorocesc al celei de-a doua Lui Veniri în slavă

"Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer" (Fapte 1,11).

Timp de patruzeci de zile, Domnul „S-a înfăţişat pe Sine viu" (Fapte 1,3) ucenicilor, descoperindu-le tainele Împărăţiei Sale. El i-a instruit pe ucenici prin simpla Sa prezenţă, dar, în acelaşi timp, a încercat să-i deprindă şi cu absenţa Sa, ca să sporească înlăuntrul lor tânjirea după o unire şi mai desăvârşită cu El, o unire în Duhul Sfânt. Deşi Îl cunoscuseră în trup, de acum încolo aveau să-L cunoască în Duh, căci „Duhul este cel ce dă viaţă; trupul nu foloseşte la nimic" (Ioan 6, 63).

Ucenicii Îl cunoscuseră pe Hristos ca om şi trăiseră în preajma Lui cu atâta familiaritate, încât Domnul le spusese: „De acum nu vă mai zic slugi… ci v-am numit pe voi prieteni" (Ioan 15, 15). Însă acum, după ce au crezut în Învierea Lui, ei

aveau nevoie să înţeleagă că Iisus este Domnul Savaot şi că trebuie să-şi trăiască în Duh dragostea faţă de Hristos şi legătura cu El. De aceea, Domnul cel Înviat i-a zis Mariei Magdalena: „Nu te atinge de Mine“ (Ioan 20,17). Şi ea trebuia să depăşească această bucurie omenească de a vedea trupul înviat al lui Hristos, ca să înceapă să-şi trăiască legătura cu Domnul în Duhul Sfânt.

Înălţarea este cu deosebire un eveniment proorocesc. În ultima Sa întâlnire cu apostolii, Domnul le-a vorbit despre sfârşitul veacurilor, atunci când Împărăţia Lui avea să fie „aşezată la loc” (cf. Fapte 1, 6) în slavă. Apostolii nu puteau înţelege încă măreţia acestei reaşezări, pe care o limitau doar la poporul lui Israel. Inima lor avea să se deschidă larg pentru a cuprinde într-însa mântuirea universală a lui Hristos abia în ziua Cincizecimii, atunci când avea să se reverse peste ei Duhul Sfânt.

Hristos S-a înălţat la cer în timp ce îi binecuvânta pe apostoli. „Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer“ (Luca 24, 51). În Faptele Apostolilor se spune că Domnul S-a despărţit de ucenici în acelaşi chip în care Se va şi întoarce în ziua celei de-a doua Lui Veniri (cf. Fapte 1,11).

După cum zice Domnul în Evanghelie (cf. Matei 25, 31-32), atunci când va veni din nou, El îi va aduna pe toţi drepţii Săi din toate colţurile pământului şi îi va lua cu Sine în Împărăţia Lui. Şi ce le va spune glasul milostivirii Sale aleşilor Săi în ceasul acela înfricoşat? „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă de la întemeierea lumii“ (Matei 25, 34). Vedem că Domnul Se înalţă la cer binecuvântându-i pe ucenici, iar în ziua cea din urmă a celei de-a doua Lui Veniri, El îi va binecuvânta pe aleşii Săi într-un chip şi mai limpede şi mai îmbelşugat.

„Un nor L-a luat de la ochii lor” (Fapte 1, 9). Domnul S-a înălţat la cer în slavă. În Vechiul Testament, norul luminos - slava lui Dumnezeu - însoţea neîncetat prezenţa Domnului, însă, în zilele vieţii Sale pământeşti, El Şi-a ascuns slava, pentru ca să Se poată apropia de noi şi să ne pregătească să moştenim şi noi această slavă în chip nestrămutat.

Atunci când Domnul S-a înălţat la ceruri, îngerii le-au tălmăcit apostolilor însemnătatea acestui eveniment, încredinţându-i că Hristos va veni din nou cu aceeaşi slavă în ziua cea din urmă (cf. Fapte 1,11). Îngerii se bucură acum de înălţarea Mântuitorului la cer şi cete de îngeri vor fi prezenţi cu putere la marele eveniment al celei de-a doua Lui Veniri.

Înălţarea Domnului s-a petrecut brusc, pe neaşteptate, în timp ce Domnul le vorbea ucenicilor. Atotputernicul Iisus, Care este stăpân peste ani şi peste vremuri, ne-a prevenit că va veni din nou la sfârşitul veacurilor pe neaşteptate, „ca un fur noaptea“ (1 Tes. 5, 2).

Ziua Domnului trebuie să vină pe neaşteptate, pentru ca în felul acesta să se vădească toţi cei ce au dragoste adevărată pentru Cel ce vine: cei a căror inimă veghează chiar şi în timpul somnului, tânjind după iubitul Mire al Bisericii şi Dumnezeul lor, cei care au destul untdelemn al harului şi păstrează aprinsă candela inimii lor, după cum ne învaţă pilda fecioarelor înţelepte (cf. Matei 25,1-13) şi vieţile tuturor sfinţilor.

(în: Arhimandrit Zaharia Zaharou, Veşnicul astăzi, Editura Bizantină, 2018)

”Examenul” Înălţării. “Domnul Se înalță la cer pentru ca noi să ridicăm Sus inimile noastre, să biruim această lume, această strâmtoare a păcatului, în care se chinuiește sufletul nemuritor, pentru ca el să înceapă să trăiască”

Cuvânt la Înălţarea Domnului al Părintelui Andrei Lemeshonok:

În viață, întotdeauna, dacă nu va fi moarte, nu va fi nici înviere. Dacă nu va exista Săptămâna Patimilor, nu va avea loc acea deșertare până la capăt, nu va fi nici acea bucurie. Dacă un om va intra în biserică din inerție, nu va auzi acolo nimic. De aceea trebuie să cuprindem cele de necuprins: pe de-o parte întristarea, iar pe de altă parte bucuria. Întristarea pentru păcătoșenia noastră, pentru urâțenia noastră, și bucurie pentru dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Întotdeauna este o astfel de limită [întrepătrundere]. Nu poate fi una fără cealaltă.

Așa și aici: Hristos pleacă, Se desparte de apostoli și, prin urmare, și de noi toți, dar El nu ne părăsește. El ne lasă să așteptăm venirea Mângâietorului. El crede că noi Îl vom putea cuprinde pe Duhul Sfânt, iar acest Duh Sfânt ne va face oameni noi, poporul lui Dumnezeu. Acest Duh Sfânt ne va da îndrăzneală. Așa cum apostolii au plecat în lume și nu se mai ascundeau de frica iudeilor, au plecat să dea de știre întregii lumi despre Hristos. La fel și oamenii care intră cu sfială în biserică, cărora uneori le este rușine să facă semnul crucii, atunci când în jurul lor

se află cei necredincioși, le este rușine să vorbească despre Dumnezeu, pentru că toți sunt “educați”, “inteligenți”, “atotștiutori”.

Atât de dificil este la început să vorbești despre minune, despre Hristos, despre acea simplitate în care Hristos vine într-o persoană… Cu adevărat în Biserică totul este simplu: va înțelege și un copil și un bătrân; și un învățat și cel mai analfabet om. Totul este făcut în așa fel, ca omul să poată nu doar să se atingă, ci să se și unească cu Dumnezeu.

Sărbătoarea Înălțării este o așteptare, este un examen. 40 de zile Hristos a fost cu apostolii și El îi pregătea pentru aceea că ei vor trebui să meargă singuri. Îi lasă pentru ca apostolii să decidă pentru ei înșiși: Îl vor urma pe Hristos, vor putea să fie capabili să lupte cu întreaga lume plină de ispite, cu lumea păcatului, cu firea lor? Sau ei tot timpul trebuiesc purtați în brațe, duși de mânuță?

Vedem care a fost răspunsul apostolilor atunci când ei, după coborârea Duhului Sfânt, au plecat în lume. La fel și omul: vedem un om care vine la biserică înnegrit de păcat, și, dintr-o dată, harul Duhului Sfânt descoperă în el o astfel de frumusețe încât el însuși nu se recunoaște. Devine dezgustător pentru el acel păcat, acea mizerie în care trăia. Începe să vorbească deja despre cer și este o minune care, desigur, întotdeauna te inspiră. Este o minune cu care, din păcate, toți s-au obișnuit în Biserică. De aceea, acest lucru nu se etalează. E firesc. Omul a mers la biserică și a descoperit pentru sine o nouă lume, a descoperit Cerul.

Domnul Se înalță la cer pentru ca noi să ridicăm Sus inimile noastre, să biruim această lume, această vreme, aceasta apăsare a păcatului, această strâmtoare a lui, în care se chinuiește sufletul nemuritor, pentru ca el să înceapă să trăiască, pentru ca omul să poată vorbi despre iubire, și să poată sluji unui alt om, fără a cere pentru el ale sale, ci dăruind; știind că cu cât mai multe va dărui, cu atât mai multe va primi.

Viața omului se schimbă în totalitate atunci când el începe să aibă încredere în Dumnezeu, când începe să-L caute pe Dumnezeu în viața sa, când începe să vadă sensul vieții nu în aceea de a mânca gustos și a dormi un somn dulce, de a se distra și de a stoarce din acest trup tot ce se poate, ci atunci când descoperă în sine Împărăția Cerului - “sunteți templu al Duhului Sfânt”.

De aceea, toată pregătirea noastră pentru sărbători - orice sărbătoare ar fi: și cele douăsprezece Praznice Împărăteşţi și sărbătorile sfinților - toate acestea sunt pentru noi o amintire a faptului că noi trebuie să-L urmăm pe Hristos și să intrăm într-o

altă viață, unde nu mai există aceste legături păcătoase după care trăiește lumea cea fără de Dumnezeu, că există un alt adevăr, există o altă viață, și eu sunt altul, nu sunt așa cum m-a făcut această lume. Iar Dumnezeu voiește ca noi toți să devenim sfinți!

Părintele Teofil Părăian - Taina Înălţării

Preacuvioşi părinţi, stimaţi studenţi, ne-a rămas să ne întreţinem în seara aceasta cu gândul asupra celui de-al patrulea eveniment care ţine de persoana Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi de mântuirea noastră, să vorbim despre taina Înălţării. Am vorbit despre taina Întrupării, despre taina Jertfei, despre taina Învierii şi acum despre taina Înălţării, despre evenimentul cel din urmă din viaţa pământească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Şi acest eveniment este şi cunoscut şi necunoscut, şi ştiut şi neştiut, şi descoperit şi nedescoperit şi mai presus de toate este o taină. Aşa cum taină este Întruparea Fiului lui Dumnezeu, aşa cum taină este Pătimirea Lui, aşa cum taină este Învierea Lui, tot aşa şi Înălţarea este o taină. Pentru că ceea ce ştim despre Înălţarea Mântuitorului este mai puţin decât ceea ce nu ştim. Ceea ce ştim, ca şi despre celelalte taine, ştim din învăţătura Bisericii şi din practica Bisericii. ***Aşa cum este sărbătoarea Întrupării Fiului lui Dumnezeu care de fapt are două sărbători, şi anume Buna Vestire şi Naşterea după trup a Domnului Nostru Iisus Hristos, Buna Vestire în 25 martie şi sărbătoarea Naşterii Mântuitorului din 25 decembrie, aşa cum este o sărbătoare a Jertfei Mântuitorului nostru Iisus Hristos Vinerea Mare, aşa cum este sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos Sfintele Paşti şi toate duminicile de peste an, aşa este şi o sărbătoare a Înălţării Domnului nostru Iisus Hristos care se întinde pe parcursul a 9 zile.***

Începe cu sărbătoarea propriu-zisă, care este şi cu sărbătorire de nelucrare, şi urmează apoi zile de pomenire ale Domnului nostru Iisus Hristos la sfintele slujbe până în vinerea din săptămâna următoare Înălţării, care totdeauna cade joia. Deci vreme de 9 zile. ***Vreme de 9 zile prin slujbele Bisericii suntem îndrumaţi la***

gânduri în legătură cu Înălţarea Domnului Iisus Hristos şi vreme de 9 zile trăim evenimentul acesta în actualitatea lui.

În aşa fel sunt rânduite slujbele Bisericii noastre încât aduc în prezent lucruri din trecut. Cele ce s-au întâmplat odinioară le aduc în actualitatea noastră şi ne dau prilejul să ne referim la ele, să ne raportăm la ele exact cum s-au raportat cei care au fost martori ai evenimentelor respective. ***Sfânta noastră Biserică, prin rânduielile ei, ne ţine atenţi în legătură cu evenimentele pe care le sărbătorim, ne dă prilejul să ne cercetăm pe noi înşine, să ne cunoaştem credinţa pe care o avem în evenimentele respective şi să fim martori ai acelor evenimente pe care le credem.*** ***Aşa se face că devenim şi martori ai Înălţării Domnului nostru Iisus Hristos aşa cum suntem martori ai Învierii, ai Jertfei, ai Întrupării Domnului nostru Iisus Hristos.***

Şi aceasta se potriveşte mai ales la Înălţarea Mântuitorului când Domnul Hristos le-a spus ucenicilor: "***Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim, în toată Iudeea şi Samaria şi până la marginea pământului***" (Fapte 1, 8). E ultimul eveniment din viaţa de pe pământ a Mântuitorului şi fiind ultimul eveniment este, am putea zice, şi evenimentul rezumat, un eveniment în care se rezumă toată viaţa pământească a Domnului Hristos. Aşa că nu e de mirare că în legătură cu acest eveniment se pune şi problema mărturiei. De fapt mărturie despre Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos o dăm toţi credincioşii, aşa cum şi mărturie despre celelalte evenimente, mai ales mărturie despre Învierea Domnului Hristos dăm toţi cei care credem în Înviere, tot aşa şi mărturie despre Înălţarea Domnului Hristos dăm toţi cei care credem în Înălţare.

Dar de altfel nu numai despre Înălţare. ***Când zice Domnul Hristos*** "***Îmi veţi fi Mie martori***" ***înseamnă: veţi mărturisi credinţa în Mine, în tot ceea ce ţine de Mine şi în tot ce ţine în acelaşi timp de voi, pentru că toate câte s-au făcut, s-au făcut pentru a noastră mântuire.*** În Crez şi spunem că Fiul lui Dumnezeu S-a Întrupat pentru noi şi pentru a noastră mântuire, că Răstignirea Domnului Hristos s-a întâmplat pentru noi şi fără îndoială că şi celelalte evenimente şi pentru noi s-au întâmplat, nu numai pentru Mântuitorul Însuşi.

Temei pentru credinţa în Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos găsim în Sfânta Evanghelie de la Marcu, în versetul 19 din capitolul 16, unde se spune că Iisus S-a Înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta Tatălui. Această afirmaţie din Evanghelie este de fapt credinţa pe care au avut-o cei care au ştiut despre Înălţarea Domnului Hristos, şi înainte de a fi Evanghelia a fost credinţa în acest eveniment, şi înainte de a fi scrisă Evanghelia de la Luca, care fără îndoială că la început a fost o scriere

la care au ajuns puţini. În orice caz Sf. Evanghelist Luca nu a avut în vedere Evanghelia pe care a scris-o ca o carte de circulaţie, ci a avut-o în vedere ca o carte adresată unei anumite persoane pe care a informat-o despre cele petrecute în legătură cu Domnul Hristos, şi cuprinde în Evanghelia sa, în câteva versete, foarte pe scurt, şi cele în legătură cu Înălţarea Domnului Hristos.

În Sfânta Evanghelie de la Marcu este un singur verset, în Sfânta Evanghelie de la Luca sunt câteva versete din cap. 24.

Sfântul evanghelist Luca doar relatează Înălţarea, nu face nici o apreciere asupra Înălţării, nu face aprecieri de teologie, adânciri, ci doar prezintă evenimentul şi reia cele în legătură cu Înălţarea Domnului Hristos şi în Faptele Apostolilor, la începutul cărţii în cap. 1, unde sunt câteva versete lămuritoare în legătură cu Înălţarea Domnului Hristos. Însă cele scrise de Sfinţii evanghelişti au ajuns la cunoştinţa oamenilor după ce s-au răspândit cărţile respective, Evangheliile.

Ori înainte de aceasta, Biserica a învăţat. Sfântul apostol Pavel în Epistola I către Timotei are cuvântul că e mare taina creştinătăţii, ***Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, S-a vestit de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, S-a crezut în lume şi S-a înălţat întru slavă*** (I Timotei 3, 16). Deci şi Înălţarea este cuprinsă în aceste cuvinte ale Sfântul apostol Pavel. Bineînţeles că şi Epistola I către Timotei a fost o carte ocazională şi o carte care nu a avut circulaţie foarte repede şi o circulaţie foarte mare.

Faptul încredinţării despre Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos se datoreşte propovăduirii creştine din conştiinţa Bisericii, din propovăduirea însăşi, din propovăduirea nescrisă. Până la urmă s-a ajuns să avem şi nişte documente scrise şi e bine şi ne bucurăm de ele, dar, cum am spus şi altă dată, Biserica ar fi existat şi fără Evanghelie, prin propovăduirea vie.

Sfântul evanghelist Luca în relatarea sa despre Înălţarea Domnului Hristos spune că ***Domnul Hristos i-a luat pe ucenicii Săi, i-a dus spre Betania şi acolo Şi-a ridicat mâinile, i-a binecuvântat şi pe când îi binecuvânta, S-a depărtat de ei şi S-a înălţat la cer*** (Luca 24, 50-51). Atât spune despre Înălţarea propriu-zisă. În legătură cu Înălţarea mai afirmă Sf. Evanghelist Luca şi că ***ucenicii s-au închinat Mântuitorului şi apoi s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare şi erau totdeauna în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu*** (Luca 24, 52-53). Asta e tot ce scrie Sf. Evanghelist Luca în Evanghelia de la Luca. **Domnul Hristos S-a înălţat la cer - e foarte important să reţinem lucrul acesta - binecuvântând**. Şi e important să ştim şi să reţinem că Sf. Evanghelist Luca nu se mulţumeşte doar cu

o apreciere fugitivă asupra faptului că Domnul Hristos S-a înălţat binecuvântând, ci adaugă îndată: "***Şi pe când îi binecuvânta S-a depărtat de ei şi S-a înălţat la cer***". Am putea zice că e un fel de atenţionare. Ar fi o informare şi o atenţionare. Informarea că Domnul Hristos Şi-a ridicat mâinile şi i-a binecuvântat pe cei care erau de faţă. Nu au fost mulţi de faţă, au fost ucenicii Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi poate au mai fost şi alţii, nu ni se spune, în orice caz Biserica învaţă că a fost de faţă şi Maica Domnului. Şi după ce informează că Şi-a ridicat Domnul Hristos mâinile şi a binecuvântat pe cei care erau de faţă, mai zice o dată: "***Şi pe când îi binecuvânta***, - atenţionând, fiţi atenţi, ultimul gest pe care l-a făcut Fiul lui Dumnezeu întrupat aici pe pământ este acela că i-a binecuvântat pe oameni - ***S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer***".

Să ştiţi că mie îmi place foarte, foarte mult lucrul acesta. Sunt trei lucruri la care am cea mai mare aderenţă din Evanghelie, din Noul Testament. Şi anume:

- ***pescuirea minunată****, prezentată în Sfânta Evanghelie de la Luca în cap. 5,*
- ***spălarea picioarelor****, prezentată de Sfântul evanghelist Ioan în cap. 13 din Evanghelia sa şi*
- ***Înălţarea la cer a Domnului Hristos****, prezentată de Sfântul evanghelist Luca la sfârşitul Evangheliei sale, în cap. 24.*

Acestea sunt trei evenimente faţă de care am cea mai mare raportare din Noul Testament. Bineînţeles că nu selectăm şi nu pe unele le luăm şi pe altele le lăsăm, dar dacă e vorba să răspund la întrebarea care sunt evenimentele din Noul Testament la care am eu cea mai mare aderenţă, sunt acestea.

Pescuirea minunată. De ce? ***La pescuirea minunată se arată începutul uceniciei care constă în plecarea cu mintea.*** Nu există ucenicie adevărată faţă de nimeni, deci nici faţă de Domnul Hristos, fără a te pleca cu mintea în faţa maestrului, în faţa învăţătorului. Cine nu se pleacă cu mintea, nu se pleacă nici cu viaţa. Am putea zice aşa, cu o expresie mai obişnuită: cine stă ţapăn în faţa îndrumătorului, nu poate fi modelat niciodată de îndrumător. În istorisirea despre pescuirea minunată din cap. 5 din Sfânta Evanghelie de la Luca se atrage atenţia asupra acestui lucru prin relatare, nu prin apreciere. Aprecierile le facem noi. Şi anume, ***se spune că Domnul Hristos era pe malul lacului Ghenizaret, era mulţime de oameni adunată într-o dimineaţă, pe când cei care au încercat să pescuiască şi nu au prins nimic îşi spălau mrejile, semn că trebuiau să lase lucrarea de pescuire şi să plece. Şi atunci Domnul Hristos a zis lui Simon, după ce a stat în barca lui şi a propovăduit de acolo, de pe apă, mulţimilor care erau pe ţărm, a zis: "Mână la larg şi lăsaţi mrejile spre pescuire". Şi atunci Sf. Apostol Petru de mai târziu, Simon de atunci, a zis: "Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi***

nu am prins nimic, dar, pentru cuvântul Tău, arunc mreaja în mare". E ca şi când ar fi zis: doar ai văzut că mă pregăteam să plec, nu aveam de gând să mai pescuiesc, şi nu aş fi făcut lucrul acesta şi nu l-aş face nici acum dacă nu ai zice Tu să-l fac. ***Şi pentru că s-a supus cu mintea a văzut minune, a văzut mulţime mare de peşti. Şi a fost aşa de copleşit Sf. Apostol Petru, Simon de atunci, de minunea care s-a făcut, încât a căzut la picioarele Domnului Hristos şi a spus: "Du-Te de la mine Doamne, că sunt om păcătos".*** E un fel de considerare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, un fel de considerare a Mântuitorului mai presus de obişnuit, mai presus de ceea ce este comun, ca şi când l-ar fi văzut pe Domnul Hristos înălţat la cer. În orice caz era înălţat peste mintea Sf. Apostol Petru care a zis: "***Doamne, pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare***". Şi a văzut minune, L-a văzut pe Domnul Hristos făcând minune şi aceasta l-a copleşit, ceea ce înseamnă că L-a considerat pe Domnul Hristos mai presus de el. ***L-a văzut înălţat. Înălţat înainte de Înălţare.***

Al doilea eveniment asupra căruia îmi place să mă opresc şi îmi revine mereu şi în minte, şi în cuvânt este **spălarea picioarelor de la Cina cea de Taină**. Aşa de puţin se face caz de spălarea picioarelor încât eu mă mir cât este de neglijată această lucrare a Domnului Hristos. Eu vă spun clar şi apăsat: **Mântuitorul nostru Iisus Hristos este Dumnezeul care spală picioarele oamenilor.** Deci nu omul a spălat picioarele oamenilor, ale ucenicilor, ci Dumnezeu a spălat picioarele ucenicilor. ***Dumnezeu-omul, omul-Dumnezeu S-a plecat şi a spălat picioarele ucenicilor.*** Şi să nu uităm: după ce a spălat picioarele ucenicilor a zis: "***Voi mă numiţi pe Mine Învăţătorul şi Domnul şi bine ziceţi, căci sunt. Deci dacă Eu, Învăţătorul şi Domnul v-am spălat vouă picioarele voastre, şi voi sunteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora***" (Ioan 13, 13-14). De fapt Domnul Hristos când a spălat picioarele ucenicilor nu a făcut un lucru care l-a făcut numai El, ci a făcut un lucru pe care-l făceau oamenii pe vremea Lui. Era o uzanţă socială să-şi spele oamenii picioarele unii altora. Domnul Hristos a făcut un lucru pe care-l făceau şi alţii.

Poate ştiţi, în Epistola I către Timotei a Sfântul apostol Pavel, între condiţiile de ocrotire a văduvelor, între condiţiile de îngrijire din partea Bisericii a văduvelor era şi condiţia aceasta: ***dacă a fost femeia unui singur bărbat, dacă şi-a crescut copii, şi între altele este şi aceasta, dacă a spălat picioarele sfinţilor*** (cf. I Timotei 5, 10). Dacă a spălat picioarele sfinţilor, adică picioarele creştinilor. Dacă a considerat pe sfinţi ca sfinţi şi dacă i-a cinstit ca sfinţi şi dacă şi-a manifestat cinstirea spălându-le picioarele. Domnul Hristos a făcut aceasta, însă El a făcut aceasta nu numai ca om, ci ca om unit cu Dumnezeu. Aşa cum S-a răstignit ca om unit cu Dumnezeu, aşa a spălat picioarele, ca om unit cu Dumnezeu. Şi ne-a dat

nouă poruncă, e o poruncă: "***şi voi sunteţi datori să vă spălaţi picioarele unii altora***". Nu s-a încetăţenit lucrul acesta în general în creştinătate din cauză că unde nu se face aşa ceva nu se poate face, e ceva ce ai face tu pentru alţii dar nu ai vrea să-ţi facă altul ţie, aşa cum nu a vrut Sfântul apostol Petru ca Domnul Hristos să-i spele picioarele. Şi de aceea nu s-a încetăţenit. Sunt unele fracţiuni creştine, unele secte, care înainte de cina Domnului îşi spală picioarele unii altora. Însă în Ortodoxie şi în general nu s-a încetăţenit acest lucru.

Însă duhovniceşte e absolut necesar. ***Ce înseamnă duhovniceşte e absolut necesar? Înseamnă că lucrul acesta trebuie făcut în duh. Ce înseamnă să speli picioarele cuiva?*** Două lucruri înseamnă.

- **Să-l faci curat şi**
- ***să-l consideri mai presus de tine.***

Duhovniceşte, lucrul acesta trebuie neapărat făcut. ***Să-l consideri pe fratele tău, pe omul de lângă tine mai presus de tine, nu pentru că are o poziţie specială care îi dă dreptul la o cinstire, ci pentru că e omul de lângă tine, e omul la care trebuie să te referi.*** Şi ştiţi că la spălarea picioarelor Sf. Apostol Petru a avut nişte ezitări, nişte împotriviri, puternice chiar. A zis: "***Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?***" Şi Domnul Hristos i-a zis: "***Ceea ce fac acum, tu nu înţelegi dar mai târziu vei înţelege***". Şi el încă o dată a zis: "***Niciodată nu o să-mi speli picioarele***". Şi atunci i-a spus Domnul Hristos: "***Dacă nu te voi spăla, nu ai parte cu Mine***". Înseamnă că te împotriveşti, înseamnă că nu eşti ucenic, înseamnă că eşti împotrivitor, eşti în situaţia aceea în care ai zis "Doamne, să nu Ţi se întîmple una ca aceasta" şi când ţi-am spus că "***nu cugeţi ale lui Dumnezeu ci cugeţi ale oamenilor***" (Matei 16, 23).

În sfârşit, al treilea eveniment care mă impresionează este **Înălţarea Domnului Hristos** ***în înţelesul acesta că Domnul Hristos i-a binecuvântat pe ucenicii Săi la Înălţare. E ceva extraordinar. De câte ori te gândeşti la Domnul Hristos să te gândeşti la Domnul Hristos Cel binevoitor. Cel care Se pleacă spre om.*** Sigur că atunci ***când vorbim despre Întruparea Fiului lui Dumnezeu, lucrul acesta îl exprimăm că Dumnezeu S-a făcut om, că a găsit modalitatea să Se apropie de om, că S-a smerit pe sine ca să-l ridice pe om, că S-a coborât până unde era omul ca să-l ridice pe om până unde este firea omenească din persoana Mântuitorului.*** Dar parcă nu înţelegem lucrul acesta aşa de bine cum îl înţelegem când ne gândim că a spălat picioarele ucenicilor, deşi e mai mare Întruparea Fiului lui Dumnezeu decât spălarea picioarelor ucenicilor, şi nu înţelegem lucrul acesta aşa de bine cum îl înţelegem când ştim că Domnul Hristos S-a Înălţat la cer binecuvântându-i pe oameni. E extraordinar.

În legătură cu Înălţarea Domnului Hristos mai avem relatări şi în Faptele Sfinţilor apostoli de unde aflăm, între altele, că ***Domnul Hristos a mai stat cu ucenicii Săi încă 40 de zile după Învierea Sa din morţi, de aceea Înălţarea ca sărbătoare este totdeauna în a 40-a zi după Paşti, într-o zi de joi.*** Tot în Faptele Apostolilor Sfântul evanghelist Luca relatează că ***au apărut lângă ucenicii Domnului Hristos doi îngeri care le-au spus: "Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus pe care L-aţi văzut înălţându-Se, aşa va şi veni" (Fapte 1, 11).*** Deci i-a încredinţat despre a doua venire a Mântuitorului Hristos.

E important de reţinut, şi nu ţine de taina Înălţării, de faptul Înălţării, aceea că ***după ce Domnul Hristos S-a înălţat la cer sau în timpul când se înălţa la cer, cât L-au mai văzut ucenicii şi după aceea, ucenicii s-au închinat Domnului. Nu a fost pentru prima dată când s-au închinat, avem şi alte relatări în Sf. Evanghelie că ucenicii s-au închinat Domnului Hristos, sau şi alţii s-au închinat Domnului Hristos. De exemplu tânărul bogat, femeile mironosiţe, când s-au întâlnit după Înviere cu Domnul Hristos, se spune că s-au închinat Lui. Magii s-au închinat Domnului Hristos la Naşterea Lui din Preasfânta Fecioară, îndată după ce S-a născut; au fost mai multe situaţii când Domnul Hristos a primit închinare din partea oamenilor, dar la Înălţare a fost închinarea pe care i-au adus-o ucenicii ca Celui ce S-a înălţat la cer.***

Binecuvântarea Domnului aduce închinarea omului.
Închinarea omului aduce bucurie.
Bucuria aduce laudă şi binecuvântare.

Căci se spune: "***Pe când îi binecuvânta S-a înălţat la cer***", ***ucenicii s-au închinat Domnului Hristos care-i binecuvânta, apoi s-au întors la Ierusalim "cu bucurie mare" şi "erau totdeauna în templu lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu***".

S-ar putea întâmpla ca cineva să ştie că ***Sfântul Isaac Sirul defineşte rugăciunea*** ca "***o bucurie care revarsă mulţumire***". Aşa zice Sfântul Isaac Sirul. Ce este rugăciunea după Sfântul Isaac Sirul? O bucurie care înalţă mulţumire. Aşa s-a întâmplat la Înălţarea Domnului Hristos. Domnul Hristos i-a binecuvântat pe ucenici, ucenicii s-au închinat, deci binecuvântarea Domnului aduce închinarea omului, închinarea a fost înmulţitoare de bucurie, căci s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi aici vreau să mai facem o legătură între începuturile vieţii pământeşti a Domnului Hristos şi sfârşitul, adică Înălţarea la cer, în sensul că atunci când S-a născut Domnul Hristos, tot din relatarea Sfântul evanghelist Luca ştim că păstorilor din Betleem îngerul binevestitor le-a spus: "***Iată vă binevestesc vouă - ce? - bucurie mare care va fi pentru tot poporul, că vi s-a născut vouă Mântuitor care este Hristos Domnul"*** (Luca 2, 10-11).

Sfântul apostol Pavel în Epistola către Filipeni, în cap. 2 are câteva gânduri în legătură cu Înălţarea Domnului Hristos, dar nu cu Înălţarea ca eveniment, ci cu Înălţarea ca fapt recunoscut de către Dumnezeu şi de către sufletul omenesc. Şi anume, porneşte cu faptul că doreşte ca în credincioşi să fie simţirea care a fost în Iisus Hristos: "***Să aveţi în voi simţirea care a fost în Iisus Hristos***". Aşa îşi începe Sfântul apostol Pavel gândurile în legătură cu aceasta. Şi spune ce simţire are în vedere: "***Care, în chipul lui Dumnezeu fiind, nu a ţinut ca la o pradă la asemănarea Sa cu Dumnezeu, ci S-a deşertat pe Sine chipul robului luând şi ascultător făcându-Se până la moarte şi moarte de cruce***". Şi adaugă: "***Pentru aceea şi Dumnezeu L-a înălţat pe El şi I-a dăruit Lui nume mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor de dedesubt şi toată limba să mărturisească că Domn este Iisus Hristos întru mărirea lui Dumnezeu***" (Filipeni 2, 5-11). ***În cuvintele acestea, Sfântul apostol Pavel are în vedere Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Jertfa Fiului lui Dumnezeu, bineînţeles Învierea, şi pomeneşte în special Înălţarea***, că "L-a înălţat pe El şi I-a dat Lui nume mai presus de tot numele". De aceea a făcut acestea, "ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor de dedesubt şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos întru mărirea lui Dumnezeu".

Sfântul apostol Pavel în Epistola către Filipeni are în vedere concepţia de atunci despre lume, despre univers. Şi priveşte universul ca o existenţă în trei etaje: pământul la mijloc, pe care trăiesc oamenii, sus cerul şi sub pământ, iadul. "L-a înălţat pe El şi I-a dăruit Lui nume mai presus de tot numele ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece", ***adică orice om să recunoască Înălţarea şi să aducă mărire lui Dumnezeu, mărire Mântuitorului ca Celui înălţat.*** Şi aceasta să o facă - genunchii să şi-i plece - "şi cele cereşti, şi cele pământeşti, şi cele de dedesubt". Toate categoriile de oameni care există.

Sfântul apostol Pavel, se înţelege, vorbeşte în limbajul oamenilor de atunci, în concepţia de atunci, care nu e o concepţie care trebuie neapărat să rămână aşa cum a prezentat-o Sfântul apostol Pavel - ca şi când ar zice cineva: păi, dacă a zis Sfântul apostol Pavel că e aşa, atunci aşa - e un fel de a vorbi în fond. Pentru că acum numai Dumnezeu ştie unde mai e susul şi unde mai e josul, dacă e vorba după concepţiile de acum, care sunt concepţii ştiinţifice şi care nu pot fi în general contestate. Acestea nu sunt lucruri care ţin de credinţă. De credinţă ţine faptul că Dumnezeu e conducătorul şi toată rânduiala care este e făcută de Dumnezeu. Cum ni se descoperă, cum vom şti despre acestea, nu ne surprinde nimic. Nu ne surprinde, de exemplu faptul că între pământ şi cer nu există compartimente, nu există un perete, un zid care desparte cerul de pământ şi aşa mai departe. Nu cade

cerul nostru când vin oamenii şi ne spun: "am zburat până în lună şi nu am găsit cerul". Nu l-am găsit pentru că cerul e altceva. ***Chiar Sfântul Ioan Gură de Aur spune că noi ştim că este cer dar nu ştim ce e cerul. Cerul e locul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu e mărginit într-un loc anume, ci e pretutindeni. Şi dacă Dumnezeu e pretutindeni şi cerul e pretutindeni.*** Nu ştim, nu avem elemente care să ne formeze o concepţie anume despre cer. Cine poate spune ce e cerul? Cerul e ceva mai presus de înţelegerea noastră.

Poate că cineva a citit predicile lui Ilie Miniat. Au apărut nu demult predicile lui Ilie Miniat şi acolo este o predică despre Rai. Şi în predica aceasta despre Rai ***Ilie Miniat zice de mai multe ori: "O, Raiule, noi putem să te dobândim dar nu putem să te înţelegem".*** Tot aşa e şi cu cerul. Ştim că este cer, nu ştim ce este. Ştim că este cer - e locul lui Dumnezeu - şi zicem că este pretutindeni fiindcă şi Dumnezeu e pretutindeni. ***Ştim că este cer şi sufletul omenesc îl numim de multe ori cer, dacă vine Preasfânta Treime în sufletul omenesc.***

Maica Teodosia are o poezie, "***Cer nou***", poate unii o cunoaşteţi de la Timişoara că aţi auzit-o de la mine:

Grăit-am ieri cu Domnul prin lacrimi, şi am spus:
De noi cum nu Ţi-e silă, prea scumpul meu Iisus?
Cum nu-Ţi întorci Tu faţa cu silă de la noi,
Şi cum mai vrei să suferi, făptura de noroi?

Cum vrei să calce-n lume piciorul Tău curat,
Cel care peste aripi de îngeri a călcat?
Cum poala prea curată, Stăpâne, n-o fereşti,
În tină omenească să nu Ţi-o murdăreşti?

Cum poţi să suferi Doamne miros de putregai,
Când ai tămâia dulce a crinilor din Rai?
Cum poţi să rabzi ocara, Tu, Doamne prea slăvit?
Cum suferi bezna noastră, Tu, soare strălucit?

Şi cum fiind căldura iubirilor cereşti,
În inima mea rece Tu vrei să locuieşti?
Tu, Cel ce stai în cerul cu mari luminători,
În iadul meu, Stăpâne, cum vrei să Te cobori?

Ca Petru, ani de-a rândul Te-am izgonit mereu

Ieşi de la mine Doamne că păcătos sunt eu.
Dar n-ai plecat, ba încă cu pasul Tău curat
Ai coborât tot cerul în iadul meu spurcat.

Cu pasul Tău pe mine de tot m-ai curăţit,
Cu raza Ta tot chipul Tu mi l-ai strălucit,
Cu focul Tău pe mine cel rece m-ai aprins,
Şi peste sărăcia mea goală ai întins
Un colţ al hainei Tale, şi m-ai făcut bogat,
Mi-ai dat inel, coroană, porfiră de-mpărat,
Mi-ai încăput în suflet, Tu, Cel neîncăput,
Şi sufletul meu, iată, Tu cer nou l-ai făcut,
În sufletul meu astăzi, Tu Însuţi locuieşti,
Cu Maica Preacurată, cu cetele cereşti.
Şi pentru toate-acestea Iisuse prea iubit,
În cerul nou din suflet, să fii în veci slăvit.

Sigur că ideea aceasta că sufletul omenesc poate să fie cer vine şi de acolo că Maica Domnului a fost numită şi e gândită ca cer. Să ne gândim la o alcătuire de la slujba Ceasului I unde zicem: "***Cum te vom numi pe tine ceea ce eşti cu dar dăruită? Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptăţii?***" ***Deci Maica Domnului e cer, credincioşii care-L primesc pe Domnul Hristos în suflet împreună cu Tatăl şi cu Duhul devin cer, aşa că cerul poate fi pretutindenea, poate fi în sufletul omului, poate fi undeva în univers, dar toate acestea sunt lucruri pe care le gândim în legătură cu Înălţarea Domnului Hristos.***

Se pune acum o problemă, dacă nu ştim ce-i cerul, cum spunem că Domnul Hristos S-a înălţat la cer? Unde S-a înălţat? Ştiţi ce înseamnă aceasta, că Domnul Hristos S-a înălţat la cer? Înseamnă că nu mai trăieşte în condiţiile de timp şi spaţiu în care trăim noi, că trupul Lui îndumnezeit e altfel decât trupurile noastre, în alte condiţii, că S-a înălţat mai presus de ceea ce putem gândi noi despre Înălţare. Doar de aceea e taina Înălţării. Ceea ce ne interesează pe noi nu e atât locul unde se găseşte firea omenească a Domnului Hristos, pentru că firea omenească a Domnului Hristos se găseşte undeva, într-un loc anume, omul e făcut în aşa fel să nu poată fi peste tot şi nici umanitatea din Fiul lui Dumnezeu nu e peste tot. Dumnezeirea Lui e peste tot. ***Trupul Domnului nostru Iisus Hristos în chip tainic e în Sfânta Euharistie, dar trupul cel luat din Preasfânta Fecioară, trupul cel cu care Domnul Hristos S-a răstignit şi a înviat şi S-a înălţat la cer e într-un loc anume, noi nu ştim unde.*** Nu ştim condiţiile, nu ştim pentru că nu ni s-a descoperit, şi dacă e vorba, într-un fel nici nu ne interesează, taina o lăsăm să fie

taină. ***Ceea ce ne interesează pe noi este că Domnul Hristos nu mai e în condiţia în care trăim noi, e undeva mai presus de ceea ce putem gândi noi. Şi apoi important este pentru noi, când ne gândim la Înălţarea la cer a Domnului Hristos, unde se găseşte Domnul Hristos în raport cu noi, faţă de noi. E înălţat mai presus de noi?***

Sfântul Maxim Mărturisitorul are în Filocalie vol. II nişte aprecieri în scrierea "Capetele despre cunoştinţa de Dumnezeu", capetele gnostice. Are nişte aprecieri în legătură cu faptul acesta, că ***dacă credem în Domnul nostru Iisus Hristos ca înălţat la cer, atunci trebuie ca gândurile noastre să fie grupate în legătură cu Domnul Hristos Care e mai presus de noi. Adică să nu-L coborâm pe Domnul Hristos la măsurile noastre, să nu-L coborâm pe Domnul Hristos la condiţiile noastre, ci să-L lăsăm pe Domnul Hristos mai presus de noi şi să se grupeze toate gândurile noastre în legătură cu Domnul Hristos Cel înălţat. Dealtfel noi nu ne mai putem gândi altfel la Domnul Hristos decât la Domnul Hristos Cel înălţat la cer.*** Cum S-a înălţat, unde Se găseşte, iată nişte taine. Taine pe care nu le-a elucidat nici Biserica şi nu le putem elucida nici noi. Taine în faţa cărora ne plecăm cu mintea cum s-a plecat **Sfântul apostol Petru** când L-a simţit mai presus de el şi a zis: "***Du-Te de la mine Doamne căci sunt om păcătos***", sau când a zis: "***Pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare***".

Părintele Arsenie ***zicea că noi avem mintea care discută cu Dumnezeu în loc să se supună fără discuţie.***

Dragi ascultători, dacă e vorba să vorbim despre Înălţarea Domnului Hristos, trebuie să vorbim despre Înălţarea Domnului Hristos măcar în perspectiva pe care ne-o prezintă Biserica la Înălţarea Domnului Hristos, la sărbătoarea Înălţării, când ne spune că Înălţarea e dumnezeiască.

Despre Maica Domnului la Înălţarea Domnului Hristos spunem că e mai presus de minte şi de cuvânt. Dacă Maica Domnului care-i om, e mai presus de minte şi de cuvânt, ce putem zice despre Domnul Hristos şi despre cele ale Lui, care ***e mai presus de tot ce poate omul cugeta şi spune, cum zice Sfântul Simeon Noul Teolog. Nu ajunge gândul până la Domnul Hristos. Domnul Hristos Se coboară la gândurile noastre ca să ne înalţe mai presus de noi, dar taina rămâne taină.*** Şi noi recunoaştem tainele şi credem în ele şi dăm slavă lui Dumnezeu pentru ce ştim şi pentru ce nu ştim şi ne silim să avem o credinţă care să ne ridice şi pe noi.

Care-i calea înălţării? Pentru ca să ştiţi că viaţa creştină, după Botez, trebuie să fie o viaţă în Înviere. Sfântul apostol Pavel în Epistola către Romani are nişte aprecieri

în legătură cu Botezul şi spune că omul cel vechi a murit şi a înviat omul cel nou. La Botez, la slujba botezului, preotul spune către candidatul la botez: "***Botezatu-te-ai, luminatu-te-ai, miruitu-te-ai, sfinţitu-te-ai, spălatu-te-ai în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântul Duh***". S-au întâmplat nişte lucruri care sunt începutul vieţii pozitive, vieţii creştine şi pentru că Botezul este moarte şi înviere, viaţa trebuie să fie în Înviere. Dacă am înviat împreună cu Hristos, atunci nu mai avem altceva de dorit decât să ne şi înălţăm împreună cu El. Înălţarea, într-un fel, începe de pe pământ, înainte de moarte. ***Cei mai mulţi oameni cred că la moarte se întâmplă toate, atunci înviezi, atunci te înalţi, atunci intri în împărăţia lui Dumnezeu. Nu e aşa! Eşti în împărăţia lui Dumnezeu prin viaţa creştină, dacă duci o viaţă de om din împărăţie, pentru că există om care nu e în împărăţia lui Dumnezeu, care chiar dacă a fost botezat, a murit din nou, iarăşi e în păcate.***

- Sfântul apostol Pavel vorbeşte despre oameni care, *deşi au înviat, de vii sunt morţi.*
- Sfântul Dimitrie al Rostovului spune că *mulţi oameni poartă suflet mort în trupul cel viu.*
- În pilda cu fiul risipitor se spune că a zis tatăl: "***Fiul meu acesta a fost mort şi a înviat, a fost pierdut şi s-a aflat***" (Luca 15, 24).

Deci iată, sunt nişte învieri înainte de Înviere. **Sfântul Ioan** care a scris "Scara", vorbind despre nepătimire spune că nepătimirea este "***cerul cel de pe pământ***" şi mai spune că "***nepătimirea este învierea sufletului înainte de învierea trupului***". Aşa că noi suntem candidaţi la înălţare.

Întrebarea se pune - ***acum după ce şi ştim şi nu ştim despre Înălţare, după ce ştim că e taină - care e calea înălţării noastre?*** Cred că la unii v-a şi venit în minte: **calea înălţării noastre e smerenia**. Sfântul apostol Pavel zice că L-a înălţat Dumnezeu pe Fiul Său - se înţelege, după firea omenească, pentru că dumnezeirea a fost totdeauna înălţată - pentru că S-a pogorât, S-a deşertat pe Sine, a trăit o viaţă de deşertare. ***Ce înseamnă de deşertare? O viaţă în care nu şi-a afirmat dumnezeirea Sa decât în mod întâmplător şi foarte reţinut.*** Asta înseamnă deşertare. Nu S-a manifestat cu toată dumnezeirea, cu toată capacitatea Lui aici pe pământ. A făcut minuni, le-a spus la oameni să nu spună nimănui, toate le-a făcut în smerenie. Pentru că condiţia vieţii creştine este smerenia. Fără smerenie nu există înaintare. Dar să ştiţi că smerenia nu e ostentativă, că eu sunt cel păcătos, eu sunt cel mai nu ştiu ce, aceasta e o modă. ***Dacă nu simţi tu în sufletul tău smerenie, nu numai în înţelesul că ai făcut păcate, căci smerenia e de mai multe feluri. Există o smerenie a omului păcătos, o smerenie a vameşului care-şi recunoştea păcatele, o smerenie a femeii păcătoase care recunoştea că a făcut***

păcate şi cerea ajutor de la Dumnezeu. De fapt aceasta nu e atât smerenie, cât conştiinţa păcătuirii. Domnul Hristos nu a avut o astfel de smerenie, că nu a putut-o avea. Fiul lui Dumnezeu nu avea păcate. A afirmat El însuşi lucrul acesta când a zis: "***Cine mă va vădi pe Mine de păcat?***" (Ioan 8, 46). Deci nu putea avea o astfel de smerenie, dar şi o smerenie care înseamnă conştiinţa păcătoşeniei este o smerenie care înalţă, pentru că te angajează să nu mai fii păcătos. Dacă eşti păcătos să nu mai fi. Când îţi recunoşti păcatul e un semn bun.

Şi mai există o altă smerenie, smerenia sfinţilor. Smerenia aceasta a avut-o de exemplu Maica Domnului, care a zis "***Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău***" (Luca 1, 38). Care s-a supus şi a zis: "***a căutat spre smerenia roabei Sale***" (Luca 1, 48).

O astfel de smerenie a avut Sfântul Ioan Botezătorul care a zis că el e prietenul mirelui şi se bucură de mire şi că "***Acela*** - adică Domnul Hristos - ***trebuie să crească, iar eu să mă micşorez***" (Ioan 3, 30).

Sfântul Isaac Sirul zice că smerenia adevărată are cel care a trecut prin conacele tuturor virtuţilor. Deci cel care şi-a agonisit virtutea, acela trebuie să fie smerit, cu o smerenie pe care o apreciază cumva ***Sfântul Petru Damaschin spunând că omul când face binele este colaborator al lui Dumnezeu, şi cu cât faci mai mult bine, cu atât trebuie să fii mai smerit, gândindu-te că Dumnezeu te-a ales ca să fii angajat al Lui, să fii colaborator al Lui la împlinirea binelui.*** **Orice virtute pe care o realizăm în suflet ne deschide calea spre înălţare.** Dar o cale spre înălţare lămurită de **Sfântul apostol Pavel** este în Epistola către Coloseni cap. 3, unde zice el, descrie el: "***Cugetaţi cele de sus nu cele de pe pământ, unde Hristos este de-a dreapta lui Dumnezeu. Că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu. Deci lepădaţi şi voi toate acestea, omorâţi mădularele voastre cele de pe pământ: curvia, necurăţia, patima, pofta rea şi zgârcenia care este o închinare la idoli, lepădaţi şi voi toate acestea, mânia, iuţimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de ruşine din gura voastră, nu vă minţiţi unii pe alţii***". **Desfiinţarea păcatului este cale către înălţare.** Şi apoi adăugarea virtuţilor: "***Îmbrăcaţi-vă ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi cu milostivirile îndurărilor, cu bunătatea, cu blândeţea, cu smerenia, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alţii, iertând unul altuia şi peste toate îmbrăcaţi-vă cu dragostea care este legătura desăvârşirii şi pacea lui Hristos care covârşeşte toată mintea, să stăpânească în inimile voastre***" (Coloseni 3, 2-15). Asta-i calea înălţării.

E bine să avem în vedere încă ceva, şi anume că pe acelaşi munte în care Domul Hristos a suferit în grădina Ghetsimani, S-a smerit înaintea lui Dumnezeu, de pe acelaşi munte S-a înălţat la cer. Pentru că există o legătură între smerenie şi înălţare. Vrea cineva să se înalţe cu Domnul Hristos? Trebuie să fie smerit. După puterea lui. Bineînţeles că Domnul Hristos nu va cere de la noi lucruri pe care nu le putem avea, dar în orice caz să le avem în vedere. Şi în măsura în care mergem pe calea înălţării noastre, unită cu Înălţarea Domnului Hristos, vom cunoaşte mai bine şi mai curând, vom cunoaşte mai mult din taina Înălţării. În orice caz, oricât am cunoaşte, taina Înălţării rămâne taină. Şi dacă mărturisim, dacă dăm mărturie despre Înălţarea Domnului Hristos, să ştiţi că altă mărturie mai bună nu putem avea decât aceea întru smerenie. "***Cel ce se smereşte pe sine se va înălţa***" (Luca 18, 14). Îl va înălţa Domnul Hristos. Aşa se întâmplă cu cei care se gândesc la taina Înălţării, care au în vedere taina Înălţării Domnului Hristos, care se uimesc de Înălţarea Domnului Hristos, dar care ştiu totodată că taina rămâne taină. **Dumnezeu să ne lumineze!**

O întrebare: ***dacă la fiecare sărbătoare se repetă în mod tainic Înălţarea?***
Nu. Se repetă în conştiinţa noastră. În realitate Domnul Hristos nu se mai înalţă, căci e înălţat gata. Domnul Hristos nu mai înviază, căci a înviat. Însă sărbătorile sunt prilejuri de actualizare a acelor evenimente, la care au participat cei care au participat, ca să avem şi noi putinţa să participăm la acele evenimente. "Astăzi Se naşte din Fecioară" zicem noi la sărbătoarea Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos ca şi când lucrurile se petrec în actualitatea noastră dar care de fapt nu se mai petrec, nu se repetă, dar pentru noi este ca şi când am fi la peştera din Betleem, chiar suntem chemaţi, suntem chemaţi să mergem pe muntele Taborului la Schimbarea la faţă, suntem chemaţi să mergem la mormântul Mântuitorului la Paşti, dar toate acestea sunt în duh, nu sunt repetate ca evenimente, ci ca sărbători doar.

Ce ne puteţi spune despre spălarea picioarelor în duh?
Ceea ce am spus. ***De fapt am explicat că a spăla picioarele în duh înseamnă a-l curăţi pe omul de lângă tine, a-l dezvinovăţi, a-l despovăra, a-l face curat, pentru că spălarea are rostul de a-l face curat. Adică să nu-l judecăm şi să nu-l defăimăm şi să nu-l bruscăm, ci să-l curăţim, să-l facem din murdar, dacă este, curat, prin spălarea pe care i-o aducem. Şi mai este încă ceva: să-l cinstim, adică să-l respectăm, să ne considerăm mai prejos de el.*** "***Unii pe alţii mai de cinste făcându-vă***" (Filipeni 2, 3), scrie Sf. Apostol Pavel în Epistola către Filipeni, sau în Epistola către Romani: "***În cinste unii altora daţi-vă întâietate***" (Romani 12, 10). Vedeţi că în ce priveşte iubirea de aproapele, măsura este să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, dar în ceea ce priveşte cinstirea, zice unul pe altul

mai de cinste făcându-vă. E mai presus de cinstirea pe care ne-o dorim nouă înşine, mai mult să dăm. Şi ştiţi că Domnul Hristos când a fost cinstit de o femeie care a turnat peste El mir, aşa de mult a cinstit-o pe acea femeie şi fapta ei, încât a zis că oriunde se va propovădui Evanghelia, să se spună şi ce a făcut ea, spre pomenirea ei. Deci Domnul Hristos ţine la lucrul acesta, ca noi să fim unii faţă de alţii cinstitori. Ori cinstirea - pe mine m-ar stingheri de exemplu dacă cineva ar vrea să-mi spele picioarele, căci acesta e un lucru care îl face fiecare singur, dar - în duh suntem datori să o facem şi o facem prin aceea că aducem cinstire oamenilor din jurul nostru şi prin aceea că ne silim să-i curăţim, să-i avem curaţi, să-i facem noi înşine curaţi.

Părinte, ce ne puteţi spune în legătură cu ceea ce se relatează în cap. 15 din Epistola către Corinteni în legătură cu Învierea lui Hristos şi învierea noastră şi afirmaţia pe care aţi făcut-o că nu se ştie unde este trupul omenesc al lui Hristos?

Nu se ştie! Cine ştie? Zicem că e la cer, nu? Iar trupurile noastre vor fi asemănătoare trupului lui Hristos înviat, atât ştim din învăţătura Bisericii. Mai mult nu ştim. Nu a văzut nimeni un trup ca acela al Domnului Hristos care a străbătut prin piatră şi care a străbătut prin uşile încuiate.

Părinte, ne puteţi spune ce deosebiri sunt între mântuire şi desăvârşire?

Da. **Mântuire înseamnă eliberare**, scăpare de ceva care se împotriveşte, de exemplu de păcat, de moarte, de suferinţă, iar **desăvârşirea este deplinătate, e perfecţiune.** **Sunt trei etape în concepţia ortodoxă:** ***mântuirea, desăvârşirea şi îndumnezeirea.***

- ***Mântuirea e începutul în înţelesul că cel mântuit nu mai e stăpânit de patimi şi de păcate.*** Citiţi de exemplu în Epistola Sfântul apostol Pavel către Corinteni, în prima epistolă în cap. 6 unde se spune: "***Nu vă faceţi socoteli greşite. Nici desfrânaţii, nici cei lacomi de avere, nici hoţii, nici cei răi de gură, nici beţivii nu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu***". Şi după aceea adaugă: "***Aşa aţi fost unii dintre voi dar v-aţi curăţit, v-aţi spălat, v-aţi îndreptat***". Asta înseamnă că sunt pe calea mântuirii pentru că mântuirea de fapt este un proces, nu este un lucru care se realizează într-o anumită clipă. În orice caz, la Botez se consideră că omul e mântuit şi că celelalte câte urmează sunt ale omului mântuit. Ei, mântuirea nu e totul, e undeva la început. Pe baza acestei situaţii noi, pe legătura aceasta cu Dumnezeu care se realizează în mântuire, omul înaintează în virtuţi şi merge spre desăvârşire.
- ***Desăvârşirea la care suntem chemaţi e desăvârşirea Tatălui ceresc, iar desăvârşirea Tatălui ceresc ne este prezentată de Domnul Hristos în***

raport cu iubirea. Zice: "***ca să fiţi fii Tatălui vostru Celui din ceruri care răsare soarele peste cei buni şi peste cei răi, trimite ploaia peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi***", şi la urmă zice "***fiţi dar voi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârşit este***" (Matei 5, 45-48). Sf. Apostol Pavel în Epistola către Coloseni zice: "***Îmbrăcaţi-vă cu iubirea care e legătura desăvârşirii***" - deci tot iubirea o are în consideraţie în legătură cu desăvârşirea. Iar ***Sfântul Isaac Sirul, întrebat fiind ce este desăvârşirea, zice: "o prăpastie de smerenie".*** Deci o smerenie fără sfârşit. Şi pe considerentul acesta s-a ajuns la gândul că desăvârşirea trebuie urmărită mai ales în două lucruri, şi anume în smerenie şi în iubire. Dar desăvârşire în general înseamnă deplinătate. ***Să nu te mulţumeşti niciodată cu puţinul pe care l-ai făcut, dar nici să nu te tânguieşti că nu ai făcut destul, ci să fii angajat totdeauna spre mai mult şi spre mai bine şi spre mai frumos.*** Până ajungi la desăvârşirea fără hotar, că nu se poate spune că cineva, într-un moment dat, a ajuns la desăvârşire, la deplinătate, la perfecţiune şi mai ales la desăvârşirea Tatălui ceresc. ***Sfântul Isaac Sirul spune că desăvârşirea e fără hotar.***

- Şi apoi - bineînţeles că lucrurile acestea nu sunt cu graniţe între ele, până aici e mântuirea de aici încolo e desăvârşirea, toate lucrurile acestea merg unele cu altele, sunt amestecate în viaţa duhovnicească - urmează ***îndumnezeirea care constă în lucrarea lui Dumnezeu asupra omului. Când face Dumnezeu ceea ce omul nu mai poate face.***

În episodul pescuirii minunate după Înviere se specifică un anumit număr de peşti. Are vreo semnificaţie?

153 de peşti. Nu ştiu dacă are vreo semnificaţie. În Filocalie este la Evagrie Ponticul un cuvânt despre rugăciune care e constituit în 153 de capete. Are el, acolo, nişte gânduri, dar nu ştiu. Poate să simbolizeze ceva dar nu ştim ce anume. Şi, de fapt, poate că nu atât se spune numărul, cât se arată minunea. Că zice: "***Şi atâţia fiind, totuşi mreaja nu s-a rupt***". Asta o ştiu pescarii. Noi, care nu pescuim nu ştim nici cât au fost de mari şi nici când se rupe mreaja dacă sunt atâţia sau atâţia peşti. Şi totuşi, fiind 153, mreaja nu s-a rupt. Înseamnă că de fapt numărul acesta se afirmă mai mult pentru a se scoate în evidenţă minunea, nu pentru simbolismul numărului.

(25 iulie 1996)

Înălţarea Domnului şi “cerurile cerurilor“

În Sfânta Scriptură se vorbeşte uneori de cer, alteori de ceruri iar alteori de “cerurile cerurilor“. Deci ***unde S-a suit Domnul? În care din aceste Ceruri?***

Psalmistul zice clar: ***“Cerul cerului, Domnului, iar pământul L-a dat fiilor oamenilor”*** (Ps. 113, 24).

Sfinţii Părinţi ne învaţă că sunt trei denumiri deosebite una de alta, şi anume:

1) ***“cerul“ este spaţiul întregului univers, unde se află toţi aştrii cereşti;***
2) ***apoi mai sus se află “cerurile“, în număr de nouă, după numărul celor nouă cete îngereşti care le formează, începând cu cerul îngerilor şi terminând cu cerul serafimilor;***
3) ***iar deasupra acestor ceruri se află “cerurile cerurilor“, sanctuarul cel mai sfânt, unde se află Tronul Preasfintei Treimi. Deci nu în cer, nici în ceruri nu S-a oprit Iisus Hristos, ci în cerurile cerurilor, unde S-a aşezat de-a dreapta Tatălui.***

Sfinţii Părinţi ne mai învaţă că Domnul nostru Iisus Hristos nu S-a suit la ceruri aşa, simplu şi fără slavă, ci încă de la pământ a fost înconjurat de mulţime de îngeri care Îl slăveau cu negrăite cântări de biruinţă.

Şi după ce au străbătut tăria cerului, acei îngeri de lumină au ajuns la **poarta primului cer** din cele nouă, şi plini de mare bucurie strigau împreună cu David:

“Deschideţi, o, îngeri, porţile voastre cele veşnice şi va intra Împăratul slavei!” – “Dar cine este acesta Împăratul slavei?” – răspundeau îngerii.

“Îngerul sfatului Celui Mare, Acesta este Împăratul slavei“.

Şi deschizând îngerii porţile cerurilor, se mirau zicând: ***“Dar pentru ce sunt hainele Lui roşii?”***

– “Pentru că vine din Visor – adică de pe pământ -, de aceea îi sunt hainele roşii. Pentru că a pătimit moarte pe cruce ca să mântuiască lumea.”

Atunci toţi îngerii, închinându-se Lui, I-au cântau dumnezeieşte cântări de biruinţă, vreme de o zi.

Apoi, petrecându-L îngerii toţi până la **poarta cerului de-al doilea**, iarăşi strigau către aceia:

“Deschideţi, o, începători, porţile voastre de lumină, şi va intra Împăratul slavei”

“Cine este Acesta Împăratul slavei?” – strigau aceia.

“Domnul Cel tare şi puternic, Domnul Cel tare în război, Cel ce a biruit lumea, Cel ce a legat pe satana, Cel ce a răbdat rane pentru om, Acela este Împăratul slavei cerurilor“.
Şi iarăşi porţile deschizându-se, nenumărate cete de începători şi îngeri Îl întâmpinau cu netăcute cântări de preamărire.

După încă o zi de prăznuire îngerească, Mântuitorul S-a urcat şi mai sus, la **cerul Arhanghelilor**, fiind petrecut de toţi îngerii de mai jos, care strigau iarăşi:

“Deschideţi, voi arhanghelilor, porţile cereşti, să intre Făcătorul şi Voievodul îngerilor, Fiul Fecioarei din Nazaret, Raza Tatălui“.

Şi iarăşi a petrecut aici o zi. Apoi S-a suit mai sus, la **cerul Puterilor, al Domniilor, al Scaunelor, al Heruvimilor, al Serafimilor**, înaintea căruia strigau îngerii cei mai de jos:

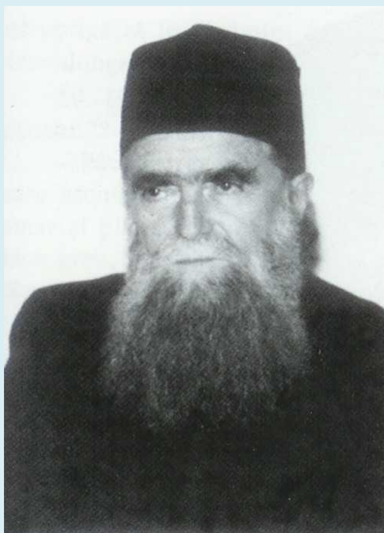
“Deschideţi porţile cerurilor, să intre Domnul Puterilor, Domnul luminilor, Domnul cerurilor, Domnul Savaot“.

Iar puterile îngereşti îl înconjurau cu cântări ca acestea: ***“Osana intru cei de sus…“***

Şi aşa, ***toate cele nouă ceruri s-au umplut de negrăită slavă şi bucurie, prin înălţarea Domnului, Care a petrecut câte o zi cu fiecare ceată îngerească, iar în ziua a zecea S-a închinat Tatălui şi S-a aşezat de-a dreapta Puterii. În locul Fiului, Tatăl a trimis pe pământ, în ziua a zecea de la înălţare, puterea Duhului Sfânt, ca să lumineze tot pământul.***

(Extras din predica Părintelui Teofil Părăian - Taina Înălţării)

Părintele Iachint al Putnei: Panegiric la Înălţarea Domnului

"Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pământul slava Ta" (Psalmul 56,7)

"Iubiţi credincioşi, două lucruri nu puteau înţelege ucenicii Domnului nostru Iisus Hristos, şi anume: că ***El trebuia să pătimească pentru mântuirea lumii şi că după patruzeci de zile de la Înviere Se va înălţa la ceruri.***

Şi dacă totuşi Iisus Hristos a fost răstignit de furia iudeilor – împotriva aşteptărilor lor - ucenicii socoteau că, după Înviere, bunul lor Dascăl şi Învăţător nu-i va lăsa sărmani, ci va petrece iarăşi cu dânşii o vreme, învăţând norodul, vindecând şi făcând minuni. Ei doreau să se coboare cu toţii în Galileesa, să mai prindă peşte la marea Tiberiadei, să mai vadă Capernaumul, Taborul, Nazaretul. Să se odihnească la fântâna lui Iacov, în Samaria. Să străbată din nou căile Iordanului şi uliţele Ierihonului. Să poposească în Betania. Să mai facă minuni în Templul lui Solomon.

Cugetau acestea pentru că ei nu ştiau clar de ce a venit Hristos în lume, de unde a venit şi unde trebuia să meargă iarăşi. Ei nu ştiau nici taina Întrupării Domnului, nici importanţa patimilor Lui, nici valoarea Învierii Lui din morţi, cu toate că Mântuitorul adesea le spunea taina aceasta.

"Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea" (Ioan 16, 1) . Altă dată le spunea: ***"Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume, iarăşi las lumea şi mă duc la Tatăl" (Ioan 16,28).***

Iar în ceasul în care trebuia să se înalţe la ceruri spunea şi mai limpede: ***“Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru” (Ioan 20, 17).***

Deci, pentru că nici noi să nu fim biruiţi de îndoială, vă voi spune mai întâi pentru ce a venit Hristos în lume. Mântuitorul nostru a venit în lume, trimis de Tatăl, ca să mântuiască lumea cea căzută în tot felul de păcate, după cum Însuşi spunea: ***“N-am venit ca să judec, ci ca să mântuiesc lumea” (Ioan 12,47).***

El a venit în lume să răscumpere pe om, care ajunsese rob al satanei şi al gheenei, prin căderea lui Adam. A venit să împace pe om cu Dumnezeu, cu cerul, cele muritoare cu cele veşnice. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om, ca să facă pe om Dumnezeu. A împrumutat de la om ce nu a avut, ca să-i dea ce i-a lipsit. A luat trup omenesc ca să dea în schimb omului trup dumnezeiesc. S-a smerit Dumnezeu ca să vindece mândria omului. Pentru acesta S-a întrupat Iisus Hristos şi a venit în lume.

Dar venind Domnul la om, nu l-a găsit acolo unde îl lăsase, la munca câmpului, în sânul familiei, în preajma Edenului, ci l-a găsit certându-se cu semenul lui, închinându-se la idoli, zăcând în cele mai grele păcate. Omul ajunsese în stare dobitocească, după cum însuşi David grăieşte: ***“Iar omul, în cinste fiind, nu a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a asemănat lor” (Ps. 48, 12).***

Acolo l-a găsit Dumnezeu pe om, de aceea S-a şi născut în iesle de dobitoace. Ajunsese omul rob al diavolului, închis în temniţa tuturor păcatelor, cum spune iarăşi proorocul: ***“Scoate din temniţă sufletul meu, ca să se mărturisească Numelui Tău” (Ps. 141, 10).***

Ba ajunsese chiar locuitor al iadului, căci până la venirea Mântuitorului nici un suflet nu s-a mântuit, ci toţi erau cuprinşi de negurile iadului, de la Adam până la Ioan Botezătorul. Şi din acest loc nimeni nu-l mai putea scoate pe om, decât numai Fiul lui Dumnezeu. Despre aceasta amintea David, zicând: ***“…Din adâncurile iadului iarăşi m-ai scos” (Ps. 29, 3).***

Iar patriarhul Iacov zicea: “Să nu pogorâţi căruntețile mele cu întristarea în iad” (Fac. 42, 38).

Iată unde căzuse omul şi de unde trebuia să-l scoată Iisus Hristos.

Însă ***nu a fost de-ajuns numai smerenia întrupării pentru înălţarea omului dintre cele mai de jos ale pământului. Da, nici minunile, nici învăţăturile Domnului cele dumnezeieşti nu au fost suficiente pentru mântuirea lumii. Era nevoie de suferinţă, de cruce, de sânge, ca să spele păcatul lui Adam.***

De aceea, pentru că ***Iisus Hristos "până în sfârşit ne-a iubit pe noi", a voit să şi pătimească pentru noi. S-a dat în dar omului, ca să-l "mântuiască în dar". S-a vândut cu preţ, Cel fără de preţ. I s-au dat palme, I s-a pus în spate crucea, a fost spânzurat între tâlharii pământului, a pătimit, a murit, a înviat. Toate le-a răbdat, tot ce a avut mai scump a dat: şi viaţa şi Trupul şi Sângele Său, ba şi hainele Sale cele sărace, ca să dobândească tot ce este mai scump pe pământ: sufletul omului. A făcut toate ca să dobândească pe toţi şi pe toate. Iar când s-a umplut paharul ispăşirii, Hristos a strigat de pe cruce: "Săvârşitu-s-a".***

Aşa s-a răscumpărat fiul omului de Fiul lui Dumnezeu. Iar după slăvita Sa Înviere, Iisus Hristos nu S-a mai arătat iarăşi lumii, ci numai ucenicilor Săi şi celor mai de aproape; li S-a arătat de câteva ori, timp de patruzeci de zile, cu trupul Său îndumnezeit, mângâindu-i apoi, învăţându-i şi desluşindu-le taina răscumpărării.

Şi pe când ucenicii erau adunaţi în Ierusalim, li S-a arătat pentru ultima dată Domnul, zicându-le: "Pace vouă". După ce i-a liniştit, căci erau tulburaţi şi după ce a mâncat înaintea lor "o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere" (Luca 24, 42), i-a scos afară pe muntele Măslinilor, ce este aproape de Betania, i-a învăţat să stea în Ierusalim "până ce se vor îmbrăca cu putere de sus", apoi, "ridicându-Şi mâinile Sale, i-a binecuvântat pe ei" şi în clipa aceea S-a înălţat la cer, învăluit de un nor luminos (F.A. 1, 9).

Pe munte S-a născut, pe munte S-a schimbat la Faţă, pe munte S-a răstignit, de pe munte S-a înălţat la cer. De ce oare a iubit aşa de mult Hristos muntele? Pentru că ***muntele este simbolul cerului, al Bisericii, al Raiului, iar valea este simbolul lumii, al durerii, al vieţii acesteia atât de zbuciumate.*** De aceea Se şi ruga Domnul îndeosebi pe munte, iar la loc de şes predica.

Şi ***norul ce L-a răpit are un sens de taină. Norul este hotarul între spirit şi materie, între pământ şi cer, între mărginit şi nemărginit, între om şi Dumnezeu. El desparte tăriile cerului. Norul este hotarul între vedere şi credinţă. De aceea este prezent în toate tainele cele mari şi simbolizează adâncul tainelor ce nu pot încăpea în mintea omului.***

Aşa S-a înălţat Domnul la cer. Iar jos pe pământ au rămas privind cu jale către El unsprezece pescari galileieni. ***Cât sunt de dureroase despărţirile! Poate pentru aceea au şi fost făcute lacrimile, ca singure, în tăcere, să exprime întristarea inimilor care se despart!*** Se putea oare să nu lăcrimeze Petru cel râvnitor? Dar Zilotul? Dar Ioan cel iubit de Hristos, cum putea să-şi biruie acum întristarea? ***În timp ce norul ascundea de la ochii lor comoara cea nepreţuită, cei unsprezece ucenici priveau îngânduraţi la cer.*** Tăceau şi ei şi măslinii seculari şi pietrele muntelui şi între Ierusalim şi bătrânul templu toate erau cuprinse de tăcere, de nedumerire şi întristare.

În clipa aceea grea a despărţirii au venit doi îngeri luminaţi să-i îmbărbăteze pe ucenicii Domnului, zicând: ***"Bărbaţi galileieni, de ce căutaţi cu durere spre cer?" Îmbărbătaţi-vă, întăriţi-vă inimile voastre. Voi sunteţi pescarii lumii. În inimile voastre sunt scrise Evangheliile lui Hristos. Pe umerii voştri atârnă Crucea Lui. Cu mâinile voastre se va zidi Biserica Lui. Cu limbile voastre se va propovădui o lege nouă. Deci nu mai staţi privind aşa spre cer. Mergeţi în Ierusalim. O putere de sus vă va întări, nu după multe zile. Apoi străbateţi cu paşii voştri toate ţările pământului, vestind tuturor cele pe care cu ochii voştri le-aţi văzut şi cu urechile voastre le-aţi auzit. Căci "Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer". (F.A. 1,11).***

Iubiţi credincioşi, socot potrivit să vă spun ***pentru ce S-a înălţat Iisus Hristos la cer***.

- *S-a înălţat pentru că săvârşise misiunea primită de la Tatăl.*
- *S-a înălţat pentru a intra iarăşi intru slava Sa.*
- *S-a înălţat ca să gătească acolo loc de odihnă celor ce vor crede întru El (Ioan 14, 3).*
- *S-a înălţat ca să ne înalţe la ceruri şi pe noi, după cum singur zice:* ***"Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, pe toţi îi voi trage la Mine" (Ioan 12, 32).***

Dar în Sfânta Scriptură se vorbeşte uneori de cer, alteori de ceruri iar alteori de "cerurile cerurilor". Deci ***unde S-a suit Domnul? În care din aceste Ceruri?*** Psalmistul zice clar: ***"Cerul cerului, Domnului, iar pământul L-a dat fiilor oamenilor" (Ps. 113, 24).***

Iar ***Sfinţii Părinţi ne învaţă că sunt trei denumiri deosebite una de alta şi anume:***

4) ***"cerul" este spaţiul întregului univers, unde se află toţi aştrii cereşti;***

5) ***apoi mai sus se află "cerurile", în număr de nouă, după numărul celor nouă cete îngereşti care le formează, începând cu cerul îngerilor şi terminând cu cerul serafimilor;***
6) ***iar deasupra acestor ceruri se află "cerurile cerurilor", sanctuarul cel mai sfânt, unde se află Tronul Preasfintei Treimi. Deci nu în cer, nici în ceruri nu S-a oprit Iisus Hristos, ci în cerurile cerurilor, unde S-a aşezat de-a dreapta Tatălui.***

Tot ***Sfinţii Părinţi ne mai învaţă că Domnul nostru Iisus Hristos nu S-a suit la ceruri aşa, simplu şi fără slavă, ci încă de la pământ a fost înconjurat de mulţime de îngeri care Îl slăveau cu negrăite cântări de biruinţă.***

Şi după ce au străbătut tăria cerului, acei îngeri de lumină au ajuns la **poarta primului cer** din cele nouă şi plini de mare bucurie strigau împreună cu David:

"Deschideţi, o, îngeri, porţile voastre cele veşnice şi va intra Împăratul slavei!" – "Dar cine este acesta Împăratul slavei?" – răspundeau îngerii.

"Îngerul sfatului Celui Mare, Acesta este Împăratul slavei".

Şi deschizând îngerii porţile cerurilor, se mirau zicând: ***"Dar pentru ce sunt hainele Lui roşii?"***

– "Pentru că vine din Visor – adică de pe pământ - de aceea îi sunt hainele roşii. Pentru că a pătimit moarte pe cruce ca să mântuiască lumea."

Atunci toţi îngerii, închinându-se Lui, I-au cântau dumnezeieşte cântări de biruinţă, vreme de o zi.

Apoi, petrecându-L îngerii toţi până la **poarta cerului de-al doilea**, iarăşi strigau către aceia:

"Deschideţi, o, începători, porţile voastre de lumină şi va intra Împăratul slavei"

"Cine este Acesta Împăratul slavei?" – strigau aceia.

"Domnul Cel tare şi puternic, Domnul Cel tare în război, Cel ce a biruit lumea, Cel ce a legat pe satana, Cel ce a răbdat rane pentru om, Acela este Împăratul slavei cerurilor".

Şi iarăşi porţile deschizându-se, nenumărate cete de începători şi îngeri Îl întâmpinau cu netăcute cântări de prea mărire.

După încă o zi de prăznuire îngerească, Mântuitorul S-a urcat şi mai sus, la **cerul Arhanghelilor**, fiind petrecut de toţi îngerii de mai jos, care strigau iarăşi:

"Deschideţi, voi arhanghelilor, porţile cereşti, să intre Făcătorul şi Voievodul îngerilor, Fiul Fecioarei din Nazaret, Raza Tatălui".

Şi iarăşi a petrecut aici o zi. Apoi S-a suit mai sus, la **cerul Puterilor, al Domniilor, al Scaunelor, al Heruvimilor, al Serafimilor**, înaintea căruia strigau îngerii cei mai de jos:

"Deschideţi porţile cerurilor, să intre Domnul Puterilor, Domnul luminilor, Domnul cerurilor, Domnul Savaot".

Iar puterile îngereşti îl înconjurau cu cântări ca acestea: ***"Osana intru cei de sus…"***

Şi aşa, ***toate cele nouă ceruri s-au umplut de negrăită slavă şi bucurie, prin înălţarea Domnului, Care a petrecut câte o zi cu fiecare ceată îngerească, iar în ziua a zecea S-a închinat Tatălui şi S-a aşezat de-a dreapta Puterii. În locul Fiului, Tatăl a trimis pe pământ, în ziua a zecea de la înălţare, puterea Duhului Sfânt, ca să lumineze tot pământul.***

Nimeni din cei purtători de trup omenesc nu s-a suit mai sus de ceruri, afară de Hristos.

- *S-a răpit Pavel până la al treilea cer - in Rai –* ***"şi a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască" (II Cor. 12, 4).***
- *S-a suit şi Moise – se spune – până la al şaptelea cer, de unde a primit legea* ***"intru rânduieli de la îngeri" (F.A. 7, 53).***
- *S-au ridicat "ca spre cer" cu tot cu trup şi Enoh cu Ilie, dar nici un trup de om viu nu a putut vedea slava dumnezeiască, afară de Trupul lui Hristos, Care S-a înălţat la ceruri cu acelaşi trup care a pătimit, având pe el semnele cuielor şi ale suliţei şi ale spinilor.*

Se cuvine deci şi nouă astăzi, fraţilor, ca împreună cu toţi îngerii din ceruri să prăznuim, să ne bucurăm şi să lăudăm pe Dumnezeu Cel iubitor de oameni.

- *Astăzi s-a încheiat actul împăcării între om şi Dumnezeu.*
- *Astăzi omul s-a îndumnezeit, cerul s-a veselit, cerurile au dănţuit, îngerii de bucurie au săltat, iar demonii, de ruşine umplându-se, cu lanţuri s-au legat.*
- *Astăzi tot pământul este în veşmânt de sărbătoare, căci cu cerul s-a unit.*
- *Astăzi trupul lui Adam de-a dreapta lui Dumnezeu s-a aşezat.*

O, negrăită minune a înălţării lui Hristos! Cât este de mare milostivirea lui Dumnezeu!

- *A pierdut omul Raiul şi a aflat Împărăţia Cerurilor.*
- *A pierdut o grădină păzită de heruvimi şi în schimb a aflat slava Ierusalimului de sus.*
- *Acolo erau pomi roditori, flori şi izvoare, căci aici este Tronul Preasfintei Treimi, cântări îngereşti şi negrăită slavă.*
- *Acolo cântări de păsări, aici cântări de heruvimi.*
- *Acolo vânt răcoritor, aici adieri de Duh mângâietor.*
- *Acolo loc de muncă, aici de veşnică odihnă.*
- *Acolo lumina soarelui, aici slava Preasfintei Treimi.*

O, prea slăvită minune a Înălţării lui Hristos! Trupul omului a fost văzut de îngeri, s-a suit mai sus de serafimi, s-a aşezat de-a dreapta Tatălui. Ce adâncime sub paşii omului şi ce înălţime deasupra lui! Din iad direct în cer. Din întuneric mai sus de soare. Din temniţă grozavă în loc de veşnică odihnă!

Astăzi dracii se tânguiesc, astăzi iadul suspină deşert. Astăzi pescarii lumii plângând se veselesc. Astăzi creştinii prăznuiesc. Astăzi îngerii fără odihnă cântă. Astăzi Domnul în veci a împărăţit. A împărăţit pentru că pe om l-a răscumpărat. A împărăţit pentru că intru podoaba cea mai dinainte S-a îmbrăcat. A împărăţit pentru că de-a dreapta Tatălui S-a aşezat. A lăsat cămaşa cea de in omului şi S-a îmbrăcat în veşmânt de văpaie. A lăsat hlamida cea de batjocură jos şi a primit porfira cea de lumină sus. A lăsat hotarele cele sărăcăcioase ale Galileii şi S-a făcut împărat peste ceruri. **Astăzi Hristos la cer S-a înălţat.**

Acum Pilat a rămas cu hlamida, arhiereii cu arginţii în mâini, cărturarii cu tablele legii, fariseii cu ură, iar noroadele cu necredinţa. Spune, Pilate, ce este Adevărul? Grăiţi, arhiereilor, cine a hulit, Hristos sau voi? Spuneţi voi, noroadelor, unde este Baraba pe care l-aţi cerut? Astăzi voi v-aţi amăgit. Astăzi **"Adevărul din pământ a răsărit şi dreptatea din cer a privit" (Ps. 84, 12)** şi împreună s-au întâlnit. Astăzi ***"Mila şi Adevărul s-au întâmpinat, dreptatea şi pacea s-au sărutat" (Ps. 84, 11).*** Cerul şi pământul s-au împăcat.

Bucură-te astăzi, muritorule. Veseleşte-te, omule, prăznuieşte din inimă, creştine. Nu te tângui, Adame. Veseliţi-vă, Apostoli. Bucură-te, Maică pururea Fecioară, căci Fiul tău intru podoabă S-a îmbrăcat şi cu lumina slavei Lui, goliciunea lui Adam a acoperit!

Iubiţi credincioşi, Domnul s-a înălţat la cer, dar nu ne-a lăsat sărmani, după cum a făgăduit ucenicilor Săi (Ioan 14, 18). El S-a înălţat, dar în locul Său pe Sfinţii Apostoli ne-a lăsat.

- *A luat trupul nostru, dar ne-a lăsat Trupul Lui.*
- *A luat ranele şi păcatele noastre, dar ne-a lăsat darurile Lui.*
- *A luat pe cele de jos şi ne-a dat pe cele de Sus.*
- *A luat cele de ocară şi ne-a dat pe cele de cinste.*
- *A luat cele ce nu Îi trebuie şi ne-a dat cele de care avem nevoie.*

Deci nu ne-a lăsat sărmani. Căci în urmă ne-a lăsat Crucea Sa, Sfânta Evanghelie, Biserica, Preacuratele Taine.

Şi ***dacă totuşi ne simţim sărmani şi străini pe pământ, să alergăm cât mai des la Sfânta Biserică. Aici vom vedea Taborul şi Ierihonul, Betleemul şi Ierusalimul, Golgota şi muntele Măslinilor. Aici ne vom întâlni iarăşi cu Iisus. Aici se uneşte cerul cu pământul. Aici se împacă mereu omul cu Dumnezeu.*** Nimeni din cei ce vin la biserică nu se simt sărmani pe pământ.

Iar de ne împresoară boli şi necazuri, scârbe şi dureri, este semn că am părăsit pe Dumnezeu, ne-am depărtat de Ierusalim. Să ne întoarcem deci iarăşi la Ierusalim, după cum ne-a poruncit. Să ne împăcăm din nou cu Domnul, să venim la Biserică. ***Nu putem trăi fără de El. Ai Domnului suntem şi numai El are milă de noi.***

În Biserică ne putem uni cu Hristos pe două căi:

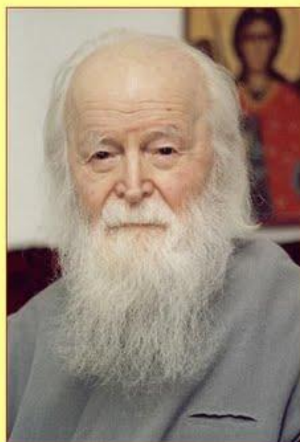
- ***fie să-L coborâm pe Domnul în inimile noastre, prin rugăciune, prin dragoste şi milostenie;***
- ***fie să ne ridicăm noi la Domnul prin adânc de smerenie, căci “cel ce se smereşte pe sine se va înălţa“.***

Fiecare să alege cum poate. Noi să încercăm fie pe una din căi, fie pe cealaltă, fie pe amândouă deodată şi să nu ne lenevim până nu ne vom uni cu Mântuitorul sufletelor noastre. ***Şi de voiţi mai desăvârşit să ne unim cu El, “sus să avem inimile“. Sus, acolo unde sunt părinţii noştri, eroii noştri, sfinţii noştri. Acolo unde sunt îngerii, mucenicii, cuvioşii, acolo unde este slava lui Hristos, acolo să***

fie şi inima noastră. De vom face aşa, vom ajunge cu sufletele acolo unde s-a învrednicit a fi trupul nostru astăzi, la odihna cea veşnică. Atunci şi numai atunci ne vom sătura, când ni se va arăta lumina slavei lui Hristos (Ps. 16,15). Amin".

(din: Părintele Iachint al Putnei, Editura Bizantină, 2000)

Părintele Sofian Boghiu - Cuvânt la Înălţarea Domnului

“(…) [suntem] la începutul zilei acestui mare [praznic], prin care omenirea prin persoana Mântuitorului Hristos este înălţată spre slava cerească, ziua Înălţării Domnului, sărbătoare unică în toată istoria neamului omenesc. Pentru că de-a lungul istoriei s-au mai ridicat la ceruri doi oameni de care vorbeşte Biblia, Enoh şi Ilie, însă ei au fost ridicaţi de Dumnezeu la ceruri şi sunt undeva în văzduh. Dumnezeu ştie locaşul lor şi de acolo vor veni cu trupul, să-şi lase trupul pe pământ, să fie ucişi la sfârşitul istoriei neamului omenesc, ca după aceea să-şi capete fiinţă duhovnicească, precum toţi cei înviaţi şi să se înalţe şi ei la ceruri, împreună cu sufletele celor care vor fi mântuiţi. Deci ei doi, Enoh şi Ilie, au fost ridicaţi de Cineva, de Dumnezeu la ceruri.

Iisus Mântuitorul Se ridică prin puteri proprii, Se înălţa la ceruri, pentru că era Însuşi Dumnezeu. Trupul Mântuitorului Hristos era un trup cu totul special, un trup îndumnezeit. Dacă aţi luat seamă la Evanghelia citită în seara aceasta, Iisus Mântuitorul Se arată ucenicilor Săi şi ei se uită la El şi li se pare că văd duh. Iisus îi îndeamnă să privească bine şi să vadă mâinile şi picioarele străpunse de cuiele de pe Crucea Golgotei, că nu este duh, că duhul nu are carne şi oase — cum avea El atunci, între Răstignire, Înviere şi Înălţare. Şi ca să-i poată convinge, îi îndeamnă să-I dea ceva de mâncare. Şi mănâncă în faţa lor, mănâncă dintr-un fagure de miere şi dintr-un peşte fript pe jăratic. Nu-I era foame lui Iisus, însă vroia să vadă ei, ucenicii, că El este acelaşi care a fost cu ei înainte de Înviere.

Iisus într-adevăr purta după Înviere un trup cu totul îndumnezeit. De pildă, merge pe drum către Emaus şi apare ca din senin între cei doi apostoli, Luca şi Cleopa. Îi întreabă despre ce vorbesc şi merge cu ei până la Emaus, un sat lângă Ierusalim.

Acolo intră în casa unde se duceau apostolii, stă la masă cu ei şi la un moment dat binecuvântează pâinea pusă înaintea lor, o frânge şi le-o dă. Şi când a frânt pâinea, L-au cunoscut în acest gest că este Iisus, cel care a fost cu ei înainte de Răstignire. Şi în clipa următoare Iisus a dispărut dintre ei, a intrat în planul Său dumnezeiesc.

Unii sfinţi Părinţi spun că în clipa când a frânt şi a dat pâinea lor, Iisus a intrat în pâine, aşa cum intră în sfânta Împărtăşanie. Noi ne împărtăşim cu Trupul şi Sângele Domnului: acea bucăţică de pâine pe care o primiţi cu linguriţa şi acel puţin vin sunt Trupul şi Sângele Mântuitorului Hristos. El ne-a spus că-i aşa, în seara Cinei de taină: ***„Dacă nu veţi mânca trupul Fiului omului şi dacă nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţa în voi"*** (...).

[Iisus] apare între ei aşa…, cu uşurinţă şi ei sunt în îndoială: este El sau nu este El? Aşa încât ***Mântuitorul Hristos, timp de 40 de zile după Răstignire şi Înviere, S-a arătat apostolilor Săi ca să-i convingă că El Însuşi este, Cel ce a fost cu ei trei ani şi jumătate, cât a fost cu ei pe pământ.***

Şi într-o zi ca astăzi, ***într-o joi, 40 de zile de la Înviere, Iisus S-a dus la apostoli şi i-a chemat pe muntele Eleonului. Muntele Eleonului este un munte foarte înalt, între Ierusalim şi Betania; acolo S-a înălţat la cer.*** Este şi astăzi — cine a fost la Ierusalim [ştie] — locul de unde a săltat Iisus. E o piatră acolo şi pe piatră este urma piciorului. Şi toţi arată: iată, aici este locul de unde Iisus S-a înălţat la cer. Este o formă, o amprentă a piciorului Său dumnezeiesc. Încă un semn că era trup, era carne, era os, piciorul care s-a îngropat în piatră. Pentru că era Dumnezeu, Şi-a făcut loc şi în piatră, de aceea este acest loc pe Eleon şi astăzi. Cei care o să mergeţi la Ierusalim, să căutaţi să mergeţi şi la Eleon, că se vede Eleonul şi din Ierusalim, este un munte înalt; acolo este acest semn, această pecete a dumnezeirii Sale.

Iisus se înălţa la cer. Apostolii, şi Maica Domnului de asemenea, erau în jurul lui Iisus care Se înălţa la cer. Şi ***apostolii, când L-au văzut Înălţându-Se cu trupul la cer – era o dublă sensibilitate în inimă şi în mintea lor:***

- pe de-o parte se înspăimântau şi le părea rău că se despart de acest dumnezeiesc Păstor al lor,
- pe de altă parte se bucurau că Iisus, în care ei îşi pierduseră nădejdea la un moment dat, în momentul Răstignirii, totuşi era Dumnezeu şi acum Se înălţa la cer.

Şi Iisus Se înălţa binecuvântându-i, pe înălţimea cerului, până când un nor s-a aşezat între Iisus şi apostolii câte priveau. Era şi Maica Domnului acolo, de faţă. Şi în momentul când Iisus a fost acoperit de nor, au apărut doi îngeri şi au spus:

„Bărbaţi galileeni, pentru ce priviţi la cer după Iisus? Căci iată, acest Iisus, cum L-aţi văzut înălţându-Se, aşa Se va coborî la Judecata de apoi. Va veni în slavă, să judece viii şi morţii“.

Şi s-au despărţit apostolii [de Iisus] şi s-au întors la Ierusalim, şi erau nedespărţiţi de Templu. Ziua şi noaptea se rugau în Templu, aşteptând făgăduinţa Duhului Sfânt. Că Iisus le-a făgăduit: ***„Iată, Mă duc la Tatăl şi am să vă trimit de acolo pe Duhul Sfânt, care de la Tatăl purcede“.***

Deci Iisus S-a înălţat la ceruri şi a fost aşezat de-a dreapta Tatălui, în Sfânta Treime, Dumnezeul nostru.

Pentru ce S-a înălţat Iisus la cer? Pentru două sau trei motive.

- **S-a înălţat la cer ca să roage pe Tatăl ceresc să trimită lumii pe Duhul Sfânt, Mângâietorul.** Trimiterea Duhului Sfânt către apostoli avea să descopere acelora tot ceea ce i-a învăţat Iisus. Până atunci ei erau uituci, cum suntem şi noi păcătoşii, uităm. Însă atunci, când S-a pogorât Duhul Sfânt peste capetele lor, le-a deschis mintea, acest capac umbros care apăsa adeseori peste mintea noastră a fost ridicat, era o comuniune între ucenici şi dumnezeire, prin această lucrare a Duhului Sfânt pogorât asupra lor. Deci pentru aceasta, în primul rând, S-a înălţat Iisus la cer.

Aceste zece zile, de astăzi şi până la Pogorârea Duhului Sfânt, sunt perioada în care Iisus Se roagă Tatălui ceresc să trimită Duhul Sfânt peste lume şi peste apostolii Săi.

- **Alt motiv pentru care S-a înălţat la cer Iisus, a fost şi acela, ca să ne arate drumul către cer.** Pentru că şi noi pământenii, prin El, Iisus Hristos, mergem pe aceeaşi cale către Împărăţia cerească.

Sfântul Antonie cel Mare, într-o seară de veghe, a ieşit afară din chilia lui, din peştera lui, şi se uită uimit în văzduh, într-o noapte luminoasă. Şi a văzut un lucru foarte grav. Tot cerul, tot acest orizont ceresc spre care privea el era acoperit de curse, fel de fel de lături, şi un uriaş — era diavolul — ţinea aceste plase, le aranja în aşa fel încât nici un suflet care se ridică spre cer să nu poată străbate prin aceste plase, prin aceste curse. Atunci sfântul Antonie s-a întrebat, întrebând pe Dumnezeu: „Doamne, greu este să ne înălţăm la cer… la Tine… Cine se poate ridica la cer“? Şi i s-a răspuns: „Smerenia“.

Cel care are duhul smerit şi trăieşte în această viaţă în duhul smerit al lui Iisus Hristos, acela se poate înălţa la cer. Aceasta este calea de la pământ la cer, pe

această verticală, aşa cum S-a ridicat şi Iisus Hristos de pe pământ la cer, pe muntele Eleonului.

În continuare vreau să vă citesc ceva, de la ***un predicator vestit al Bisericii Ortodoxe, Ilie Maniat***, nişte imagini. De pildă, această Înălţare la cer a Mântuitorului Hristos se aseamănă cu suişul vulturului care îşi învaţă puii să zboare: merge înaintea lor, iar puişorii după el. Aşa a fost şi Iisus: S-a înălţat El, ca să ne arate că şi noi ne vom înălţa la ceruri, în locaşurile pregătite de El. ***„După cum vulturul, voind să arate micilor săi pui, încă nedeprinşi, cum să zboare în drumul neobişnuit al văzduhului, îi conduce mergând înaintea lor, tot aşa, pe cărarea necălcată a cerului, pe care încă nu s-a arătat urmă de om, a zburat Domnul înălţat, mergând înainte, conducând ca pe nişte pui, sufletele drepţilor (…). Şi după cum căderea primului Adam ne-a deschis nouă intrarea în iad, astfel Înălţarea noului Adam, Iisus Hristos, ne-a deschis nouă intrarea în cer“.***

Spune Apostolul Pavel undeva: ***„Avem încredere, că avem să intrăm în Sfânta Sfintelor pe o cale nouă şi vie, pe care ne-a înnoit-o prin catapeteasmă, adică prin Trupul Lui“.***

Vrăjmaşul diavol nu poate încă să înţeleagă şi se cutremură de Înălţarea cu trupul la ceruri a Acestui "vultur tainic", a lui Iisus Hristos. „Şi dacă Solomon“, înţeleptul din Biblie, ***„spunea că trei sunt acelea pe care nu le înţelegem, adică drumul corăbiei pe mare, drumul şarpelui pe stâncă şi drumul vulturului spre cer"***, apoi această semeaţă minte a diavolului cu mai multă dreptate poate să spună că nu înţelege deloc trei taine în iconomia Întrupării Mântuitorului Hristos.

- *Mai întâi, că după cum corabia străbate valurile mării şi nu lasă nici o urmă a trecerii ei, tot aşa şi trupul sfânt al lui Iisus Hristos a trecut prin pântecele neispitit de bărbat al Fecioarei Maria şi nu a lăsat semn de stricăciune în naşterea cea fără de sămânţă.*
- *Al doilea, nu înţelege drumul şarpelui pe piatră, adică acelaşi trup care a fost înmormântat, care a fost închis într-un mormânt nou tăiat în piatră, care a fost acoperit cu o piatră mare aşezată pe uşa mormântului, cu toate acestea a străbătut-o şi lăsând ca şarpele vechea îmbrăcăminte a stricăciunii, a înviat din morţi cu o îmbrăcăminte nouă, a nestricăciunii, fără să lase vreun semn.*
- *Al treilea, nu înţelege drumul vulturului spre cer, adică [faptul] că acest trup se înălţa la cele netrupeşti, [că cel pământesc] străbate cerurile, că firea omenească stă pe tronul Slavei dumnezeieşti.*

Dar nici fericiţii îngeri nu înţeleg înălţarea slăvită, cu trupul, a Mântuitorului Hristos. Pentru aceea, acum văzându-L pe Împăratul Slavei înălţându-Se, [Îl întâmpină să-I pregătească intrarea şi] zic către căpeteniile cetelor superioare: ***„Ridicaţi, boieri, porţile voastre şi ridicaţi porţile veşnice, ca să intre Împăratul Slavei“.***

Acum iarăşi văzându-L pe El că Se înălţa îmbrăcat cu trup omenesc, şi acesta însemnat cu stigmatele ranelor şi înroşit cu preacuratul Lui sânge ce a curs din coastă, stau la îndoială în faţa minunii străine şi întreabă: ***„Cine este Acesta care vine din Edom? Şi pentru ce sunt hainele Lui roşii“?***

Dar iconomie este ceea ce se vede: ***Stăpânul iubitor de oameni vrea să înfăţişeze şi în ceruri simbolurile patimii, semne neşterse ale dragostei către noi şi ale biruinţei puternice împotriva stăpânitorului lumii*** (…).

Trebuia negreşit să Se înalţe Hristos la ceruri cu acelaşi trup pe care l-a luat,

- *mai întâi ca să fie mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, arătând Tatălui ceresc cel fără de început, trupul acela fără de păcat, pe care l-a* adus pe *Cruce jertfă curată şi nepângărită, ca să-L îmblânzească faţă de păcatele noastre (...).*
- *Al doilea, ca să avem noi, care am fost botezaţi în Hristos, care am trăit după Hristos, nădejde sigură şi neclătită a învierii în trup şi a slavei veşnice în trup. Pentru că, dacă Hristos a înviat în trup, dacă a fost slăvit în trup, El care este capul credincioşilor, trebuia de asemenea să învie în trup, ca să fie slăviţi în trup şi credincioşii care sunt mădulare ale lui Hristos, ca să fie mădulare asemănătoare capului”, adică lui Hristos.*

„De aceea spune Pavel: «***Cum este cel pământesc, aşa sunt şi cei pământeşti, şi cum este Cel ceresc, aşa sunt şi cei cereşti***»(…). Cât de neînţeleasă este măreţia binefacerilor lui Dumnezeu, cât sunt de înalte măririle firii noastre omeneşti!

„Dar dacă dumnezeiescul nostru Tată şi Învăţător S-a înălţat de pe pământ la cer, totuşi nu ne-a lăsat orfani. Când Ilie Tezviteanul a fost înălţat cu căruţă de foc la cer, ca să mângâie pe ucenicul său Elisei, i-a lăsat cojocul. La fel, înălţându-Se Dumnezeu Iisus Hristos, ne-a lăsat ca mângâiere îmbrăcămintea dumnezeirii Sale pe care a purtat-o pe când era om, adică trupul Lui cel prea fericit, în înfricoşătoarea haină şi taină a sfintei Euharistii“.
Adică trupul Mântuitorului Hristos, pe care-L consumăm şi noi în sfânta Împărtăşanie, asemănător este cu acea haină lăsată de Ilie prorocul, profetului

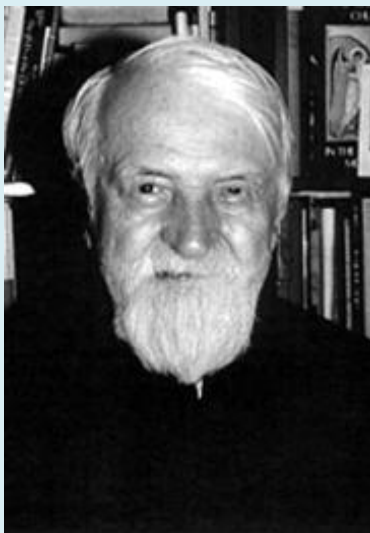
Elisei care plângea după el. „Pentru această ne mângâie, zicându-ne: ***«Iată, Eu cu voi sunt până la sfârşitul veacului»***" — spune Mântuitorul Hristos.

„Nemuritorule Mire [al sufletelor noastre], de acolo, din dreapta lui Dumnezeu, unde azi Te-ai aşezat Împărat al veacurilor, trimite-ne făgăduinţa Tatălui, pe prea Sfântul Duh, care este legătura nedezlegată a dragostei, ca să fim nedespărţiţi de Tine şi să ne învrednicim, pe pământ împărtăşindu-ne cu vrednicie cu preacuratul Trup şi Sânge, să fim totdeauna părtaşi harului Tău dumnezeiesc, iar în cer împărtăşindu-ne cu fericita Ta Faţă, să fim întotdeauna părtaşi Slavei Tale celei veşnice".

Amin".

(din: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Părintele Dumitru Stăniloae - Înălţarea la cer şi şederea la dreapta Tatălui

“***Înălţarea lui Hristos cu trupul la cer şi şederea Lui de-a dreapta Tatălui înseamnă ridicarea Lui ca om la treapta de supremă eficacitate asupra celor ce cred.*** În aceasta stă puterea şi slava supremă la care S-a urcat Hristos prin Înălţarea la cer. ***“Trupul domnesc“, ridicat nu numai la cer, ci*** “***la cerul cerului***“, “***mai presus de toată autoritatea şi stăpânirea şi de tot numele şi demnitatea***“, care e numit de Isaia “***muntele lui Dumnezeu şi casa lui Dumnezeu aşezată pe vârful tuturor munţilor***“, ***sălăşluieşte în acelaşi timp în intimitatea cea mai profundă a celor ce cred şi se face vădit în intimitatea celor ce s-au curăţit de patimi, ca “loc” prin care şi din care izvorăşte toată puterea de sfinţire şi de îndumnezeire a noastră.*** Această paradoxală coincidenţă între tronul dumnezeiesc şi intimitatea noastră se datoreşte faptului că însuşi trupul omenesc al Domnului şade pe tronul dumnezeiesc.

Occidentul creştin s-a depărtat de această înţelegere a Înălţării Domnului cu trupul la suprema putere şi slavă, ca la suprema eficacitate a Lui, prin Sălăşluirea Lui concomitentă în noi. Pentru el Hristos a devenit, prin Înălţare, un Stăpân, un Domn exterior, care iartă în baza puterii de a ierta obţinută prin jertfa Lui, asigurându-ne o fericire în viaţa viitoare. Catolicismul a putut astfel să-I dea lui Hristos în Biserică un locţiitor, iar protestantismul a lăsat pe fiecare ins cu “libertatea” lui în afară de lucrarea lui Hristos în oameni, care e o falsă libertate, odată ce e o libertate neeliberată de trufie şi de patimi. Numai o libertate în Hristos şi după chipul libertăţii lui Hristos, dă eliberare de patimi şi de trufie, însemnând unirea cu Acelaşi Hristos şi având chipul lui Hristos imprimat în toţi cei ce cred în El, se conciliază cu unitatea tuturor în credinţă şi în înţelegere, aflându-se toţi în

ambianţa aceleiaşi iubiri a lui Dumnezeu, care hrăneşte şi iubirea lor faţă de El şi pe cea între ei.

Pentru creştinismul de la început, aşa cum a fost menţinut în Ortodoxie, Înălţarea trupului Domnului la cer e înălţarea noastră însăşi, înălţarea din patimile noastre, în unitate cu El, înălţarea începută pentru noi prin înălţarea Domnului, dar având să se continue până la desăvârşirea ei.

"De aceea ne bucurăm, prăznuind Învierea şi Înălţarea şi aşezarea (în locul suprem) a firii noastre şi începutul învierii şi al înălţării tuturor celor ce cred". Căci "de Învierea şi de Înălţarea Mântuitorului nostru ne împărtăşim şi ne vom împărtăşi toţi". Fără îndoială, intimitatea noastră, sau a Bisericii, în care Se află sălăşluit Hristos după înălţare, nu este ea însăşi "tronul" unde Se află Tatăl cu Fiul. Tatăl cu Fiul sunt totdeauna deasupra intimităţii noastre, pentru ca să poată veni în ea de acolo. Tatăl cu Fiul "vin" prin Duhul Sfânt în intimitatea noastră, sau vin într-o măsură tot mai mare, sau pot să nu vină; nu inima noastră este ultimul loc de unde izvorăşte prezenţa Tatălui şi a Fiului. Tronul dumnezeiesc e suprema treaptă a existenţei, treapta de supremă transcendenţă, sau izvorul şi fundamentul ultim şi nesfârşit unde toate îşi au începutul şi cauza. Dar acolo e şi starea de supremă pnevmatizare a trupului Fiului, care coincide cu comuniunea deplină a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh.

Pe de altă parte "venirea" lui Hristos şi a Tatălui de pe tronul Lor în intimitatea noastră, nu-i o mutare a Lor de la un loc la altul, ci numai pătrunderea Lor, sau a supremului fundament şi izvor al existenţei, în noi, sau punerea noastră în legătură nemijlocită cu acest fundament viu sau izvor fără sfârşit al existenţei, fără ca acest fundament viu şi nesfârşit al existenţei să înceteze de a rămâne deosebit de noi.

Creştinismul răsăritean, punând atâta accent pe prezenţa lui Hristos şi a Tatălui în fiinţa intimă a credincioşilor prin Duhul Sfânt, afirmă o eficienţă nemăsurată a Lor, sau a Sfintei Treimi, în credincioşi încă din viaţa aceasta, dacă aceştia se străduiesc pentru curăţirea lor de păcatele şi de patimile care îi închid în ei înşişi. Prin aceasta credincioşii sunt ţinuţi în unitate şi conduşi pe calea sfinţeniei, după asemănarea sfinţeniei trupului lui Hristos, a cărui stare de pnevmatizare culminantă e o stare de iradiere a Duhului Sfânt, aflat în deplinătatea Lui în acest trup desăvârşit transparent".

Părintele Boris Răduleanu - Predică la Înălţarea Domnului - Înălţaţi împreună cu Iisus, chemaţi la sfinţenie, dar noi … ne bălăcim tot în ticăloşie

"*Istoria este plină de sânge, mai ales în secolul nostru considerat progresist. Noi ne scuipăm, noi ne batem, noi ne răstignim, noi insinuăm judecăţi. Te împuşc pe tine ca pe un nimic, ca pe un vierme. Şi pe un vierme îl ocoleşti. Vai de judecata asta umană… Dar Istoria nu se încheie cu sângele care se varsă şi nici cu muşuroiul de pământ*".

"Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, după 40 de zile de la Înviere, am ajuns la Înălţarea Domnului Iisus Hristos. După cum ***Domnul Iisus Hristos*** înainte de a începe propovăduirea a fost ispitit în pustie 40 de zile, aşa şi după Înviere ***a rămas încă 40 de zile pe pământ şi a povăţuit pe apostolii săi despre scopul venirii Sale în lume, despre Împărăţia lui Dumnezeu.*** Ne vom opri, în primul rând, la felul în care a petrecut Iisus Hristos pe pământ până la Înălţare. Vom vedea apoi împrejurările în care a avut loc Înălţarea, pentru a răspunde în al treilea rând, la întrebarea: ***Cine s-a înălţat la cer în Iisus Hristos?***

1. De la Înviere până la Înălţare, Iisus a rămas pe pământ, dar a rămas în alt mod decât până la Înviere. Timp de 40 de zile El s-a arătat de repetate ori apostolilor, femeilor mironosiţe, cât şi la un mare număr de ucenici. ***Prin mărturisirile lor, noi cunoaştem că El purta Trupul Său, dar Trupul Său transfigurat, Trupul care menţinea încă o anumită legătură cu lumea materială, deşi nu era supus legilor materiale.***

- ***Astfel Iisus intra prin uşile încuiate la apostoli;***
- ***se face nevăzut lui Luca şi Cleopa la Emaus;***

Nu este recunoscut imediat.

- ***Maria Magdalena Îl crede grădinarul locului;***
- ***Luca şi Cleopa merg împreună cu El până la Emaus fără să ştie cine este.***
- ***Chiar apostolii la început au crezut "că văd duh".***

Pentru a convinge pe apostoli că este El, că a înviat în Trupul în care a trăit pe pământ şi în care a fost răstignit, Iisus le spune: ***Priviţi mâinile şi picioarele Mele. Pipăiţi-Mă. Duhul nu are carne şi oase, cum Mă vedeţi că am.***

Tot aşa îi spune lui Toma. De asemenea, a cerut mâncare şi a mâncat în faţa lor ca să arate că nu este duh. Primirea hranei nu a fost o iluzie. El a mâncat în chip real, deşi nu avea nevoie de hrană şi hrana s-a consumat altfel decât în timpul vieţii Sale pământeşti. ***Totuşi posibilitatea de a mânca, posibilitatea de a fi atins, dovedeşte că nu era desprins cu totul de pământ. În răstimpul celor 40 de zile El aparţinea atât lumii de aici, cât şi lumii de dincolo.*** El Însuşi precizează că se află într-o stare provizorie, de tranziţie, şi arată şi limita acesteia spunând Mariei Magdalena: "***Nu te atinge de Mine că încă nu m-am suit la Tatăl Meu***". Această "suire" este limita şi are loc la Înălţare. Atunci s-a produs o nouă şi ultimă spiritualizare a Trupului Lui.

Dar după Înviere Iisus se află nu numai transfigurat în Trupul Lui. El se află şi într-o altă poziţie - de Biruitor. El a biruit pe satana, iadul, moartea. În urma biruinţei dobândită în umanitatea Lui, Dumnezeu Tatăl L-a ridicat deasupra întregii făpturi. "***Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ***", spune El acum apostolilor. În calitatea Sa de Împărat al lumii, El investeşte, abia acum, pe apostoli cu o putere deosebită: "***Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi. Şi a suflat asupra lor şi le-a zis: Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi ierta păcatele vor fi iertate şi cărora le veţi ţinea, vor fi ţinute***" ***(Mt. 28, 18-19; Io.; 21-23).***

Iisus instituie deci Preoţia specială şi Duhovnicia în această perioadă, între Înviere şi Înălţare. ***Dacă prin Preoţie El a dat puterea de a învăţa cuvântul lui Dumnezeu, a săvârşi Sfintele Taine, şi a conduce obştea credincioşilor, prin preotul duhovnic a dat omului puterea deosebită de a judeca şi izgoni răul din lume, în numele Sfintei Treimi.*** "***Tatăl, toată judecata a dat-o Fiului… pentru că Fiu al omului este***" ***(Io. 5, 22-27),*** iar Fiul a dat toată judecata apostolilor şi urmaşilor lor. Ei au primit astfel puterea de a lega pe satana şi lucrările lui şi a dezlega pe oameni de satana, de a-i elibera de sub puterea lui. Astfel, satana este izgonit din om şi din

lume şi se zideşte Biserica, în vederea Împărăţiei lui Dumnezeu. ***Sămânţa Împărăţiei a fost implantată încă de la Întrupare în fiecare om, chiar fără nici un merit al acestuia (Lc. 17, 19-21). Ea este comoara de mare preţ îngropată în ţarina trupului nostru, este plămada ascunsă în cele trei măsuri de făină, este grăuntele de muştar ce aşteaptă să crească prin puterea harului Duhului Sfânt şi prin străduinţa omului.***

Având în vedere marea misiune cu care a investit pe apostoli în perioada celor 40 de zile, Iisus a vorbit în special cu ei despre scopul venirii Sale în lume, despre Împărăţia lui Dumnezeu, despre tainele vieţii, trimiţându-i să propovăduiască şi să boteze toate neamurile pământului, în numele Sfintei Treimi.

2. Prin Înălţare, Iisus se depărtează, iese din lume. Şi El nu dispare, nu se face nevăzut ca înainte în timpul celor 40 de zile. De asemenea, El nu se îndepărtează în întindere, în lungime, ci se îndepărtează în înălţime. Iisus Se înălţa "***la cer***". ***El a voit ca ucenicii să fie martori la Înălţarea Sa, a voit ca plecarea Lui din lume să fie văzută de oameni; de ucenici, pentru a cunoaşte noi şi întreaga lume, prin ei, că El S-a înălţat la cer cu tot cu Trupul Lui transfigurat. Înălţarea ne arată că ieşirea Lui din lumea aceasta nu înseamnă desintrupare. El nu Şi-a părăsit Trupul. Depărtându-se de lume, Iisus a rămas Dumnezeu-Om, Dumnezeu întrupat. Dar Trupul Lui a devenit prin Înălţare atât de spiritual, încât S-a putut aşeza cu Trupul în Slava Sfintei Treimi, la dreapta Tatălui, aşa cum a petrecut până la Întrupare.***

Pe când Se înălţa, Iisus a binecuvântat. Şi pe când binecuvânta, un nor L-a luat pe El. Ne întrebăm: ***pe cine a binecuvântat Iisus, numai pe apostoli?*** Nu. ***El a binecuvântat pe toţi oamenii, ca ei să ajungă să înţeleagă Înălţarea şi ca să poată deveni vrednici de a se înălţa***.

Hristos a murit pentru noi, Iisus a binecuvântat pământul, a binecuvântat munţii, totul a binecuvântat, pentru ca oamenii să le folosească pe toate sub binecuvântarea lui Dumnezeu. ***Nu să le exploateze, nu să se bată pentru ele. Nu. Ca să le folosească pe toate sub binecuvântarea lui Dumnezeu, fiind toate darurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit.***

Şi pe când binecuvânta Iisus, un nor L-a luat pe El. Norul care L-a cuprins este acelaşi nor care s-a arătat şi la Schimbarea la Faţă. El reprezintă slava lui Dumnezeu în care a fost primit şi în care a înălţat natura noastră umană.

3. ***Ce reprezintă Trupul lui Hristos?*** Am mai spus şi trebuie să repet. După cum Adam ne cuprindea în sine pe toţi, ca strămoş unic, şi toţi ne naştem în păcat, moştenind păcatul lui Adam, tot aşa ***Iisus Hristos Dumnezeu-Om fiind, ne-a cuprins şi ne-a mântuit în Sine pe toţi, pentru a ne naşte din nou în măsura în care primim botezul Crucii Lui.***

Prin Întrupare, Iisus a luat natura umană neprihănită, fără de păcat, din Fecioara Maria, dar la Botez şi-a impropriat de bună voie şi natura noastră păcătoasă, ne-a luat pe toţi în Sine, cu toate păcatele noastre, ca să ne cureţe şi să ne mântuiască. De aceea toate evenimentele săvârşite în Persoana Lui sau cu Persoana Lui se răsfrâng asupra noastră, a tuturora.

- ***Intrând triumfal în Ierusalim, a anticipat că toată omenirea va ajunge să triumfe întâmpinându-L Împărat.***
- ***Dar Iisus a trecut apoi prin patimi, tot purtându-ne pe toţi în Sine. De aceea, chinul, batjocura, vrăjmăşia, pe care le-a suportat El, reprezintă calea de chin, de batjocură, de suferinţă, de ură şi vrăjmăşie prin care va trebui să treacă omenirea istorică pentru a ajunge la mântuire şi Înviere.***
- ***Când Iisus S-a rugat în Ghetsimani spunând, "de este cu putinţă" să treacă de la El paharul suferinţei, S-a rugat pentru noi. El ştia că de va fi scuipat, bătut, judecat ticăloşeşte, răstignit, şi noi vom fi. El vedea cu ochiul minţii veacurile ce vor urma, în care tot ce este mai sfânt pe pământ va fi crucificat; vedea trădările,măcelurile, ereziile, fărâmiţarea Bisericilor şi toate celelalte. Ce au făcut oamenii cu El, aceea vor face unii cu alţii.***
- ***În cuiele care au străpuns Trupul Lui trebuie să vedem "cuiele" care străpung omenirea; Istoria este plină de sânge, mai ales în secolul nostru considerat progresist. Noi ne scuipăm, noi ne batem, noi ne răstignim, noi insinuăm judecăţi. Te împuşc pe tine ca pe un nimic, ca pe un vierme. Şi pe un vierme îl ocoleşti. Vai de judecata asta umană. Te gândeşti: ce-i cu lumea asta, a cui este ea? A lui Dumnezeu sau a lui satana? Deci, vedeţi, Iisus s-a rugat ca să nu ajungem aici.***
- ***Totuşi, El nu a putut înlătura suferinţa şi Crucea Sa, ca urmare crucea omenirii. Dar, chiar trecând prin Cruce, Iisus a înviat. Şi noi, deci, vom învia!***

Istoria nu se încheie cu sângele care se varsă şi nici cu muşuroiul de pământ. Vom învia spre o viaţă nouă şi spirituală şi fizică. Într-acolo mergem prin Învierea Lui.

Dar trebuie să ne întrebăm: ***la Înălţare ce s-a înălţat, cine s-a înălţat?*** Dacă citim capitolul 17 de la Ioan, şi citiţi-l vă rog, ***este ultima rugăciune a lui Iisus Hristos pentru Sine, pentru omenire, pentru Biserică.*** ***În toată Biblia nu există o descoperire care să ne apropie atât de mult de viaţa Sfintei Treimi şi de lucrarea Ei în lume, ca această rugăciune.*** Numai în genunchi să o citeşti, ca să poţi pătrunde conţinutul ei. Iisus spune: ***Părinte, Eu vin la Tine, primeşte-Mă la Tine şi… dă-Mi slava pe care am avut-o înainte de a fi lumea.***

Iisus cere Slava avută înainte de întemeierea lumii. Dar Iisus nu s-a despărţit nicicând de Dumnezeu, de Dumnezeire, El Însuşi fiind Dumnezeu. El poartă însă, de astă dată, natura umană, poartă în Sine întreaga omenire pe care a salvat-o, a curăţit-o, a indumnezeit-o. El se roagă pentru a fi primită şi aşezată de-a dreapta Tatălui natura noastră umană, pe care El a impropriat-o. El se înalţă ca Dumnezeu-Om, care ne cuprinde pe toţi. Poate nici noi nu ştim şi nu preţuim această cinstire deosebită pe care ne-o dăruieşte Dumnezeu. Noi suntem atât de păcătoşi şi nevrednici încât, asemenea vameşului din Evanghelie, n-am merita nici să ne ridicăm ochii la cer. Şi totuşi Iisus Hristos ne-a ridicat de-a dreapta Sfintei Treimi.

În ziua de astăzi sărbătorim deci şi înălţarea noastră după cum în general sărbătorile mobile, mişcătoare, care încep cu Postul mare, reprezintă şi sărbătorile vieţii noastre. Dar trebuie să ne punem neîncetat întrebarea: ***Ne silim noi ca să merităm ceea ce a anticipat Iisus Hristos? Mă lupt eu cu mine însumi, stărui eu să fiu mai bun, am omorât eu mândria din mine, mi-am omorât lăcomia, vrăjmăşia, minciuna, ca să fie al Lui? Şi omenirea în general, a înţeles ea oare că Dumnezeu a petrecut pe pământ, s-a făcut Om ca să ne ridice la Sine?*** Omenirea ce face? Se bălăceşte în aceeaşi ticăloşie, în acelaşi sânge, răutate, ură. Este întrebarea care trebuie să persiste pentru toţi şi pentru fiecare.

În ziua de astăzi, a Înălţării Domnului, a înălţării noastre în Hristos, sărbătorim şi pe eroii neamului. Este ziua cea mai indicată pentru pomenirea lor, a celor care s-au adus jertfă pentru noi. Pomenindu-i, ne arătăm recunoştinţa noastră faţă de ei, realizăm legătura noastră cu cei ce au murit în tranşee, în închisori, înecaţi, schilodiţi, ştiuţi sau neştiuţi, cum numai Dumnezeu ştie.

Noi ne rugăm neîncetat: "***Sfârşit creştinesc dăruieşte-ne nouă***", dar să ştiţi că pe câmpul de luptă nu este sfârşit creştinesc, doar dacă prin rugăciune eşti în legătură permanentă cu Dumnezeu.

Îmi amintesc că, odată, când eram pe front, înaintea unui atac, sub pământ, în catacombe, au venit soldaţii şi ofiţerii să se roage lui Dumnezeu. Dumnezeu era prezent printre noi. În toţi domina o singură dorinţă şi cerere: Doamne, scapă-mă, pentru copiii mei, pentru casa mea, pentru viaţa mea. Ce caldă a fost acolo rugăciunea, cât de aproape L-am simţit acolo pe Dumnezeu. Toţi acei oameni tineri, voinici, stând în genunchi şi toţi rugându-ne şi încredinţându-ne Celui Prea Înalt. A doua zi după atac, puţini s-au întors, unii mulţumind, alţii plângând. S-a împlinit cu fiecare voia lui Dumnezeu? Acolo s-a îmbinat eroismul fizic cu cel spiritual.

(…)

La Sfânta Liturghie spunem înainte de a ne împărtăşi: “**Sfintele** [se dau] ***Sfinţilor***“.
Toţi suntem chemaţi la sfinţire, la eroismul spiritual de a trăi învăţătura lui Hristos, pentru ca Împărăţia lui Dumnezeu să se zidească pe pământ.
Iisus spune: De voieşti să vii după Mine, împlineşte trei condiţii:

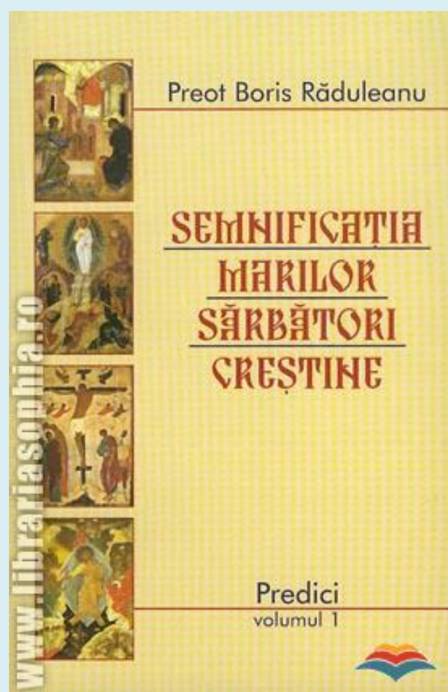
- ✓ ***să te lepezi de tine însuţi, de egoismul, de egolatria ta,***
- ✓ ***să-ţi iei crucea, greutatea de a lupta cu tine insuţi şi***
- ✓ ***să mă urmezi pe Mine, Hristos.***

Iată eroismul spiritual. Eu am cunoscut pe aceia care au fost pe front. Pot spune că ei erau şi eroi ai credinţei creştine, eroi ai lui Dumnezeu care au luptat cu ei înşişi pentru a fi ai lui Dumnezeu, pentru binele omenirii.

Să dea Bunul Dumnezeu ca să înţelegem sărbătoarea Înălţării şi să ne rugăm ca să ne dea putere să ne inălţăm duhovniceşte în Hristos. Harul şi iubirea lui Dumnezeu să vină peste noi toţi.

Amin”.

(Din: Preot Boris Răduleanu, Semnificaţia marilor sărbători creştine. Predici, vol.1, Ed. Bonifaciu, Bucureşti, 2000)

(Din: Preot Boris Răduleanu, Semnificaţia marilor sărbători creştine. Predici, vol.1, Ed. Bonifaciu, Bucureşti, 2000)

Ierodiacon Visarion - Predică la Înălţarea Domnului

…Deci, Domnul, după ce a vorbit cu dânşii, s-a înălţat la cer şi a şezut la dreapta lui Dumnezeu…!

Fraţi creştini, Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după 40 de zile de la Înviere s-a suit la ceruri şi a şezut de-a dreapta Tatălui. Cu puterea dumnezeiască cu care a înviat şi a părăsit mormântul, tot cu aceeaşi putere s-a înălţat de pe pământ la cer; s-a înălţat cu acelaşi trup cu care s-a răstignit şi a înviat. Mântuitorul împlinise opera divină pentru care venise în lume, ne-a adus învăţătura mântuitoare, s-a dat ca pildă de împlinire prin întreaga Sa viaţă şi mai ales prin jertfirea de pe Crucea Golgotei.

După ce a înviat se arătă ucenicilor Lui de mai multe ori vorbindu-le de Împărăţia lui Dumnezeu. ***Dar iată că după 40 de zile sosise timpul să se întoarcă iarăşi la Tatăl Său şi să primească cununa luptelor Sale precum şi cinstea biruinţei Sale.*** Aceasta este taina pe care a explicat-o ucenicilor Săi în ajunul morţii Sale când le-a zis: “***Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume, iar acum las lumea şi mă întorc la Tatăl***”.

Această slăvită taină o serbează astăzi cu bucurie sfântă pretutindeni Biserica Creştină Ortodoxă. Să ascultăm deci cu atenţie şi să scoatem învăţăturile şi foloasele necesare mântuirii sufletelor noastre.

În timpul celor 40 de zile, după ce înviase din mormânt, Iisus a mângâiat neîncetat pe ucenicii Săi prin arătările Sale publice şi particulare. Se arătă de mai multe ori pentru ca să-i convingă de Învierea şi dumnezeirea Sa. În a 40-a zi de la Înviere, *se arătă din nou şi îi mustră pentru ultima oară pentru că au fost aşa de zăbavnici şi s-au îndoit de Învierea Sa chiar şi după mărturia celor ce L-au văzut înviat. Le spuse apoi că toate cele scrise despre El în lege, în psalmi şi în prooroci s*-au

îndeplinit întocmai şi că aşa trebuie să se întâmple, amintindu-le încă o dată că le va trimite putere de sus prin Duhul Sfânt Mângâietorul.

După aceea ieşi cu ei împreună şi cu ceilalţi adunaţi care erau de faţă şi străbătură împreună străzile Ierusalimului, conducându-i în Betania, la casa lui Lazăr, a Martei şi a Mariei acolo unde Prea Sfânta Fecioară Maria cu multe persoane credincioase aştepta venirea Fiului Său. Iată că s-au găsit cu toţii şi o mare bucurie a cuprins inimile tuturor. Mântuitorul Iisus Hristos le-a mulţumit apoi la toţi care au fost alături de El în timpul vieţii Sale şi mai ales în timpul Patimilor şi îngropării Sale.

După ce i-a mângâiat dumnezeieşte, spunându-le că s-a apropiat clipa înălţării Sale la Tatăl şi despărţirea de ei trupeşte, îi invită imediat să-l urmeze. Porniră împreună la drum spre muntele Măslinilor. Acolo unde cu 40 de zile în urmă asudase de sânge, se rugase cu cele mai fierbinţi lacrimi şi căzuse în agonie de moarte; acolo în grădina Ghetsimani unde a venit Iuda trădătorul cu ostaşii şi L-a sărutat; acolo unde I-au legat mâinile cu lanţuri şi ucenicii toţi se risipiră acolo Iisus a găsit cu cale să-I adune iarăşi pe ucenicii Săi, care acum erau înconjuraţi şi de mulţime de popor de peste 500 de suflete.

În faţa acestei impunătoare adunări, Iisus întinse mâinile Sale şi privindu-I pentru cea din urmă oară îi binecuvântă. Cu trupul acela care suferise atâtea răni şi chinuri, Mântuitorul a început să se înalţe spre cer şi pe când se înălţa a apărut un nor luminos care îl înconjură, începând deodată să răsune bolta cerească de cântările triumfale ale puterilor cereşti care-L întâmpinau pe Împăratul Slavei. În jurul dumnezeiescului Biruitor al morţii, au venit şi sufletele patriarhilor, ale profeţilor şi ale tuturor drepţilor din legea veche, întâmpinându-L.

Au fost de faţă acum Adam, care şi-a ispăşit neascultarea printr-o îndelungată pocăinţă;Abel, victima nevinovată ucis de un frate pătimaş şi barbar; apoi Noe, al doilea părinte al neamului omenesc; Avraam, bătrânul patriarh cu o credinţă aşa de mare; Isac, nevinovata figură a lui Iisus Hristos; Iacov, părintele celor 12 seminţii ale lui Israel; Iosif cel vândut de fraţii săi, aşa cum şi Iisus avea să fie vândut; Moise, marele prooroc; David, strămoşul după trup al lui Iisus; Melhisedec, regele păcii şi simbolul preoţiei legii noi; Iov, omul suferinţelor răbdate fără cârtire şi toţi drepţii au însoţit pe Împăratul Slavei în triumf spre cerul care acum s-a deschis ca să intre al doilea Adam.

Cerul era cuprins de cântări şi strigăte de bucurie şi în această atmosferă nemaiîntâlnită, Iisus se înălţa mereu spre ceruri. Ucenicii şi tot poporul

îngenuncheaţi şi cu ochii înlăcrimaţi priveau spre Mântuitorul care se ducea la Tatăl şi toată această privelişte minunată.

*Pe urmă se uitau ei încremeniţi de cele ce vedeau, deodată norul a învăluit pe Iisus, iar cântările au început să se audă din ce în ce mai puţin. Dar ucenicii continuau să privească, acolo unde se dusese toată bucuria lor, toată dragostea şi nădejdea lor. În timp ce priveau iar lacrimile se scurgeau pe feţele lor, deodată au văzut deasupra lor în văzduh doi îngeri îmbrăcaţi în haine albe şi le-au zis: "**Bărbaţi galileeni, ce staţi căutând spre cer? Acest Iisus care s-a înălţat de la voi la cer, aşa va veni precum L-aţi văzut pe El mergând**."*

Va veni prin urmare pe norii cerului cu toţi sfinţii îngeri, ca Judecător, la sfârşitul lumii ca să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Va veni cu acelaşi trup cu care a suferit, cu rănile deschise, căci de aceea spune Sfânta Scriptură că vor vedea pe Cel ce L-au străpuns. **Iisus se înalţă la cer acum ca om şi nu ca Dumnezeu, pentru că dumnezeirea Sa niciodată n-a părăsit cerul şi este pretutindeni.**

Sfinţii Părinţi** explică că **Domnul Hristos a stat câte o zi în fiecare cer, ca să ia cunoştinţă toate cetele îngerilor şi să fie primit cu cinste şi închinăciuni de toţi, aşa cum se cade Împăratului Slavei.** **De aceea abia după zece zile a ajuns Iisus cu trupul la Tatăl şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Astfel a fost plecarea Domnului nostru Iisus Hristos de pe pământul acesta pe care l-a zidit cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi pe care l-a udat cu Sângele său cel scump. EL s-a supus suferinţelor şi a pătimit toate ca un rob; dar din rob a devenit Împărat şi Dumnezeu.

Mântuitorul şade acum de-a dreapta Tatălui Său pe scaun înfricoşat, înconjurat de cetele îngerilor care se cutremură, iar în mână ţinând sceptrul puterii căci este Împărat şi Domn al cerului şi al pământului, aşa după cum a spus: "***Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ***".

Domnul Hristos s-a înălţat la cer ca să trimită ucenicilor Săi pe Duhul Sfânt. ***De aceea la zece zile după înălţare trimite peste ucenicii Săi făgăduinţa Tatălui ceresc, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Adevărului şi Vistierul Bunătăţilor.***

Dar Domnul Hristos s-a înălţat la cer ca să ne pregătească şi nouă loc. ***Ce trebuie însă să facem noi ca să merităm acest loc? Înainte de toate nu trebuie să uităm niciodată prin ce a trecut Învăţătorul nostru până să intre în slava cerească.*** El a meritat această slavă prin viaţa Sa atât de curată, generoasă şi răbdătoare, liniştită, devotată, plină de umiliri şi suferinţe. Dacă vrem să ocupăm locul pe care ni l-a pregătit Mântuitorul, trebuie să-L imităm în purtarea Sa şi să luăm parte la

amărăciunea paharului Său. Dacă vrem să ne suim cu El întru slavă, trebuie mai întâi să -L însoţim pe Golgota, să ne pironim cu El pe Cruce să suferim nedreptăţile, calomniile şi hulele vrăjmaşilor noştri fără cârtire. Să suferim bolile, lipsurile şi orice prigonire ar veni peste noi din partea lumii şi a diavolului. Să suferim până la sânge împotriva păcatului şi a uneltirilor satanei. Să suferim Crucea, piroanele şi coroana de spini pe care le întâmpinăm la tot pasul în lumea aceasta plină de răutate, făţărnicie, mândrie şi minciună.

- *Mândria nu ne înalţă cu Iisus Hristos, care a fost cel mai umilit dintre toţi oamenii.*
- *Lăcomia de avere şi toate ale lumii acesteia nu ne înalţă cu Iisus, care a fost cel mai sărac.*
- *Desfrânarea nu ne înalţă cu Fiul Fecioarei care a fost cel mai curat.*
- *Nici o patimă, nici o boală sufletească nu ne pot înălţa cu Iisus, trebuie neapărat să ne lepădăm de toate defectele noastre, că aşa zice El: "**Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia Crucea şi să urmeze Mie!**"*

Viaţa noastră pe pământ este o viaţă de luptă. Noi nu trebuie să încetăm de a lupta cu satana. Noi trebuie să renunţăm la desfătările lumeşti şi la tot păcatul, răstignindu-ne trupul nostru, adică pironind patimile şi poftele păcătoase. ***Locul pe care ni l-a pregătit Domnul Iisus este o împărăţie cerească, sfinţită, curată şi mai presus de toate veşnică de aceea trebuie s-o cucerim.***

Această împărăţie este o coroană pe care trebuie s-o merităm, căci ea nu va veni singură să se aşeze pe capul sufletelor reci, trândave şi nepăsătoare.Coroana aceasta trebuie câştigată, prin urmare, prin osteneală şi statornicie; să muncim deci şi să ne rugăm, să ne spălăm prin pocăinţă cu lacrimile aduse din evlavie către Dumnezeu şi să avem dragoste către toţi fraţii noştri. Suferinţe sunt destule, fiecare-şi are Crucea sa, dar fericiţi sunt cei ce suferă pentru dreptate.

- *Bucuraţi-vă şi vă veseliţi toţi că uşa împărăţiei cereşti ne este deschisă prin Salvatorul nostru care S-a înălţat la ceruri.*
- *Bucuraţi-vă voi, bolnavilor, care vă aflaţi pe patul durerilor, şi gândiţi-vă la suferinţele lui Iisus, îndurând cu răbdare, că cerul vă este deschis.*
- *Bucuraţi-vă oropsiţilor, năpăstuiţilor şi înduraţi cu răbdare, că fericire mare vă aşteaptă în ceruri, acolo unde Iisus vă va despăgubi de toate suferinţele voastre.*

Noi toţi să înălţăm inimile noastre către Ierusalimul cel ceresc unde Iisus Hristos s-a înălţat astăzi şi acolo să ne punem toate nădejdile noastre,

dezlipindu-ne inimile de desfătările lumeşti, căci acestea sunt numai noroi şi fum. **Să ne bucurăm în această zi a Înălţării, din toată inima noastră, că şi nouă ne este deschis cerul şi Raiul prin Harul Domnului nostru Iisus Hristos.**

Odată cu Înălţarea Domnului, noi creştinii mai sărbătorim şi Ziua Eroilor. Este o faptă înţeleaptă ca să ne aducem aminte de toţi cei ce s-au jertfit pentru dreapta credinţă, pentru ţară şi neamul românesc. ***Noi pomenim eroii în această zi a Înălţării Domnului, pentru că avem credinţă sfântă şi credem în nemurirea sufletului, aşa cum au crezut toţi adevăraţii creştini, moşii şi strămoşii noştri, şi chiar dacii şi romanii înainte de a se încreştina.***

Noi nu cinstim astăzi doar ţărâna eroilor, ci opera lor care este ţara şi sufletul lor nemuritor, care este la Dumnezeu. Credem că sărbătoarea aceasta ce se face în toată ţara are răsunet şi în cer, acolo unde eroii se bucură de recunoştinţa noastră pe care le-o oferim, pentru că prin jertfa lor avem bisericile în picioare, ni s-au păstrat atâtea bunuri şi mai ales credinţa. ***Prin jertfa eroilor şi a martirilor neamului nostru ne-am păstrat numele de creştini şi de români, căci un român adevărat trebuie să fie mai întâi un creştin adevărat.***

Luminaţi de această credinţă vie, să mergem la mormintele eroilor şi martirilor noştri, să ne împărtăşim cu duhul lor, şi cu adâncă recunoştinţă să trimitem cerului cântările şi rugăciunile noastre.

- *Mucenicii şi eroii creştinătăţii au murit încredinţaţi că apărând credinţa, apără adevărul şi dreptatea.*
- *Eroii neamului au murit încredinţaţi că cine luptă pentru dreptate şi libertate luptă pentru Dumnezeu.*

Cine luptă şi îşi apără familia, credinţa, cultura, limba, legea, neamul, patria luptă pentru adevăr şi dreptate. Astăzi toţi eroii cunoscuţi şi necunoscuţi ai neamului nostru românesc din totdeauna vin şi ne întreabă dacă suntem vrednici de jertfele lor, chemându-ne să le urmăm credinţa. **Biserica mamă Creştină Ortodoxă se roagă pentru odihna eroilor, le binecuvântează amintirea şi, cântându-le veşnică pomenire, înalţă rugăciuni către Dumnezeu, ca sufletul lor nemuritor să se odihnească în veşnică fericire.**

Nemurirea sufletului este cea mai veche credinţă a neamului nostru românesc. Dacii şi romanii “ strămoşii noştri “ au ţinut în mare cinste şi sfinţenie credinţa în nemurirea sufletului. Avem deci o frumoasă moştenire părintească de la care nu ne putem abate cu nici un chip, nici vii, nici morţi. Sfânta sărbătoare de astăzi se mai

poate numi şi sărbătoarea sufletelor nemuritoare. Toţi sfinţii lui Dumnezeu, proorocii, martirii, apostolii au vorbit despre existenţa şi valoarea sufletului punându-ne în grijă mântuirea lui.

Se găsesc totuşi destui îndoielnici, care afirmă că au tăiat în bucăţi tot corpul omenesc şi n-au dat de suflet. Au găsit oase, sânge, nervi, inimă, creier, dar nici urmă de suflet. Fără să facă deosebire între omul viu şi mort, ei au căutat sufletul în cadavre, ca şi când acesta s-ar afla în hoituri. Nu este aceasta o nebunie?! Deşi este aşa de slabă, ştiinţa încearcă să lămurească taina sufletului. Un învăţat creştin spunea că tot ceea ce ştim de când e lumea şi până astăzi e nimica toată faţă de ceea ce este sufletul în sine şi ce taine mari cuprinde el.

Ştiinţa creştină ne învaţă că sufletul există şi că e o încercare zadarnică să caute cineva sufletul în materie şi materia în suflet. Între suflet şi materie este tot atâta deosebire ca şi între omul viu şi omul mort, ca şi între viaţă şi moarte. ***Atunci, ce e sufletul, ce e viaţa?*** Întrebarea aceasta pentru unii nu are nici o însemnătate, dar pentru creştini e de cea mai mare importanţă.

Înţelepciunea biblică ne spune că sufletul sau viaţa din noi:

- ✓ ***este o taină ascunsă de Hristos în Dumnezeu,***
- ✓ ***e o floare care creşte în grădina Raiului,***
- ✓ ***o scânteie din lumina lui Dumnezeu,***
- ✓ ***o fiinţă nevăzută ca geamul,***
- ✓ ***o putere nematerială ca vântul care suflă unde vrea şi nu ştie de unde vine şi unde merge.***

O avere este sufletul, care preţuieşte mai mult decât valoarea lumii întregi.

Toată bogăţia lumii nu cântăreşte cât un suflet omenesc. De aceea şi Mântuitorul ne face atenţi de valoarea lui, zicându-ne: "***Ce va folosi omului de va dobândi lumea toată şi-şi va pierde sufletul?***" *sau* ***"Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?"***

Lumea întreagă pentru noi nu mai are nici o valoare dacă sufletul se pierde prin păcate. Sufletul este un diamant mai scump decât toată lumea, un diamant cu multe şi minunate sclipiri. ***Sufletul este o putere, o taină.*** Toţi ar dori să privească acest diamant, această floare, să vadă această pasăre măiastră. Sufletul nu se poate vedea, nici pipăi, el există în corp şi în afară de corp, întocmai ca un cântec

imprimat pe disc şi în mintea noastră. Cine vede cântecul imprimat pe disc? Există, dar nevăzut şi nemuritor.

Sufletul este ascuns ca şi o piatră de diamant sub învelişul unei frunze. Trebuie mai întâi să se rupă frunza ca să poată fi văzute sclipirile diamantului. Învelişul sufletului este trupul. Mai întâi trebuie să moară trupul, să se desfacă învelişul, ca să se elibereze sufletul. Oricum, viaţa noastră este ascunsă prin el în Dumnezeu.

Unii gânditori spun că noi trăim prin simţuri; vedem, auzim, vorbim, gustăm, pipăim, mirosim şi ne mişcăm prin simţuri. Toate acestea însă există numai câtă vreme este sufletul în trup. Ochii văd, pentru că vede sufletul, limba vorbeşte pentru că vorbeşte sufletul.

Aşadar sufletul nu e chimie, nu e materie, ci este scânteie divină. Partea cea mai aleasă şi mai frumoasă din noi e sufletul. ***Sufletul are de la Dumnezeu ştiinţa, creierul şi forţa îmbierii trupurilor. Prin puterea Duhului Sfânt, sufletul îşi reconstruieşte trupul.***

În Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos, învăţătura despre originea, valoarea, nobleţea şi forţa sufletului, precum şi grija despre mântuirea lui este întâlnită la tot pasul.Într-un loc se spune că sufletul e mai important decât trupul, e mai mult decât haina sau hrana şi e mai de preţ decât toată lumea. Despre însemnătatea lui ne vorbeşte pilda cu oaia cea rătăcită, cu drahma cea pierdută, pilda fiului risipitor, a bogatului nemilostiv, precum şi altele. Pocăinţa păcătoşilor e prilej de sărbătoare în cer, după cum prin pierderea unui suflet tot cerul se întristează. ***De ce e aşa răsunet mare şi pentru ce a trebuit să-şi verse sângele chiar Fiul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră? Pentru că sufletul nu este un lucru ieftin sau un obiect de glumă, ci este un dar ceresc, un bun dumnezeiesc, care atârnă în cumpănă mai mult decât valoarea lumii materiale.***

Viaţa sufletului în această lume este “o misiune”, nu este nici prilej de petrecere, nici de plăcere, nici de îmbogăţire, nici de lenevire, mâncare sau băutură, ci este misiune ce depăşeşte marginile timpului. Alergătorii cu ştafeta au menirea să ducă obiectul primit până la un punct anumit, cu tot efortul depus. De aici, alt alergător preia ştafeta şi astfel aceasta ajunge la destinaţie. Misiunea a depăşit pe om, omul a stat în slujba ei şi prin contribuţia lui ea s-a împlinit.

Aşa e viaţa sufletului, misiunea ce depăşeşte curgerea timpului pământesc. Nu ne putem sustrage de a ne-o împlini fără să facem în viaţă şi câte un act de răzvrătire,

ca şi fiul risipitor, care n-a primit misiunea vieţii adevărate şi astfel a ajuns nefericit, singur, în zdrenţe, nemâncat şi însetat. De aceea Mântuitorul îl numeşte nebun, adică anormal pe bogatul ce petrece, pe omul care îngrijeşte numai de trup şi uită datoriile ce le are faţă de suflet, de mântuirea lui şi fericirea veşnică.

Cei mai mulţi se alarmează, strigă, aleargă, caută când pierd câte ceva, dar la pierderea sufletului asistă nepăsători, glumesc şi râd. Vai lor, ce nepăsare, ce nesimţire! **Biserica, prin toate slujbele, harurile şi învăţăturile sfinte, are în vedere acest mare scop, mântuirea sufletului şi moştenirea Împărăţiei lui Dumnezeu.** Nu e un lucru neînsemnat să câştigi sau să pierzi sufletul şi Împărăţia lui Dumnezeu. Trăirea după poftele păcătoase ale trupului este trăire anormală, este pierdere. ***Trăirea după dorinţele curate ale sufletului este câştig, iar viaţa devine fericită şi pe pământ şi în cer.***

O atenţie specială ne atrage Mântuitorul, când spune că cine vrea să-şi mântuiască sufletul îl va pierde şi cine-l va pierde pentru El şi Evanghelie îl va mântui. Adică, cine se închide în egoism pentru a-şi ferici viaţa personală îşi pierde sufletul; iar cine îşi jertfeşte sufletul pentru Hristos şi Evanghelie ca un misionar, acela îşi asigură mântuirea.

Sfânta Biserică, prin lucrarea ei de mamă, dă mereu strigăte de alarmă şi ne cheamă la pocăinţă, combate egoismul şi susţine totdeauna interesul faţă de lucrul cel mai de preţ şi nemuritor care este sufletul.

Sfântul Apostol Petru ne cheamă să trăim pe pământ ca nişte străini şi călători, căci aşa suntem. Să nu uităm că soarta sufletului pe pământ este soarta porumbelului sau a corbului care au fost sloboziţi din corabia lui Noe. Corbul negru nu s-a mai întors în corabie, ci a rămas rătăcitor prin lumea hoiturilor din care s-a hrănit. Porumbelul însă s-a întors curat şi nevinovat, cu ramura de măslin în cioc, în corabia stăpânului său.

Soarta corbului sau a porumbelului o creăm noi sufletului nostru liber şi nemuritor, după cum îngrijim de mântuirea lui, după cum acceptăm sau refuzăm misiunea, şoaptele chemării sau ale destinaţiei sufletului. Să avem milă de sufletul nostru, să îngrijim de haina împărătească a sufletului nostru, ca să nu ne apuce moarte cu ea pătată sau ruptă, şi astfel să nu putem intra la nunta Fiului de Împărat în Biserica Lui cea cerească. Întoarce-te, suflete la odihna ta, în cetatea păcii, în Raiul fericirii veşnice, după care alergăm, luptăm şi suspinăm!

Rugăciune

Iisuse, Împăratul şi Dumnezeu nostru, fă ca slăvita Ta Înălţare să producă în fiecare din noi roade de sfinţenie, o credinţă mai mare, o iubire mai aprinsă, o îngrijire mai deosebită pentru sufletul nostru.

Fă să cunoaştem şi să înţelegem cât de mare este valoarea sufletului nostru şi să nu-l vindem pe orice lucru de nimic.

Aprinde în noi o dorinţă mai mare pentru cer şi un dispreţ pentru lucrurile acestea pământeşti.

Ajută-ne Dumnezeule cu Harul Tău, ca să Te putem slăvi şi mărturisi prin viaţă şi fapte bune până la sfârşitul misiunii noastre.

Amin.

Părintele Ion Cârciuleanu – Înălţarea Domnului

Cu fiecare an, praznicul Înălţării Domnului actualizează adevărul de credinţă istorisit de Sfânta Evanghelie, că după mărita Sa Înviere din morţi, Domnul nostru Iisus Hristos a petrecut pe pământ încă vreme de patruzeci de zile.

În tot acest timp El S-a arătat de mai multe ori Apostolilor Săi, a mâncat, a vorbit cu dânşii despre lucrurile veşnice ale împărăţiei lui Dumnezeu. Pe Toma l-a întărit în credinţă, pe Petru l-a pus în apostolat şi apoi l-a trimis la propovăduire în toată lumea (Matei 28, 19) şi să predice Evanghelia la toată făptura.

Tot în acest timp, Iisus le-a dat putere de a lega şi dezlega păcatele oamenilor. “***Datu-Mi-s-a toată puterea în cer, şi pe pământ***” (Matei 28, 18). “***Oricâte veţi lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi câte veţi dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în cer***” (Matei 18, 18).

Cu alte cuvinte, în acest timp după înviere şi până la înălţare, Mântuitorul a aşezat acele semne şi taine văzute prin care sunt împărtăşite credincioşilor darul lui Dumnezeu şi posibilitatea de a fi cu Hristos. După ce le-a dat această putere, le-a spus şi i-a încredinţat, “***că va fi cu ei şi cu lumea până la sfârşitul ei***”, adică va continua într-un chip nou să lucreze şi să ajute pe oameni să se mântuiască. Apoi le-a poruncit Apostolilor “***Să rămână în Ierusalim până se vor îmbrăca cu putere de sus***”.

La împlinirea acestor zile, Mântuitorul apare pentru ultima oară în mijlocul apostolilor în Ierusalim şi după ce a mâncat cu ei, pentru a-i convinge despre

adevărul Învierii Lui, îi ia cu Sine, ducându-i pe Muntele Măslinilor, aproape de Betania. Muntele acesta se înălţa în partea răsăriteană a Ierusalimului până la 800 m deasupra nivelului mării. Odinioară, acest munte era plantat cu măslini de la care îşi trase şi numele. Ajunşi pe vârful acestui munte şi "***ridicându-şi mâinile, i-a binecuvântat şi când îi binecuvânta, S-a depărtat de la ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în biserică, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu***" (Luca 24, 50-53).

În Faptele Apostolilor se spune că "***un nor L-a luat de la ochii lor şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei îmbrăcaţi în veşminte albe şi le-a zis: "Bărbaţi Galileeni, de ce staţi, privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, aşa va veni, precum L-aţi văzut mergând la cer***" (Faptele Apostolilor 15, 9-12).

În planul mântuirii era hotărât ca Domnul Iisus "***Să se întoarcă în slava pe care a avut-o de la început la Tatăl, întru mărirea dumnezeiască spre a fi Mântuitorul tuturor oamenilor***". Timpul şi spaţiul nu puteau limita fiinţa Sa dumnezeiască, pentru că El era acelaşi "***ieri şi azi şi în veac***", cum spune Sfântul apostol Pavel.

Poate că apostolii nu înţelegeau, precum şi nouă ne este greu să exprimăm în cuvinte că Înălţarea Mântuitorului la cer nu este o mutare spaţială, precum nu este nici o despărţire, cum obişnuim să zicem, era doar ieşirea din realitatea văzută a simţurilor şi trecerea în realitatea nevăzută a strălucirii Sale dumnezeieşti.

Cu minunea Înălţării Domnului nostru Iisus Hristos la cer se încheie lucrarea Sa pământească pentru mântuirea neamului omenesc. La acest praznic sărbătorim minunea prin care Iisus Şi-a arătat în chip deplin dumnezeirea Sa, puterea şi mărirea Sa divină, întoarcerea întru slava pe care a avut-o dintru început la Tatăl.

Înălţarea şi şederea de-a dreapta Tatălui este praznicul bucuriei celei mari. "***Lumea toată, cea văzută şi cea nevăzută*** - cântă Sfânta Biserică - ***prăznuieşte întru bucurie: îngerii slăvesc şi oamenii laudă neîncetat Înălţarea Celui ce S-a unit cu noi prin trup, pentru bunătatea cea fără de margini a Lui***" (Canon Utrenie).

Domnul S-a înălţat întru slavă pentru ca să fie mângâietor şi mijlocitor al nostru către Tatăl ceresc: ***"Şi dacă a păcătuit cineva, avem mijlocitor către Tatăl pe Iisus Hristos cel drept" (I Ioan 2, 1).***

Domnul Iisus S-a înălţat la cer ca să trimită ucenicilor Săi şi nouă pe Duhul Sfânt cel făgăduit (Ioan 16, 7), acest dar cum cântă Biserica: "***Înălţatu-Te-ai întru slavă Împărate al îngerilor şi pe Mângâietorul de la Tatăl L-ai trimis nouă***".

Duhul Sfânt împlineşte în noi lucrarea Domnului Hristos şi ne face părtaşi roadelor mântuirii. E un mare dar pe care l-am dobândit noi prin Înălţarea la cer a Domnului Hristos.

Domnul Iisus S-a înălţat la ceruri ca un Dumnezeu şi stă în cinste şi mărire de-a dreapta Tatălui. El Însuşi a mărturisit despre Sine: ***"Eu şi Tatăl una suntem" (Ioan 10, 30).*** Iar Sfinţilor apostoli le-a spus: ***"Să ştiţi că Tatăl este în Mine şi Eu sunt Tatăl" (Ioan 10, 38)***. "***Mă duc să vă gătesc vouă loc***", a spus Apostolilor.

După Învierea şi Înălţarea Domnului, noi, credincioşii nu mai stăm sub apăsarea păcatului, ci sub revărsarea harului dumnezeiesc, care face să rodească în sufletele noastre iubirea, bunătatea, respectul unuia faţă de altul, buna înţelegere, ajutorarea aproapelui, conlucrarea spre plinirea binelui în lume şi tot ce este plăcut lui Dumnezeu. Acum înţelegem mai bine adevărul cuvintelor Scripturii: "**Cu noi este Dumnezeu**", căci El este Mielul care "junghiat" stă la temelia mântuirii; întreţine dinamismul lumii pentru desăvârşire şi o aduce către progresul duhovnicesc în veşnicie.

Prin El, din nevrednici, vinovaţi, pierduţi, am devenit nevinovaţi, regăsiţi şi preţuiţi, înzestraţi cu puteri negrăite ca să ne înălţăm de pe pământ la cer. El ne-a împăcat cu Dumnezeu luând asupra Sa pedeapsa ce ni se cuvenea nouă şi ne-a ***"răscumpărat din blestemul legii, făcându-se pentru noi blestem" (Galateni 3, 13).***

Bucuria sfântă revărsată din cer la Buna Vestire, la Naşterea Domnului şi la Învierea Lui, vestită lumii şi nouă prin Sfinţii îngeri, capătă acum, ca bucurie a Înălţării Domnului, putere şi mai mare, fiind coroana cerească a tuturor darurilor care de sus coboară, de la "***Părintele Luminilor***".

Înălţarea Domnului este prilej de adâncă meditaţie creştină care ne descoperă adevărul că prin har şi voinţă omul se poate ridica integral – trup şi suflet, la cea mai înaltă mărire, la îndumnezeirea Sa.

În persoana divino-umană a Fiului lui Dumnezeu, devenit Fiul Omului, firea omenească s-a ridicat la demnitatea sa de coroană a creaţiunii, la aşezarea sa – şi cu trupul – pe tronul dumnezeiesc, ca Domnul şi Stăpânul universului, aşa cum l-a

rânduit Dumnezeu din faptul creaţiunii. Pe de altă parte arată originea divină a trupului care este creat de El, cu mâna Sa (Facere 1, 27) la fel ca şi sufletul.

Sunt unele secte religioase contemporane care văd în trup un duşman al vieţii omului. Această concepţie este imorală, anticreştină, antisocială, antiumană, contrară oricărei judecăţi sănătoase.

Ridicându-se hotărât împotriva acestei concepţii şi practici sectare din toate vremurile, Sfântul Apostol Pavel redă, în chip clar şi luminos, învăţătura creştină despre demnitatea, valoarea şi sfinţenia trupului omenesc, scriind Corintenilor: ***"Nu ştiţi că sunteţi templul lui Dumnezeu şi Duhul Său locuieşte în voi?" (I Corinteni 3, 16).***

Cu aceasta dumnezeiescul Apostol al neamurilor deschide o perspectivă infinită, superioară şi cerească despre sensul vieţii şi rostului omului pe pământ, cu deosebire asupra semnificaţiei divine a trupului său.

După învăţătura creştină, trupul nu trebuie înjosit, dispreţuit, chinuit, batjocorit, spurcat cu vorbe şi fapte murdare. El nu trebuie făcut instrument al celui rău, al poftelor şi plăcerilor inferioare. Nu trebuie făcut izvor de păcate şi fărădelegi în viaţă. Dimpotrivă, el trebuie îngrijit, curăţat, preţuit şi sfinţit. El trebuie scos din puterea forţelor păcatului, scos din puterile instinctelor josnice, animalice, care-l degradează şi toate dorinţele, aspiraţiile şi pasiunile lui trebuiesc canalizate raţional, normal, ca să devină templu în care, intrând Domnul Iisus Hristos prin Sfânta Împărtăşanie, să locuiască Hristos în noi.

De aceea, Sfântul apostol Pavel ne porunceşte tuturor credincioşilor să fugim de beţie şi desfrânare, să nu mai păcătuim în trupul nostru, ***pentru că el este biserica lui Dumnezeu, este templul Sfântului Duh care locuieşte în noi, iar noi aparţinem lui Dumnezeu*** (I Corinteni 6, 19-20). ***Deci, gura, limba, ochii, urechile, inima, picioarele şi mâinile etc., toate trebuiesc puse numai în slujba lui Dumnezeu. Ele să audă, să vadă, să vorbească şi să se bucure de tot ce este bun, frumos, drept, adevărat, să facă numai voia lui Dumnezeu, să-L laude şi să-L prea mărească pe El.*** Ele să fie numai izvor de virtute şi nu instrumente ale păcatului şi fărădelegilor.

Trupul să ne fie curat, loc sfânt în care sufletul să slujească lui Iisus, aducându-I rugăciuni şi cinstire spre slava Lui. Rostul acesta al tuturor organelor şi membrelor omeneşti îl arată Sfânta Biserică de la începutul vieţii creştineşti. Astfel în taina Sfântului Mir, preotul - după ce a botezat pruncul - unge diferitele părţi ale

trupului, rostind "***Pecetea darului Duhului Sfânt***", simbolizând astfel că pe toate acestea le supune să slujească numai lui Dumnezeu şi nu diavolului - să facă poruncile Lui, nu ale celui rău.

Înălţarea de-a dreapta Tatălui este sărbătoarea de bucurie duhovnicească, este mărturia ridicării firii omeneşti la suprema treaptă de intimitate şi unire cu Sfânta Treime; este dovada cinstirii şi puterii ei desăvârşite, a prea măririi şi întăririi Sale în sânurile dumnezeirii. Cu toată îndumnezeirea la care Domnul Hristos a înălţat firea omenească, Domnul Hristos rămâne legat de noi pe veci, rămâne OM deplin şi modelul nostru de viaţă. Deşi înălţat în slava cerului, El păstrează întreaga noastră omenitate fără de păcat, aşa cum a rânduit-o Dumnezeu la creaţiune.

Prin Înălţare, Domnul pătrunde cu harul Său întru cele dinlăuntru ale sufletului omenesc, îl curăţă, îl purifică şi-i imprimă o mişcare către Hristos, către chemările cereşti, către viaţa veşnică, devenind una cu Trupul Său tainic şi zidind Biserica Sa prin pogorârea Sfântului Duh, care s-a aşezat mai întâi în chip desăvârşit peste omenitatea lui Hristos.

Dar bucuria cea mare pe care ne-o dă Înălţarea Domnului este bucuria siguranţei credinţei noastre care ne mântuie, acea siguranţă că va veni odată clipa cea binecuvântată când noi, cu trupul şi cu sufletul, vom fi întru Împărăţia Cerurilor şi îl vom privi pe Hristos, faţă către faţă, aşa cum îl privesc îngerii şi sfinţii.

De aceea se cuvine ca noi, aici pe pământ, să trăim o viaţă cu Hristos şi prin Hristos, pe care să-L purtăm în sufletul şi faptele noastre. Întăriţi în credinţa că Domnul Cel înălţat la cer este cu noi, că şade cu Trupul de-a dreapta Tatălui şi ne cheamă la El ca să ne sfinţim sufletul şi trupul şi să rămânem ai Săi pe veci.

Fiecare veac este asemenea unui val care se îndreaptă spre tărâmul veşniciei. Fiecare viaţă omenească e ca un strop de apă în cursul timpului şi fiecare duce în ea o lumină sau umbre ale păcatului. Peste toţi şi peste toate stă iubirea lui Dumnezeu, arătată prin Fiul Său, înălţat la cer şi prin lucrarea Duhului Sfânt, Mângâietorul şi Vistierul tuturor bunătăţilor cereşti.

Lucrarea vieţii noastre trebuie călăuzită în spiritul acestui adevăr şi trebuie să ştim că toată lucrarea noastră, pentru mântuire, se desfăşoară aici pe pământ, în mijlocul acestei lumi şi că nimeni, personal, nu mai poate face nimic pentru îndreptarea sa după moarte.

Aici este locul milei creştine, aici este harul milostivirii noastre, aici trebuie cucerită calea înălţării noastre spre cer, prin rugăciune, mărturisire, credinţă, faptă, trăire, îndreptare. Nădejdea mântuirii ţine de viaţa aceasta, cu condiţia îmbrăcării noastre în veşmântul curat al lucrării şi împlinirii poruncilor lui Dumnezeu. Toate valorile vieţii noastre au preţ numai dacă le-am pus în slujba celor lipsiţi, celor în necaz, îndureraţi, bolnavi, întunecaţi etc., care cu adevărat, formează valori nemuritoare, în slujba iubirii lui Dumnezeu şi a aproapelui.

Stăpâniţi de această bucurie, să mulţumim şi să dăm mărire lui Dumnezeu în Domnul Cel înălţat la cer pentru tot ce a făcut pentru noi. Să ridicăm ochii şi gândurile spre cele de sus, unde Iisus ne-a deschis porţile veşniciei. ***"Să umblăm după lucrurile cele de sus, unde Hristos şade de-a dreapta lui Dumnezeu" (Coloseni 3, 1).***

Şi să-L rugăm pe Hristos ca Înălţarea Lui la cer să fie şi pentru noi un ajutor puternic spre a putea face parte din Împărăţia Lui, unde bucuria e desăvârşită, nelipsită şi veşnică.

Închinare Eroilor

Înălţarea Domnului Hristos, legată inseparabil de Sfânta Înviere sunt cei doi stâlpi pe care se zideşte eterna sa dumnezeire şi credinţa mântuirii noastre. Azi e praznicul spiritualităţii pure şi absolute a creştinătăţii îndumnezeite prin viaţa exemplară a Fiului Omului, care se Înalţă la ceruri pentru a sta de-a dreapta Tatălui.

De pe culmile absolutului religios, clipa de azi cu semnificaţia triumfului permanent al idealului creştin se coboară lin în valea relativităţii, pe plaiurile scumpe ale pământului nostru şi se întegrează perfect şi total în istoria naţională ca zi a eroilor.

Ce tainică şi fericită înrudire de sublim şi de răscolitoare momente! În timp ce Înălţarea la cer a Domnului încoronează opera de izbăvire şi mântuire câştigată de Mântuitorul lumii, cu infinite lupte, renunţări şi jertfe trecute dincolo de bariera morţii, ziua şi cultul eroilor simbolizează culmea măririi, a luminii, a jertfei şi a gloriei la care s-au ridicat, peste veacuri, aleşii neamului, ca să aducă întregirea, dezrobirea, pacea şi libertatea după care am însetat de veacuri.

Mai presus de toate, azi, neamul nostru o dată cu Înălţarea Domnului îşi serbează istoria eroismului său legendar personificat prin eroi. Este istoria sufletului

românesc împodobit cu bogate realizări ale virtuţilor de bărbăţie şi vitejie străbună prin care s-a clădit viaţa României de azi şi se plămădeşte România de mâine.

De aceea toţi cei buni la inimă, iubitori de neam, se adună şi se vor aduna cât va fi lumea, în jurul sfintelor morminte ale marilor noştri înaintaşi, ca să ia tărie de credinţă, de luptă şi de biruinţă. Orice popor îşi reazimă fiinţa pe morminte de eroi şi îşi toarce istoria din caietul jertfei acelora, care în clipe de grea încercare au o mare putere de dăruire şi sacrificiu.

În ceasurile grele şi hotărâtoare, la Posada, Rovine, Chilia, Podul Înalt, Călugăreni, Plevna, Oituz, Mărăşti, Mărăşeşti, Odesa, Timişoara, Bucureşti etc. ei au înţeles că viaţa noastră nu trebuie să se măsoare cu lungimea anilor, cu bogăţia plăcerilor, cu umilinţă şi robie, ci cu puterea de muncă, cu luptă, cu jertfă, cu eroismul, cu dragostea şi cu afirmarea idealului ce trebuie slujit.

Suntem convinşi că visul milenar înfăptuit prin ei, ne cheamă să apreciem spiritul lor de sacrificiu şi să ne apropiem cu sfinţenie, ca să luăm tărie de credinţă, de luptă, de jertfă şi de biruinţă.

Căci prin ei, prin jertfa lor se face un punct de întâlnire cu istoria neamului şi cu oamenii şi în acelaşi timp jertfa lor constituie semnul vizibil al faptului că viaţa noastră devine o cruce şi o înviere, un punct de întâlnire, sprijinit de dragoste şi nădejde fără de care sufletul nostru ar fi sărac şi pustiu, lipsit de firul ce îl leagă de istoria şi credinţa întregului neam.

În fiinţa lor se află nişte comori sfinte, truda şi jertfa înaintaşilor din care se hrăneşte neîntrerupt prezentul şi viitorul nostru.

În ei stă, într-o exprimabilă legătură, ceea ce este vremelnic cu ceea ce este etern în făptura omului. Ei formează cartea de dăinuire a neamului din care au răsărit veac după veac în vatra zămislirii lui. Sunt brazde adânci în istoria neamului din care au răsărit idealuri şi împliniri măreţe – jertfa lor a fost motivată de faptul că cine luptă pentru dreptate, cinste, libertate luptă pentru Dumnezeu, apără familia, moşia, cultura, limba, legea, neamul.

Ei sunt născuţi din credinţa, hărnicia, truda şi jertfa poporului. Ei au crezut în fiinţa neamului, pe altarul căruia au adus cea mai sublimă jertfă: Viaţa! Graiul pământului românesc din adâncuri şi pe o arie tot mai întinsă dă mărturii sfinte despre adevăraţii lui stăpâni, care l-au lucrat cu sudoarea frunţii lor şi au pecetluit dreptul asupra lui şi Libertăţii cu sângele de eroi şi martiri. Din jertfa lor, în

ceasurile noastre de îndoială, ne vin îndemnuri, mustrări şi sfaturi, ca să pricepem ce este viaţa şi scopul unui sublim ideal.

Ei s-au jertfit pentru idealuri atât de înălţătoare cum sunt acelea pe care le reprezintă Sfânta Cruce şi tricolorul naţional. Pilda lor de slujire necondiţionată şi jertfa neprecupeţită pe altarul pământului strămoşesc, ne dau în aceste momente statornicia şi viitorul ţării şi ne asigură biruinţa pe care o dorim.

E lung, nesfârşit de lung pomelnicul de eroi şi martiri ai neamului românesc. Ei îşi dorm somnul în nădejdea învierii alături de strămoşii şi părinţii noştri şi lasă ca pe osemintele lor de jertfă să se ridice măreţul edificiu: România! Pentru aceasta ziua eroilor, care se sărbătoreşte în această zi sfântă, simbolizează culmea jertfei, a bucuriei şi gloriei la care s-au ridicat peste veacuri, aleşii neamului, ca să ne aducă întregirea, dezrobirea, pacea şi libertatea după care am însetat! Dintre atâtea zile de reculegere “Ziua Eroilor” este şi una din cele mai sfinte sărbători care ne poate da prilej de aducere aminte, căci prin jertfa lor au devenit pentru noi toţi un adânc legământ sufletesc şi înălţare.

Astăzi, ca nişte trimişi ai neamului ei vin la noi, cu rol hotărâtor în viaţa de zi cu zi şi ne cer să dărâmăm egoismul, răutatea, duşmănia, ura, nedreptatea şi tot ce ne desparte şi ne îndepărtează.

Să ne unim ca un snop de grâu – pentru a simţi şi împlini datoria noastră faţă de noi şi de neamul nostru. Să preţuim valorile neamului şi să le cultivăm cu grijă şi să le punem în practică prin fapte bune, care se cer acum mai mult ca oricând.

Eroii reprezintă jertfa de veacuri a unui neam! Dar nu-i de ajuns numai să ne aducem aminte de ei cu respect şi recunoştinţă! În această sfântă zi, ei cer de la noi să ne schimbăm firea prin înnoirea minţii, schimbarea mentalităţii, şi o recâştigare a gândirii sfinte care să ne ducă spre o renaştere, o reînnoire a sufletelor noastre în a deveni mai buni, mai cinstiţi, mai muncitori, plini de înţelegere şi dăruire.

În a ne contopi cu sufletul, viaţa, durerile şi nevoile întregului popor.

Se vorbeşte de o lume nouă! Duhul eroilor vrea de la această lume, o slujire nouă, un ideal nou de viaţă plin de demnitate, de muncă cinstită, iubire, de jertfă şi istorie. Să căutăm a ne ridica cu viaţa şi faptele noastre la înălţimea Virtuţilor lor.

Ei nu se jelesc, ei cer să fie urmaţi pe calea muncii, a faptelor şi a idealului de lumină din care să răsară pentru noi toţi o viaţă mai bună, liberă, cinstită, plină de

pace, dragoste şi demnitate naţională. Cinstirea faptelor lor eroice le-o vom arăta şi dovedi nu prin simple discursuri şi confesiuni retorice, ci prin înălţarea noastră la măreţia şi strălucirea jertfei lor! Făclie de lumină şi de înălţare, eroii neamului ne cer astăzi un stil de viaţă nouă şi devotament cu dăruire pe altarul neamului.

Să plecăm genunchii şi inimile noastre pentru pioasa reculegere în faţa eroilor noştri, ctitori ai veşniciei româneşti şi să lăsăm să cadă o lacrimă de recunoştinţă, în rugăciunea noastră pentru veşnica lor odihnă! Dormiţi în pace scumpi Eroi, şi pomenirea Voastră să fie în veci! Amin.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Hristos S-a înălțat! (2020)

Iubiții mei, Hristos S-a înălțat!… S-a înălțat, cu umanitatea Sa transfigurată, plină de slavă dumnezeiască, de-a dreaptaTatălui. Și de aceea noi nu Îl mai percepem trupește pe Domnul ci duhovnicește, prin slava Lui.

Dar El S-a înălțat întru slava Lui, care e slava Treimii, nu pentru a ne părăsi, nu pentru a Se disocia de noi, ci pentru a ne trimite pe Sfântul Duh, pe Mângâietorul lumii, ca certitudine îndumnezeitoare a iconomiei Sale pentru lume.

De aceea, Înălțarea Domnului e un pasaj spre coborârea Sfântului Duh, a harului Sfântului Duh în Biserica Lui.

Pentru că Fiul întrupat S-a înălțat de-a dreapta Tatălui, pentru ca slava Treimii, de la Tatăl, prin Fiul, întru Sfântul Duh să inunde Biserica și lumea întreagă la Cinci-zecime.

Și slava lui Dumnezeu inundă lumea de la Cincizecime încoace tocmai pentru că Dumnezeu S-a împăcat cu omul prin iconomia răscumpărătoare și mântuitoare a Fiului.

Pentru că Fiul lui Dumnezeu a restaurat în persoana Sa umanitatea noastră, a umplut-o de slavă, a îndumnezeit-o, tocmai de aceea fiecare mădular al Bisericii Sale primește de la El darulde a se face locaș al slavei Sale.

Și era nevoie ca toată iconomia Fiului pentru noi să se împlinească astăzi prin Înălțarea Lui, pentru ca, prin coborârea harului Treimii în noi, la Cincizecime, mântuirea și transfigurarea umanității să devină realități eclesiale universale, realități pe care le pot întrupa toți membrii Bisericii Sale.

Cu alte cuvinte, Înălțarea Lui e ultimul moment al iconomiei/ lucrării mântuitoare a Fiului pentru noi, prin care ne-a deschis cu totul umanitatea spre primirea slavei Sale.

De aceea, în Botezul nostru, noi am trăit Cincizecimea noastră, umplerea noastră de slava lui Dumnezeu și toată viața noastră bisericească înseamnă viața în slava Lui.

Și viața duhovnicească e prezența slavei PreaSfintei Treimi în viața noastră și nu doar a Sfântului Duh. Pentru că slava Treimii e comună tuturor persoanelor dumnezeiești și nu se separă datorită treimii persoanelor.

Noi vorbim despre pogorârea/ coborârea Sfântului Duh la Cincizecime nu ca despre o întrupare a persoanei Sfântului Duh în Sfinții apostoli și în ceilalți membrii ai Bisericii de atunci ci ca despre o umplere a lor de slava Sfântului Duh, care e slava întregii Treimi.

Dar noi evidențiem pe Sfântul Duh în praznicul Cincizecimii pentru că slava Treimii se pogoară de la Tatăl, prin Fiul, întru Sfântul Duh,

Sfântul Duh fiind „capătul lucrării treimice întors către lume”.

Și noi Îl numim pe Sfântul Duh drept izvorâtor al harului în viața Bisericii pentru că întru El izvorăște harul Treimii și nu pentru că Sfântul Duh ar fi singurul posesor al harului/ al slavei/ al luminii dumnezeiești.

Ci slava Treimii e comună persoanelor dumnezeiești, e necreată și veșnică și ea se revarsă de la Tatăl, prin Fiul întru Sfântul Duh în Biserica Sa și în lume, pentru că slava Treimii e fundamentul întregii creații și al întregii existențe.

Și am devansat discuția spre Cincizecime, pentru că, așa cum spuneam, Înălțarea Lui trebuie privită în relație directă cu Pogorârea Duhului Sfânt.

Evanghelia zilei [Lc. 24, 36-53] conține doar un verb referitor la praznicul de azi: avnefe,reto [GNT, GOC, MGK, Lc. 24, 51], la imperfect pasiv, de la avnafe,rw.

Însă acest verb are ca sens primar înțelesul de a aduce, a oferi, a jertfi. De unde noi avem anafora.

Pentru că cinstitele Daruri pe care le pregătim și le aducem înaintea Domnului sunt anaforaua noastră, adică aducerea/ jertfa noastră liturgică.

Pe acest sens al lui avnafe,rw a mizat Sfântul Chiril al Alexandriei, comentând sintagma jertfă de bună mireasmă din Vechiul Testament, și a afirmat că Fiul întrupat S-a adus Tatălui drept jertfă de bună mireasmă, prin care Dumnezeu S-a împăcat cu omul.

Că umanitatea Lui transfigurată e jertfa bine primită a umanității în fața Tatălui.

Însă avnefe,reto, într-un sens secundar, înseamnă și a se ridica cineva de jos.

De aceea sintagma de la Lc. 24, 51: „kai. avnefe,reto eivj to.n ouvrano,n" se traduce prin: „și Se ridica întru cer".

În Biblia de la 1688 avem: „și Să suia în ceriu".

Și am subliniat acest lucru, pentru că în Penticostarul grecesc, ca și în al nostru, numele praznicului de astăzi este H vAnalh,yij tou Ku,riou/ Înălțarea Domnului, substantivul avna,lhyij/ înălțare, nederivând de la avnafe,rw.

Însă, deși se preferă avna,lhyij/ înălțare în cărțile de cult și nu ridicare sau suire a Lui în cer, Înălțarea Lui înseamnă înălțarea Lui cu trupul și cu sufletul Său transfigurate, pline de slava Sa, în sânul Treimii și nu o ridicare a Fiului la Tatăl în care El Se dezbracă de umanitate. Ci, dimpotrivă, El Se înalță cu trupul la cer, uimind Puterile cerești, lucru pe care îl subliniază slujba zilei. Căci „Îngerii se minunează [qauma,zousin] văzând un om mai presus de ei". Adică Fiul lui Dumnezeu întrupat urcă, mai presus de ei, umanitatea Sa.

Însă Hristos Dumnezeu, așa cum spune și a 5-a cântare a Litiei Înălțării, a ridicat umanitatea noastră „mai presus de toată stăpânirea și puterea", după ce a scos-o din iad. Pentru că firea lui Adam se coborâse în iad.

De aceea, El S-a coborât la noi și S-a făcut om, pentru ca să ridice din iad la cer umanitatea noastră.

Și a urcat-o plină de slavă, pentru că umanitatea lui Hristos s-a supus întru toate dumnezeirii Sale arătând prin aceasta care sunt consecințele adevăratei ascultări de Dumnezeu: umplerea noastră de slava Lui, îndumnezeirea noastră. Adică ascultarea reală de Dumnezeu este transfiguratoare pentru firea noastră și nu e militărism.

Tocmai de aceea perspectiva dogmatico-canonică a vieții Bisericii e pentru a încuraja viața duhovnicească, pentru a proteja viața de sfințenie și nu pentru a o stârpi din Biserică.

Pentru că scopul nostru, al vieții creştine, e acela de a urma întru toate Domnului nostru și a ne umple, ca și umanitatea Lui, de toată bogăția slavei Sale și de toată cunoștința și harisma dumnezeiască.

Căci de aceea El S-a înălțat întru slava Tatălui: pentru ca să ne suie pe toți la Sine. S-a înălțat pentru ca să avem minte înaltă, duhovnicească, să aşteptăm toate ca venind de la El și să nu presupunem că rădăcinile Bisericii Lui sunt pe pământ ci în cer.

Noi avem apă pentru Botez. Avem ulei și mirodenii pentru marele Mir. Avem pâine și vin pentru Euharistie.

Dar slava/ puterea/ lumina/ harul care sfințește toate și face ca să avem Sfinte Taine și să trăim viața lui Dumnezeu clipă de clipă e al Lui, vine din cer și ne înalță pe noi, cei ce locuim pe pământ, la cer.

Însă înălțarea noastră la cer, adică înduhovnicirea noastră, sfințirea noastră ca mădulare vii și conștiente ale Bisericii, nu ne face oameni asociali.

În mod paradoxal, cel care se umple de slava Lui devine liant social, devine prieten al multora, părinte și văzător al sufletelor oamenilor, vindecător de patimi și de boli, cel care îi scoate pe demoni din oameni și care îi eliberează pe oameni de neștiință, de necredință, de singurătate.
A nu fi ca lumea seculară, adâncită în confort și în uitare de sine, înseamnă a fi duhovnicesc.

Adică scos, în mod interior, cu simțurile din păcate, din patimi, pentru că în tine viază harul lui Dumnezeu.

De aceea poți să fii, în același timp, în lume și mai presus de lume: pentru că având în noi slava lui Dumnezeu, noi trăim mai presus de gândurile și de așteptările omului neluminat de har.

Și de aici modul diferit de viață și de gândire și de acțiune al creștinului, pentru că suntem conduși și învățați de Dumnezeu prin Revelație, prin Tradiție, prin viața Bisericii, în care e continuu slava Prea Sfintei Treimi.

Nu, Duhul Sfânt nu L-a înlocuit pe Hristos în viața noastră, ci L-a făcut și mai prezent în viața noastră!

Pentru că Duhul Sfânt L-a reliefat în adâncul nostru pe Hristos și pe Tatăl, pentru că Duhul Sfânt e nedespărțit de Fiul și de Tatăl.

Ci Fiul ni L-a făcut cunoscut pe Sfântul Duh, cel împreună veșnic și fără de început cu Fiul și cu Tatăl, pentru ca să înțelegem că Dumnezeu e Treime și nu Doime.

Pentru ca să știm, cu adevărat, cine e Dumnezeul care a făcut lumea și o ține în existență: PreaSfânta Treime.

Căci Sfântul Duh nu a devenit o prezență a vieții celor credincioși odată cu Cincizecimea ci prezența Lui și a Fiului a fost experiată încă de la începutul lumii dar nu în modul total exprimat ca odată cu mărturia pe care Fiul, în mod desăvârșit, a adus-o despre Treime.

De aceea, oricând auzim vorbindu-se despre Tatăl sau despre Fiul sau despre Sfântul Duh, oricând auzim vorbindu-se aparte, nu trebuie să Îi înțelegem niciodată separat ci numai împreună.

La fel, a gândi despre Biserică și despre Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a gândi holistic. Ca despre o plinătate, ca despre o perspectivă universală.

Biserica nu se reduce la un veac sau la o națiune ci ea înglobează întreaga istorie și toate națiunile lumii convertite la dreapta credință. Ea e una și aceeași dar e compusă din oameni care au trăit în toate veacurile și care au fost de multe etnii.

Și din această perspectivă, Împărăția lui Dumnezeu este Împărăția tuturor celor care s-au unit cu Dumnezeu în Biserica Lui, ca unii răscumpărați de Hristos prin Moartea și Învierea Lui și care au fost umpluți de slava Treimii.

De aceea, noi trebuie să avem o viață care să rimeze cu cea a Sfinților Lui.

Pentru că viețile celor Sfinți sunt un poem cu multe versuri.

Și pentru ca să devenim un vers al lui Dumnezeu, în marele poem al sfințeniei, trebuie să avem același ritm, aceeași melodicitate, aceeași organicitate interioară cu cea a Sfinților.

Adică toate ale noastre trebuie să se lege, trebuie să fie legate și transfigurate de către slava lui Dumnezeu, pentru ca să fim frumuseți personale ale lui Dumnezeu.

Toate duminicile de după Rusalii sunt numărate în funcție de praznicul fondator al Bisericii, pentru a se arăta că toată viața Bisericii are fundament dumnezeiesc, că de la Dumnezeu vine tot harul și toată binecuvântarea și că Biserica nu e doar o asociație umană, cu scopuri caritative ci o instituție divino-umană, care e fundată pe harul Treimii și stă în el.

Tocmai de aceea lupta Bisericii, peste secole, de a se debarasa de învățăturile neconforme cu harul Treimii.

Pentru că învățătura Bisericii nu este indiferentă față de harul Treimii ci harul pecetluiește adevărurile și viața Bisericii.

Iar tot ce nu este de la Dumnezeu nu este statornic. Iar a fi statornic din perspectiva lui Dumnezeu, singura și reala statornicie a întregii existențe, înseamnă a fi în relație veșnică cu El.

De aceea, trebuie să ne lipim de El, de Dumnezeul nostru treimic, prin harul Său și să nu dorim altceva decât dorește El.

Pentru că toate trec, numai El nu trece. Toate se vor schimba, pentru că El le va schimba pe toate/ le va transfigura pe toate câte există, dar El același este și nu cunoaște schimbare.

Dumnezeu, cel neschimbat și pururea mișcător a toate, să ne dea și nouă să ne umplem de slava Lui cea neschimbătoare și să ne mișcăm spre Sine veșnic, alături de toți Sfinții și Îngerii Lui, acum și pururea și în vecii vecilor.Amin!

Preot Iosif Trifa - Pe locul Înălţării Domnului la Cer

În decursul celor patruzeci de zile de după Înviere, Iisus S-a arătat mereu Apostolilor. Aceste patruzeci de zile au fost un fel de şcoală cu Apostolii pentru „înţelegerea Scripturilor“ şi, mai ales, pentru înţelegerea deplină a Jertfei Mântuitorului, căci învăţăceii nu înţelegeau încă deplin locul ce-l are Jertfa Crucii în planul mântuirii noastre sufleteşti.

Când „lucrul“ ce I se dăduse era gata cu totul, Mântuitorul Se pregătise să Se întoarcă înapoi de-a dreapta Tatălui, de unde venise. El biruise păcatul şi iadul şi acum Se pregătea să Se întoarcă la Tatăl.

Locul pe care Şi l-a ales Iisus pentru a Se despărţi de Apostoli şi a Se înălţa la cer a fost Muntele Măslinilor. Precum am mai amintit, Muntele Măslinilor stă faţă în faţă cu Ierusalimul, înspre răsărit, şi are două vârfuri: vârful aşa-numit „Muntele Galileii“ şi vârful numit „Muntele Eleonului“ sau „Muntele Înălţării“. ***Vârful cel mai înalt al Muntelui Măslinilor este Eleonul. Acesta este locul de unde S-a înălţat Iisus la cer.***

După ce Iisus li S-a arătat Apostolilor în Muntele Galileii şi le-a lăsat ca testament porunca: „***Mergând, învăţaţi toate neamurile…***“, a plecat cu ei spre Muntele Eleonului. „***Şi îi duse pe ei până afară, spre Betania***“ (Luca 24, 50). Betania nu era departe de Muntele Înălţării.

Mântuitorul ştia că a sosit clipa în care Se va despărţi de Apostolii Săi, ştia că Apostolii se vor întrista. Spre mângâiere şi întărire, le aminteşte vorbele: „Şi, iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor“ (Matei 28, 20).

Ajungând în vârful Muntelui Eleon, Mântuitorul Îşi adună încă o dată, pentru cea din urmă dată, pe Apostoli în jurul Său. Se uită cu duioşie şi dragoste la ei. Ştia că despărţirea îi va durea şi de aceea le aminteşte încă o dată de făgăduinţa Tatălui, de ***„trimiterea Duhului Sfânt pe Care să-L aştepte în Ierusalim“*** (Luca 24, 49).

Cele din urmă cuvinte ale Mântuitorului fură acestea: ***„Veţi lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim, în toată Iudeea, de la Samaria şi până la marginile pământului“*** (Faptele Apostolilor 1, 8). Acestea zicând, ***„Îşi ridică mâinile Sale şi îi binecuvântă. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer“*** (Luca 24, 50-51).

Şi acum să ne apropiem de locul preasfânt de unde Iisus Mântuitorul S-a înălţat la cer. Din muntele Galileii despre care am vorbit, plecăm spre muntele Înălţării. Pe locul unde S-a înălţat Iisus la cer e azi o biserică arabă (musulmană), înconjurată cu mai multe clădiri, având de o parte şi un turn. În mijlocul acestor clădiri, lângă turn, la stânga, unde se vede o cupolă, este biserica arabă, o biserică mică, având acoperiş boltit. Aici, în această biserică arabă, se află locul unde S-a înălţat Iisus la cer. Intrăm cu evlavie înlăuntru, cântând Troparul Înălţării: ***„Înălţatu-Te-ai întru mărire, Hristoase, Dumnezeul nostru, bucurie făcând ucenicilor cu făgăduinţa Sfântului Duh, încredinţându-se prin ei binecuvântare. Că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii…“.***

Înăuntru, în biserică, se păstrează o stâncă de pe care S-a înălţat Iisus la cer. E un vârf de stâncă pătrată în care se vede săpată o urmă de om; călugării spun că e urma ce a lăsat-o Iisus Mântuitorul când S-a suit la cer. Ne închinăm cu evlavie în faţa acestui sfânt loc şi sărutăm piatra sfântă care a fost martoră Înălţării Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

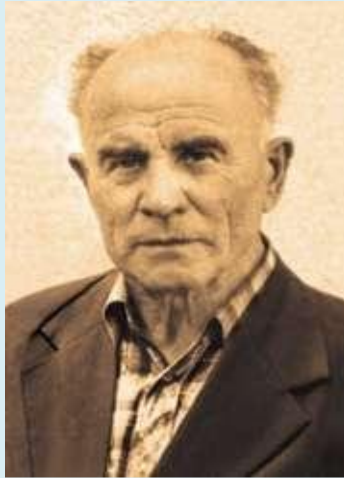
Un fior te cuprinde când te rogi în acest loc. Este ceva în acest loc ce te mângâie, îţi dă tărie, nădejde şi putere. Parcă auzi glasul Lui: ***„Nu vă temeţi, iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului!“*** (Matei 28, 20). ***„Să nu se tulbure inima voastră; aveţi încredere în Dumnezeu, aveţi încredere în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe lăcaşuri. Şi, după ce Mă voi fi dus şi vă voi pregăti vouă loc, iarăşi Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu şi voi să fiţi“*** (Ioan 14, 1-3).

Nu vă temeţi, credincioşilor, căci Domnul ne găteşte nouă loc în cer! Nu vă temeţi voi, cei ce suferiţi nedreptăţi, batjocuri, bătăi pentru Domnul şi sufletul vostru, căci El vă găteşte vouă lăcaş în casa Tatălui din cer!… Bucuraţi-vă toţi cei care trăiţi o viaţă cu Domnul, căci plata voastră multă este în cer!

Mă gândesc în acest loc că Domnul Iisus iarăşi va veni aşa cum S-a dus (Faptele Apostolilor 1, 11). ***„Va veni pe norii cerului cu putere şi mărire, va veni ca Judecător, ca să dea fiecăruia după faptele sale“*** (Matei 24 şi Apocalipsa 22, 12). ***„Drept aceea, privegheaţi, că nu ştiţi ziua şi ceasul în care Fiul Omului va veni“*** (Matei 25, 13). ***„Luaţi aminte ca să nu vă afle ziua aceea dormind“*** (Matei 25). Ferice de cel care va fi aflat priveghind!

(Preot Iosif Trifa , Pe urmele Mântuitorului – Însemnări din călătoria la Ierusalim)

Traian Dorz - Mă duc să vă pregătesc un loc…

… Ce divine stări aveau ucenicii care Îl vedeau pe Domnul, în tot timpul prezenţei Lui cu ei!

Astfel de trăiri erau mai mult cereşti, decât pământeşti. Ele trebuie să le fi creat totdeauna nişte clipe ca acele de pe Tabor, când se făcuse Schimbarea Lui la faţă înaintea celor trei ucenici. Priveliştea aceea, Cuvintele acelea, Simţirile acelea îi făcuseră ca pe nişte beţi care nu ştiu ce vorbesc şi ce văd… Ci numai după plecarea Lui de la ei, după trecerea acestor clipe când ei îşi reveneau în fire ca dintr-un vis dumnezeiesc, abia atunci începeau ei să-şi pună în rânduială gândurile şi simţirile ameţite de bucurie, îmbătate de dragoste, orbite de strălucirea minunii din care se deşteptau…

Hristos Dumnezeul şi Mântuitorul nostru nu S-a înălţat la Cer îndată după Învierea Lui, fiindcă atunci uşor s-ar fi putut preface, în inimile celor care L-au văzut doar o dată şi doar o clipă, minunea, în vis. Şi visul în amăgire.

Ci a stat în preajma alor Săi patruzeci de zile, arătându-li-Se în atâtea locuri şi feluri – vorbind cu ei, umblând cu ei, mâncând cu ei – spre a le ajuta să se obişnuiască cu Minunea, să o poată cuprinde, să se poată încredinţa de adevărul ei fericit şi etern. Şi spre a putea apoi adeveri şi cu viaţa şi cu moartea lor, pentru toţi urmaşii şi pentru toate veacurile, că Hristos a înviat. Că adevărat a înviat… Şi numai după ce această încredinţare a ajuns de neclintit în inimile urmaşilor Săi, atunci Domnul S-a înălţat la Cer, după cum a promis El încă înainte de Patimile şi Moartea Sa, pentru a împlini şi Acolo ceea ce le-a promis El celor care-L vor crede şi urma în curăţie şi ascultare până la moarte, când le-a zis: ***„Mă duc să vă***

pregătesc un loc… apoi Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi…” (Ioan 14, 2-3).

„Mă duc să vă trimit un alt Mângâietor, pe Duhul Adevărului, pe Care vi-L voi trimite de la Tatăl. El va fi cu voi, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Dacă nu Mă duc, El – Mângâietorul – nu va veni la voi. Dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16, 7). Şi acum, după ce El a ajuns la Dreapta Măririi lui Dumnezeu, S-a făcut pentru toţi cei care-L ascultă urzitorul unei mântuiri veşnice (Evrei 5, 5-10).

Ferice, în veci şi în veci, de oricine crede, şi trăieşte, şi mărturiseşte acest adevăr al lui Dumnezeu! În dragostea lui Hristos şi în călăuzirea Sfântului Duh.

(Traian Dorz, din Hristos – Puterea Apostoliei)

Traian Dorz – Cel Unul şi Unicul

[...]

Lucrarea Domnului îşi are în iubire şi temelia şi vârful ei. Şi începutul şi sfârşitul ei. Numai prin iubire le putem pricepe şi descoperi pe toate. Fără de ea, nimic. În iubire este puterea şi temelia adevărului. Nimic nu lucrează dacă nu se clădeşte pe acest fundament solid. Şi cu acest material trainic, plăcut şi scump.

Începutul propovăduirii Sale, Domnul l-a făcut în Betania (Betabara – Ioan 1, 28), iar sfârşitul ei, înălţarea Sa de pe pământ la ceruri, tot acolo a fost (Luca 24, 50). Ca un ultim omagiu adus acestui loc al iubirii. ***Sfârşind Lucrarea Lui de pe pământ, Domnul a lăsat dulcea nădejde şi mângâiere – pentru toţi cei preaiubiţi ai Săi – că celor ce trăiesc în iubire, Dumnezeu le face şi le păstrează cel mai mare har.***

Lumea a cunoscut multe lucrări zidite pe forţă sau pe bani, sau pe glorie, sau pe teroare, sau pe minciuni – dar nici una dintre ele n-a supravieţuit timpului. Singură lucrarea lui Hristos, întemeiată pe iubire, a supravieţuit veacurilor şi prăbuşirii, fiindcă este zidită pe El. A rămas mereu şi va rămâne mereu numai ceea ce este întemeiat pe iubire… adică pe singura temelie veşnică.

De ce oare noi oamenii mereu ne închipuim că trebuie să fie altfel de cum se întâmplă într-adevăr? Oamenii aşteptară în Iisus un leu din seminţia lui Iuda şi un împărat din David – iar ei văd acum un Miel şi un Rob… Era un leu în înfăţişarea

unui Miel. Şi un împărat sub înfăţişarea unui Rob. De aceea oamenii nu L-au cunoscut.

Puterea prin smerenie, şi măreţia prin ascultare, şi simplitatea prin iubire, – aceasta este calea lucrării lui Dumnezeu cea tainică şi sfântă. În felul aceasta au apărut toţi trimişii lui Dumnezeu şi aşa vor fi până la sfârşit. Tatăl a trimis un Miel şi un Rob. Fiul a trimis nişte miei şi nişte robi (Luca 10, 3).

Cine are între semenii şi fraţii săi colţi, gheare şi copite, acela nu este un miel, ci o fiară. Cine este dezbinat, nesupus şi neascultător în Lucrarea lui Dumnezeu, acela nu este un rob, ci un vrăjmaş şi un potrivnic. Aceştia nu sunt ai lui Hristos, ci ai lui mamona.

Fiecare trimis al Domnului are un duh al său şi fiecare lucrare are un duh al ei. Datoria noastră este să cercetăm duhurile dacă sunt de la Dumnezeu sau nu. Căci sunt atâtea duhuri care vin în Numele Său, dar nu sunt ale Lui (I Ioan 4, 1-3).

Duhul lui Dumnezeu are ca semn smerenia, răbdarea şi roadele dulci ale trăirii înfrânate, neprefăcute, seriozitatea fără mândrie, bunătatea fără laudă, iubirea fără necurăţie, modestia fără zgârcenie, căldura fără dogoare.

Fiu adevărat al lui Dumnezeu este numai acela peste care vezi Duhul nu numai pogorându-Se, ci şi oprindu-Se asupra lui. Adică acela care, dacă s-a născut din nou, apoi şi trăieşte ca un om nou. Dacă a venit la Dumnezeu, apoi şi rămâne în Dumnezeu. Dacă a început o viaţă nouă duhovnicească, apoi o şi duce cu statornicie rodnică până la sfârşit.

Botezul cu Duhul Sfânt nu este lucrarea vreunui om, nici a vreunui cult, nici a vreunei stăruinţe şi frământări nervoase, ci botezul cu Duhul Sfânt este numai revărsarea darului ceresc, cu care Domnul Iisus îi împărtăşeşte pe cei ce împlinesc faţă de El cele trei condiţii pe care El le-a împlinit faţă de Tatăl Ceresc şi anume: biruinţa în contra păcatului şi a diavolului, jertfa şi jertfirea în lucrarea mântuirii Sale şi sfinţirea în lucrarea ascultării de toată voia Sa. Fără aceste trei condiţii nimeni n-a primit niciodată botezul cu Duhul Sfânt. Iar dovada lui sunt roadele Duhului (Gal. 5, 22).

Oricine nu-şi dă toate silinţele să unească cu credinţa sa fapta, apoi cunoştinţa şi înfrânarea, răbdarea şi evlavia, dragostea de fraţi şi iubirea de oameni, – acela, oricâte stăruinţe ar depune pentru a primi botezul Duhului Sfânt, ar fi în zadar. Cine nu le are pe acestea din belşug în el este un orb, umblă cu ochii închişi şi a

uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate (II Petru 1, 5-9). De acest om, plinătatea Duhului Sfânt va fi totdeauna departe. Iar dacă totuşi el are un duh, nu este cel Sfânt.
Să nu se înşele nimeni în privinţa aceasta, fiindcă duhul mincinos mai ales aici lucrează cu foarte mare vicleşug, făcându-i pe mulţi să creadă că harul botezului cu Duhul Sfânt se poate dobândi şi fără biruinţa asupra păcatului, fără jertfa vieţii şi fără sfinţirea ascultării depline. Aceasta este cu neputinţă astfel.

Mulţi stăruie pentru dobândirea botezului cu Duhul Sfânt nu pentru a-L sluji pe Dumnezeu cu o viaţă mai predată Lui, cu o jertfă mai deplină şi cu o ascultare mai sfântă, ci pentru a se mai mândri şi cu aceasta şi a se lăuda pe ei înşişi faţă de alţii. Unor astfel de îngâmfaţi, duhul mincinos le dă falsul „botez" al său, prefăcut şi amăgitor, spre pierzarea lor (II Tes. 2, 9-12).

Fraţilor şi surorilor, rugaţi-vă Domnului să vă ajute să umblaţi în smerenie după virtuţile Mântuitorului, pentru ca El să vă dea botezul cu Duhul Sfânt (Luca 3, 16). Şi să vă ferească de umblarea îngâmfării, ca să nu cădeţi în mrejele duhului mincinos, fiindcă cei ce cad în ele adesea nu mai scapă niciodată.

(Traian Dorz, Piatra scumpă)

Traian Dorz - Vei veni, Iisuse

Vei veni, Iisuse, ştim că vei veni,
că pe nori, cu slavă, Tu vei răsări.

Mare va fi Ziua când ai să cobori –
Sărbătoarea celor fără sărbători.

Plâng în strâmtorare, plâng copiii Tăi
alungaţi de lume şi de oameni răi.

Dar curând, Iisuse, vor fi izbăviţi,
o, Dreptatea celor prea nedreptăţiţi.

Azi, adesea lacrimi şi dureri ne-nfrâng,
sufletele noastre prea adesea plâng,
dar curând, Iisuse, iarăşi ai să vii,
Bucuria celor fără bucurii.

Cad ades sub cruce credincioşii Tăi
urmăriţi de ura oamenilor răi –
vino şi le-ajută, ia povara lor,
Ajutorul celor fără ajutor.

Tu nu-i uiţi, Iisuse, şi nu-i laşi nicicând
pe-acei ce Te-aşteaptă să Te-ntorci curând

şi apropii ceasul Marii Învieri,
Mângâierea celor fără mângâieri.

Traian Dorz - Tu ne-ai promis, noi am crezut

Tu ne-ai promis, noi am crezut,
iar azi dorim urmarea
cum muncitorul plata sa
când şi-a sfârşit lucrarea.

Iisus, noi credem, Scump Iisus,
şi aşteptăm tot ce ne-ai spus.

Tu ne-ai chemat, noi am venit,
Iisuse, după Tine
cum o mireasă după soţ
când el, s-o ducă, vine.

Tu ne-ai promis, noi am plecat,
Iisuse, cu grăbire
cum merge cel care-a aflat
o mare moştenire.

Tu ne-ai iubit, noi am simţit
şi ne-am lipit deodată
cum face-acel ce şi-a găsit
pe mama-ndepărtată.

Tu ai plecat, noi aşteptăm
Întoarcerea cea mare
cum cel prea-ndurerat muncit,
slăvita-i sărbătoare.

Traian Dorz - Ştim că vei veni, Iisuse

Ştim că vei veni, Iisuse,
ştim, Iubit Iisus,
căci ’nainte de ’Nălţare
Tu aşa ne-ai spus,
ştim şi credem cu tărie,
căci al Tău Cuvânt
care ne-a promis aceasta
este-un legământ!

Vino, vino, vino –
Preaiubit Iisus,
şi ne ia cu Tine,
după cum ne-ai spus!

Ştim că Tu spui adevărul,
ştim, Iubit Iisus,
că-n curând e-a Ta Venire,
căci aşa ne-ai spus;

iată-nfrăgezesc măslinii,
semnul profeţit,
Te-aşteptăm, Iisuse, vino,
vino, - Bun-Venit!

Vino Tu, Iubite Dulce,
Mire Scump Iisus,
încunună-a noastră cruce
după cum ai spus,

şterge lacrimile noastre
cu sărutu-Ţi blând.
Amin - Vino, Scump Iisuse,
cum ai spus - curând!

Traian Dorz - Înălţarea

De lângă Locul Mângâierii,
Te-ai înălţat spre zări cereşti,
desăvârşit se împlinise
tot ce veniseşi să-mplineşti.

În urmă-Ţi rămâneau trimişii
încredinţaţi de tot ce-ai spus,
să-Ţi meargă martorii-Nvierii
din Răsărit până-n Apus.

Priveau îndureraţi Plecarea,
dar fericiţi, Nădejdea lor,
nemângâiaţi de-această clipă,
dar răsplătiţi de Viitor.

Le rămăsese Adevărul,
mai aşteptau Puterea Sa, -
şi-apoi, mergând, schimba-vor lumea
prin jertfa lor şi Jertfa Ta.

Privind Nălţarea Ta, Iisuse,

şi harul Tău făgăduit,
având Credinţă şi Nădejde,
şi Dragoste - au biruit.

Privim şi noi a Ta Nălţare
şi credem în Venirea Ta,
Biserica întreagă-n luptă
a suferit şi-a-nvins prin Ea!

de Traian Dorz, din «Cântările Roadelor»

Pr. Mihai Tegzeş - Înălţarea la Dumnezeu

Lecturile din această zi sunt bogate în mişcări şi gesturi, cuvinte care dau un sens trecutului şi care prevestesc viitorul. De fapt, textul din *Faptele Apostolilor* (1, 1-12), consideră *Înălţarea Domnului*, ca fiind puntea de legătură între istoria lui Iisus – povestită în *Evanghelie* - şi cea a Bisericii primare, prezentată în cea de-a doua carte a Sf. Luca.

Sensul Înălţării

Pentru Luca, Înălţarea are un dublu sens.

- *Ea reprezintă o urcare la Tatăl "A fost dus în cer", precizând astfel că Învierea nu reprezintă o reîntoarcere a lui Iisus la viaţa de dinainte de moarte, ci intrarea Lui într-o sferă nouă, în mărirea lui Dumnezeu.*
- *Înălţarea este descrisă şi ca o despărţire, o plecare "S-a dus de la ei": Iisus retrage din lume prezenţa Sa vizibilă, înlocuind-o cu o prezenţă nouă, nevăzută, dar mai profundă, care se percepe prin credinţă şi prin ascultarea Cuvântului, la frângerea pâinii şi în climat de frăţietate.*

De fapt, putem afirma că Înălţarea Domnului este perfecţiunea Învierii, arătându-ne că Iisus nu doar a biruit moartea, ci a pătruns într-o viaţă nouă: în tinereţea şi fericirea lui Dumnezeu, care sunt infinite şi veşnice.

Dacă în *Evanghelie*, Luca fixează Înălţarea la sfârşitul zilei Învierii – urmând schema conform căreia, totul se petrece la Ierusalim într-o singură zi – în *Faptele Apostolilor*, o încadrează la patruzeci de zile după Înviere. Apostolul nu este interesat de precizia cronologică, ci ne transmite doar sensul dublu al acestui mister: În Evanghelie – fixând într-o singură zi Învierea şi Înălţarea – doreşte să ne arate că acestea, fac parte nedespărţită, integrantă dintr-un singur plan de mântuire:

Iisus învie şi imediat intră în mărirea lui Dumnezeu. În schimb, în *Faptele Apostolilor* – comunicându-ne că Iisus îi întâlneşte pe ucenici de mai multe ori, timp de 40 de zile – Luca întăreşte ideea conform căreia, ei au avut timp să fie instruiţi de Iisus, în vederea realizării misiunii lor.

De fapt, ***simbolul numărului 40*** ne spune că suntem înaintea unui timp special, unic, determinat şi terminat; un timp care îi este îndeajuns lui Iisus, pentru a-I permite o formare şi informare amplă a ucenicilor. Să ne gândim la Moise pe muntele Sinai (Ex. 24, 18; 34, 28) şi la cele 40 de zile ale lui Iisus în deşert.

Căutându-i după Înviere, Iisus ne arată că nu încetează să-i educe pe cei pe care i-a chemat de la început lângă El. El nu-i ceartă, ci le explică faptul că această cale, Fiul a ales-o, pentru a face întru totul voia Tatălui.

Dacă pentru noi *Înălţarea* reprezintă o "limită", deoarece după Înviere, nu-L mai putem întâlni pe Iisus, aşa cum L-au întâlnit contemporanii Săi în timpul vieţii Sale pe pământ, în acelaşi timp ea este şi o "punte" ,deoarece în clipa în care Înviatul nu mai este vizibil ca şi mai înainte, se face vădit cunoscut, prin mijlocirea persoanelor şi hotărârilor ucenicilor Săi şi al urmaşilor acestora.

Căutându-i pe ucenici, după Înviere, Iisus le-a şi ne-a arătat că Dumnezeu "nu reuşeşte" să trăiască departe de om şi de aceea îl caută, oriunde s-ar ascunde şi nu se predă, până când nu-l îmbrăţişează din nou…

"O iubire veşnică, ce a coborât şi a pătimit pentru noi, doar ca să poată să ne împace cu Dumnezeu… În prăpastia morţii, Hristos coboară pentru a-l lua de mână pe om şi a-l conduce acasă, la Tatăl".

Putem spune că Înălţarea este misterul care implică sfârşitul prezenţei Sale vizibile de către ochii oamenilor, inaugurând un timp nou: timpul Bisericii, timpul misiunii şi al Spiritului, care stimulează şi sprijină misiunea apostolilor. În persoana ucenicilor şi a urmaşilor lor, prin propovăduire, Iisus va continua să fie prezent, în chip invizibil, în mijlocul poporului Său… şi acest lucru, până la a doua Sa venire, în glorie, atunci când prezenţa Sa va fi pe deplin arătată.

În aşteptarea acelei zile, noi ştim că la Înălţare, prin pătrunderea lui Iisus în realitatea lui Dumnezeu, El a înălţat umanitatea noastră în viaţa lui Dumnezeu, iar unde a ajuns El, suntem aşteptaţi şi noi. De fapt, ***Iisus, înălţându-Se la cer, ne-a deschis o cale nouă, pentru a avea acces să stăm în prezenţa Tatălui.*** Astfel, Înălţarea Domnului ne arată că viaţa fiecărui om este veşnică.

Bernardeta de Lourdes a crezut cuvintele Mariei: "Nu-ţi promit că te voi face fericită în viaţa aceasta, ci în cealaltă".

Evanghelia ne spune că Înălţarea nu depinde de noi, ci de Dumnezeu: "*şi a fost înălţat la cer*". Iisus este înălţat la cer, deoarece Tatăl Îl preamăreşte.

Înălţarea reprezintă trecerea lui Iisus din lumea aceasta, la Tatăl. ***Prin Înălţare, nu doar umanitatea lui Iisus, ci şi omul concret, cu umanitatea sa – care aparţine istoriei şi lumii noastre – a pătruns în frumuseţea şi splendoarea vieţii lui Dumnezeu.*** Aceasta s-a realizat, pentru că viaţa Sa a fost coerentă în iubire şi în dăruire; nu s-a preocupat să se apere pe Sine, ci să se dăruiască în totalitate, altora.

De aceea Tatăl L-a înălţat. Acest lucru este important pentru noi, ca să înţelegem că modul de a trăi al lui Iisus, a fost cel mai eficient în interpretarea vieţii.

Cerul: reîntoarcerea la Tatăl

Expresia folosită în Evanghelia după Luca "*Iisus a fost înălţat la cer*", exprimă reîntoarcerea la Tatăl, pentru că "cerul" este simbolul Tatălui, locul unde îşi are casa, unde locuieşte. La fel şi "norul" care – acoperindu-L pe Iisus, îl face nevăzut în ochii apostolilor – în VT desemnează realitatea lui Dumnezeu, care este prezent, în chip misterios, în mijlocul poporului Său. Cuvintele "cerul" şi "norul" sunt folosite în sens simbolic, transmiţându-ne că Iisus a intrat în Împărăţia lui Dumnezeu şi participă la regalitatea Sa divină.

Iisus se reîntoarce la Tatăl, care este "*mai mare*" decât El, dar şi decât toţi oamenii la un loc, arătându-ne că ***mântuirea omului nu stă în importanţa sau în puterea pe care a dobândit-o pe pământ, ci în ascultarea iubitoare faţă de Dumnezeu-Tatăl şi în reîntoarcerea la El***. De fapt, ***prin cuvintele: "Dacă M-aţi iubi, v-aţi bucura că merg la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine"***, **Scriptura evidenţiază întâietatea lui Dumnezeu peste toate lucrurile**.

Tatăl este "*mai mare*" inclusiv decât universul şi istoria, care vor lua sfârşit. Prin urmare, sensul ultim a tot ceea ce facem, nu-l putem afla în istorie, ci în eternitate. Înălţarea ne spune că problema omului, nu constă în prelungirea istoriei, ci în reîntoarcerea la Tatăl: în comuniunea cu El se împlineşte fiinţa noastră.

Sărbătoarea Înălţării ne cheamă să citim şi să interpretăm istoria cu ochi diferiţi, divini, modelându-ne viaţa după exemplul iubirii dintre Tatăl şi Fiul.

Iisus înviind, şi-a arătat puterea, biruind chiar şi moartea. Ceva "îi lipseşte", reîntoarcerea la Tatăl, comuniunea cu El… Astfel, ***Înălţarea ne spune că omul îşi află plinătatea numai în comuniune cu Dumnezeu!*** Ea nu anulează – anihilează – istoria, ci îi deschide porţile către infinitul divin, unde omenirea este invitată să experimenteze viaţa nouă, a comuniunii cu Dumnezeu. Iată de ce apostolii nu rămân blocaţi să-L plângă pe Iisus înălţat, ci se grăbesc "*cu mare bucurie*" să dăruiască oamenilor calea care să-i conducă la întâlnirea cu Dumnezeu: de pe pământ, în cer.

"Cu mare bucurie"… este expresia care ne aminteşte că aceasta ar trebui să fie starea de suflet continuă a creştinului. O mare bucurie, care poartă haina surâsului şi care se extinde la comuniunea cu fraţii noştri. Ce păcat că, creştinii de astăzi şi preoţii, se plâng, se vaietă sau disperă… trăind în stres şi nu în bucurie!

Maicii Tereza de Calcutta, i s-a cerut un sfat, o recomandare de viaţă de către nişte vizitatori, pentru ca ei să trăiască mai bine. Ea le răspunse: "zâmbiţi-vă (surâdeţi-vă) unii altora; surâdeţi soţiei voastre, soţului vostru, fiilor voştri; surâdeţi tuturor fără să vă preocupaţi pe cine aveţi înaintea voastră; acest lucru vă va ajuta să trăiţi mai bine şi să creşteţi în iubire reciprocă".

Unul dintre ei a întrebat-o dacă este căsătorită… "Da!", răspunse Maica Tereza, "şi uneori îmi este greu să-I zâmbesc lui Iisus, Mirele meu…". Apoi ea continuă: "Este adevărat. Şi Iisus poate să fie foarte exigent şi chiar când este foarte exigent, este frumos să-I răspunzi cu un mare zâmbet".

Nu trebuie să ne mire că reacţia ucenicilor la "Înălţarea Domnului" constă în rugăciune şi în bucurie, ci aceasta, trebuie să ne îndemne să trăim asemenea lor – care primind vestea Învierii – s-au rugat şi au trăit cu bucurie.

Darul Spiritului Sfânt

Trimiţându-i în misiune, Iisus nu îi lasă singuri, ci le dăruieşte Spiritul: ***"Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă şedeţi în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus"*** (Lc 24, 49). Mântuitorul ştie că au nevoie de ajutorul continuu al lui Dumnezeu. Promisiunile lui Iisus se adeveresc, căci în persoana Spiritului, Dumnezeu se reîntoarce la om. Spiritul vine cu darul iubirii divine, ajutându-i pe apostoli să vestească *Evanghelia* până la marginile pământului. Prin urmare, la baza predicării se află darul, puterea Spiritului – izvorul nesecat de viaţă – care luminează şi dă curaj ucenicilor în vederea misiunii lor universale, căci**:** nici un om nu este exclus! De fapt, în *Faptele Apostolilor*

Luca descrie cum s-a realizat – pas cu pas – misiunea apostolilor, sub comanda Spiritului Sfânt.

Spiritul are un rol fundamental în misiunea apostolilor, căci la baza Bisericii şi al viitorului ei în lume se află darurile Sale: fidelitatea faţă de învăţătura lui Iisus, inteligenţa pentru ca aceasta să fie înţeleasă şi apoi transmisă în chip viu şi actual, în fiecare timp şi loc.

Iisus le promise darul Spiritului, dar condiţia pentru a-L primi, consta în a rămâne uniţi şi în a se ruga. Chiar dacă apostolii aveau multe de făcut… Iisus îi învaţă: înainte de toate trebuie rugăciunea! Pericopa ne spune că, Spiritul vine acolo unde este aşteptat, invocat şi iubit. Spiritul putem doar să-L cerem, nu să-L pretindem sau să-L cumpărăm… ***El este trimis peste credincioşi prin mijlocirea lui Iisus, direct de către Dumnezeu-Tatăl.*** Lui trebuie să I ne adresăm cu cererile noastre.

Este Spiritul cel care ne învaţă această cale, atunci când aprinde în noi darul pioşeniei, care ne ajută să nu fim indiferenţi faţă de Dumnezeu şi aproapele, ci să înţelegem că suntem fiii lui Dumnezeu şi fraţii tuturor oamenilor. Inima creştinului nu trebuie să fie egoistă, ci duioasă şi gata să-i slujească aproapelui.

În aparenţă, pioşenia este privită ca fiind relaţia directă a omului cu Dumnezeu, reprezentând “credincioşia”, religiozitatea persoanei, adică, recunoaşterea şi convingerea acesteia de a fi fiu al lui Dumnezeu, perceperea exigenţei interioare de a-L asculta şi capacitatea de a urma voia Lui nu din frică, ci din iubire. Totuşi, darul pioşeniei – raportul omului cu Dumnezeu – se extinde la raportul cu aproapele, ***“Căci nu putem să îl iubim pe Dumnezeu pe care nu-L vedem, dacă pe aproapele pe care îl vedem nu îl iubim”*** (cfr. 1 Io).

Apostolii în misiune

Stând cu ei, Iisus continuă să le spună apostolilor: “*Şi în numele Său se va predica la toate popoarele convertirea şi iertarea păcatelor, începând de la Ierusalim*” (Lc 24, 47). Mai întâi notăm că “*propovăduirea*” trebuie să se facă “*în numele Său*“, adică trebuie să se bazeze pe autoritatea Sa, nu pe altceva.

Cuvântul lui Dumnezeu nu se opreşte, deoarece a-L mărturisi pe Domnul nu se face rămânând statici şi privind doar cerul, ci urmând paşii făcuţi de El pe pământ, urmându-I exemplul. De fapt, apostolii sunt trimişi în numele lui Dumnezeu, în misiune nu doar la poporul Israel, ci la toate popoarele. Ei merg să-şi convertească

fraţii, spunându-le: "*Totul ţi-a fost iertat, poţi din nou să trăieşti viaţa divină, Iisus a murit şi a înviat pentru tine! Nu este nimic inventat! Vin de la Ierusalim şi am văzut cu ochii mei, l-am trăit pe pielea mea*". De fapt, apostolii pot să predice numai pentru că L-au însoţit pe Iisus şi au fost martorii celor întâmplate (cfr. Lc 24, 48). Ei ne învaţă că propovăduitor este cel care-L are pe Dumnezeu imprimat în suflet şi respectă cu stricteţe învăţătura Domnului.

Descriind misterul *Înălţării*, Luca aminteşte cuvintele lui Iisus, prin care îi trimite pe apostoli să răspândească marele eveniment al mântuirii, folosindu-se de propovăduire. Trimiţându-i pe ucenicii Săi în misiune, Iisus a dăruit creştinilor din generaţiile succesive apostolilor, până la sfârşitul lumii, misiunea şi responsabilitatea de a vesti tuturor neamurilor şi în toate timpurile, Evanghelia Sa de speranţă şi lumină, semnele iubirii şi ale mântuirii Sale. ***Şi noi suntem chemaţi să dăruim iubirea lui Dumnezeu, persoanelor pe care astăzi le întâlnim, celor cu care trăim şi celor pe care le ajutăm în problemele vieţii sau în cele de credinţă.*** Această misiune nu este doar a papei sau a preoţilor, ci a tuturor creştinilor, pentru care chemarea la propovăduire, nu trebuie să constituie o greutate, ci mai degrabă, o bucurie pentru că au primit marea onoare, de a fi mărturisitorii Înviatului pentru totdeauna.

Privind exemplul sfinţilor, observăm că misiunea pe care Iisus a încredinţat-o Bisericii, se realizează. Chiar dacă Domnul S-a înălţat la cer, este cu noi, în cuvintele Scripturii, în Euharistie şi, ne ajută să împlinim trăirea şi răspândirea credinţei până la marginile pământului.

Conţinutul propovăduirii este convertirea şi iertarea. Înainte de toate este vorba de convertirea minţii, de înţelegerea că: Răstignitul este revelaţia lui Dumnezeu. ***A vesti iertarea păcatelor, echivalează cu a spune că, iubirea lui Dumnezeu este mai mare decât păcatele noastre.*** A vesti crucea, înseamnă a vesti un Dumnezeu care S-a sacrificat pentru noi şi care ne iartă.

Binecuvântarea "finală"

La terminarea discursului, Iisus îi conduce pe ucenici "până spre Betania" şi îi binecuvântează (cfr. Lc 24, 50). Clipa despărţirii este solemnă. Ducându-i la Betania – locul prieteniei – Iisus împlineşte gestul care redeşteaptă în inima ucenicilor, bucuria şi lauda lui Dumnezeu. El ridică mâinile pentru a-i binecuvânta, pentru a sublinia schimbarea inimilor lor blocate de frică, dar acum, transformate şi deschise slujirii frăţeşti.

Binecuvântarea lui Iisus trebuie să ne întărească, deoarece chiar dacă cei dragi ai noştri nu ne binecuvântează, Iisus ne face acest dar.

“În timp ce îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi fu ridicat la cer“ (Lc 24, 51). Observăm că, Înviatul îi lasă “ridicându-Şi mâinile şi binecuvântându-i“, după modelul preoţilor evrei. Această binecuvântare indică mântuirea pe care El o dăruieşte şi constituie garanţia prezenţei Sale: nu-i abandonează pe ai Săi, ci doar îi lasă momentan, pentru a se întoarce în chip nou ,în persoana Spiritului.

Dacă de multe ori, despărţirile produc neplăcere, în acest caz, harul lui Iisus nu permite ca apostolii să experimenteze sentimentul durerii, ci al fericirii: ***“Şi ei, după ce L-au adorat, s-au reîntors cu mare bucurie, la Ierusalim”*** (v. 52). Prin urmare, ucenicii pot să se bucure, căci ***Iisus înălţat, duce cu El în cer natura umană şi demonstrează că omului nu îi mai sunt închise porţile Raiului.***

Concluzia pericopei de astăzi coincide cu sfârşitul Evangheliei după Luca. Referindu-se la apostoli, el constată: ***“Şi stăteau mereu în Templu, lăudându-L pe Dumnezeu” (Lc 24, 53).*** “A sta” este un verb important pentru un creştin, care presupune o putere particulară: capacitatea de a nu fugi de problemele vieţii, ci de a le înfrunta până la capăt. Acest ataşament al apostolilor ne arată că numai omul stabil în voia Domnului, va putea bea din paharul fericirii.

Concluzia

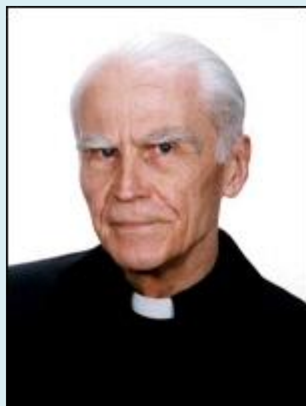
Sărbătoarea Înălţării ne invită să “lepădăm toată grija cea lumească” şi să medităm lucrurile veşnice: ne invită să mergem dincolo de timp şi să ne gândim la viaţa noastră de după moarte, viaţa cea veşnică; ne cheamă să trăim pe pământ cu puterea Spiritului, practicând virtuţile divine, trăind viaţa divină. Înălţarea ne vesteşte o mare bucurie, deoarece Hristos a intrat împreună cu natura umană în eternitate, după ce a inaugurat istoria mântuirii pentru noi.

Venirea în mijlocul nostru a Mântuitorului – chiar dacă pentru o scurtă perioadă – a reprezentat şi consfinţit “venirea” lui Dumnezeu pe pământ, care a împărtăşit cu omul orice lucru, în afară de păcat: refuzul, marginalizarea, trădarea prietenilor, dar a şi experimentat bucuria, iubirea şi solidaritatea. Un Dumnezeu care S-a făcut om, pentru ca să facă din om, un fiu înviat al lui Dumnezeu, din iubire.

Înălţarea este sărbătoarea speranţei, deoarece în această viaţă presărată cu multe probleme şi necazuri, Iisus ne-a arătat ţelul final al vieţii noastre: de a ne uni cu El, în mărirea lui Dumnezeu. De fapt noi venind la Biserică, ne rugăm şi

ascultăm predica, tocmai pentru a cunoaşte cum trebuie să ne trăim viaţa, pentru a ajunge acolo unde este El. Amin.

Pr. Gheorghe Neamţiu - Înălţarea Domnului - Despre cer

În pericopa evanghelică citită azi, la Sfânta Liturghie, evanghelistul Luca ne relatează, foarte pe scurt, înălţarea lui Iisus la Cer: ***"Şi i-a scos afară din Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi a fost când i-a binecuvântat că S-a depărtat de la ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-I-se, s-au întors cu bucurie mare în Ierusalim, şi erau pururea în biserică, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu. Amin"*** (XXIV, 50-53). Astfel îşi încheie Sfântul Luca Evanghelia. Însă, în Faptele Apostolilor, acelaşi evanghelist, în calitate de cronicar al Sfântului Pavel în călătoriile apostolice ale acestuia, descrie mai amănunţit – cum am auzit în fragmentul citit – evenimentul Înălţării lui Iisus la Cer.

Iisus îşi ia învăţăceii şi se urcă pe muntele Eleonului (Măslinilor) la poalele căruia se întinde grădina Ghetsimani, unde El Îşi trăise cumplita-I agonie. Îi priveşte cu duioşie pe cei doisprezece, căci era ultima clipă ce o mai avea de petrecut în mijlocul celor iubiţi. Inima lor bătea cu putere în aşteptarea unui eveniment neprevăzut, dar apropiat.

Unul dintre cei prezenţi rupe tăcerea: ***"Doamne, oare în vremea aceasta vrei să aşezi împărăţia lui Israil?"*** (Fapte I,6).

Încă nici acum ei nu se puteau despărţi de gândul unei împărăţii lumeşti, deşi Iisus subliniase de atâtea ori că împărăţia Sa nu este pământească, ci una spirituală, la a cărei temelie El pusese de curând jertfa sângelui Său vărsat pe Cruce. De aceea le zice: ***"Nu se ţine de voi să ştiţi anii şi timpurile pe care Tatăl le-a pus întru a Sa putere; ci veţi lua puterea Spiritului Sfânt care va veni peste voi şi Îmi veţi fi mărturii în Ierusalim şi în Iudeea şi în Samaria şi până la marginile pământului. Şi, după ce a zis acestea, sub privirile lor, s-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii***

lor" (Fapte I, 7-9). Şi, în timp ce, uimiţi, Îl urmăreau cu privirea până S-a pierdut în înaltul azurului, ***"iată doi bărbaţi*** (adică îngeri cu înfăţişare de om, n.n.) ***au stat lângă ei"***, apostrofându-i: ***"Bărbaţi Galileeni, ce staţi, uitându-vă la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la Cer, aşa va veni, cum L-aţi văzut mergând la Cer"*** (Fapte I,10-11).

Astăzi, când prăznuim Înălţarea la Cer a Domnului, gândul nostru, la fel ca al martorilor acestui mister, se îndreaptă spontan spre Cerul unde S-a dus Iisus. Să medităm deci câteva minute asupra acestei realităţi de dincolo de simţuri.

Desigur, sub cerul de care ne ocupăm nu trebuie să înţelegem bolta azurie ce se întinde deasupra noastră şi pe care cei din vechime o credeau făcută din sidef ori din vreun alt material solid. Astăzi se ştie că aceasta nu este decât atmosfera, care din pricina grosimii ei ne apare albastră. Nu trebuie să înţelegem nici imensele spaţii intersiderale, pentru care lumina, ca să le străbată de la o stea la alta, are nevoie de mii de ani. Ci, prin Cer, în sensul creştin, trebuie să înţelegem o realitate cu totul deosebită şi de bolta cerească, şi de imensa lume astrală: realitatea nevăzută a sufletelor transfigurate şi înălţate prin harul divin la comuniunea de viaţă cu Dumnezeu, lumea sufletelor de sfinţi şi sfinte, lumea patriarhilor, profeţilor, apostolilor care, împreună cu îngerii, împărtăşindu-se de viaţa Sfintei Treimi, trăiesc într-o veşnică fericire. Această lume este o ordine suprafirească, întocmită după alte legi, ce depăşesc timpul şi spaţiul şi scapă simţurilor noastre. Despre acest Cer, Sfântul Pavel zice: ***"Ochi de om nu a văzut, urechi de om nu au auzit şi la inima omului nu a pătruns ceea ce a gătit Dumnezeu celor ce Îl iubesc."*** Da, pentru că această realitate, fiind suprafirească, cere, spre a putea fi percepută, facultăţi proporţionate ei, deci tot suprafireşti, altele decât acelea cu care ne-am născut - simţurile şi mintea naturală.

Frumuseţile şi bucuriile lumii în care ne mişcăm le putem experimenta, deoarece ochiul este făcut anume în acest scop. Melodiile celor mai inspirate simfonii le putem trăi, deoarece sunt create pe măsura auzului nostru. Dar frumuseţile şi satisfacţiile cerului depăşesc atât capacitatea de percepere a simţurilor, cât şi putinţa de înţelegere a minţii, astfel că, spre a le putea savura, avem nevoie – cum am spus – de alte simţuri, de alte facultăţi decât cele fireşti pe care le avem, sau, mai bine zis, acestea trebuie să sufere o transformare pe măsura realităţilor transcendente pe care urmează să le trăiască, trebuie să sufere deci o transfigurare, o spiritualizare. Această transfigurare, spiritualizare, se va realiza prin înviere, când trupul nostru cum am spus cu alt prilej, va primi proprietăţile trupului înviat al lui Iisus: strălucire, scutire de suferinţă, agilitate, penetranţă; iar sufletul, prin lumina

slavei cereşti, va primi o capacitate suprafirească de înţelegere, spre a putea cuprinde – pe cât poate cuprinde o creatură – necuprinsul lui Dumnezeu.

Precum o fiinţă lipsită de raţiune nu îşi poate da seama de plăcerea spirituală ce o gustă savantul absorbit de efortul întru descifrarea tainelor firii, şi nici de satisfacţia ce îl stăpâneşte în clipa descoperirii adevărului căutat, tot astfel mintea şi simţurile nu îşi pot imagina şi nu pot savura bucuriile supranaturale ale vieţii transfigurate prin înviere. De asemenea, precum crisalida – larva închisă în gogoaşă – nu simte ce este lumina şi plăcerea zborului din floare în floare în bătaia soarelui câtă vreme nu părăseşte, transformată în fluture, învelişul întunecos în care este închisă, tot astfel fiinţa noastră, în condiţiile prezente, nu poate experimenta realitatea fericirii cereşti decât după ce trupul îşi va fi dobândit o altă formă de existenţă prin părăsirea mormântului.

Totuşi, prin descoperirea făcută de Iisus, noi ştim unele lucruri despre Cer, despre împărăţia spirituală în care comuniunea vitală cu Dumnezeu va constitui esenţa fericirii noastre după moarte. Această cunoaştere prin credinţă este însă voalată. Totuşi, dacă credinţa noastră este vie, adică dacă este însufleţită de iubirea de Dumnezeu, iubire care constă în împlinirea poruncilor Sale, noi pregustăm Cerul încă aici pe pământ, deoarece prin iubire însuşi Dumnezeu se sălăşluieşte în sufletul nostru şi astfel devenim chivotul viu al Sfintei Treimi. ***“De Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi şi vom veni la El şi locaş la El vom face”***, spune Iisus la evanghelistul Ioan (XIV,23).

Acesta, la rândul său, în întâia sa epistolă catolică, afirmă: ***“Dumnezeu este dragoste şi cel ce rămâne în dragoste, petrece în Dumnezeu şi Dumnezeu într-însul”*** (IV,16). Deci, dacă prin iubire creştinul Îl posedă pe Dumnezeu în suflet, putem afirma fără să greşim că el posedă cerul în mod anticipat, ce-i drept voalat, dar real, iar când vălul trupului se va destrăma prin moarte, Cerul îi va apare în toată negrăita lui splendoare. De aceea, pe bună dreptate, spunea ***o sfântă: “Sufletul meu este cer, căci cerul este Dumnezeu şi Dumnezeu este în sufletul meu.”***

Deci, dacă sufletul în starea harică este un cer anticipat, deoarece în el locuieşte Dumnezeu, atunci putem afirma că sufletul în care nu locuieşte Dumnezeu este un iad anticipat, căci esenţa iadului stă în absenţa lui Dumnezeu.

Dar, poate fi oare sufletul omului gol de Dumnezeu? Doar catehismul ne învaţă că Dumnezeu este pretutindeni prezent. Există două prezenţe ale lui Dumnezeu:

- *o prezenţă ontologică şi necesară, prin care Dumnezeu este prezent în noi ca în toate celelalte fiinţe şi lucruri, El fiind Creatorul, susţinătorul şi vivificatorul întregii lumi, deci şi al fiinţei noastre;*
- *cealaltă prezenţă a lui Dumnezeu este mistică şi liberă; prin aceasta El sălăşluieşte în sufletul nostru ca Părinte şi prieten, sub forma harului sfinţitor.*

Prima prezenţă, fiind reclamată de însăşi dependenţa fiinţelor, în existenţa lor, de Dumnezeu Creatorul lor, nu se poate pierde, deoarece spre a rămâne în existenţă ele au nevoie de influxul permanent al puterii şi prezenţei Sale active. A doua prezenţă, cea mistică, harică, pe care o are numai sufletul curat, se poate pierde, şi se pierde totdeauna prin păcatul de moarte, dar, spre bucuria noastră, se recâştigă prin pocăinţă, deci atârnă de libera iubire a noastră faţă de Dumnezeu.

În consecinţă, ***Cerul, împărăţia Cerului, nu este un loc în spaţiu, ci ea este în noi, este o stare interioară, starea sufletului înduhovnicit, pătruns şi vivificat de harul iubirii divine, prin care fiinţa noastră întreagă se transformă, se divinizează.***

Ea, Împărăţia Cerului, începe aici pe pământ şi creşte cu fiecare suflet care înseteazǎ după Dumnezeu, care Îl recunoaşte şi I se dăruieşte total Lui, trăind pentru El, pentru a instaura în viaţa sa şi a semenilor domnia Adevărului, a Dreptăţii, a Binelui, a Iubirii. Această Împărăţie, în care, aici pe pământ, realitatea comuniunii cu Dumnezeu este voalată, ascunsă, gustând-o după măsura în care noi Îl iubim pe Dumnezeu în semenii noştri, îşi va atinge desăvârşirea la Parusie, la a doua venire a Domnului, când nu numai omul, ci întreg universul va fi transfigurat, devenind un "cer nou şi pământ nou", în care Hristos, Alfa şi Omega, va fi "totul în toate" şi când sufletele, unindu-se cu trupurile glorificate prin înviere, se vor bucura pentru veşnicie de vederea fericitoare a lui Dumnezeu. În această realitate supranaturală S-a înălţat astăzi Hristos omul, cu trupul Său glorificat, în slava Tatălui, dar, prin Spiritul Său, prin Spiritul Sfânt, El continuă să rămână cu noi. El este transcendent şi în acelaşi timp imanent, continuând să locuiască în noi, ca să ne lumineze, călăuzească şi desăvârşească, pentru a ne lua apoi la El în locaşul pe care ni l-a pregătit: ***"(…) merg ca să vă gătesc loc (…) pentru ca unde sunt eu să fiţi şi voi"*** (Ioan XIV,2-3).

Să trăim deci viaţa în lumina acestui adevăr fundamental că Cerul, Împărăţia Cerului, începe de aici de pe pământ, prin viaţa în comuniune cu Dumnezeu prin harul sfinţitor şi se desăvârşeşte după învierea de obşte, în lumina slavei divine. Iar în aceste zile de pregătire la sărbătoarea Rusaliilor, să-L rugăm pe Spiritul Sfânt să-Şi reverse cu prisosinţă harul de a conlucra cu El pentru continua desăvârşire

spirituală a noastră şi a semenilor, în convingerea că cerul harului din sufletul nostru este preludiul cerului slavei veşnice. Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Înălţarea la cer a Domnului Dumnezeului nostru Iisus Hristos

Sfântul Augustin ne relatează că Apostolii lui Hristos sărbătoreau anual ziua în care Dumnezeiescul lor învăţător S-a înălţat întru mărire la cer. Sfânta Elena a construit o bazilică pe locul de pe care Iisus Hristos S-a înălţat la cer, ca loc de pelerinaj pentru sărbătoarea Înălţării.

Iisus S-a înălţat la Cer în ziua a patruzecea după Înviere. El s-a arătat pe pământ timp de patruzeci de zile, pentru a întări credinţa în Înviere discipolilor Lui şi pentru a începe lucrarea de întemeiere a Bisericii Sale. Înainte de a-Şi desfăşura lucrarea de apostolat, Iisus a petrecut patruzeci de zile în pustiu, şi tot după patruzeci de zile de la răscumpărarea neamului omenesc de păcat, S-a înălţat întru glorie la cer.

"Patruzeci de ore a stat Iisus Hristos în mormânt ca şi o dovadă că a murit cu adevărat; patruzeci de zile a petrecut pe pământ pentru a dovedi, că El trăieşte o nouă viaţă. Dacă Hristos ar fi înviat în ziua morţii Sale, s-ar fi putut, ca unele persoane să fie cuprinse de îndoială în privinţa morţii Lui. Dacă S-ar fi înălţat la cer imediat după Învierea Sa, fără a Se arăta celor aleşi pentru revelarea acestui lucru o altă categorie de oameni putea să fie cuprinsă de dubii referitoare la autenticitatea Învierii Sale ".

Hristos S-a înălţat la cer într-o zi de joi. Tot joi şi-a început Patimile Sale răscumpărătoare în Grădina Măslinilor şi tot într-o zi de joi a triumfat asupra suferinţei, căci S-a înălţat cu mărire la cer.

Hristos S-a înălţat la cer în timpul în care soarele strălucea cel mai tare, la amiază. Hristos a murit când soarele se apropia spre asfinţit. Hristos s-a înălţat la cer, intrând în gloria cerească. Acest moment este tainic şi înălţător: Dumnezeu adevărat şi Om adevărat – asumându-şi condiţia umană şi experienţa vieţii pământeşti de la naştere până la moarte – trece din lumea istorică intrând în veşnicie. Aici şade de-a dreapta Tatălui.

Pentru a ne face părtaşi Cerului este nevoie de rugăciune. La poalele Muntelui Măslinilor Şi-a început Hristos Patimile Sale, iar aceste suferinţe au fost atât de profunde, încât «***Sudoarea Lui s-a făcut ca picăturile de sânge, care picurau pe pământ***» (Luca 22, 44). De pe acest munte, Domnul Hristos S-a înălţat la cer, ca să arate că suferinţa duce spre glorie. Suferinţa este deasemenea drumul nostru spre cer. ***«Dacă pătimim împreună cu El, împreună cu El să ne şi preamărim»*** (Romani 8, 17).

Din Ierusalim, Hristos i-a condus pe Apostolii Săi ***«până spre Betania şi, ridicîndu-şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu»*** (Luca 24, 50-53).

Se împlineşte rugăciunea din seara Cinei de Taină: ***«Părinte…Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ; lucru pe care mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârşit. Şi acum, preamăreşte-Mă, Tu, Părinte, la Tine Însuţi, cu gloria pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea»*** (Ioan 17, 4-5).

Hristos S-a înălţat la cer pentru a pregăti un loc pentru noi. ***«În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu»***, spune Mântuitorul (Ioan 14, 2-3).

La Cina cea de Taină Dumnezeiescul nostru Mântuitor S-a rugat pentru noi: ***«Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă gloria Mea, pe care Mi-ai dat-o»*** (Ioan 17, 24). ***Noi suntem creaţi, nu pentru lumea pământească, ci, pentru fericirea Cerului.*** Noi ***«nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea, ce va să fie»*** spune Sfânta Scriptură (Evrei 13, 14). ***Pe pământ suntem doar nişte pelerini, călători, cerul este adevărata patrie a noastră.***

«Cugetaţi cele de sus, nu cele de pe pământ», – ne îndeamnă Apostolul Pavel (Coloseni 3, 2). Fiecăruia dintre noi, ne spune Mântuitorul nostru: ***«Adunaţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică şi unde furii nu le sapă şi nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta»*** (Matei 6, 20-21). Iisus ne invită la bucurie: ***«Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră mare este în ceruri»*** (Matei 5, 12). ***În ceruri se află cerescul nostru Părinte, în Cer se află Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în Cer se găseşte Mângâietorul nostru, Spiritul Sfânt, în Cer se află Mama noastră Preasfânta Fecioară Maria şi în Cer este pregătit locul pentru noi.***

După pelerinajul nostru prin pustiul încercărilor şi al ispitelor din această lume pământească, sufletul nostru se va înălţa până la dumnezeiescul Judecător, care ne va descoperi faptele bune şi rele făcute. Dacă vom fi vrednici de vederea feţei Lui, vom pătrunde prin umanitatea glorificată a Mântuitorului, în patria cerească.

Mai devreme sau mai târziu, pentru fiecare dintre noi va veni momentul părăsirii acestui pământ. După o viaţă dreaptă dusă aici pe pământ, aflându-ne în faţa eternităţii nu vom striga asemenea primilor navigatori aflaţi în lungi călătorii de explorare: Pământ! Pământ!, şi nici Ierusalime! Ierusalime!, ci cuprinşi de farmecul frumuseţii infinite a minunăţiei şi splendorii Ierusalimului ceresc, cuprinşi de extazul iubirii, vom exclama: “Cerul! Cerul”. Fă, Doamne, ca noi toţi, să ne înălţăm la Domnul şi să ne învrednicim de fericirea Cerului!

Rugăciune după Sfântul Augustin

Înalţă-te la ceruri, o, Dumnezeule… Tu, ai locuit închis în pântecele Mamei Tale, cea, care s-a îngrijit de Tine, şi de care Te-ai îngrijit şi Tu… Pe Tine, Te-a recunoscut bătrânul Simion ca şi prunc, şi Te-a venerat cu mărire; ai suferit foamea şi Te-ai ostenit în călătoriile Tale… Ai fost legat, închis, biciuit, încoronat cu spini, răstignit pe lemnul crucii, străpuns cu suliţa; ai murit şi ai fost îngropat. Înalţă-Te spre înălţimile cereşti, o Dumnezeule!

Învierea Ta, o Doamne, este speranţa noastră, iar Înălţarea Ta, gloria noastră… fă, ca să ne înălţăm şi noi la cer, asemenea Ţie, şi în acest fel însufleţeşte şi inimile noastre, ca să fie înălţate spre cer, iar prin Tine, să fie eliberate de orgoliu, inimi care să se afle pe muntele care eşti Tu, Doamne Iisuse Hristoase, Tu, care Te-ai înălţat la cer şi care eşti asemenea unui acoperământ pentru noi.

Cine se înalţă la cer? Acela, care S-a coborât din cer. Te-ai coborât din cer Doamne, ca să ne vindeci. Te-ai înălţat la cer Doamne, ca să ne duci şi pe noi

acolo. Dacă ne-am fi înălţat singuri am fi căzut; dar dacă Tu ne ridici devenim puternici… Către Tine, Iisuse Hristoase, care ai înviat, strigăm: Doamne, Tu eşti Speranţa noastră; spre Tine, care Te-ai înălţat la cer, Doamne, Tu eşti scăparea noastră. Amin.

Fericitul Augustin - Căutând pe Dumnezeu

Fericitul Augustin, într-una din mărturisirile sale, ne prezintă un tablou foarte frumos şi plin de învăţături. Înainte de a se încreştina, când nu cunoştea religia cea adevărată şi era departe de Dumnezeu , povesteşte el:

****

Se plimba odată pe ţărmul mării şi era pe la apusul soarelui. De o parte se întindea marea în toată splendoarea ei, iar de alta, ţărmul mării împodobit cu palmieri şi diferite flori. Transportat de frumuseţile naturii Fericitul Augustin zise: ***"O, mare, mare, tu ai în adâncul tău atâtea şi atâtea vieţuitoare. Tu care în furia ta sfărâmi corăbii şi dai morţii atâtea vieţi omeneşti, nu cumva tu eşti Dumnezeul meu? Nu poţi da tu linişte sufletului meu?". Valurile însă printr-o voce armonioasă parcă îi răspundeau: "Caută mai sus, nu suntem noi Dumnezeu".***

Atunci privind spre ţărmul mării zise: ***"Pământule frumos, tu care răsari din sânul tău atâtea fructe folositoare oamenilor şi animalelor, tu care eşti împodobit cu fel de fel de flori care mai de care mai frumoase şi mai mirositoare, nu cumva tu eşti Dumnezeul meu?"***

Aceeaşi voce armonioasă parcă-i răspunde: ***"Caută mai sus".***

Atunci fericitul Augustin ridică ochii săi spre cer şi întrebă: ***"Tu soare care luminezi şi încălzeşti toate fiinţele omeneşti ce vin în lume, tu lună şi voi stele care împodobiţi bolta cerească, sunteţi oare voi Dumnezeul meu?"***

Atunci i s-a părut că aude o armonie minunată şi o voce care-i răspunde: ***"Nu suntem noi Dumnezeul tău, noi suntem creaturile Lui, deci nu putem da noi pace sufletului tău; caută mai sus!".***

După aceasta Fericitul Augustin căutând mai sus, privirile lui pătrunse până la duhurile care stăteau înaintea lui Dumnezeu. El puse aceleaşi întrebări şi primeşte acelaşi răspuns: ***"Caută mai sus, că acolo vei afla pe Cel ce te-a făcut şi pe tine şi pe noi!"***

Atunci sufletul său se înălţă şi mai sus, se apropie de tronul lui Dumnezeu, dar acolo el nu mai întrebă nimic, ci umilindu-se, se închină căzând în lacrimi şi liniştindu-se inima lui zise: ***"Tu eşti Dumnezeul meu, numai tu poţi da linişte sufletului meu şi numai de la Tine este liniştea şi fericirea cea veşnică".***

Găsise pe Dumnezeu. ***Iată deci secretul găsirii lui Dumnezeu, al cunoaşterii Lui; este să ne ridicăm mai sus de această lume, de ce este pământesc, să ne dezlipim de rugina păcatelor, să nu mai vedem pământul, să nu ne mai târâm mintea pe pământ şi să nu ne mai punem nădejdea în lucrurile cele trecătoare, căci ţara noastră eternă nu este aici, patria noastră scumpă este acolo sus unde este şi Împăratul nostru Cel veşnic, bun şi drept " Iisus Hristos ".***

Părintele Vasile Gordon - Predică la Înălţarea Domnului

Iubiţi credincioşi, momentul Înălţării Domnului, o dată cu semnificaţiile teologice, mântuitoare, ne atrag atenţia asupra a două precizări făcute de evanghelişti, care pot scăpa uneori cititorului grăbit: în timp ce se înălţa la cer Domnul binecuvânta... şi ucenicii s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.

Asupra acestor două precizări, socotim potrivit a zăbovi în cele ce urmează.

Aşadar, ultima imagine rămasă în ochii ucenicilor este aceea în care Mântuitorul binecuvântează, icoana aceasta fiind o expresie a iubirii Lui dumnezeieşti faţă de lumea pentru care S-a întrupat, S-a jertfit, a murit şi a înviat. Prin gestul binecuvântării, Mântuitorul confirmă propriile-I cuvinte: ***„Eu sunt păstorul cel bun" (Ioan, 10, 11), „voi sunteţi prietenii Mei" Ioan 15, 14)*** şi mai ales, ***„să vă iubiţi unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi" (Ioan 13, 34, subl. n.).***

Păstorul cel Bun, Dumnezeiescul Prieten, Izvor de iubire şi Model suprem al iubirii, nu se putea despărţi altfel de cei ce L-au urmat, decât printr-un astfel de dar: binecuvântarea. De la Înălţarea Lui la cer şi până la a doua venire lumea se poate bucura de binecuvântarea Lui.

Am spus „lumea”, pentru că prin ucenicii Săi Mântuitorul îşi revarsă darurile peste toţi oamenii: ***„Nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor” (Ioan, 17, 20).*** El respectă libertatea fiecăruia, de a accepta sau nu binecuvântarea Lui: ***„Iată stau la uşă şi bat”,*** a spus El ***(Apocalipsă, 3, 20).*** „Voi intra numai acolo unde Mi se deschide”.

În acelaşi timp, cei de care se desparte pe Muntele Eleonului, la Înălţarea Sa, primiseră în ziua chemării la apostolat o autoritate unică: ***„Cine vă primeşte pe voi pe Mine Mă primeşte” (Matei 10, 40).*** Cei primitori se află, aşadar, sub binecuvântarea Lui, oferită îmbelşugat şi neîntrerupt de la înălţarea Sa.

Ne amintim, totodată, că această sărbătoare este numită în popor Ispas, de la slavonescul Supasu (care înseamnă Mântuitorul), termen care exprimă rolul mântuitor al actului Înălţării. Darurile binecuvântării Domnului se înnoiesc la fiecare Sfântă Liturghie şi la celelalte slujbe pe care Biserica întemeiată de El le împarte drept-măritorilor creştini.

Ne amintim, bunăoară, că la sfârşitul Sfintei Liturghii preotul binecuvântează poporul rostind: „Binecuvântarea Domnului peste voi, cu al Său har şi cu a Sa iubire de oameni”. Cine nu participă, însă, la Sfânta Liturghie se situează liber-consimţit (şi tragic) în afara binecuvântării Lui.

Este de mirare, pentru cititorul neavizat, că, după ce Mântuitorul S-a înălţat la cer, ucenicii s-au întors în Ierusalim „cu bucurie mare” (Luca, 24, 52). Se ştie că, în mod normal, când te desparţi de cineva drag verşi lacrimi, eşti trist, nu te bucuri. Analizând, însă, relatarea evanghelistului Luca în comparaţie cu alte locuri nou-testamentare aflăm: ***„Vă este de folos ca să Mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi” (Ioan, 16, 7).*** Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe Care El îl va trimite de la Tatăl în ziua Cincizecimii.

Iar în alt loc, Mântuitorul spune în prezenţa ucenicilor: ***„Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine” (Ioan, 12, 32).*** Adică, pe toţi cei care voiesc să urmeze chemarea Mea mântuitoare. Se înţelege, implicit, că El trebuia să se înalţe, spre a-i putea „trage” apoi pe cei ce-L urmează.

În firea Sa umană Mântuitorul ne-a cuprins pe toţi şi aprioric, ne-a înălţat cu El. Dar locul cel mai lămuritor, îl găsim în Faptele Apostolilor: ***„Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au zis: Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a***

înălţat de la voi la cer, astfel va si veni, precum L-aţi văzut mergând la cer" (Fapte I 10, 11).

Iată, aşadar, dezlegarea: Mântuitorul S-a înălţat, dar nu a plecat definitiv. Îngerii (căci îngeri erau cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine albe), confirmă de fapt cuvintele Mântuitorului, care încheie Evanghelia după Matei: ***„Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin" (28, 20).***

Praznicul Înălţării Domnului revarsă peste cei cucernici binecuvântare şi bucurie. Aşa trebuie să ni-L imaginăm pe Hristos şi aşa trebuie zugrăvit în icoane: binecuvântând şi izvorând bucurie. Nu ca pe un păstor încruntat, cu mâna ridicată ameninţător asupra bieţilor muritori, ci ca pe un prieten apropiat, cald şi iubitor.

Prietenia şi iubirea se împlinesc, însă, prin urmarea poruncilor Lui, precum El a spus-o: ***„Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc" (Ioan, 15, 14; subl. n.).*** Iar sub ascultarea şi binecuvântarea Sa, zilele omului sunt un şirag de bucurii, nădejdea înălţării la cer a fiecărui suflet fiind mai tare decât inerentele poticniri şi necazuri pământene.

Oamenii buni, spune un proverb latin, găsesc bucurii în orice lucru. Aşa cum îndeamnă marele Pavel: ***„Bucuraţi-vă pururea întru Domnul. Şi iarăşi zic: Bucuraţi-vă!" (Filipeni, 4, 4).*** Cu aceste simţăminte rostim şi noi către toţi enoriaşii noştri: „Hristos S-a înălţat, bucuraţi-vă!".

Iar la slujba parastasului pentru eroi, săvârşită în ziua Înălţării, se poate rosti acest scurt cuvânt:

Iubiţi ascultători, de ce se face pomenirea eroilor în ziua de Înălţare?

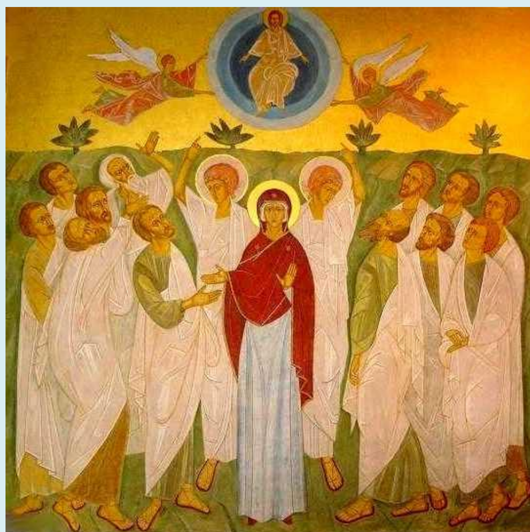
Este o întrebare pe care creştinii ne-o pun adesea. Prezentăm răspunsul dat de pr. prof. dr. Ene Branişte, în tratatul de Liturgică Generală (Bucureşti, 1985, p. 343): „În Biserica românească se face pomenirea generală a eroilor, adică a tuturor celor morţi pe câmpurile de luptă, în Joia Înălţării Domnului, pentru ca sufletele celor care s-au jertfit pentru patria lor să se înalţe, cu Domnul, în slava cerească".

Întotdeauna parastasul pentru eroi creează o atmosferă liturgică aparte, un sentiment de duioşie şi solidaritate cu actul lor jertfelnic. În timpul slujbei lacrimile celor prezenţi curg firesc, împletindu-se cu rugăciunile şi cântările rituale. Ele izvorăsc dintr-o recunoştinţă fără margini, ce nu poate fi cuprinsă decât parţial în cuvinte.

Redăm mai jos un fragment dintr-o pareneză rostită la un astfel de prilej, care exprimă într-un mod admirabil compasiunea, înţelegerea şi recunoştinţa faţă de sărmanii ostaşi morţi fără lumânare şi departe de cei dragi, dar cu simţământul Marii Întâlniri din ceruri.

Fragmentul este luat da la prof. dr. Ioan Broşu (Cuvânt pentru pomenirea eroilor, în ziua de Înălţare): „Să chemăm la masa bucuriei şi pe sărmanul ostaş, care moare cine ştie unde pe nemărginitele câmpuri de luptă. Parcă-l vedem cum glontele-i străpunge pieptul cu iuţeală de fulger! Sângele lui curge mereu din rană, iar el începe să aibă vedenii. Între altele, i se înfăţişează bătrâna sa mamă, care-l prinde de mână spre a-l aduce la Biserică, ca în copilărie. Cum? Mama sa nu-l va mai mângâia niciodată? El nu-i va mai auzi niciodată glasul argintiu şi dulce? Să fie, oare, acesta sfârşitul a toate? Să moară singur singurel, aici, în arşiţă, fără de făclie în mână, în câmpul acesta? Şi ostaşul se ridică deodată, într-o mână, nevoind să moară! Amintirile din copilărie îi vin cu duiumul în minte. Parcă aude un cântec bătrânesc, o doină, cu care îl adormea mama sa când era copil mic. Deodată aude clopotul din satul său chemând la vecernie în ziua Învierii. Apucă cruciuliţa pe care i-o atârnase mama lui, când a plecat la oaste. Are încă atâta putere să o sărute şi să zică gândind la mama lui: „La revedere în ceruri!”. Ostaşul moare apoi. Dar prin fiecare moarte a fraţilor noştri de pe câmpurile de luptă, creşte numărul învierilor noastre!”. Amin.

Părintele Hrisostom de la Putna - Predică trezitoare - “Să-L aducem pe Hristos lângă noi. Să-I spunem toate! Să-L facem părtaş vieţii noastre cotidiene”

Iubiţi credincioşi, Hristos S-a înălţat!

Ne întâlnim iarăşi în Biserica lui Dumnezeu, în casa Lui şi cu ocazia aceasta aş vrea să vă împărtăşesc unele preocupări, dar şi unele îngrijorări pe care le am – şi pe care ar trebui să le avem cu toţii – şi asta, datorită faptului că mereu mă întreb ***ce ne face pe noi să venim la biserică; ce ne deosebeşte pe noi, creştinii care venim la biserică, de cei care nu vin la biserică sau de cei care nu sunt creştini?***

Oare Hristos, prin venirea Lui, ne-a făcut pe noi, poporul Său, care purtăm numele Lui – numele de creştin – ne-a făcut pe noi mai buni decât ceilalţi? ***Oare Hristos, când a venit pe pământ, asta a făcut, un om mai bun?*** L-a arătat pe creştin a fi un om mai bun decât ceilalţi, decât păgâni, de exemplu, sau decât iudei?

Iubiţi credincioşi, ca să putem înţelege lucrurile acestea ar trebui să avem o altă abordare a lucrurilor. ***Ar trebui să învăţăm să ne cunoaştem pe noi aşa cum suntem, în primul rând să ne cunoaştem pe noi şi apoi să înţelegem şi lucrarea de mântuire pe care a săvârşit-o Dumnezeu.***

Astăzi prăznuim pe cei 318 Părinţi adunaţi la Sinodul I Ecumenic din anul 325, Părinţi care s-au adunat ca să combată erezia lui Arie care spunea că Hristos nu era Dumnezeu adevărat, ci era o creatură de-a lui Dumnezeu. Nu-L vedea, deci, Arie pe Hristos ca fiind şi Dumnezeu deplin şi om deplin. De ce se întâmplă lucrurile acestea? Din acelaşi motiv pe care vi l-am spus şi mai înainte. ***Să nu***

credeţi că dacă Arie a fost biruit în anul 325 la Primul Sinod, urmările ereziei lui nu se văd şi astăzi. Şi urmările acestea se văd de la felul în care ne privim noi pe noi înşine. ***Noi ne numim a fi creştini, noi ne numim a fi făptura lui Dumnezeu, alcătuiţi şi din trup şi din suflet. Şi socotim noi că dacă punem mai mult accent pe suflet devenim oameni duhovniceşti. Dacă nu, rămânem oameni trupeşti. Dar, oare aşa este? A fi om duhovnicesc înseamnă ceea ce înţelegem noi prin om duhovnicesc?***

Poate aţi observat că ***în Biserica Ortodoxă noi ne ferim să numim cu acest titlu viaţa duhovnicească, cu titlul de „viaţă spirituală”. Deşi etimologic au acelaşi înţeles – spiritual şi duhovnicesc – totuşi noi ne ferim de numele acesta.*** *De ce?* Datorită înţelegerii eronate pe care noi l-am alocat acestui termen, ***pentru că noi înţelegem viaţa duhovnicească din punctul de vedere psihologic. Noi socotim a fi duh ceea ce este, de fapt, numai partea mai fină a trupului,*** lucruri care ţin de hainele de piele pe care Adam le-a primit la cădere. Nu e de mirare de ce aşa de mulţi psihologi iau astăzi locul duhovnicilor, nu este de mirare de ce noi astăzi rămânem departe de Hristos, nu este de mirare de ce noi nu arătăm în viaţa noastră efectele întrupării lui Hristos, nu arătăm în viaţa noastră că suntem creştini. ***Noi ne străduim să devenim oameni mai buni, dar aceşti oameni mai buni nu sunt oameni duhovniceşti.*** Aţi văzut că **Sfântul Pavel face o deosebire foarte clară spunând că este *om trupesc, om sufletesc şi om duhovnicesc.***

- ***Omul sufletesc*** *este omul moral, omul care se ţine după principiile morale, păzindu-le pe ele, căutând să fie mai bun decât a fost mai înainte.*
- ***Omul duhovnicesc*** *este cel care urmează viaţa Duhului.*

Hristos, prin întruparea Sa, nu a făcut un om mai bun, ci a făcut un alt om.

Se scandalizează omul contemporan când aude în Biserica lui Dumnezeu spunându-se: ***Iubiţi-vă vrăjmaşii voştri! Binecuvântaţi pe cei ce va blestemă!*** şi aşa mai departe. Se scandalizează spunând: ***Cine poate să facă acest lucru?! Ce om poate să facă acest lucru?*** Au dreptate. Nici un om nu poate să facă acest lucru. Uită însă oamenii contemporani că aceste cuvinte au fost rostite către creştini, către omul cel nou, făcut după chipul lui Hristos. ***Dacă noi nu înţelegem că Duh este Dumnezeu şi că noi nu putem deveni oameni duhovniceşti decât în relaţie cu acest Duh al lui Dumnezeu, decât lăsând duhul din noi, care este chipul lui Dumnezeu, să intre în relaţie cu Făcătorul său, cu Creatorul său, cu Dumnezeu, nu putem deveni niciodată oameni duhovniceşti şi rămânem la această înţelegere trupească.***

De aceea şi Arie nu putea să vadă mai sus de pământ, nu putea să vadă în Hristos decât un om. De aceea şi noi, astăzi, nu putem să unim cerul cu pământul, nu putem să spunem că facem teologie, nu putem să spunem că L-am înţeles pe Dumnezeu şi că viaţa şi moartea Lui nu au fost în zadar. ***Noi ne-am obişnuit, ca oameni trupeşti ce suntem, să-L vedem pe Hristos ori om, ori Dumnezeu – separat. Dar El nu este separat! El este om deplin şi Dumnezeu deplin în acelaşi timp.*** Şi asta a făcut-o pentru noi! Noi ar trebui să învăţăm să vedem pe cele dumnezeieşti omeneşte şi pe cele omeneşti să le judecăm dumnezeieşte, pentru că **omul**, iubiţi creştini, **se află între cer şi pământ.** ***Omul nu este numai pământ, omul nu este numai cer, el este între cer şi pământ, dar are putere de la Hristos, în întruparea Lui, omul deci are putere să unească cerul cu pământul.***

Credinţa noastră, dacă rămâne pe pământ, nu poate deveni decât o morală plină de mândrie şi mai departe nu se poate transforma decât în idolatrie. Credinţa rămasă undeva atârnată în cer, nu poate fi mai mult decât o filosofie seacă. De aceea a spus Evagrie Ponticul că teolog este cel care se roagă.

Şi filosoful nostru, Constantin Noica, a spus la rândul său un lucru foarte interesant, ieşit, deci, din gura unui filosof, nu a unui teolog şi a spus: Nicăieri nu se vorbeşte mai mult despre om decât acolo unde se vorbeşte despre Dumnezeu. Şi de fapt, teologia nu este vorbire despre Dumnezeu, ci despre om. Căci viaţa noastră sunt bucăţi de teologie.

Deci, iubiţi creştini, când veţi auzi pe cineva vorbind lucruri înalte despre Dumnezeu, teologhisind despre Dumnezeu, dar uitând de om, să nu vă luaţi după acela. Acela nu este teolog. ***Teolog nu este cel care vorbeşte despre Dumnezeu, teolog este cel care vorbeşte cu Dumnezeu.*** Şi vorbind cu Dumnezeu nu poate să audă alt cuvânt de la El decât acela pe care i l-a spus sfântului Apostol Petru când i-a dat şi măsura iubirii Sale: ***Paşte oile Mele! Prin aceasta arăţi că Mă iubeşti mai mult decât aceştia. Credinţa atârnată de cer şi rămasă acolo este filosofie seacă, fără conţinut; credinţa rămasă pe pământ este idolatrie, este morală fără conţinut. Conţinutul nu poate să apară decât prin unirea celor două. Conţinutul nu poate fi dat decât de iubirea dintre om şi Dumnezeu.***

Duminica de astăzi a fost închinată Sfinţilor Părinţi care au teologhisit, care au fost teologi cu adevărat, care au propovăduit pe Hristos ca om şi ca Dumnezeu în acelaşi timp – Om adevărat şi Dumnezeu adevărat. ***Aceşti Sfinţi Părinţi sunt propovăduiţi şi prăznuiţi astăzi, în această duminică, deoarece este duminica între Înălţarea Domnului şi Pogorârea Duhului Sfânt.***

Această duminică aţi văzut că ne-a pus înainte evanghelia care n-ar avea aparent legătură cu pomenirea celor 318 Părinţi, nici cu poziţia aceasta a duminicii între Înălţare şi Pogorâre, ci este ***evanghelia pe care noi o numim Rugăciunea arhierească a Mântuitorului Hristos, rugăciune pe care El a rostit-o înainte de Patima Sa.*** ***De ce sunt pomeniţi aceşti Sfinţi Părinţi acum, în duminica între Înălţare şi Pogorâre?*** Pentru că ***această rugăciune descrie la modul cel mai înalt, şi în acelaşi timp cel mai omenesc, cel mai sensibil şi intim cu putinţă, scopul pentru care Hristos a venit pe pământ, scopul pentru care Dumnezeu-Tatăl L-a trimis pe Hristos pe pământ, scopul pentru care Dumnezeu, iată, S-a făcut om.***

Am spus mai înainte că prin acea poruncă: *Iubiţi-vă vrăjmaşii!*, Hristos S-a adresat omului celui nou. ***Hristos Însuşi, prin întruparea Sa, a arătat că poruncile sunt accesibile şi nouă, prin faptul că El a luat trup ca şi noi.*** El S-a făcut om, cum spune Sfantul Apostol Pavel, împăcându-Se cu oamenii atunci când noi eram în vrăjmăşie cu El! Prin întruparea Lui, Hristos a biruit orice fel de duşmănie. Uitaţi-vă în jur: ***omul poate să biruiască o duşmănie, două, trei, dar nu le poate birui pe toate şi nu le poate birui desăvârşit. Iartă, dar îşi aduce mereu aminte de greşelile de pe urma cărora a pătimit şi aşa mai departe. Iartă, dar nu binecuvântează pe cei care-l ocărăsc sau îl blesteamă.*** ***Împlineşte până la un punct porunca lui Dumnezeu, dar mai apoi se poticneşte.*** **De ce?** ***Pentru că nu îndrăzneşte să se considere pe sine fiu al lui Dumnezeu. Nu înţelege că Hristos a coborât cerul pe pământ ca pe acest pământ să-l ridice la cer.***

Noi, dacă gândim omeneşte, desigur că niciodată nu vom avea îndrăzneala sau nici măcar nădejdea firavă că vom putea deveni fii ai lui Dumnezeu, dumnezei după har. De ce? Pentru că vedem lucrurile disociat: omu-i om, Dumnezeu e Dumnezeu. Dar nu este aşa! Omul are puterea de a lega cerul cu pământul, omul trebuie să înţeleagă că pământul poate deveni cer doar prin înrudire cu acesta. Şi iată că ***Dumnezeu a binevoit aşa şi L-a trimis pe Hristos ca să ia trup pentru ca pe noi, care suntem trup, să ne trezească la conştiinţa de fii ai lui Dumnezeu.***

Dar care ar fi folosul pe care ar trebui să-l tragem noi de pe urma înţelesului acestei sărbători de astăzi? Fără a încerca să teologhisim prea mult despre firile Mântuitorului, vom încerca, totuşi, să coborâm puţin credinţa pe pământ şi să vedem că Hristos acest lucru l-a arătat ucenicilor. Şi în rugăciunea Sa arhierească pe care aţi auzit-o astăzi în Sfânta Evanghelie citită, ***El I-a spus lui Dumnezeu-Tatăl: Lucrul pe care M-ai trimis să-l fac pe pământ l-am săvârşit. Arătat-am oamenilor numele Tău.*** ***Care este acest nume?*** ***Numele de Tată.*** ***Nici o altă religie nu a cunoscut acest nume. Niciodată, nicăieri, omul nu a îndrăznit să creadă că va fi posibil vreodată ca omul să fie cu adevărat fiu al lui Dumnezeu;***

ca Dumnezeu, creatorul tuturor, El, nefăcut de mână, fără început, fără sfârşit, să poată fi numit de către noi Tată.

Această rugăciune pe care o găsiţi la capitolul 17 în Evanghelia după Ioan şi pe care vă îndemn cu toată căldura s-o recitiţi, ***nu este altceva decât dezvăluirea oamenilor a scopului lui Dumnezeu, scopul pe care L-a avut când l-a creat pe om şi anume acela de a prelungi iubirea Lui părintească şi faţă de noi, a prelungi această iubire în lume, ca şi noi să ne bucurăm, alături de Hristos, de iubirea Lui ca Tată şi noi să-I răspundem, la fel ca şi Hristos, cu o iubire filială.***

În toate religiile se arată, într-un fel sau altul, mai vădit sau mai în umbră, purtarea de grijă a lui Dumnezeu faţă de creaţia Sa, lucru pe care noi îl numim providenţă. Însă ***abia în creştinism, abia prin pogorârea lui Hristos şi întruparea Sa, abia atunci noi, oamenii, am aflat despre adevărata providenţă.***

Providenţa sau purtarea de grijă a lui Dumnezeu, nu înseamnă, aşa cum ştiam noi până acum, purtarea de grijă a unui Dumnezeu care este în exterior, o purtare de grijă pe care Dumnezeu şi-o manifestă faţă de noi prin lucrurile exterioare. ***Adevărata Providenţă este şi aceea care se săvârşeşte din interior. Hristos nu numai că a luat trup de om, dar a şi intrat în noi.***

Noi Îl primim prin Sfintele Taine şi El ne poartă de grijă, ne susţine, ne ajută, ne dă dovezi ale iubirii Sale din noi, dinlăuntrul nostru. Or noi, iubiţi creştini, ar trebui să ne folosim de această putere, să ne folosim de Harul lui Hristos şi să începem să gândim ca nişte fii ai lui Dumnezeu, nu ca nişte oameni. Ca nişte creştini! Ca nişte oameni noi.

Întruparea lui Hristos a fost dovedită şi propovăduită de-a lungul veacurilor îndeajuns. ***S-ar părea, totuşi, că dacă ne uităm în jur, să vedem că această Întrupare a lui Hristos n-a reuşit; că noi, în jurul nostru – printre creştini, mă refer – nu vedem oameni noi.***

- ***Nu vedem oameni care să-şi iubească vrăjmaşii,***
- ***nu vedem oameni care să se uite pe sine şi să se îngrijească de cei de lângă ei.***
- ***Nu vedem şi chiar şi spun: păgânii sau celelalte denominaţiuni creştine, spun despre noi, ortodocşii în special, că pe noi credinţa nu ne-a schimbat cu nimic.***

Dacă ne uităm la cei care încă se luptă, este adevărat: nu vedem decât la foarte puţini, dacă vedem, semnele biruinţei. ***Dar dacă ne uităm la cei care au biruit, la sfinţii plăcuţi lui Dumnezeu, care aşa cum a spus chiar Hristos, au săvârşit minuni mai mari decât a făcut Hristos pe pământ, atunci vedem altceva. Contează numai cum privim şi în cine ne punem nădejdea, în cine ne punem nădejdea că acela ne va ajuta să devenim ceea ce dorim să fim. După cum spunea un părinte, că Dumnezeu se uită cu ochii milostivirii Sale nu la ceea ce suntem, nici măcar la ceea ce am fost, ci la ceea ce dorim să devenim.***

Întruparea lui Hristos trebuie să se vadă şi în viaţa noastră. Trebuie ca noi, oameni pământeşti, să îndrăznim să transformăm pământul în cer.

- ***Ce vi se pare că ar fi altceva milostenia făcută în numele lui Hristos decât transformarea unei bucăţi de pâine, a unei materii, în cer, în comori duhovniceşti, în viaţă veşnică?***
- ***Ce înseamnă oare atunci când posteşti s-o faci în numele lui Hristos?***
- ***Ce înseamnă atunci când mănânci s-o faci în numele lui Hristos?***
- ***Ce înseamnă, într-un cuvânt, cuvântul sfântului Pavel care spune Ori de mâncaţi, ori de beţi, ori de altceva faceţi, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceţi – ce înseamnă aceasta? Nu înseamnă oare că noi îndrăznim, din pământ ce suntem, să devenim cer?***

Hristos a luat trup pentru ca pe noi, oamenii, să ne ridice la cer. Cum zice sfântul Pavel, ***fiindcă El Însuşi fiind ispitit, poate şi celor ispitiţi să le ajute. Îl avem pe Hristos alături de noi, Îl avem pe Hristos în noi, Îl avem pe Hristos peste tot, numai să ne trezim. Să nu lăsăm credinţa atârnată undeva în cer, după cum am spus, nici s-o lăsăm să se târască pe pământ; ci să vedem lucrurile dumnezeieşti omeneşte şi pe cele omeneşti dumnezeieşte.***

Să-L facem pe Hristos părtaş vieţii noastre cotidiene. Să-L aducem pe Hristos lângă noi. Să-I spunem toate. Să-L facem părtaş la toate problemele noastre zilnice, chiar şi cele mai mărunte. Căci dacă noi Îl vom face părtaş pe El la viaţa noastră pământească şi El ne va face părtaşi pe noi la viaţa Lui cerească.

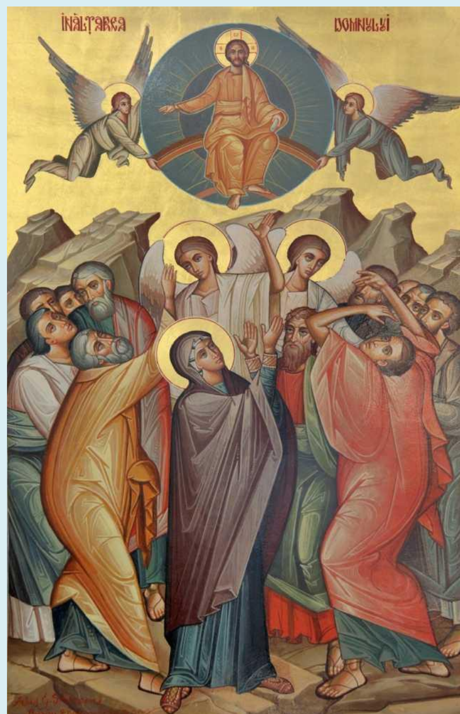
Şi dacă vom face aşa, ***dacă vom îndrăzni să ne construim relaţia cu Hristos ca fii ai lui Dumnezeu şi ne vom sili să-L cunoaştem şi să-L lăsăm să ne cunoască, atunci vom fi feriţi de acel cuvânt înfricoşător, poate cel mai înfricoşător cuvânt pe care-l poate auzi un om din partea celui care i-a arătat dragoste desăvârşită, şi anume: Du-te de la Mine, blestematule, că nu te cunosc pe tine! Să nu fie cu noi aceasta.*** Să îndrăznim, deci – revin asupra acestui cuvânt, pentru că este foarte

important. ***Noi va trebui să ne petrecem veşnicia cu Hristos. Să nu ne-o petrecem alături de un străin. Pentru că nu se poate să stai alături de un străin,*** de aceea se şi aude: *Du-te de la Mine în întunericul cel mai din afară.*

Deci ***să-L facem pe Hristos părtaş vieţii noastre pământeşti ca şi El să ne facă părtaşi vieţii Lui dumnezeieşti şi să se vadă în viaţa noastră lumina aceea despre care a spus Hristos: Aşa să lumineze lumina voastră astfel încât oamenii, văzând faptele voastre cele bune, să-L slăvească pe Dumnezeu Cel din ceruri.***

Să se vadă în viaţa noastră cuvintele care străbat exact această perioadă între Înălţare şi Pogorâre, căci dacă vom face aşa, ne vom pregăti sufletele pentru Pogorârea Duhului Sfânt în ele; să se vadă, deci, acea lumină care este expresia acestor cuvinte: ***Iată, Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului.*** Amin".

Predica Protos. Hrisostom de la Putna la Înălţarea Domnului (2013): Pentru ce ne-a creat şi rostuit Sfânta Treime şi până unde ne-a chemat Hristos să-l urmăm?

"Iubiţi credincioşi, Hristos S-a înălţat!

Iată-ne astăzi în Biserica lui Dumnezeu în ziua care este socotită printre praznicele Împărăteşti, Înălţarea Domnului.

Praznicele Împărăteşti sunt numite aşa pentru că sunt spre slava lui Dumnezeu, slava lui Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Însă, după cum a spus filosoful român Constantin Noica, că nicăieri nu este vorba mai mult despre om decât acolo unde se vorbeşte despre Dumnezeu şi că de fapt, teologia este vorbire despre om, nu despre Dumnezeu, iată că astăzi praznicul acesta este închinat mai mult Omului. Şi am să vă explic.

Dumnezeu, când l-a făcut pe om, sfatul cel mai înainte de veci prin care Dumnezeu în Sfânta Treime a hotărât ca să-l creeze pe om după chipul şi asemănarea Lui, a lui Dumnezeu în Treime, a fost urmare a iubirii din sânul Sfintei Treimi. Şi Dumnezeu Tatăl a hotărât să creeze o fiinţă liberă care să se poată bucura de El ca de un Tată, iar El, Tatăl, să se poată bucura de ea, de acea făptură, ca de un fiu. Să prelungească iubirea Lui paternală în lume. Deci iubirea lui Dumnezeu a stat la baza creării omului, iubirea aceasta familială. Am fost creaţi având acest "destin" – să nu încurcăm destinul cu predestinarea protestantă – ***înţelegem prin destin o rânduială cuprinsă în gândul lui Dumnezeu Cel atotbun şi atotcunoscător, un parcurs al vieţii omului. Iar acest parcurs pe care-l numim destin ["firea" omului, rostul, scopul creaţiei sale, n.n.] nu este altul decât că această creatură, omul, să se întoarcă la Cel Care l-a creat, la Dumnezeu. Izvorul fiind Dumnezeu, la Acest izvor trebuie să ne întoarcem.*** Însă omul, în Rai, s-a depărtat de Acest Dumnezeu, a ieşit, a păşit în afara luminii şi s-a aflat pe sine întru întuneric, s-a aflat pe sine întru înstrăinare şi nu L-a mai recunoscut pe Dumnezeu ca Tată, întuneric şi înstrăinare care s-a aşezat peste toată zidirea.

Dumnezeu însă nu S-a depărtat de om şi a continuat să-i grăiască, a continuat să facă tot ce a putut pentru a-l apropia iarăşi pe acest om, pentru a-i arăta iarăşi ceea ce el uitase, că Dumnezeu este Tatăl lui şi că el a fost creat ca să fie fiul al lui Dumnezeu şi să se bucure de împreună-sălăşluirea cu El în Împărăţia Cerului. Şi la plinirea vremii, când oamenii au fost gata să înţeleagă acest lucru şi să-L primească pe Dumnezeu, Dumnezeu L-a trimis pe Unul-Născut Fiul Său în lume, ca să ia trup.

Spune Sfântul Maxim Mărturisitorul că întruparea lui Hristos nu depinde de căderea lui Adam. Nu din cauza căderii lui Adam S-a întrupat Hristos, ci pentru ca să-l aducă pe acest om, care era trup, care era trupesc, să-l aducă la o unire reală cu Dumnezeu. Or, această unire între creatură şi Creator nu putea fi săvârşită decât în Persoana lui Dumnezeu, a lui Dumnezeu-Fiul. Deci Hristos S-a întrupat în primul rând pentru ca să ia trupul nostru, firea noastră omenească şi să o aducă la Dumnezeu.

S-a întrupat Hristos, a suferit, a fost batjocorit, S-a răstignit şi a înviat apoi a treia zi. Cât a fost pe Pământ, înainte de patimile Sale, ***Hristos a încercat să le spună ucenicilor lucrul pe care El a fost trimis să-l împlinească şi anume că Dumnezeu Tatăl este Cel Care L-a trimis ca să-i aducă înapoi, să întoarcă inima fiilor către Tatăl lor. Acesta este primul rost pe care l-a avut El pe Pământ.***

E adevărat, a venit să sufere, a venit să ia asupra-Şi moartea noastră pentru ca în Sine să omoare această moarte, însă nu acesta a fost scopul.

Teologia catolică spune că acesta a fost scopul, că nu putea "Maiestatea rănită a lui Dumnezeu" să fie satisfăcută decât prin moartea Fiului Său, căci chipul lui Dumnezeu din om a fost atât de afectat încât numai Dumnezeu putea să repare această greşeală. Protestanţii spun că acest chip din om, acest chip al lui Dumnezeu, a fost pentru totdeauna deteriorat, stricat şi întruparea lui Hristos şi răstignirea Lui nu au avut alt scop decât ca cei care cred în El să poată să beneficieze de mântuire deşi nu merită, deşi ei nu sunt în stare. Acest chip, dacă ar fi putut fi atât de grav atins, aşa cum spun şi catolicii şi protestanţii, atins de un păcat omenesc, nu ar mai fi chip dumnezeiesc. Şi dacă noi nu avem chipul lui Dumnezeu întreg nu ne putem uni în mod real cu Dumnezeu.Înălţarea lui Hristos, pentru protestanţi este [...] doar ca o întoarcere a lui Hristos la Tatăl, iar, în ce-i priveşte pe catolici, este inutilă pentru noi.

Dar scopul nu acesta a fost, ci răstignirea, ştergerea păcatului strămoşesc. Însă Dumnezeu doar atât a putut să facă? Până într-acolo a reuşit iubirea lui Dumnezeu să ajungă, să refacă starea lui Adam dinainte de cădere?

Sfântul Ioan Gură de Aur, vorbind către un frate al lui monah, care era în pericol de a se lepăda, i-a spus: „Nu crezi tu, frate, că dacă satana a avut atâta putere încât să te dea jos, să te doboare de la înălţimea la care erai, înălţime la care noi, uitându-ne, ameţeam, oare Dumnezeu nu are putere să te ridice mai sus decât erai atunci când ai căzut?"

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, spune Sfântul Ioan Evanghelistul, încât L-a trimis pe Unul Său Fiu născut, să moară pentru noi.

Şi doar atât putea să facă? Scopul Lui nu era acesta, nu era numai acesta. Scopul Lui era acela dintru început, pe care vi l-am spus, de a-l aduce pe om de-a dreapta Tatălui.

Înălţarea Domnului, Praznicul acesta, de aceea este poate punctul cel mai important în parcursul omului către desăvârşire, deoarece astăzi se vede cu adevărat care a fost şi care este slava omului, slavă şi chemare pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Spune acelaşi Sfânt Ioan Gură de Aur: „Dacă vrei să vezi cât de mare este un om sau poate ajunge un om, nu te duce la palate, la împăraţi, la stăpânitorii acestei lumi, ci du-te în sânul Sfintei Treimi, du-te la Tronul lui Dumnezeu şi vezi acolo de-a dreapta Tatălui şezând firea omenească."

Hristos când S-a întrupat, S-a întrupat pentru totdeauna. El este veşnic Dumnezeu şi om. Veşnic omul va tinde către a-şi împlini această chemare de a sta la dreapta Tatălui, de a fi fiu al lui Dumnezeu. El nu este simplu o creatură deosebită de animale sau de plante prin aceea că are suflet raţional. El este o creatură capabilă singura creatură capabilă să absoarbă în ea infinitul. Singura creatură. Creatură, deci finită.

Înălţarea Domnului este, deci, expresia iubirii desăvârşite a lui Dumnezeu faţă de om. Hristos, chiar înainte de Patima Sa, a încercat să le spună ucenicilor cum că El va pleca, se va duce la Tatăl, însă nu va fi o simplă întoarcere de unde a plecat, din sânul Părintesc, ci ea va avea un rost: acela de a găti locaş pentru noi. Şi le spune Hristos ucenicilor înainte de Patima Sa: Iată, Eu vă spun că am să plec şi întristarea a cuprins inimile voastre. Iată, Eu plec, spune El şi nimeni nu Mă întreabă unde Mă duc. Însă, dacă aţi şti unde Mă duc, v-aţi bucura. Căci Mă duc la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi la Dumnezeul vostru.

Ucenicii, însă, n-au înţeles. Aşa este firea noastră, aşa a ajuns să fie firea noastră, înclinată mai mult către întristare. Aşa a ajuns firea noastră să credem cu greu o minune atunci când o vedem. Aşa a ajuns firea noastră, din cauza prea multei înstrăinări, din cauza timpului prea îndelungat în care am rătăcit înstrăinaţi de Dumnezeu, de Tatăl nostru, a ajuns firea noastră cu greu să mai poată să spună „Tată". De aceea, Hristos, după Învierea Sa, a petrecut 40 de zile cu ucenicii Săi.
În primul rând, El a rămas 40 de zile împreună cu ucenicii Săi ca să-i întărească în nădejde, să le mângâie inimile şi să nu se mai simtă orfani. Pe cei care deja crezuseră că El a fost trimis de la Tatăl, pe cei care deja înţeleseseră că Dumnezeu este Tatăl lor, pe cei care până odinioară se simţeau orfani şi părăsiţi, iar acum îşi cunoscuseră Tatăl, pe aceştia Hristos n-a vrut să-i scape, cum spunem noi, iarăşi în această întristare. N-a vrut ca ei să experimenteze din nou sentimentul acesta al părăsirii, sentimentul acesta care te face să te simţi al nimănui, să te simţi orfan.

După ce L-ai cunoscut pe Tatăl, să te simţi a doua oară orfan, această întristare e cu mult mai rea decât cea dinainte. Or, pentru aceasta Hristos a rămas în primul rând 40 de zile după Învierea Sa. De aceea şi ultima binecuvântare pe care le-a dat-o Hristos în acest sens a fost, spunându-le că El va fi cu ei până la sfârşitul veacurilor şi că nu-i va lăsa orfani.

Al doilea motiv a fost ca să-i încredinţeze că El e cu adevărat Hristos şi să le tâlcuiască în amănunt toate Scripturile şi să-i întărească, deci în credinţă. Le-a întărit întâi nădejdea, apoi credinţa, pentru ca ambele să-i încredinţeze de iubirea Lui.

Aţi ascultat astăzi în acatistul Înălţării că noi strigăm către Dumnezeu: ***Iisuse, Cel Ce Te-ai înălţat la cer, nu ne lăsa pe noi orfani!***

În momentul în care Hristos Se pogoară pe Pământ, Hristos Dumnezeu Se face ca unul din noi, cum spune Sfântul Pavel: ca întâiul născut între mai mulţi fraţi, deci ca un frate al nostru, în momentul în care acest frate al nostru ia neputinţa noastră, trupul nostru şi-l aşază la dreapta Tatălui, a Tatălui ceresc, Dumnezeului tuturor, Dumnezeul dumnezeilor, cum spune Sfânta Scriptură – şi când acest Dumnezeu al dumnezeilor Se arată pe Sine, cum a spus Scriptura, cu semne doveditoare şi minuni, că este Tatăl nostru – este inutilă întristarea.

De ce oare să căutăm noi slavă de la oameni, când, iată, Dumnezeu ne-a dăruit nouă slavă mai presus decât a îngerilor? De ce să ne oprim noi numai la cele văzute în lumea acesta, care par că nu sunt altceva decât numai suferinţă, întristare, depărtare şi înstrăinare şi să nu ne ridicăm ochii la cer, acolo unde este locaşul care ne aşteaptă?

Hristos, când a spus: ***Cine voieşte să vină după Mine, să se lepede de Sine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze Mie***, n-a spus prin aceasta că noi trebuie să mergem după El numai până la cruce, până la răstignire şi îngropare. A spus să-L urmăm şi mai departe, să-L urmăm şi în înviere, dar mai ales în înălţare, pentru că El pentru aceasta a venit, ca să înalţe firea noastră neputincioasă în sânul Sfintei Treimi, nici mai mult, nici mai puţin! În sânul Sfintei Treimi! Ce creatură poate nădăjdui la o fericire mai mare decât aceasta? Şi dacă Dumnezeu ne-a numit pe noi fii ai Lui, dacă ne-a înălţat din gunoi şi ne-a dat haină de nuntă şi ne-a aşezat alături de El, atunci noi nu avem altceva mai bun de făcut, decât să-I mulţumim.

Credeţi-mă, iubiţi credincioşi, că dacă recunoştinţa o să fie sentimentul care o să vă urmărească în toate zilele, o să vă însoţească, celelalte vin de la sine. ***Dacă noi***

vom fi recunoscători lui Dumnezeu, nu numai că din nefiinţă ne-a adus la fiinţă, nu numai că ne-a izbăvit de moarte, ci, în primul rând, că ne-a învrednicit a sta la dreapta Tatălui, atunci această recunoştinţă ne va învăţa la tot binele.

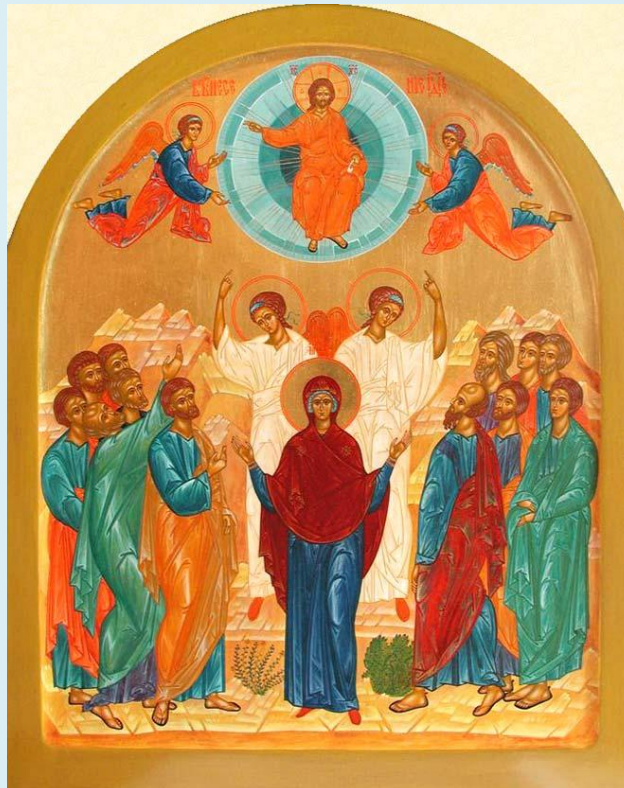
Este de prisos să spunem că această şedere la dreapta Tatălui de care ne-a învrednicit Hristos ne obligă la o responsabilitate imensă. Este de prisos să spunem că nimic necurat nu va intra în Împărăţia Cerului, este de prisos să spunem că virtuţile pe care noi le numim teologale – credinţa, nădejdea şi dragostea – trebuie să strălucească în inimile noastre, este de prisos să vorbim despre pocăinţă, despre post, despre rugăciune, este de prisos să vorbim despre toate acestea dacă noi o să ne statornicim în recunoştinţă. Căci recunoştinţa aceasta ne va învăţa toate, toate pe care le-am spus, ba chiar mai mult decât acestea. Căci această recunoştinţă va da strălucire relaţiei noastre cu Dumnezeu.

Atunci într-adevăr, cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, dacă vom mulţumi pentru toate, vom ajunge să facem toate spre bucuria Tatălui.

Or nu cred că doreşte altceva Dumnezeu de la noi decât să-I dăm inima noastră, după cum spune în Pilde: ***Fiule, dă-mi inima ta.*** El nu vrea altă inimă, o vrea pe a mea. Nu poate înlocui nici o inimă o altă inimă. De s-ar mântui toţi în jurul meu şi eu mă voi pierde, toţi cei ce s-au mântuit nu vor putea alina tristeţea lui Dumnezeu că m-am pierdut eu. De aceea, ***recunoştinţa este expresia iubirii mele ca răspuns la iubirea Lui, este o expresie a relaţiei cu adevărat personale între un tată şi un fiu, relaţie pe care să dea Dumnezeu, cu rugăciunile Maicii Sale şi cu ale tuturor sfinţilor Săi, să o putem construi în toată viaţa noastră şi aceasta pământească şi cea veşnică.***

Hristos S-a înălţat!

“Creştinii au loc in lumea aceasta”. Care este locul pe care ni l-a pregătit Domnul prin Înălţarea Sa? Predica Arhim. Damaschin de la Sihăstria Putnei: “În Siria sunt persecuţii poate mai atroce decât persecuţiile din primele secole ale creştinismului”

Mănăstirea Sihăstria Putnei/ Arhim. Damaschin Luchian: Predică la praznicul Înălţării Domnului (21 mai 2015)

“În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin!

Fraţi creştini, Hristos S-a înălţat!

40 de zile au trecut de la sărbătoarea mare, de toţi aşteptată, a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, timp în care, în fiecare zi ne-am salutat, pentru a ne aduce aminte de această mare sărbătoare cu de acum cunoscutele cuvinte: „Hristos a Înviat” şi „Adevărat a Înviat”.
Spre durerea mea, însă, am întâlnit nu de puţine ori, mai ales în locurile publice, în instituţiile publice, oameni care, deşi cu siguranţă erau creştini, şi erau creştini ortodocşi, nu mai foloseau „modul acesta de exprimare”. Încetul cu încetul, nu mai suntem guvernaţi, nu mai suntem povăţuiţi de ceea ce am învăţat noi cândva, în

Biserică sau acasă, pe genunchii bunicii sau în braţele mamei. Şi, încetul cu încetul, din ce în ce mai mult, ne ducem viaţa după aşa cum ne învaţă alţii, cum auzim la televizor, cum auzim la radio. La TV probabil s-a folosit expresia aceasta: „Hristos a Înviat” şi „Adevărat a Înviat” în prima, a doua şi poate a treia zi de Paşti, şi după aceea s-a revenit la formulă care nu aduce aminte de Hristos, pentru că nu ne place, atunci când nu suntem în duhul lui Hristos, atunci când nu ne ducem viaţa aşa cum vrea Hristos, atunci facem tot ce putem ca să nu facem referire la Dânsul.

Noi însă, din mila lui Dumnezeu, cei care trăim în duhul Bisericii, în duhul Sfintelor slujbe, am înţeles că toată această perioadă de 40 de zile până acum, a fost o perioadă în care ne-am tot adus aminte de Învierea cea de a treia zi a Domnului nostru Iisus Hristos, de evenimentele care s-au întâmplat după această sărbătoare, şi iată astăzi, la 40 de zile, exact cum atunci, în timpul vieţii Mântuitorului s-a petrecut ceva la 40 de zile, noi tot astăzi, la 40 de zile după sărbătoarea Învierii ne aducem aminte de evenimentul petrecut atunci. Şi ce eveniment? După cum ştim toţi şi citim în calendar, astăzi ne aducem aminte de sărbătoarea Înălţării Domnului.

În Faptele Sfinţilor Apostoli, în capitolul întâi, din care s-a citit astăzi la Apostol, şi în Evanghelia Sfântului Apostol şi Evanghelist Luca ni se prezintă pe scurt modul cum s-a petrecut Înălţarea Domnului. Evangheliştii sunt scumpi la cuvinte. Înălţarea Domnului nu s-a petrecut într-un chip cu totul şi cu totul ieşit din comun. Domnul li S-a arătat Apostolilor încredinţându-i de Învierea Sa de mai multe ori în această perioadă, iar apoi i-a luat pe un munte de lângă Ierusalim, pe Muntele Eleonului sau Muntele Măslinilor şi acolo, în timp ce îi binecuvânta S-a înălţat la cer fiind luat de nori şi doi îngeri, după ce El, Iisus Hristos S-a înălţat, au vorbit Apostolilor şi le-au zis: ***„Acest Iisus pe Care voi acum Îl vedeţi înălţându-Se asemeni va şi veni. Voi însă şedeţi în Ierusalim şi aşteptaţi făgăduinţa pe care v-a făcut-o vouă.”***

Legat de sărbătoarea Înălţării Domnului sunt două făgăduinţe ale Domnului nostru Iisus Hristos mai importante. Prima dintre ele, pe care în chip cu totul deosebit o subliniază mai ales slujba Înălţării Domnului, este făgăduinţa Domnului că ***„Eu Mă voi înălţa, dar nu vă voi lăsa orfani, ci vă voi trimite pe Duhul Sfânt”.***

În slujba de Priveghere de la sărbătoarea praznicului Înălţării Domnului s-a adus aminte de multe ori că Domnul S-a înălţat, dar Îl va trimite pe Duhul Sfânt – ceea ce noi ne vom aduce aminte peste 10 zile, la Duminica Rusaliilor sau la Cincizecime.

Iar cea de-a doua importantă făgăduinţă pe care Domnul a făcut-o în legătură cu Înălţarea Sa la Ceruri, este cuprinsă în cuvântul pe care Domnul l-a ţinut Apostolilor în seara zilei de joi, în Săptămâna patimilor, cum zicem noi acum, la Cina cea de taină. Câteva capitole din Evanghelia după Ioan ne relatează această cuvântare plină de miez duhovnicesc, fiind şi prima Evanghelie care se citeşte, dacă vă aduceţi aminte, Evanghelia aceea mai lungă, seara, la denia de joi seara, la denia celor 12 Evanghelii. Ce a zis Domnul în legătură cu această făgăduinţă? Vă citesc din cap. al 14-lea al Evangheliei după Ioan. Zice Domnul către Apostoli, dar vorbind lor, ne vorbeşte şi nouă: ***„Să nu se tulbure inima voastră. Credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine. În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt, iar dacă nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc vouă loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti vouă loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la mine ca să fiţi şi voi unde sunt Eu".***

Aceasta este făgăduinţa pe care Domnul o face în legătură cu Înălţarea Sa, că El Se înalţă, dar nu ne părăseşte. Pe de o parte, ne trimite Duhul Sfânt, dar pe de altă parte făgăduinţa pe termen mai lung este că… Eu mă duc acolo tot pentru voi. Am pogorât din Cer nu pentru altceva, ci pentru a vă putea voi ridica din starea în care eraţi şi să reintraţi în Cer. Şi Mă duc acuma, înălţându-Mă cu trupul Meu la Cer tot pentru voi, ca să pregătesc vouă loc – pe care loc voi, oamenilor, l-aţi avut.

Când Dumnezeu ne-a plăsmuit, pentru prima oară nu ne-a rânduit un pământ ca acesta în care să asudăm, din care spini şi pălămida să secerăm, în care bucuriile să fie cam puţine şi mai multe tristeţile, în care durerea să fie amestecată cu starea de bine, dar să biruiască până la urma durerea… şi cu ce, cu moartea! Nu pentru asta ne-a făcut Dumnezeu, ci ne-a făcut pentru o altă cetate, pentru cetatea aceea din Eden din care noi, oamenii – să nu mai dăm atâta vina e Adam, că dacă şi noi am fi fost în locul lui, tot aşa am fi făcut – am ieşit, prin propria alegere. Dar Dumnezeu, aşa cum spunem într-o rugăciune de la Liturghie, „nu ne-a lăsat până în sfârşit să stăm căzuţi, ci iarăşi ne-a ridicat, şi toate făcându-le până când ne-a suit la cer şi ne-a dăruit Împărăţia ce va să fie". Deci locul acesta pentru care Hristos S-a pogorât pe pământ, a stat 33 de ani într-o situaţie cu totul deosebită decât este El din veşnicie, în Dumnezeirea şi în Slava Sa, pentru acest loc a făcut toate, pentru acest loc al nostru pe care vrea să ni-l pregătească, S-a şi înălţat la Cer.

Deci făgăduinţa Domnului este că ne pregăteşte loc întru Împărăţia Sa cea cerească.

Şi ne mai făgăduieşte ceva tot în legătură cu locul, ne spune asta Sfântul Apostol Pavel în Epistola către [Filipeni], zice aşa: „Cât pentru noi, cetatea noastră este în Ceruri, de unde şi aşteptăm şi Mântuitor pe Domnul nostru Iisus Hristos Care – de

maximă importanţă cuvintele Sfintei Scripturi! – va schimba la înfăţişare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea Slavei Sale.”

Deci Domnul Hristos S-a înălţat la Ceruri ca să ne pregătească cetatea aceea care este în Ceruri, dar în care noi nu vom putea să intrăm aşa cum suntem acum. În Împărăţia lui Dumnezeu nu se poate intra cu povara asta a materiei pe care o avem cât timp suntem pe pământ. Şi spune Domnul ca El ne va schimba, va schimba trupul acesta al smereniei noastre de ţărână, plin de neputinţe, îl va face … cum? O!, ce minunăţie, o, ce binecuvântare! O, ce bunăvoinţă de la Dumnezeu! de neînchipuit pentru nimeni de pe lumea aceasta şi nici pentru îngeri, că nici îngerii nu-şi puteau ei închipui vreodată că va face Dumnezeu aşa ceva. Şi ce anume? Să schimbe trupul nostru aşa cum este trupul Slavei Sale. Adică El a luat trup ca al nostru când a venit pe pământ, dar nu l-a lăsat aşa, ci prin Înviere şi prin Înălţare l-a induhovnicit, l-a spiritualizat. Ce a spus astăzi Sfânta Evanghelie? Că Domnul a intrat la ucenici şi aceştia încă în necredinţa lor şi în limitele lor nu credeau că Domnul a înviat. Şi atuncea, pentru a-i putea cât de cât să-i facă să înţeleagă faptul că El este Om adevărat, le-a spus: „Daţi-Mi ceva de mâncare!” Şi I-au pus în faţă un fagure de miere şi o bucată de peste fript, vrând să arate prin aceasta că El nu S-a lepădat de trupul pe care L-a luat, dar în acelaşi timp, mâncând mâncare pământească, intră prin uşi fără să le deschidă, trece prin piatra mormântului fără să o dea la o parte. Ce ne arată prin aceasta? Că trupul rămâne trup, şi că hrana pe care Domnul a luat-o în El a – nu ştiu cum să zic – a transformat-o în duh, dar în acelaşi timp trupul acesta este altfel decât îl avem noi acum, şi cum l-a avut El înainte de răstignire şi de Înviere, şi acest trup al Lui de după Înviere este modelul trupului nostru dintru Împărăţia Lui cea Cerească.

Vedeţi măreţia omului? Cine, cine dintre oameni poate să făgăduiască aşa ceva unui om, când noi, oamenii, mama şi tata îi dau copilului trup şi viaţă pentru acest pământ, dar mai mult nu au ce să facă. Dumnezeu, ca Părinte Ceresc îşi asumă rolul de Părinte pentru veşnicie şi ne pregăteşte viaţa veşnică. ***Originea omului nu e pământească, ci cerească! Şi destinul Lui nu este pământesc, ci este Ceresc. Dacă învăţăm lucrul acesta aici, în Biserică, dăm sens vieţii noastre, iar dacă nu îl învăţăm, – şi nu ca să îl învăţăm doar la nivel de minte ci ca să ni-l impropriem ca linie directoare a vieţii noastre – viaţa noastră este foarte searbădă, se limitează la funcţiile acestea elementare, biologice, se hrăneşte din plăceri şi din bucurii trecătoare şi n-are nici o perspectivă pentru viaţa veşnică.***

Şi cei mai sensibili oameni care rămân în starea aceasta a doua de care v-am pomenit, nu rezistă, cad în deznădejde şi nu puţini, mai ales în zilele noastre, îşi pun capăt zilelor. Dar acest loc din cer şi acest destin veşnic pe care Dumnezeu ni

l-a pregătit prin tot ce a făcut, şi inclusiv Înălţarea Sa la cer, nu se primeşte decât prin credinţă. Eu nu am nici un argument palpabil. Pentru cineva care este necredincios eu nu pot să demonstrez, şi cred că nimeni nu poate să demonstreze că lucrul acesta este aşa. Dar dacă noi credem în Dumnezeu, dacă noi credem în ceea e a făcut Mântuitorul Iisus Hristos pentru noi, dacă ne numim creştini, trebuie să avem încredinţarea că făgăduinţele Lui sunt adevărate, că Dumnezeu nu minte, că Dumnezeu nu este mincinos, El nu se joacă cu cuvintele, cum nu de puţine ori ne jucăm noi.

Şi atunci, dacă El a spus că „Mă duc să vă gătesc vouă loc" şi spune că „iarăşi voi veni" – şi ce va face? – „Vă voi lua ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi" şi dacă El a spus că va veni şi va schimba la înfăţişare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea chipului trupului slavei Sale, înseamnă că aşa va fi. Cine crede în aceasta dă sens, zic din nou, vieţii sale. Cine nu crede în aceasta se mişcă, iertaţi-mi comparaţia, că o furnică de aici încolo, de-aici încolo – nu are perspectivă, n-are „fază lungă", are numai „faza scurtă".

Şi încă ceva şi cu aceasta îmi închei cuvântul: creştinii nu au loc în lumea aceasta. Locul celui care crede în Dumnezeu n-are cum să fie lumea şi societatea aceasta. Zice – Dumnezeu prin gura apostolului Ioan: ***„Nu iubiţi lumea, nici cele ce sunt ale lumii, căci cine iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este în el".*** Şi zice că „tot ce este în lume, adică pofta trupului, pofta ochilor şi trufia vieţii nu sunt de la Tatăl ci sunt din lume". Şi cine are pofta trupului, pofta ochilor şi trufia vieţii nu este pentru lumea cea de dincolo, ci este pentru lumea aceasta. Şi cum majoritatea oamenilor au lucrurile acestea ca principii de viaţă şi cred că numai pentru lumea aceasta se trăieşte, nu lasă loc şi altora care au altfel de viziune despre viaţă.

Ştiţi ce se-ntâmplă în zona Siriei, în zona Orientului… altă dată creştin. Paradoxal, în Siria, în Antiohia Siriei, prima dată s-au numit cei care L-au urmat pe Hristos „creştini" – spune „Faptele Sfinţilor Apostoli": acolo, în Antiohia Siriei, prima dată s-au numit „creştini" aceia care L-au urmat pe Hristos.

Şi acolo, în Siria, astăzi, creştinii nu mai au loc. Sunt persecuţii asemenea – sau uneori poate mai atroce decât – persecuţiile din primele secole ale creştinismului. Şi statele din alte zone, care au tradiţie creştină, care au moştenire culturală datorită creştinismului, din păcate nu ridică nici un deget. De ce? De ce, oare?

Nu au creştinii loc în lumea aceasta. Când s-a făcut redactarea „constituţiei europene" nu s-a găsit loc, nu s-a găsit loc nici pentru o menţiune măcar în introducere, asupra rolului pe care l-a avut creştinismul măcar înainte, dacă nu şi

acum, în istoria Europei. De ce? Pentru că, iată, creştinilor nu li se mai face loc în lumea aceasta, trebuie daţi la o parte, prin tot ceea ce se poate. Asta e lucrarea celui rău, bineînţeles, dar prin cine?: prin uneltele lui care sunt oamenii care nu vor să-L aibă pe Dumnezeu. Dar nu sunt vinovaţi numai aceia, pentru că şi noi înşine suntem vinovaţi: pentru că noi astăzi nu suntem o mărturie în lume, viaţa noastră în lume nu este o viaţă care să arate că „oamenii aceştia au un loc altul decât acela de pe pământ”.

O scriere din primele veacuri ale creştinismului, Epistola către Diognet, spune aşa: „creştinii trăiesc în lume dar nu sunt din lume”!

Pentru că atunci când Domnul spune: „Mă duc să vă gătesc vouă Acolo loc” nu spune: „lepădaţi-vă de lume” în sensul că „trăiţi în lume ca şi când aţi dispreţui lumea”, niciodată n-a făcut Dumnezeu lucrul acesta şi nu cere El lucrul acesta. Ci spune „trăiţi aici în lume, în anii puţini pe care Eu vi i-am rânduit, frumos, cinstit, respectând lumea în cele bune ale ei, dar cu perspectiva de dincolo.” Şi noi, din păcate, nu trăim aşa. De aceea, nu suntem o mărturie a Evangheliei, aşa că să nu mai dăm vina numai pe alţii că ne persecută, că şi noi nu suntem „plămadă bună”, nu suntem „drojdie pentru aluatul lumii acesteia”.

Îl pomenim astăzi pe Sfântul Împărat Constantin cel mare. Sfântul Constantin cel mare să ştiţi că a murit – vi se va părea greu cuvântul, dar adevărat este – scârbit de ce pot să facă oamenii care se numesc creştini. Nu, ferească Dumnezeu, nu s-a lepădat de creştinism, a crezut cu toată fiinţa lui în Dumnezeu Care i S-a arătat şi tot ce-a făcut el după anul acesta pentru Biserica creştină a schimbat cursul Imperiului Bizantin; dar, când a văzut ce pot să facă creştinii, a murit scârbit. Pentru că el a crezut că dacă va acorda creştinilor – persecutaţi până atunci – libertate să se roage, libertate să-şi mărturisească credinţă, va avea şi pace în Imperiu. Şi n-a fost aşa: creştinii s-au împărţit pe tabere, pe erezii şi veneau la el ca să le facă dreptate, după Sinodul I au mai fost nu ştiu câte Sinoade în care veneau la el ca să le facă dreptate. Şi a rămas scârbit de ce pot să facă creştinii pentru că nu-şi asumă Evanghelia în care cred ei. Şi atunci când au avut libertate s-au comportat nefolosind această libertate aşa cum trebuie. Când erau sub persecuţii, înainte de Împăratul Constantin cel mare, mai ales după 303, după sângeroasele persecuţii ale lui Diocleţian, viaţa creştină era mult mai bună, mult mai atentă, mult mai radicală, cu mult mai multă nevoinţă şi cu mai multă atenţie spre Cetatea cea din Ceruri decât atunci când au avut libertate. Când au avut creştinii libertate, când avem şi-acuma libertate, intervine relativismul, laxismul: „o lăsăm mai moale, păi.. se poate, e bine, e confortabil de trăit aşa”. Când erau prigoniţi, atuncea ce mai

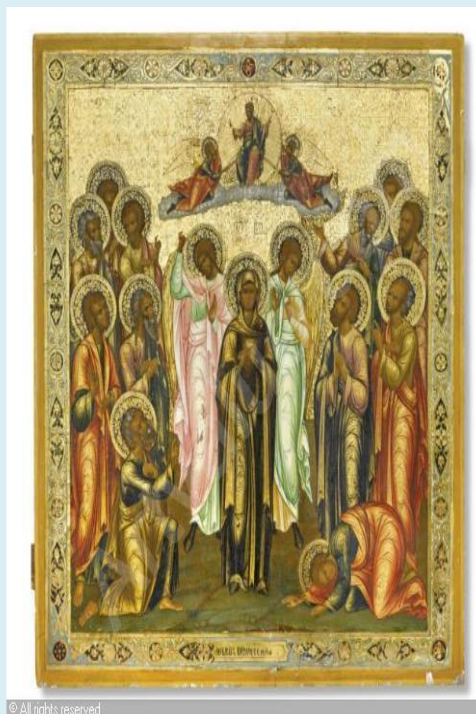
aveau de pierdut?: nimic din lumea aceasta şi toată grija lor era pentru a-şi construi Cetatea cea din Ceruri.

E mai mare examenul, fraţilor şi surorilor, să foloseşti o libertate în bine decât să trăieşti sub prigoana în bine. Dacă am învăţa asta, ar fi minunat.

I-am pomenit astăzi şi-i pomenim încă pe eroi, pe cei care şi-au dat viaţa pentru pământul ţării noastre, pentru libertatea şi pentru demnitatea noastră, dar înainte de eroii aceştia ai cetăţii pământeşti, care au apărat „cetatea pământească”, locul acesta pământesc, mai avem nişte eroi care au aparat „cetatea cea cerească” şi aceştia sunt Sfinţii. Ei ar trebui să ne fie modelele, după ei ar trebui să ne uităm, aceştia totdeauna ne-or învăţa să-L mărturisim pe Hristos şi să ne pregătim locul cel din Ceruri. Dacă pe aceştia îi vom urma, atunci nu ne va fi ruşine să spunem „Hristos a înviat!” în cele 40 de zile de după Înviere şi nici „Hristos S-a înălţat!” în ziua de astăzi şi până la sărbătoarea Cincizecimii.

Să ne binecuvânteze Dumnezeu, să ne rânduiască Dumnezeu locuri minunate întru Împărăţia Lui! A zis: „Sunt multe locuri întru Împărăţia Mea”; măcar unul, cum spunea cineva, să dea Dumnezeu să intru Acolo, în Rai, nu „în centru” ci „după uşă, unde ţine Maica Domnului mătura”. Măcar într-un colţişor din locul acesta să fie şi viaţa noastră cea veşnică. Amin!”

Priveşte Cerul! Priveşte la Hristos! - Predica PS Ignatie Mureşanul la Înălţarea Domnului: “Eşti ceea ce priveşti”

În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh

Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, Care au şi zis: Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer. (Faptele Apostolilor, 1, 9-10)

Preacuvioşi şi precucernici Părinţi, iubiţi fraţi şi surori împreună rugători, răstimpul de patruzeci de zile, de la Înviere până la Înălţarea Domnului Hristos, este un răstimp al vederii. De ce ucenicii Domnului Hristos, primesc această învederare a adevărului Învierii mai ales prin simţul vederii? De altfel, simţul vederii este simţul care ne conferă experienţele cele mai statornice, cele mai stabile.

Aceste patruzeci de zile culminează cu sărbătoarea Înălţării Domnului Hristos la ceruri şi şederea de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl. Patruzeci de zile ucenicii lui Hristos s-au şcolit în acest exerciţiu al vederii lui Hristos cel înviat şi, în a patruzecea zi, ei, rămân tot în vedere. De ce? Ni se spune în slujba şi în pericopele,

în textele biblice, care relatează evenimentul înălţării lui Hristos la ceruri, că Apostolii priveau înspre cer atunci când Hristos s-a urcat ca să şadă de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl.

Subiectul meditaţiei duhovniceşti din această sărbătoare este următorul: privirea cerului în slavă îţi dă o bucurie nemărginită.

În momentul în care am citit această pericopă, în care se face relatarea înălţării lui Hristos la ceruri, şi slujba Înălţării, m-am gândit că noi, oamenii cei de astăzi, ne uităm prea puţin la cer. Ne uităm la cer mai ales atunci când este înnorat, când este învolburat, când este o vreme furtunoasă. Când cerul este senin, frumos, chiar cel fizic, ne uităm foarte, foarte rar. Suntem prea capturaţi de grijile acestei lumi, de tot ceea ce ţine de pământesc, încât să mai avem resursele ca să ne uităm înspre cer. Şi, mă gândesc că nu este un lucru întâmplător faptul că ne uităm doar atunci când este furtună. De ce? Pentru că noi înşine suntem în furtună, lăuntric vorbind. Suntem înnoraţi, posomorâţi, şi ne uităm spre ceea ce sau în ceea ce noi avem o afinitate. Eşti învolburat, te uiţi la cer atunci numai când el este învolburat. N-avem seninătatea sufletului, nu ne este drag să ne uităm înspre un cer senin şi frumos. Ne uităm la cer mai ales atunci când poate suntem împovârniţi şi îngrijoraţi şi întristaţi peste măsură, deznădăjduiţi şi pe buza prăpăstiei acestei vieţi. Atunci ne ridicăm spre cer şi spunem: O, Doamne, unde eşti? Atunci doar ne uităm înspre cer.

Apostolii Domnului Hristos, ne învaţă prin această sărbătoare că adevărata stare a creştinului este să privească înspre cer, şi să aibă puterea să vadă dincolo de cerul acesta fizic, să-L vadă pe Hristos cu ochii sufletului.

Este, de altfel, şi textul slujbei Înălţării Domnului, care ne invită la această privire înspre cer.

Ni se spune în Icosul sărbătorii următorul lucru: Să ne ridicăm ochii şi cugetele la înălţime, să ne înălţăm noi, muritorii, privirile împreună cu simţirile, spre porţile cele cereşti, în Muntele Măslinilor să ne închipuim că suntem şi că privim la Mântuitorul, Cel purtat pe nori.

Când cineva se bucură de o oarecare celebritate, un om de o vizibilitate publică extraordinară, un artist de mare valoare, sau un literat, sau un mare savant, un om de ştiinţă, în momentul în care Dumnezeu ne hărăzeşte o întâlnire imediată cu acea persoană, ţinem cu tot dinadinsul să o vedem. Şi, când ne întâlnim cu acea persoană, o privim cu foarte multă saţietate, aproape că ajungem să contemplăm omul pe care îl îndrăgim. Dacă cineva îţi vorbeşte frumos, foarte seducător, tu

parcă nu mai eşti atent la ceea ce-ţi spune, ci mai mult îl contempli decât îl asculţi. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că noi, oamenii, privirea noastră, simţul acesta al văzului a fost făcut de Dumnezeu, înzestrat de Dumnezeu, să vadă doar frumosul, să priveşti doar frumosul şi să repudiezi tot ceea ce este urât. În momentul în care te agresează urâtul, ochii tăi reacţionează dintr-o dată, a plictis, a lehamite şi saturaţie. Dacă întâlneşti pe cineva care îţi transmite o stare de dezgust, de dispreţ, parcă îţi vine să-ţi pui obloane în faţa ochilor, în faţa genelor tale, nici măcar nu vrei să-l vezi, să te întâlneşti cu el. Evident acest lucru trădează faptul că noi căutăm întotdeauna frumosul, şi, dacă nu putem să-l vedem în cel de lângă noi, se pare că este urâtul prea mult în noi, încât să mai fim în stare să vedem frumosul în persoana de lângă noi, şi de aceea ne tragem o cortină pe ochii noştri, şi să nu-l vedem pe cel care nu-l simpatizăm, nu ne este foarte drag.

N-am auzit pe nimeni, niciodată să spună: ce superbă este mizeria din faţa blocului. Întotdeauna urâtul, tot ceea ce este dispreţuitor, ochii nostru reacţionează instinctual, şi repudiază. Dacă vedem ceva înfricoşător, ceva terifiant, ne punem mâinile la ochi şi ne minunăm, şi cădem într-o uimire care aproape ne îngheaţă sufletul.

Dacă ne uităm la Hristos, privirea înspre Hristos, ne dă întotdeauna bucurie, exact aceeaşi bucurie pe care au trăit-o Apostolii când au fost adunaţi pe Muntele Măslinilor, pe Muntele în care Hristos S-a înălţat la ceruri. Este un paradox în această stare a Apostolilor. Ei îl priveau pe Hristos, cum se urcă spre ceruri, plin de slavă, şi plin de lumină, pentru a se aşeza de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl, cu trupul acesta îndumnezeit, al nostru. Apostolii simt o stare de bucurie extra-ordinară. În mod normal, atunci când ne despărţim de cineva care ne este foarte drag, ne întristăm, suntem copleşiţi de durere, nu ne bucurăm. Apostolii s-au bucurat atunci când ei l-au văzut pe Hristos în slavă, în lumină. De ce? Tocmai datorită faptului că, pe plan duhovnicesc, când Hristos, Dumnezeu este nevăzut, El devine mai simţit, mai masiv în sufletul nostru prin prezenţă, aşa cum s-a întâmplat în evenimentul călătoriei celor doi uncenici, Luca şi Cleopa înspre Emaus. Când Hristos a devenit nevăzut, atunci ei l-au cunoscut şi au priceput că El a fost cel care i-a acompaniat - pe aceşti doi tineri, aceşti doi ucenici, Luca şi Cleopa - în drumul lor spre Emaus.

De aceea, am putea spune că eşti de multe ori ceea ce priveşti. Priveşti urâtul, priveşti mizeria, priveşti întunecimea, devii întuneric, mizerie, întunecime. Priveşti frumosul, seninul, cerul, pe Hristos în slavă, devii tu însuţi slavă, lumină, seninătate.

Oamenii, poate, de multe ori sunt trişti pentru că nu ştiu să privească înspre cer. Şi într-o poezie, pe care o tot rosteşte cu atâta avânt duhovnicesc IPS Arhiepiscop Andrei, o poezie a Magdei Isanos, acolo ni se spune că noi privim din ce în ce mai puţin spre cer şi de aceea trăim această stare de posomorală, această stare de plictiseală, de lehamite sufletească.

Sărbătoarea de astăzi ne învaţă acest lucru: să privim înspre cer. Şi când priveşti înspre Hristos, cel plin de lumină, de slavă, primeşti un har extraordinar. Şi de unde ştim noi acest lucru? Nu numai de la Apostoli, ci ştim şi de la Sfântul Arhidiacon Ştefan. Atunci când era înconjurat de o ploaie torenţială, de injurii de blasfemie, şi chiar la modul fizic al cuvântului, înconjurat de o ploaie de pietre, Apostolul Ştefan - ni se spune chiar în Faptele Apostolilor - avea privirea aţintită înspre cer, înspre Hristos care şedea de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl. Şi nu numai. Apostolul Ştefan avea puterea de a face faţa tuturor acestor injurii şi persiflări şi batjocuri ale iudeilor, numai atunci când el avea privirea înspre cer. Şi, având privirea aţintită înspre cer, şi înspre Hristos, care şedea de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl, chipul lui a devenit chip de înger, un chip plin de lumină. Şi, acest chip de lumină, de înger, i-a dat putinţa de a se sustrage din faţa tuturor celor care îl ponegreau şi îl dispreţuiau.
Şi noi cred că trăim stări asemănătoare, similare, în lumea aceasta. Sunt suficienţi cei care ne ponegresc, ne dispreţuiesc, dar noi nu putem avea faţă de lumină, de înger cum a avut-o Arhidiaconul Ştefan. De ce? Pentru că noi nu ştim să privim în asemenea momente înspre cer, înspre Hristos, Cel care stă întotdeauna de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl cu trupul îndumnezeit.

De aceea, icosul sărbătorii de astăzi este foarte explicit: Să ne ridicăm ochii şi cugetele la înălţime, să ne înălţăm noi, muritorii, privirile împreună cu simţirile, spre porţile cele cereşti, în Muntele Măslinilor să ne închipuim că suntem şi că privim la Mântuitorul, Cel purtat pe nori.

Dacă vom face acest lucru, viaţa noastră va deveni o viaţă de lumină şi de foarte multă bucurie, aşa cum au avut-o Apostolii Domnului Hristos. Şi când priveşti ceva şi când contempli ceva, admiri ceva, parcă înţelegi mult mai bine. Dacă vrei să-L înţelegi pe Hristos, să-L pricepi cu mintea ta, cu sufletul tău şi cu inima ta, trebuie să-L priveşti cât mai des. Şi, privindu-L pe Hristos, devii tu însuţi hristofor, purtător de Hristos.

Şi, în cuvântul meu, am să vă spun un text din Părintele Emilianos Simonopetritul, în care şi el surprinde acest exerciţiu duhovnicesc de a-L privi pe Hristos în momentele de răscruce ale vieţii noastre, în momentele de cumpănă, şi nu numai,

chiar şi în momentele de bucurie, de desfătare sufletească. De ce? Pentru ca să-L înţelegi mai bine pe Hristos. Şi ni se spune următorul lucru:

Pe cât Te văd, Doamne mai aproape, pe atât Te înţeleg. Pe cât Te văd, pe atât Te cunosc. Pe cât Te cunosc, pe atât Te înţeleg. Pe cât Te înţeleg, pe atât Te iubesc. Pe cât Te iubesc, pe atât Te doresc. Pe cât Te doresc, pe atât mă apropii de Tine. Pe cât mă apropii de Tine, pe atât Te prind. Pe cât Te prind, pe atât Te îmbrăţişez. Pe cât Te îmbrăţişez, pe atât Te strâng. Pe cât Te strâng, pe atât mă unesc cu Tine, Doamne, şi Tu devii al meu, şi nu mă despart de Tine, nu mai exist eu, nu mai există acela din mine, există omul nou, există descoperirea lui Hristos în mine. Naşterea lui Hristos în mine din privirea, cunoaşterea, dorinţa, îmbrăţişarea Ta, Doamne.

Să ne ajute Hristos, Cel înălţat la ceruri în slavă să-L putem privi mai des. Şi, privindu-L mai des, vom deveni şi noi plini de slavă, plini de lumină. Să plecăm de la această prăznuire cu tânjirea şi poate şi cu nostalgia că ne uităm mult prea puţin înspre cer, înspre cerul duhovnicesc.

Hristos S-a înălţat!

IPS Timotei prahoveanul - Binecuvântarea despărțirii și Înălțarea către Părintele Său

† Timotei Prahoveanul,
episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor

Sărbătoarea Înălțării Domnului este prilej de negrăită bucurie pentru întreaga Biserică, în special pentru cei care de câțiva ani privesc către Cate-drala Națională, închinată acestui mare praznic și Sfântului Andrei, cel întâi chemat la apostolat.

Înălțarea Domnului ne îndeamnă la elevație spirituală, cerându-ne să depășim lucrurile care ne leagă mult de pământ și să ne înălțăm cu mintea și inima către cer.

La 40 de zile după Învierea Sa, Mântuitorul Hristos S-a înălțat la ce-ruri. Evangheliile ne descoperă lu-cruri sumare despre momentul acesta. Sfântul Evanghelist Marcu aminteşte într-un singur verset, iar Sfântul Evanghelist Luca aduce mai multe amănunte. După ce au învă-țat cele pe care aveau să le propovăduiască înaintea neamurilor până la marginile pământului, ucenicii au fost

duși dincolo de Betania, până la Muntele Măslinilor (Eleonului), iar Domnul, pe când îi binecuvânta, S-a înălțat la cer.

De la Înviere până la Înălțare, Mân-tuitorul i-a întărit pe ucenici, care, arătându-se temători, se ascundeau prin case de frica iudeilor, cei mai mulţi neavând curajul de a-L însoți pe Domnul până la Golgota, pentru a-I fi alături în momen-tul răstignirii pe cruce. Nu au avut nici curajul să meargă dimpreună cu femeile mironosițe la mormânt, în prima zi a săptămânii, dis-de-di-mi-neață, pentru a împlini cele legate de tradiția iudaică. Îndată după ce L-au văzut înviat, ucenicii s-au schimbat, au devenit neînfricați. Învierea i-a schimbat pe ei, dar şi lumea întreagă.

Fiind mărturisitori ai Învierii, temeiul propovăduirii lor, au vestit cuvintele Evangheliei în locuri diferite, cu entuziasm și râvnă nemaiîntâlnite. Făcând un rezumat la cele întâmplate de îndată după Înviere, Sfântul Apostol Pavel în Epistola întâi către Corinteni, capitolul al XV-lea, ne spune că, după Învierea din morți, Mântuitorul S-a arătat femeilor mironosițe, celor 11 Apostoli și ca la 500 de frați adunați într-un loc, iar apoi spune atât de sugestiv: La urmă mi s-a arătat și mie celui care nu sunt vrednic să mă numesc Apostol, pentru că am pri-gonit Biserica lui Dumnezeu, vorbind parcă pentru fiecare dintre noi, într-un fel prigonitori ai Bisericii prin atitudine, fapte, cuvinte, gânduri și omisiune. Sfântul Apostol Pavel sublinia în aceeași epistolă că el este ceea ce este prin harul lui Dumnezeu. Toți s-au schimbat sub lucrarea harului.

Evanghelia ne spune că ucenicii Domnului s-au întors de pe Muntele Eleonului cu bucurie mare. Am fi la prima vedere contrariați și ne-am întreba cum să se întoarcă cu bucu-rie mare după despărțirea de Învă-țătorul lor cu care erau obiș-nui-ți, care este Calea, Adevărul și Viața.

Mântuitorul îi pregătise cu ceva timp în urmă, le-a spus de câteva ori despre apropiatele Lui pătimiri, dar a amintit și faptul că va merge să le gătească și lor loc. Atunci când s-au arătat mâhniți de această des-părțire, El a întărit cuvântul, spunând: Dacă nu mă voi duce Eu, nu vă voi trimite pe Mângâietorul care vă va învăța pe voi toate, prin aceasta neînțelegân-du-se că El nu ar fi învățat destul, ci faptul că ei, ucenicii, nu au putut înțelege toate cuvintele pe care Domnul le-a expus în timpul activității Sale mântuitoare.

Sărbătoarea Înălțării Domnului arată că sunt și despărțiri care aduc bucurie, cum a fost despărțirea Mântuitorului de ucenicii care s-au întors bucuroși în Ierusalim.

Întrucât El le spusese ucenicilor înainte: Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor!, și i-a învățat ce trebuie să facă în răstimpul de la Înviere până la Înălțarea Sa la cer pentru a schimba lumea.

Mergând, învățați! Le-a dat porunca de a învăța toate neamurile, apoi de a le boteza în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. De asemenea, le-a dat puterea să ierte, când a suflat asupra lor și le-a insuflat Duh Sfânt: Cărora veți ierta păcatele, iertate vor fi și cărora le veți ține, ținute vor fi.

Scriitorii, poeții, oamenii înțelepți și învățați au spus că orice plecare a cuiva înseamnă, de fapt, câte puțin moartea fiecăruia dintre noi. Uceni-cii au înțeles că plecarea Domnului avea să aducă viața veșnică și daruri negrăite.

Să privim la felul cum mor oamenii aleși, călugării, cei care trăiesc frumos și împlinesc cuvintele Domnului, câtă bucurie și pace au în momentul trecerii către Domnul. Să privim la felul cum își încheie viața oamenii răi, care s-au despărțit demult de Dumnezeu sau care nu L-au avut niciodată aproape. Oamenii care au fost martori la sfârșitul acestora sunt impresionați de felul cum pri-vesc viața și moartea, de felul cum se face această trecere atunci când ești cu Dumnezeu și cât de grea și uneori cumplită este moartea celor înstrăinați de Dumnezeu.

Referindu-se la momentul Înălță-rii, Sfântul Ioan Gură de Aur se întreba, într-un comentariu la Psalmul 23: Deschideți, căpetenii, porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice și va intra Împăratul Slavei, de ce căpeteniile oștilor cerești nu-i deschideau Împăratului Slavei porțile atunci când Acesta plecase de pe pământ. Răspunsul era: pentru faptul că nu-L cunoșteau în ipostaza de om, nu-L recunoșteau pe Cel care a coborât din slavă, smerin-du-Se și luând firea noastră în afară de păcat. De fapt, Îl primeau pe Dumnezeu Fiul care revenea în Slava Tatălui, dar căpeteniile oștilor în-gerești, spune Hrisostom, nu cu-noș-teau pe cei cu multe păcate, pe noi, oamenii, pe care Domnul ne-a chemat dintru a Sa negrăită iubire, și de aceea cuvintele s-au repetat până când au cunoscut cine era Cel care intra prin porțile cerului. Prea-slăvește-Mă, Părinte, cu Slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Așa S-a rugat Mântuitorul înainte de Sfintele Lui Pătimiri, să fie așezat din nou în slava pe care a avut-o mai înainte de a fi lumea, când era împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Același Sfânt Ioan Gură de Aur, făcând un comentariu la Psalmul 109, se întreba cui pune Domnul întrebarea: Șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale, și ne răspunde: se referea la cuvintele Pământ ești și în pământ te vei întoarce, cum citim în capitolul al treilea al Cărții Facerea.

Întoarcerea Mântuitorului în Slava Părintelui Său era de fapt așteptată atât de celelalte două Persoane ale Preasfintei Treimi, dar şi pentru ca odată cu Înăl-țarea Sa la cer să trimită uceni-cilor împlinirea făgăduinței, venirea Preasfântului Duh, care avea să îi învețe toate.

Sărbătoarea Înălțării Domnului ne îndeamnă la depărtarea de ță-rână, care ne cheamă atât de stărui-tor la faptele întunericului, și nu la ridicarea către cer, de unde vine suflarea Dumnezeirii.

Îndată după evenimentele din 1917, mai multe comitete au avut inițiativa de a cinsti eroii români care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, mai ales cei din Primul Război Mon-dial, dar și ceilalți eroi ai Nea-mu-lui, de la Rovine, Posada, Vaslui, Războieni, Călugăreni și din alte locuri pe care Biserica i-a pomenit me-reu în rugăciunile de la Proscomidie, Liturghie și Parastas, de multe ori în taină, înainte de începerea Sfintei Liturghii, când sunt pomeniți toți care au sfârșit pe câmpurile de luptă, în lagăre şi în închisori, mulți dintre ei necunoscuți sau cunoscuți, pe care Biserica îi pomenește deopotrivă.

Astăzi este Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor jertfiţi în diferite locuri și timpuri pentru pământul sfânt al țării, a tuturor celor care au înțeles că moartea este un câştig atunci când te jertfești pentru o cauză nobilă, cum este cea a apărării cre-din-ței stră-moșești și a pământului străbun. În această zi, pe lângă ceremonii militare la mausoleele, troi-țele și monumentele eroilor, se să-vâr-șesc slujbe de pomenire şi se aşază florile recu-noștinței împreună cu Armata, altă instituție care iubește pământul românesc.

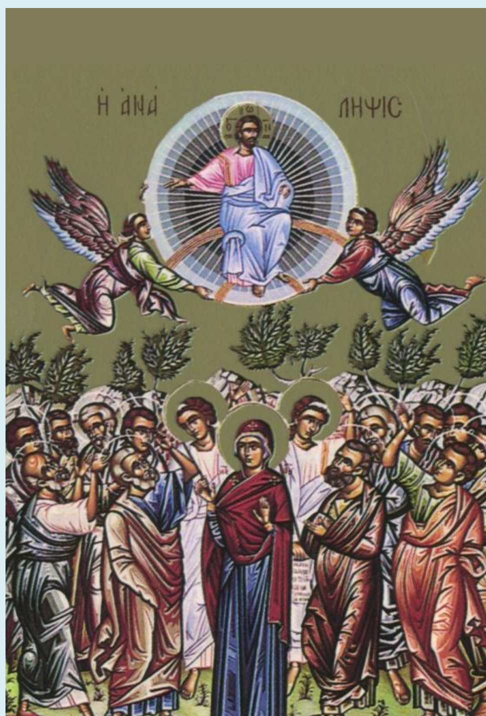
În piciorul Sfintei Mese de la Catedrala Națională s-au așezat nenumărate nume ale eroilor, aflați din arhive, de la cei care i-au pomenit în cursul anilor într-un pomelnic al inimii. Ori de câte ori se va săvârși Sfânta Liturghie, numele lor vor fi rostite, spre a fi pomenite în Împă-răția lui Dumnezeu.

Oare cum a dobândit un tâlhar Raiul rugându-se cu smerenie și sinceritate: Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta? A recunoscut că Domnul era Împărat drept, fără de prihană. Din cuvântul tâlharului învățăm să ne rugăm la fiecare Sfântă Liturghie ca Dumnezeu să ne pomenească întru Împărăția Sa pe noi și pe cei care au trecut pragul acestei lumi, mai ales pe cei care s-au luptat și s-au jertfit, arătând că iubirea nu moare niciodată și este mai tare decât moartea.

Înălțarea Mântuitorului la cer ne îndeamnă să ne înălțăm dincolo de toate lucrurile mărunte, supuse întunericului, care ne împresoară prin ceea ce ține de omenescul

din noi și de țărâna dimprejur. Înălțarea Dom-nului ne încredințează că patria noastră este sus, în cer, după cum și spune una dintre cântările Bisericii noastre. Nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea care va să vină. Pentru dobândirea privilegiului de a fi așezați întru Împă-răția lui Dumnezeu, să ne rugăm permanent şi să-I cerem Mântuitorului Iisus Hristos să ne gătească şi nouă loc, celor care slăvim Înălțarea Sa și credem că va fi cu noi până la sfârșitul veacurilor.

Hristos S-a Înălţat! Meditaţie duhovnicească la Înălţarea Domnului

Spune Sfântul Grigorie Palama că pericopa de astăzi, sfârşitul Evangheliei după Luca, arată de fapt, pe scurt, toată petrecerea vieţii întru credinţă. Într-adevăr, citirea din Evanghelie ne arată adeverirea Învierii Domnului, a prezenţei Lui concrete, reale, în mijlocul apostolilor, deci în mijlocul şi adâncul inimilor noastre, a celor botezaţi întru numele Său. O adeverire care a venit după patimile cele mântuitoare. O adeverire făcută în faţa unor apostoli deznădăjduiţi, care priviseră moartea atât de cumplită şi neîndoielnică a Învăţătorului.

În faţa apostolilor Cuvântul a făcut pogorământ şi le-a dat dovezile cele mai palpabile ale prezenţei Sale. A mâncat din peşte şi din fagurele de miere, deşi corpul său omenesc fusese transfigurat, proslăvit, firea omenească îndumnezeită.

Necredinţa apostolilor, sau îndoiala lor, nu provenea însă din răutate şi din învârtoşarea inimilor, ci din slăbiciunea firii celei omeneşti, din slăbiciunea inimilor şi minţilor lor, a celor care nu fuseseră întăriţi prin harul cel dumnezeiesc.

De aceea, Mântuitorul se grăbeşte şi în acest fel să alunge gândurile îndoielii din inimile lor, slujindu-i ca altădată la Cina cea de Taină. Se grăbeşte şi pentru că de acum îndoiala lor provenea şi dintr-o bucurie de nestăpânit. Da, am putea spune că

apostolii nu mai îndrăzneau să creadă că este posibilă o astfel de bucurie - să Îl mai vadă pe Iisus printre ei, Viu, Împărtăşindu-Se cu ei la aceeaşi masă. Poate că în acel timp apostolii, neavând încă Duhul Sfânt cu ei, nici nu înţelegeau prea bine ce înseamnă de fapt Învierea şi Înălţarea Domnului pentru firea omenească. Dar prezenţa reală a lui Iisus în mijlocul Lor era ceva de nesperat pentru ei, care fuseseră spulberaţi ca un cârd de rândunici de crima iudeilor.

Începutul mântuirii noastre, începutul transfigurării noastre - Iisus Hristos cel Înviat din morţi. Parcă nu ne vine a crede. Am cere şi noi dovezi cât mai palpabile. Nu ne vine a crede că Iisus este în mijlocul nostru, cu noi, întru noi. Nu ne-ar veni a crede că viaţa noastră nu este goală, ci că El Însuşi, nu Înger, nici Om, ci Însuşi Cel ce este o umple. Nu Îl văsuserăm oare pe Acesta mort cu moarte groaznică, cu trupul zob, desfigurat de bătăi? Nu am văzut cu ochii noştrii nenorocirile? Nu am văzut uciderile? Nu am văzut peste tot nebunia, răutatea, ura? Nu eram noi fără scăpare? Nu tremuram noi, chiar dacă stăteam îngrămădiţi unul în altul, cu uşile încuiate? Nu ne-am simţit noi părăsiţi, lipsiţi de nădejde, de mângâiere? Nu am văzut noi cum vrăjmaşul urla a izbândă?

Începutul mântuirii noastre - Iisus Hristos. Iată-L, întru credincioşia Sa, cu noi, întru noi. Spălându-ne încă odată picioarele, Înălţându-ne sufletele noastre din groapa adâncă a îndoielilor, care premerg deznădăjduirii cumplite. Făgăduinţa Sa de a rămâne cu noi până la sfârşitul veacurilor, şi a zilelor noastre, este încă o adeverire a faptului că prezenţa Sa în mijlocul inimii noastre este cât se poate de reală, de concretă. Şi, cum noi nu înţelegem acest lucru, depărtându-ne de El, prin lucrările şi judecăţile Sale ne aduce înapoi pe Calea Sa, chemându-ne. Aducându-ne aminte de El. Înălţarea Domnului este actul ultim de îndumnezeire a firii cele omeneşti.

De acum înainte, noi suntem fii adoptivi ai Tatălui, adoptaţi prin Duhul Sfânt. De acum înainte, putem primi Duhul, pe Mângâietorul, care ne va învăţa toate, care ni-L descoperă pe Iisus în adâncul inimii noastre. Suntem, însă numai dacă facem ce au făcut apostolii - „să stăruiţi în rugăciuni şi cereri, şi să aveţi ochii minţii aţintiţi, asemenea îngerilor, către Stăpânul cel mai presus de ceruri, lăudându-L şi binecuvântându-L printr-o viaţă fără de prihană, pentru a primi în chip tainic venirea Lui, aşa cum spune psalmul către El: „voi cânta şi mă voi ruga ţie în cântare fără de prihană când vei veni către mine” (Ps., 100:2)” (Sfântul Grigorie Palama). Să stăruim în Biserică, împreună, să stăruim în pocăinţă, în credinţă, în nădejde.

Nicolae Pintilie - Până când salutăm cu „Hristos S-a Înălţat”?

Dacă timp de 40 de zile, creştinii s-au salutat şi rugat împreună cu „Hristos a Înviat!”, sufletul sensibil al ţăranului român a simţit nevoia să extindă această stare de rugăciune şi după Înălţarea Domnului. Doar românii din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviinţă să continue rugăciunea-salut cu „Hristos S-a Înălţat!”. Deşi au existat voci care au încercat să demonstreze „că nu este canonic” sau că „este doar din tradiţia populară”, salutul „Hristos S-a Înălţat!” tine de fiinţa credinciosului român, a acelui om simplu peste care au trecut zeci de popoare migratoare şi câteva imperii care i-au vrut credinţa şi glia, dar el a rămas credincios credinţei strămoşilor. De ce? Pentru că în toate necazurile care au venit peste el, românul a avut nevoie de sentimentul de „Înălţare”.

Încă din faşă, de la prima comunitate născută în casa apostolului Ioan Marcu din Ierusalim, creştinii au tradus în viaţa lor mesajul credinţei în Mântuitorul Iisus Hristos. Până şi cele mai mici gesturi cotidiene erau gândite spre slava lui Dumnezeu. Deoarece creştinismul s-a născut în comunitatea din jurul potirului euharistic, salutul acesteia era legat de cele duhovniceşti. Cu siguranţă că erau folosite formulele de salut specifice mediului iudaic şi mai târziu celui elen, însă, încă din Noul Testament, găsim un prim salut creştin – „Maranatha”, adică „Domnul vine” sau, după alte traduceri, „Doamne, vino” (1 Corinteni 16:22).

Promisiunea biblică a Mântuitorului Hristos, aceea că prin Euharistie va fi cu noi „până la sfârşitul veacurilor" a fost transpusă în salutul creştinilor din primul secol. Deşi nu avem mărturie că acest salut a supravieţuit perioadei apostolice, majoritatea istoricilor care s-au ocupat de această perioadă au afirmat că, în epoca persecuţiilor, a existat o formă de salut cunoscută doar de creştini – un salut pe care reprezentanţii cultelor politeiste nu îl puteau recunoaşte cu uşurinţă. Deşi forma de salut a creştinilor ce se rugau în catacombe sau la mormintele martirilor nu a ajuns să fie cunoscută, până la noi a străbătut o altă formă de salut, dătătoare de speranţa – „Hristos a Înviat!".

Din noaptea luminată şi până la slăvita sărbătoare a Înălţării Domnului, creştinii de secole s-au salutat cu „Hristos a Înviat!". Dincolo de cuvintele sărace, în acest salut stă toată teologia creştină, fiind invocat numele lui Dumnezeu. Acel nume înfricoşător pe care tradiţia iudaică nu îngăduia nimănui să îl rostească, a devenit la creştini parte din salutul zilnic, demonstrând că, în creştinism, dragostea a luat locul fricii.

Mai mult, salutul devine cea mai scurtă şi mai simplă rugăciune. Te întâlneşti cu aproapele şi te rogi dimpreună, într-un simplu salut mărturisind credinţa în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. E o rugăciune isihastă a satului românesc, aşa cum s-a exprimat un teolog contemporan.

Dacă timp de 40 de zile, creştinii s-au salutat/ rugat împreună, sufletul sensibil al ţăranului român a simţit nevoia să extindă această stare de rugăciune şi după Înălţarea Domnului Iisus Hristos. Doar românii din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviinţă să continue rugăciunea salut cu „Hristos S-a Înălţat!". Deşi au existat voci care au încercat să demonstreze „că nu este canonic" sau că „este doar din tradiţia populară", salutul „Hristos S-a Înălţat!" tine de fiinţa credinciosului român, a acelui om simplu peste care au trecut zeci de popoare migratoare şi câteva imperii care i-au vrut credinţa şi glia, dar el a rămas credincios credinţei strămoşilor. De ce? Pentru că în toate necazurile care au venit peste el, românul a avut nevoie de sentimentul de „Înălţare".

Dacă, din punct de vedere istoric, avem destule argumente că salutul „Hristos S-a Înălţat! – Adevărat S-a Înălţat!" este unul corect şi vrednic de folosit, putem afirma că el nu afectează cu nimic unitatea cultică, dogmatică şi canonică cu celelalte Biserici Ortodoxe surori. Unitate în diversitate, „Hristos S-a Înălţat!" este o mărturisire continuă şi perpetuă prin Sfânta Tradiţie a evenimentului central, care a marcat istoria – o continuare logică a iubitului salut „Hristos a Înviat!".

Prin faptul că străbunii noştri au continuat cântarea liturgică „Cu adevărat mare este Taina creştinătăţii. Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, S-a vestit de îngeri, S-a propovăduit întru neamuri, S-a crezut în lume şi S-a înălţat întru slavă” cu salutul „Hristos S-a Înălţat!”, ei nu au făcut altceva decât să confirme liturgicul în viaţa de zi cu zi.

Chiar dacă nu găsim suficient substrat teologic ca să mulţumim pe „canonici”, salutul „Hristos S-a Înălţat!” este o realitate care nu afectează cu nimic. Mai mult, putem spune că avem o rugăciune-salut în plus.

Tradiţia sufletului românesc a fost deja consemnată liturgic, astfel încât creştinii ortodocşi se salută cu „Hristos S-a Înălţat!” timp de zece zile – din joia Înălţării Domnului, până sâmbătă, la ceasul vecerniei (ora 16.00), din Duminica Pogorârii Duhului Sfânt.

Un salut şi o mărturisire publică, „Hristos S-a Înălţat! – Adevărat S-a Înălţat!” trebuie să treacă dincolo de formalismul salutului cotidian şi să devină rugăciune sinceră, o rugăciune care să ne înalte pe toţi în Împărăţia lui Dumnezeu.

Sofia Timofte - Înălţarea

Te-ai înălţat la cer, Doamne Iisus,
Şi Te-au primit Puterile cereşti,
Iar îngerii, cântând în cor, Te-au dus,
De-a dreapta Tatălui să-împărăţeşti.

Şi-n ceruri fost-a bucurie mare,
În calea Ta cu toţi veneau cântând,
Şi peste tot vuia de osanale,
Ce răsunau, văzduhul străbătând.

Mironosiţe, apostoli, ucenici
Văzură cu uimire-a Ta-Înălţare;
Deşi ştiau la Tatăl că te duci,
Erau îndureraţi de-a Ta plecare.

Iar Prea nevinovata maica ta
Privea la cer, cu ochii lăcrimând,
C-abia-Înviat, iar Te desparţi de ea,
Şi n-o să Te revadă prea curând.

Deşi la Tatăl ai plecat, Iisuse,

Pe-apostoli Tu nu i-ai lăsat orfani,
Ci i-ai lăsat în grija Maicii Sfinte,
Să-i mângâie de-a lungul multor ani.

Şi le-ai făgăduit să le trimiţi
Pe Sfântul Duh, ca El să-i întărească,
Pe drumul greu, ce Tu le-ai hărăzit,
Scriptura să o propovăduiască.

Şi nici pe noi nu ne-ai lăsat orfani,
Ci te întorci în Sfânta Liturghie,
Şi te jertfeşti de două mii de ani,
Să ne aduci la Tine-n veşnicie.

În Sfânt Potir pe masa din Altar,
Tu eşti prezent în toată Slava Ta,
Şi ne promiţi al nemuririi Har,
Din Trupul şi-al Tău Sânge de-om gusta.

Te-ai Înălţat la ceruri, Iisuse,
Dar vei veni cu slavă iar la noi,
Înconjurat de-apostoli, sfinţi şi îngeri,
Când fi-va Judecata de Apoi!

(Sofia Timofte, Hristos a înviat, Golia, Iaşi, 2005, pp. 101-103)

Maica Teodosia Laţcu - Cer nou

Grăit-am ieri cu Domnul prin lacrimi, şi am spus:
De noi cum nu Ţi-e silă, preascumpul meu Iisus?
Cum nu-Ţi întorci Tu faţa cu silă de la noi,
Şi cum mai vrei să suferi, făptura de noroi?

Cum vrei să calce-n lume piciorul Tău curat,
Cel care peste aripi de îngeri a călcat?
Cum poala preacurată, Stăpâne, n-o fereşti,
În tină omenească să nu Ţi-o murdăreşti?

Cum poţi să suferi Doamne miros de putregai,
Când ai tămâia dulce a crinilor din Rai?
Cum poţi să rabzi ocara, Tu, Doamne preaslăvit?
Cum suferi bezna noastră, Tu, soare strălucit?

Şi cum fiind căldura iubirilor cereşti,
În inima mea rece Tu vrei să locuieşti?
Tu, Cel ce stai în cerul cu mari luminători,
În iadul meu, Stăpâne, cum vrei să Te cobori?

Ca Petru, ani de-a rândul Te-am izgonit mereu

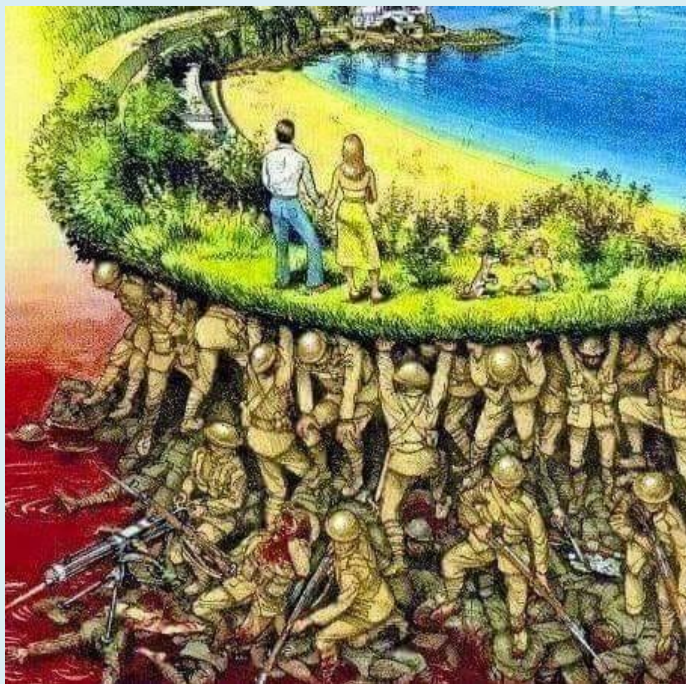
Ieşi de la mine Doamne că păcătos sunt eu.
Dar n-ai plecat, ba încă cu pasul Tău curat
Ai coborât tot cerul în iadul meu spurcat.

Cu pasul Tău pe mine de tot m-ai curăţit,
Cu raza Ta tot chipul Tu mi l-ai strălucit,
Cu focul Tău pe mine cel rece m-ai aprins,
Şi peste sărăcia mea goală ai întins
Un colţ al hainei Tale, şi m-ai făcut bogat,
Mi-ai dat inel, coroană, porfiră de-mpărat,
Mi-ai încăput în suflet, Tu, Cel neîncăput,
Şi sufletul meu, iată, Tu cer nou l-ai făcut,

În sufletul meu astăzi, Tu Însuţi locuieşti,
Cu Maica Preacurată, cu cetele cereşti.
Şi pentru toate-acestea Iisuse preaiubit,
În cerul nou din suflet, să fii în veci slăvit.

Maica Teodosia Laţcu (1917-1990)

Zorica Laţcu - Eroi au fost, eroi sunt încă!

Noi suntem undeva, în iarba moale,
În spicul copt, în ţarina fierbinte
În munţi, cu mândrele poieni la poale,
Noi n-am murit de tot, luaţi aminte!

Noi stăm şi astăzi strajă-ndelungată,
Sus, sus, la ale veşniciei porţi
Să aducem iarăşi jertfa ne’ntinată,
Luaţi aminte, noi nu suntem morţi!

Cum stăm noi jertfă lângă Dumnezeu,
Din noi se-nalţă flacăra cea vie,
Prin care-n ceruri amintim mereu
Că este pe pământ o Românie.

Şi dacă neamul plânge în nevoi,
Noi stăm de veghe sus necontenit
Şi cerem izbăvire pentru voi,
Căci numai pentru asta ne-am jertfit

Privirea în sus, către Hristos, nu către pământ!

Să tresăltăm, prea iubiţilor, bucurându-ne cu bucurie duhovnicească şi cu fapta vrednică a mulţumirii faţă de Dumnezeu şi să ne ridicăm ochii liberi ai inimii spre acea înălţime, în care este Hristos.

Dorinţele pământeşti să nu tragă în jos sufletele chemate la înălţime; cele ce vor pieri să nu acapareze pe cele mai dinainte alese pentru cele veşnice, momelile înşelătoare să nu împiedice pe acelea care păşesc pe calea adevărului; şi astfel, acestea trecătoare să fie traversate de către cei credincioşi, încât să cunoască faptul că sunt pelerini în această vale a lumii, în care, deşi sunt ademeniţi de unele atracţii, nu trebuie să le îmbrăţişeze în mod păcătos, ci să le depăşească cu tărie.

La acest devotament, chiar prea fericitul Apostol Petru ne îndeamnă şi, potrivit cu acea dragoste, pe care a zămislit-o prin întreita mărturisire a iubirii de Dumnezeu, pentru a paşte oile lui Hristos (Ioan 21, 15-17), rugând, a zis: ***„Prea iubiţilor, vă îndemn ca pe nişte străini şi pelerini, să vă abţineţi de la poftele trupeşti, care se luptă împotriva sufletului” (I Petru 2, 11).***

Dar pentru cine luptă poftele trupeşti, dacă nu pentru diavol, care se bucură pentru că leagă sufletele care tind spre cele superioare, de plăcerile bunurilor stricăcioase şi pentru că îi îndepărtează de acele locaşuri din care el însuşi a fost izgonit?

Împotriva uneltirilor acestuia, fiecare credincios trebuie să vegheze cu înţelepciune, încât să-şi poată zdrobi duşmanul chiar prin lucrul care aduce ispita.

traducere şi adaptare: Ioan-Lucian Radu
sursa: Sanctus Leo Magnus, Sermo LXXIV, De ascensione Domini

Hristos se înalţă, ridicând la cer firea noastră

Prea fericiţii apostoli şi toţi ucenicii, care fuseseră tulburaţi de moartea Sa pe cruce şi şovăielnici în credinţa învierii, au fost întăriţi (prin arătările de după înviere) de adevărul limpede încât, atunci când Domnul a intrat în înălţimile cerurilor, nu numai că nu au fost cuprinşi de nici un fel de tristeţe, ci chiar s-au umplut de mare bucurie (Luca 24, 52).

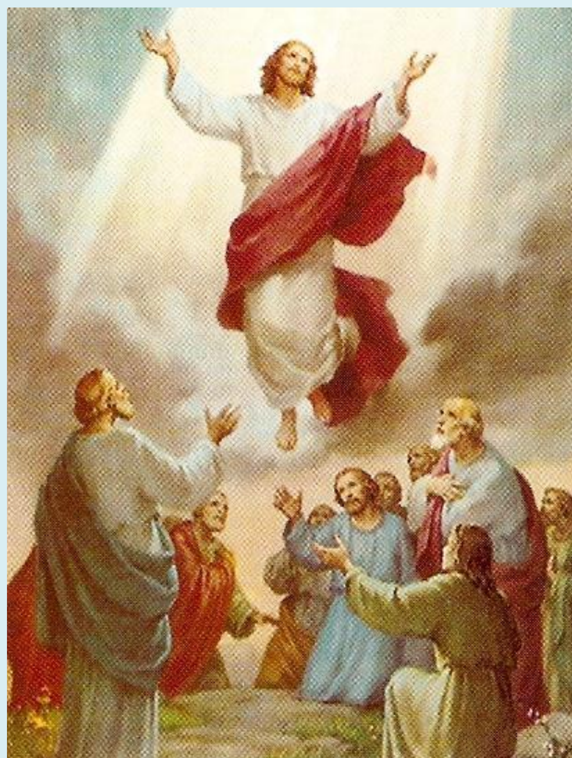
Şi cu adevărat mare şi de negrăit era motivul bucuriei, când, în văzul mulţimii sfinte, a urcat deasupra măririi tuturor fiinţelor cereşti, natura umană, care va depăşi cetele îngereşti şi va fi ridicată dincolo de înălţimea arhanghelilor şi nu va găsi limita înălţării Sale la nici o înălţime, decât atunci când, primită să stea alături de Tatăl veşnic, va fi unită, pe tron, cu slava Aceluia, a cărui fire a fost unită în Fiul.

Aşadar, deoarece înălţarea lui Hristos este ridicarea noastră şi, acolo unde a precedat slava capului, acolo este chemată şi speranţa trupului, să tresăltăm, prea iubiţilor, cu bucurie vrednică şi să ne bucurăm de pioasa aducere a mulţumirilor! Căci astăzi, nu numai că ni s-a confirmat că suntem posesorii Raiului, ci am pătruns chiar în înălţimile cerurilor, întru Hristos; am câştigat lucruri mai măreţe prin harul de negrăit al lui Hristos, decât cele pe care le pierdusem prin invidia diavolului. Căci pe acei pe care duşmanul veninos i-a scos din fericirea primului cămin, pe aceştia, încorporaţi în sine, Fiul lui Dumnezeu i-a aşezat de-a dreapta

Tatălui, alături de Care trăieşte şi domneşte în unitatea Duhului Sfânt, Dumnezeu în toţi vecii vecilor. Amin.

Traducere şi adaptare: Ioan-Lucian Radu
sursa: Sanctus Leo Magnus, Sermo LXXIII, De ascensione Domini

Înălţarea Domnului, una dintre cele mai vechi sărbători creştine

Înălţarea Domnului cade totdeauna în Joia săptămânii a şasea după Paşti, adică la 40 de zile după înviere, când Domnul S-a înălţat la cer. Este una dintre cele mai vechi sărbători creştine, despre care amintesc Constituţiile Apostolice.

Cea mai veche menţiune despre această sărbătoare o găsim la Eusebiu al Cezareei, în opera lui Despre sărbătoarea Paştilor, compusă spre 332, dar aici se arată că înălţarea era sărbătorită pe atunci în Orient nu în ziua a 40-a după Paşti, ci în a 50-a (odată cu Rusaliile), cum atestă şi alte mărturii din sec. IV, ca Egeria. Prăznuită la început odată cu Rusaliile, punea astfel pecetea finală perioadei pascale ; era un fel de otpust al marii solemnităţi liturgice a Răscumpărării.

În sec. IV, Sfântul Ioan Gură de Aur ne-a lăsat o frumoasă predică la această sărbătoare, pe care el o numeşte "cinstită şi mare".

Asemenea cuvântări (autentice) ne-au mai rămas, din aceeaşi vreme, de la sfinţii Atanasie al Alexandriei şi Grigore de Nissa.

Pe la 380-385, pelerina apuseană Egeria aminteşte de festivităţile din ziua a patruzecea după Paşti, la Ierusalim însă acestea aveau loc în biserica Naşterii din

Betleem, iar sărbătoarea înălţării era prăznuită la Cincizecime, adică în aceeaşi zi cu Pogorârea Sfântului Duh.

Spre sfârşitul secolului IV sau începutul secolului V, sărbătoarea înălţării s-a despărţit de cea a Pogorârii Sfântului Duh, căci pe vremea Fericitului Augustin (+ 430), serbarea ei în ziua a 40-a după Paşti era generalizată peste tot în lumea creştină, alături de sărbătoarea învierii şi cea a Pogorârii Sfântului Duh, fiind totodată considerată de origine apostolică.

În sec. VI, Sfântul Roman Melodul compune Condacul şi Icosul sărbătorii, iar imnografii din secolele următoare (Sfântul Ioan Damaschinul şi Sfântul Iosif Imnograful) compun canoanele din slujba înălţării.

O deosebită solemnitate a căpătat această sărbătoare mai ales de când Sfânta împărateasă Elena, mama împăratului Constantin cel mare, a ridicat pe muntele Eleonului sau al Măslinilor (de unde Mântuitorul S-a înălţat la cer) o vestită biserică (Eleona), în care înălţarea se prăznuia cu mare fast şi pompă, începând de la miezul nopţii, mai ales prin mulţimea luminilor aprinse ; azi biserica e în ruină, dar în ziua înălţării se adună încă acolo o mulţime de creştini, iar clerul diferitelor confesiuni săvârşeşte Sfânta Liturghie pe altare portative.

În unele părţi, în aceeaşi zi, creştinii se salută cu formula "Hristos S-a înălţat". Slujba zilei se caracterizează prin aceea că are legătură şi cu învierea şi cu Pogorârea Sfântului Duh. Astfel, după Evanghelia de la Utrenie se cântă Învierea lui Hristos văzând..., iar Catavasiile sunt irmoasele Canonului de la Pogorârea Sfântului Duh, deoarece sărbătoarea Înălţării nu are Catavasii proprii.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - S-a înălţat

În Simbolul credinţei mărturisim că Domnul nostru Iisus Hristos „S-a înălţat la ceruri şi șade de-a dreapta Tatălui”. Acest articol ne învaţă că, după ce Fiul lui Dumnezeu S-a smerit „coborându-se din cer”, adică făcându-Se om, după Înviere, S-a umplut de slava dumnezeiască, înălţându-Se cu trupul la cer şi șade de-a dreapta Tatălui.

Biserica Ortodoxă sărbătoreşte astăzi, în Joia din săptămâna a 6-a după Paşti, Înălţarea Domnului la 40 de zile după Înviere. Despre Înălţarea Domnului aflăm din Noul Testament că Domnul nostru Iisus Hristos pe apostoli ***„i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în Templu, lăudând şi bine-cuvântând pe Dumnezeu” (Luca 24, 50-53).***

Tot în Sfânta Scriptură, în cartea Faptele Apostolilor, Sfântul apostol Luca relatează: ***„Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face şi a învăţa, până în ziua în care S-a înălţat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales (...), arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre Împărăţia lui Dumnezeu. (...) Pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată, doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi***

galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus, care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer" (Faptele Apostolilor 1, 1-3; 9-11). Din acest text biblic aflăm că Înălţarea Domnului a avut loc la 40 de zile de la Înviere şi că doi îngeri s-au arătat apostolilor vestindu-le cea de-a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos.

Sfântul Chiril al Alexandriei, vorbind despre momentul Înălţării Domnului la cer înaintea ucenicilor săi, spune: „După ce i-a binecuvântat şi a mers puţin mai departe, El S-a înălţat la ceruri pentru a se împărtăşi de Tronul Tatălui, cu trupul care era unit cu El. Cuvântul a făcut această nouă cărare pentru noi atunci când a venit în trup. După aceasta, la timpul rânduit, El va veni iarăşi în slava Tatălui Său, împreună cu îngerii, şi ne va înălţa şi pe noi pentru a fi împreună cu El. Să Îl slăvim pe El!"

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Înălțarea Domnului, ziua Eroilor

Biserica Ortodoxă sărbătoreşte în joia din săptămâna a 6-a după Paşti Înăl-ţarea Domnului, la 40 de zile după Înviere. Este una dintre cele mai importante sărbători creştine, pentru că în această zi prăznuim minunea Înălţării cu trupul la cer a Domnului nostru Iisus Hristos. Timp de patruzeci de zile, Mântuitorul „S-a înfăţişat pe Sine viu" (Fapte 1, 3) ucenicilor, descoperindu-le tainele Împărăţiei Sale, iar apoi S-a înălţat la cer în timp ce îi binecuvânta (Luca 24, 51).

Despre Înălţarea Domnului aflăm din Noul Testament că Domnul nostru Iisus Hristos pe Apostoli „i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Şi erau în toată vremea în Templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu" (Luca 24, 50-53). Tot în Sfânta Scriptură, în Cartea Faptele Apostolilor, Sfântul Apostol relatează: „Cuvântul cel dintâi l-am făcut, o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face şi a învăţa, până în ziua în care S-a înălţat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales (...), arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre Împărăţia lui Dumnezeu (...). Pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată, doi bărbaţi au

stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus, Care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer” (Faptele Apostolilor 1, 1-3; 9-11). Din acest text biblic aflăm că Înălţarea Domnului a avut loc la 40 de zile de la Înviere şi că doi îngeri s-au arătat Apostolilor, vestindu-le cea de-a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos.

În sfânta zi a Înălţării Domnului, îi pomenim aşa cum se cuvine pe toţi eroii, deoarece prin jertfa lor pe câmpul de luptă a fost posibilă învierea neamului românesc. Pomenirea eroilor neamului românesc la sărbătoarea Înălţării Domnului a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la 4 mai 1920. Decizia a fost consfinţită prin alte două hotărâri sinodale din anii 1999 şi 2001 prin care această zi a fost proclamată sărbătoare națională bisericească. Cu această ocazie, în bisericile din țară și străinătate se face pomenirea tuturor eroilor români căzuți de-a lungul veacurilor pe câmpurile de luptă pentru credință, libertate, dreptate, apărarea țării și întregirea neamului.

Prin Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920 s-a stabilit ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită în fiecare an la praznicul Înălţării Domnului. Legea 379/2003 privind regimul mormintelor şi operelor comemorative de război spune că cea de-a patruzecea zi de la Sfintele Paşti, sărbătoarea Înălţării Mântuitorului Iisus Hristos, a fost proclamată Ziua Eroilor, ca sărbătoare naţională a poporului român.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Ziua Eroilor

În sfânta zi a Înălţării Domnului, îi pomenim aşa cum se cuvine pe toţi eroii, deoarece prin jertfa lor pe câmpul de luptă a fost posibilă Învierea neamului românesc.

Pomenirea eroilor neamului românesc la sărbătoarea Înălţării Domnului a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la 4 mai 1920. Decizia a fost consfinţită prin alte două hotărâri sinodale din anii 1999 şi 2001 prin care această zi a fost proclamată sărbătoare națională bisericească. Cu această ocazie, în bisericile din țară și străinătate se face pomenirea tuturor eroilor români căzuți de-a lungul veacurilor pe câmpurile de luptă pentru credință, libertate, dreptate, apărarea țării și întregirea neamului.

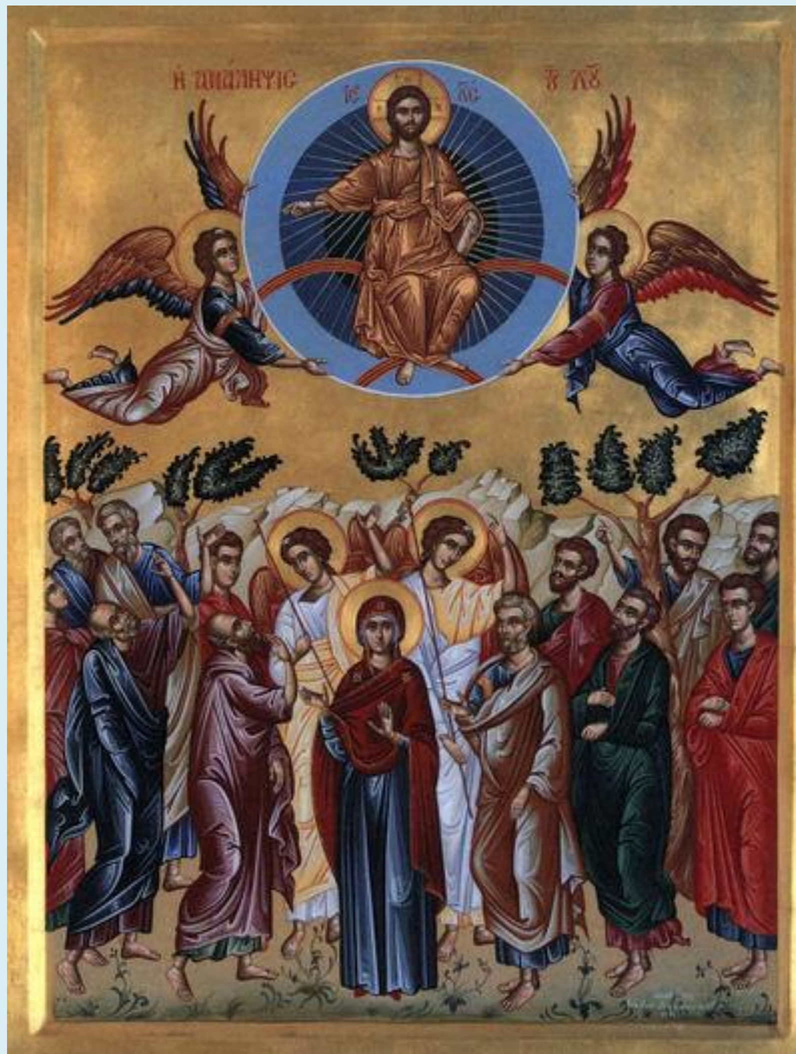
Motivul teologic al sărbătoririi eroilor la Înălţarea Domnului ne este explicat de Preafericitul Părinte patriarh Daniel: *„Legătura dintre ziua Înălţării Domnului şi pomenirea eroilor ni se arată prin faptul că Hristos S-a înălţat la cer după ce a trecut prin jertfă, şi a arătat iubire jertfelnică până la moarte. Nu există înălţare fără iubire milostivă, fără dăruire de sine, de aceea şi eroii noştri sunt înălţaţi întru cinstire pentru că s-au jertfit, au arătat dragoste şi credinţă faţă de Biserică şi neam”.*

La fiecare Sfântă Liturghie care se săvârşeşte în bisericile Patriarhiei Române sunt pomeniţi eroii, ostaşii şi luptătorii români din toate timpurile şi din toate locurile

care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre şi în închisori pentru apărarea patriei, a credinţei ortodoxe strămoşeşti, întregirea neamului, libertatea şi demnitatea poporului român.

Prin Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920 s-a stabilit ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită în fiecare an la praznicul Înălţării Domnului. Legea 379/2003 privind regimul mormintelor şi operelor comemorative de război spune că cea de-a patruzecea zi de la Sfintele Paşti, sărbătoarea Înălţării Mântuitorului Iisus Hristos, a fost proclamată Ziua Eroilor, ca sărbătoare naţională a poporului român.

Constantine Cavarnos - Icoana Înălţării Domnului – tâlcuire

Înălţarea lui Hristos este una dintre dogmele Bisericii incluse în Simbolul de Credinţă niceo-constantinopolitan. Acesta afirmă: "***Şi S-a răstignit pentru noi în timpul lui Ponţiu Pilat, a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi. Şi S-a înălţat la ceruri şi şade de-a dreapta Tatălui***".

Ca şi Răstignirea şi Învierea, Înălţarea nu se prăznuieşte la o dată fixă. Ziua Înălţării variază de la an la an. Ea depinde de data Paştelui, Înălţarea fiind la a Patruzecea zi după Paşte, adică în joia de după Duminica Orbului.

În iconografia bizantină, Înălţarea este prezentată astfel:

- *La mijloc, în planul frontal, se află* ***Maica Domnului****, cu faţa, privind drept înainte, cu mâinile înălţate în rugăciune. Adeseori o putem vedea stând în picioare pe un scăunel.*
- *În spatele ei, în dreapta şi în stânga, se află* ***câte un înger îmbrăcat în veşminte albe.***
- *Îngerii ţin câte un toiag în mâna dreaptă, iar cu stânga ridicată Îl arată, deasupra lor, pe Domnul înălţându-se. Uneori ţin câte un filacter desfăşurat, pe care sunt scrise fraze preluate din Faptele Apostolilor. Pe filacterul unuia dintre îngeri stă scris: "****Bărbaţi galileieni de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer****" (Fapte 1, 11).*
- *Lângă îngeri se află* ***apostolii****, şase de o parte şi şase de cealaltă.*
- *Apostolii din faţă, Pavel şi Petru, stau lângă Maica Domnului,* ***Pavel în dreapta ei şi Petru în stânga.*** *Capetele Sfinţilor apostoli sunt îndreptate "în sus," privind cu uimire la Hristos, Care Se înălţa. Unii dintre ei fac gesturi vii cu mâna, pe care o ridică, arătându-L pe Hristos.* ***Sfântul Pavel priveşte ameţit, cu mâna dreaptă în faţa ochilor. Acest gest aminteşte de experienţa lui de pe drumul Damascului****,* ***când a fost orbit de lumina lui Iisus*** *(Fapte 9, 1-5).*
- *În spatele Maicii Domnului, al îngerilor şi al Apostolilor, se află* ***un munte cu măslini*** *- reprezentat schematic - pentru a aminti privitorului că înălţarea s-a petrecut pe muntele Măslinilor.*
- ***Deasupra muntelui, la mijlocul laturii de sus a compoziţiei, este reprezentat Hristos, într-o mandorla circulară. Stă aşezat pe un curcubeu, binecuvântând cu mâna dreaptă şi ţinând un filacter în stânga.***
- *În afara mandorlei sunt* ***doi, patru sau mai mulţi îngeri, care zboară, cu braţele întinse, atingând cu mâinile lor marginea exterioară a mandorlei - un gest de cinstire a lui Hristos.***
- ***Aureola*** *este utilizată numai în reprezentarea lui Iisus, a Maicii Domnului şi a Îngerilor.*
- *În capătul de sus al icoanei, deasupra mandorlei, se află inscripţia: "****Înălţarea****".*

Nu se face nici o referire la Înălţare în Evangheliile după Matei şi Ioan. O referire scurtă apare în celelalte două Evanghelii şi în prima Epistolă a Sfântului apostol Pavel către Timotei: Mult mai mult se vorbeşte despre ea în Faptele Apostolilor.

Evanghelistul Marcu spune că înălţarea s-a petrecut după ce Hristos le-a apărut celor unsprezece ucenici ai Săi şi "***i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat***" şi le-a poruncit să

răspândească peste tot cuvântul Evangheliei, spunând: "***Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura***" (Mc. 16,15). După ce Domnul a rostit aceste cuvinte şi altele câteva, pe care Marcu le redă; "***S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni şi Domnul lucra cu ei şi întărea cuvântul, prin semnele care urmau***" (Mc. 76, 1,9-20).

Acest pasaj ne oferă informaţia importantă că Înălţarea a avut loc în prezenţa ucenicilor, după cum arată şi icoana. ***În icoană sunt prezenţi doisprezece apostoli, în loc de unsprezece - numărul dat de Marcu. A fost inclus Sfântul apostol Pavel, împlinind numărul celor doisprezece ucenici, chiar dacă el nu se afla împreună cu ceilalţi ucenici la Înălţarea Domnului. Sfântul apostol Pavel apare în compoziţie pentru că Iuda Iscariotenul, unul dintre cei doisprezece ucenici de la început, îl trădase pe Iisus şi nu era acolo.***

În legătură cu aceasta, Kontoglou remarcă: "***în multe situaţii, iconografia orto-doxă nu reprezintă un subiect evanghelic cu acurateţe istorică, ci în chip simbolic***". Fapt este că doar cu puţin înainte de Înălţarea Sa, Hristos îi îndemnase pe ucenicii Săi să propovăduiască pretutindeni Evanghelia - aşa cum am arătat deja - iar Sfântul Pavel a fost "***vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor şi a regilor şi a fiilor lui Israel***" (Fapte 9, 15). ***Trebuie observat că, deşi Pavel nu s-a numărat printre ucenici în timpul vieţii lui Hristos pe pământ, ci a devenit unul dintre cei doisprezece după Înălţare şi după adunarea Sfinţilor Apostoli la Ierusalim în ziua Cincizecimii, el a fost prezent la întâlnirile Apostolilor, după aceste evenimente*** (vezi, de exemplu, Fapte 9, 26-28, 15, 6-25).

Evanghelia după Luca ne mai oferă nişte informaţii despre Înălţare. În ultimul capitol se spune că după Înviere, Hristos li s-a arătat celor unsprezece ucenici la Ierusalim, le-a vorbit, le-a cerut de mâncare şi a mâncat înaintea lor, le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile" ***şi le-a vorbit despre necesitatea de a propovădui în numele Său la toate neamurile***", după ce vor fi "***îmbrăcaţi cu putere de sus***" (Lc. 24, 45, 47, 19). Apoi i-a dus pe cei unsprezece ucenici ai Săi "***Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare***" (Lc. 24, 50-52).

Ceea ce adaugă acest pasaj la relatarea **Evangheliei după Marcu** este locul înălţării - lângă Betania - şi faptul că Hristos Şi-a binecuvântat atunci ucenicii, aşa cum se vede şi în icoană. În Faptele Apostolilor, Sfântul evanghelist Luca

precizează şi mai exact locul unde s-a petrecut Înălţarea: ***el spune că era Muntele Măslinilor.*** Mai departe, ***vorbeşte aici despre un*** "**nor**" ***în care S-a ridicat Hristos***. ***"Norul" era Slava dumnezeiască a lui Hristos, care, în icoane, apare în formă circulară luminoasă de jur-împrejurul Lui.*** În plus, mai vorbeşte de cei doi îngeri în veşminte albe, care au apărut pe Muntele Măslinilor şi citează cuvintele pe care ei le-au adresat Apostolilor. Toate aceste informaţii se află în primul capitol din Faptele Apostolilor. Aici citim: ***"(Iisus) S-a şi înfăţişat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăţia lui Dumnezeu. Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: "Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer." Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă"*** (Fapte 1,3,9-12).

În sfârşit, ***Sfântul apostol Pavel spune în Epistola întâi către Timotei:*** "***Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat intru slavă***" (I Tim. 3,16).

Troparul care se cântă **în ziua sărbătorii înălţării**, precizându-I semnificaţia, îşi ia primele cuvinte de la încheierea pasajului paulin citat mai sus:

" ***Inălţatu-Te-ai intru slavă, Hristoase Dumnezeule,***
bucurie făcând ucenicilor Tăi prin făgăduinţa Duhului Sfânt,
încredinţându-se ei prin binecuvântare
că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii."

Elementele icoanei Înălţării care nu se regăsesc în textele Noului Testament sunt –

- pe lângă ***includerea Sfântului apostol Pavel***, despre care deja am vorbit –
- ***prezenţa Maicii Domnului şi a îngerilor*** care zboară în jurul mandorlei circulare. ***Cu privire la Maica Domnului, Kontoglou remarcând faptul că ea este reprezentată ca fiind prezentă la eveniment, după cum afirmă tradiţia nescrisă.***
- Cât despre îngerii care zboară, se poate spune că includerea lor are o semnificaţie simbolică, exprimând nespusa evlavie şi iubire pe care le au

îngerii pentru Hristos. Este, totodată, în acord şi cu afirmaţia din Evanghelii că ***îngerii Îi slujesc Lui*** (Mt. 4,1l; Mc. 1,13).

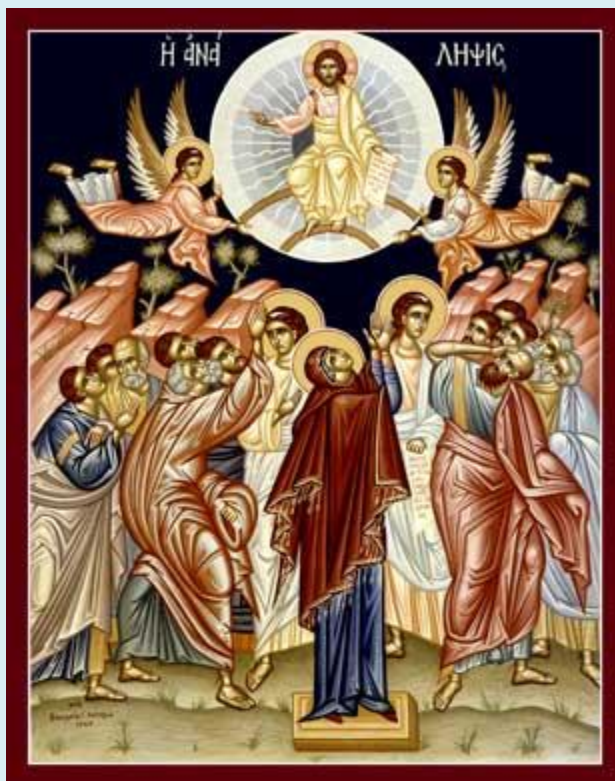
Înălţarea apare, de obicei, zugrăvită pe boltă în leagăn, spre răsărit (la baza turlei, spre Sfântul Altar). ***Când se foloseşte pentru Înălţare întreaga boltă, jumătate dintre apostoli împreună cu Maica Domnului, încadrată de doi îngeri, sunt pictaţi pe o parte a bolţii, ceilalţi şase pe cealaltă parte, iar Hristos în slăvi şi îngerii care zboară, pe partea cea mai înaltă a bolţii.***

Iconografia Înălţării are o istorie foarte lungă, începând, cel târziu, din secolul al VI-lea. În Evangheliarul Rabbula apare o miniatură înfăţişând Înălţarea, care datează din anul 586, iar o icoană a ei, datând din a doua jumătate a secolului al VI-lea sau începutul secolului al VII-lea, se păstrează la Mănăstirea Sfântă Ecaterina de pe Muntele Sinai. Prototipul icoanelor Înălţării se poate desluşi deja, în elementele principale, în aceste icoane sau în altele tot atât de vechi: ***Hristos în slavă, cu îngeri zburând în jurul Lui; dedesubt, Maica Domnului încadrată de doi îngeri şi doisprezece apostoli, printre care şi Sfântul Pavel.***

Una dintre cele mai remarcabile icoane monumentale ale Înălţării este cea din Biserica Sfântă Sofia din Trapezund, Pont, din nordul Asiei Mici. Aceasta este o biserică monumentală, construită în secolul al XIII-lea de împăratul Manuel Comnenul (1238-1263).

Înălţarea ocupă aici întreaga boltă de deasupra Sfântului Altar. Hristos în slavă este înconjurat de şase îngeri, trei de o parte şi trei de cealaltă.

Icoana Înălţării - tâlcuire

Icoana Înălţării Domnului îl arată pe Iisus Hristos, înconjurat de Îngeri, în timp ce se înalţă spre locul Său din Rai. ***Maica Sa Maria priveşte scena, fiind înconjurată de îngeri şi de ucenicii credincioşi ai Mântuitorului.*** Această icoană este, de obicei, aşezată în mijlocul bisericii la sărbătoarea Înălţării pentru a fi cinstită de credincioşi.

Compoziţia

Icoana este împărţită în două planuri, superior şi inferior, cerul şi pământul. Partea superioară este organizată, în timp ce partea inferioară este în confuzie, cu excepţia Maicii Domnului. Participanţii privesc către peisajul deluros, pe care sunt răspândiţi măslini și care reprezintă Muntele Măslinilor. ***Scena este pictată în culori deschise şi strălucitoare, fiind o icoană a bucuriei.***

Teologia

Cu toate că această icoană prezintă evenimentele descrise de Sfântul Apostol Luca, scopul ei nu este să fie o pictură istorică ci de a fi o reprezentare grafică a Bisericii înseşi.

Iisus Hristos

Hristos este reprezentat în mandorlă [sau, cu un termen mai vechi, cearcănul este un medalion de raze, de regulă în formă de migdală, de unde îi vine şi numele, care reprezintă lumina slavei în care Hristos este înconjurat. Deşi forma de migdală este cea mai frecventă, mandorla mai poate fi şi în formă de cerc sau alte forme geometrice.], ***binecuvându-i pe toţi cu mâna dreaptă în timp ce în mâna stângă ţine un manuscris.*** ***Astfel el arată iubire şi înţelepciune.*** Această sferă este ridicată cu slavă de către patru îngeri.

Chiar dacă îl vedem pe Hristos îndepărtându-se, Biserica Ortodoxă vede în această icoană şi preînchipuirea celei de a Doua şi Slăvite Veniri a Domnului. Iisus spune că se va întoarce în slavă, precum în slavă S-a Înălţat. Icoana nu indică nici o direcţie. Dragostea şi înţelepciunea Sa sunt încă prezente în Biserică.

Maica Domnului

Partea de jos a icoanei o are în centru pe Maica Domnului, care priveşte în sus. ***Ea simbolizează întreaga Biserică aşteptând întoarcerea lui Hristos.***

Ucenicii

De asemenea, ***întregul grup format din Maica Domnului şi Apostoli reprezintă Biserica, în acest caz prin credincioşii creştini.*** Ucenicii sunt prezentaţi în aşteptarea Pogorârii Duhului Sfânt şi sunt prezentaţi în confuzie.

Discipolii prezentaţi nu sunt cei prezenţi la evenimentul istoric, ci ei simbolizează Biserica. ***Apostolul Pavel care era Saul la momentul istoric al Înălţării, necrezând încă în Hristos, este prezent lângă Maica Domnului, întrucât el a fost unul din marii apostoli care au răspândit Evanghelia tuturor neamurilor.***

Îngerii

Textul de la Fapte 1, 11 stă mărturie pentru prezenţa îngerilor la Înălţarea Domnului: ***Apoi doi îngeri îmbrăcaţi în haine albe le-au spus discipolilor "Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer." Atunci ei s-au întors la Ierusalim.***

În redarea iconografică a textului, ***îngerii sunt de faţă atât în cer, cât şi pe pământ.***

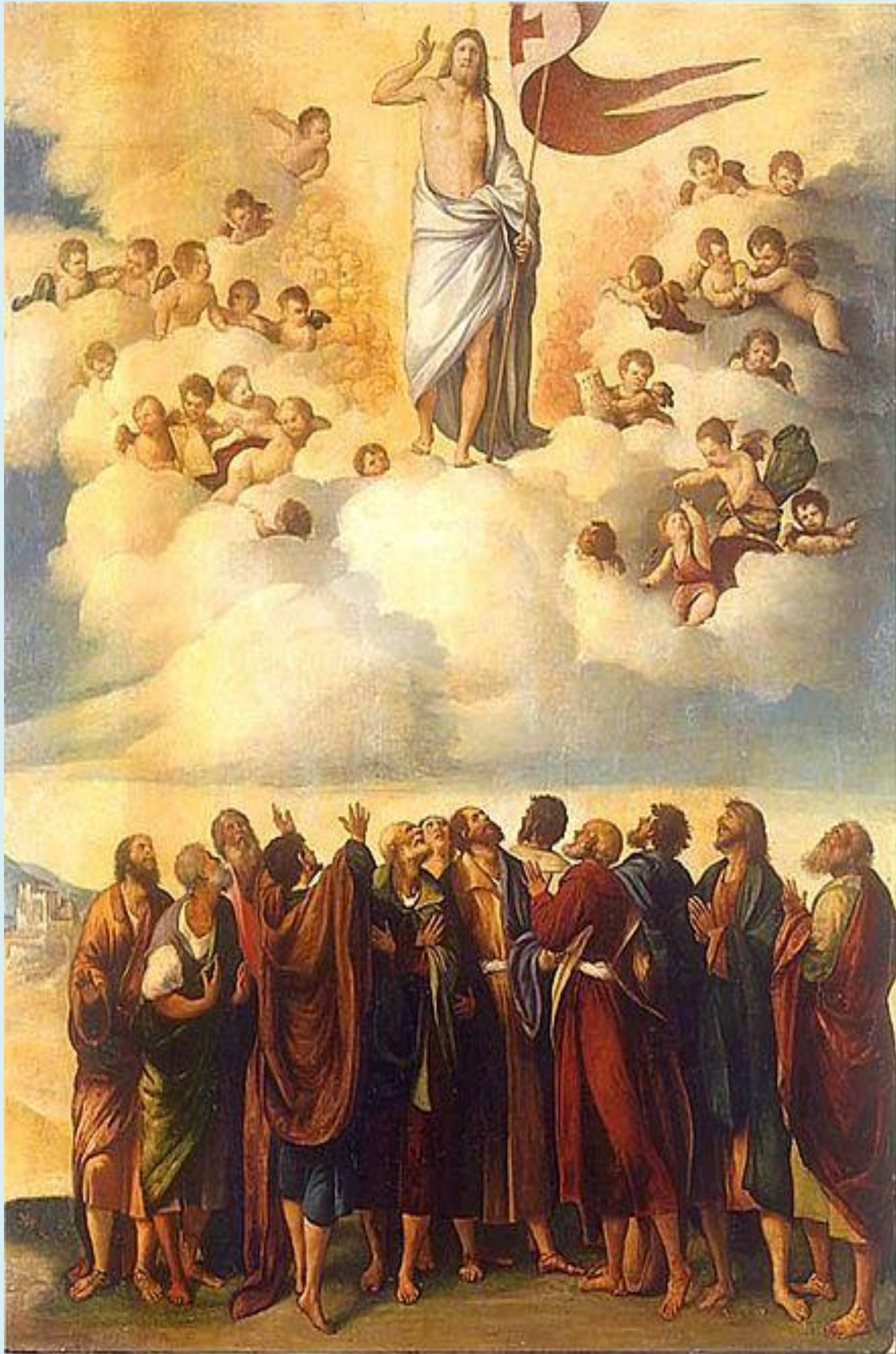
Dionisie din Furna arată că, în partea de sus a icoanei, în cer, îngerii care susţin mandorla sunt Sfinţii Arhangheli Rafail şi Uriil. După cum spune Dionisie (p. 119), aceştia Îl întâmpină pe Hristos care, "***cu alai şi cu îngerească cinste petrecându-Se de către îngeri, cu trâmbiţe şi cu alte instrumente de muzică, merge în sus, la ceruri, [binecuvântând cu mâinile ridicate]***".

Iar îngerii de pe pământ sunt, după spusele lui Dionisie, arhanghelii Mihail şi Gavriil, ei fiind îngerii în veşminte albe care arată pe Hristos apostolilor, spunând fiecare (textul e scris pe câte o hârtie pe care arhanghelii o poartă cu ei) câte o parte din cele amintite în textul biblic.

Înălţarea lui Iisus în arta creştină

Ascension of Christ by Garofalo 1520

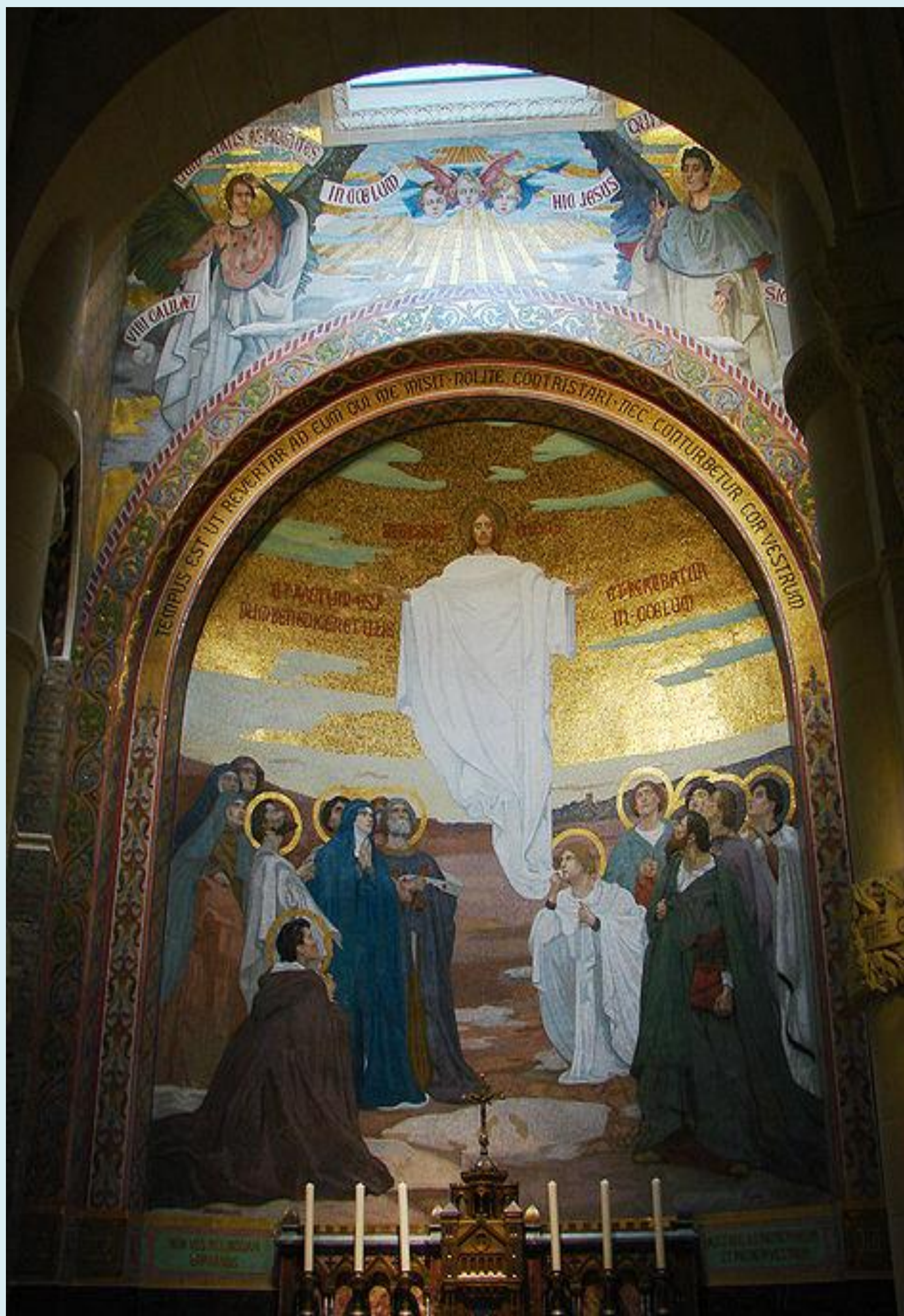
The Ascension, by Dosso Dossi, 16th century.

Pietro Perugino 1496-1500

Rembrandt, 1636

Rosary Basilica, Lourdes, 19th century

Andrei Rublev, 1408

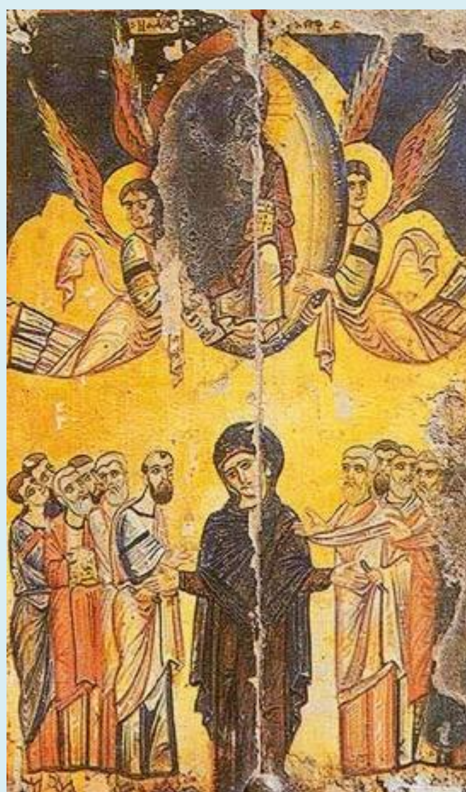
19th century Macedonian icon, Bitola, Macedonia

Ascension in the Rabbula Gospels, 6th century.

Drogo Sacramentary, c. 850

Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, Egipt - The Ascension –
Înălţarea – o icoană datând din secolul al şaselea

Icoana Înălţării Domnului, cu Hetimasia (şcoala cretană-veneţiană, sec. XV).

Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, Egipt - The Anastasis and the Ascension – această Icoană dublă a Învierii şi Înălţării Domnului datează din secolul al 13-lea..

Silviu Cluci - Muntele Măslinilor – vechi loc de pelerinaj

Situat la numai 300 de metri la răsărit de Ierusalim de care este despărţit de valea adâncă a Chedronului, Muntele Măslinilor este, de fapt, o prelungire a munţilor, având trei coline: Karm es-Sayyas (818 m), Gebel et-Tur (808 m) şi Batn al-Hava (734 m). Acest lanţ format din cele trei înălţimi amintite continuă spre nord cu înălţimile Muntelui Scopus. Pe versantul estic al Muntelui Măslinilor se află Betania.

Numele Muntelui se trage din faptul că odinioară era plantat în întregime cu măslini. Astăzi mai sunt câteva plantaţii de măslini pe el, dar mai numeroase decât măslinii sunt blocurile albe de calcar, cisternele, grotele şi mormintele.

Muntele Măslinilor în Sfânta Scriptură

Înainte de construirea templului, israeliţii au făcut din acest munte un loc de cult în care veneau să se închine lui Dumnezeu. Aici era jertfită junica roşie, fără meteahnă, cu cenuşa căreia se făcea apa pentru purificările rituale prescrise de cartea Numeri 19, 1-10.

David, fugind din faţa fiului său, Abesalom, care pusese la cale o revoltă „s-a dus în Muntele Eleonului” (II Regi 15, 30). Iar Solomon, în ultimii ani ai vieţii „a zidit capiştea lui Chemoş, idolul Moabiţilor, pe muntele din faţa Ierusalimului” (III Regi 11, 7-8).

Aceste sanctuare localizate de tradiţie pe Muntele Scandalului au fost distruse probabil în secolul al VII-lea î.Hr. de către regele Iosia cu ocazia reformei religioase pe care a înfăptuit-o în regatul său (cf. IV Regi 23, 12-13).

Profetul Iezechiel exprimă printr-o viziune judecata lui Dumnezeu contra Ierusalimului: Dumnezeu părăseşte cetatea infidelă, loc de idolatrie, de nedreptăţi şi de crime (Iezechiel 11, 23). Dar slavă lui Dumnezeu care a părăsit Ierusalimul, tot dinspre răsărit se va întoarce (Iezechiel 43, 1-2).

Profetul Zaharia plasează tot pe Muntele Măslinilor apariţia lui Dumnezeu, când va purta marea luptă finală împotriva naţiilor care asupresc poporul Său (Zaharia 14, 3-4).

În secolul al IV-lea, Eusebiu de Cezareea, va vedea realizată această profeţie în Înălţarea lui Iisus.

Muntele Măslinilor este menţionat frecvent în Sfintele Evanghelii. De-a lungul drumului de la Ierihon la Ierusalim ce trecea peste Muntele Măslinilor, a avut loc intrarea triumfală a Mântuitorului în Ierusalim (Luca 19, 37). Pe Muntele Măslinilor a rostit Mântuitorul cuvântarea eshatologică (Matei 24, 3; Marcu 13, 3). Ultimele nopţi de dinaintea morţii Sale au fost petrecute de Mântuitorul pe Muntele Măslinilor (Luca 21, 37). Tot de pe Muntele Măslinilor a avut loc Înălţarea la Cer a Domnului (Fapte 1, 12).

Loc de pelerinaj şi vatră monahală

Muntele Măslinilor a fost împodobit încă de timpuriu cu numeroase locaşuri de cult menite să marcheze toate aceste evenimente din viaţa Mântuitorului, relatate în Sfintele Evanghelii.

Mărturii cu privire la acestea merg până în primele secole creştine. Pelerina Egeria, la puţin timp după anul 400, menţionează că a luat parte la serviciile liturgice de pe Eleon, într-o biserică ridicată de către împărăteasa Elena, pentru a marca locul în care Mântuitorul a cuvântat; aceasta menţionează şi locul unde Mântuitorul S-a Înălţat la cer, apoi aminteşte de Ghetsimani şi Betania.

Ca orice loc sfânt, Muntele Măslinilor constituie şi o vatră monahală. Primul nume care apare în istoria monahismului pe Muntele Măslinilor este acela al Melaniei numită cea bătrână, care a întemeiat o mănăstire. Exemplul ei a fost urmat de Rufin din Aquileea, care a întemeiat în apropiere o mănăstire de călugări.

Muntele Măslinilor a fost loc de nevoinţă şi pentru alţi asceţi precum: Paladiu şi Inocenţiu, prietenii Sfântului Vasile cel mare, un alt Paladiu care avea să scrie Lavsaiconul, Adoliu, originar din Tars, Melania cea tânără şi alţii.

Când Ierusalimul a căzut în mâinile perşilor în mai 614, cea mai mare parte a aşezămintelor de pe Muntele Măslinilor au fost distruse, iar mai apoi refăcute parţial după eliberarea Ierusalimului de sub dominaţia perşilor (629).

Lunga perioadă de dominaţie arabă şi, în special, anii grei pe care i-au cunoscut creştinii sub domnia califului Hakim (996-1021) au dus la ruină totală a mănăstirilor, călugării putând fi număraţi aproape pe degete.

O dată cu cucerirea Ierusalimului de către cruciaţi, în 1099, pe Muntele Măslinilor s-au aşezat mai multe comunităţi monahale catolice. După căderea Ierusalimului în 1187, Saladin a făcut din pământul Muntelui Măslinilor o proprietate musulmană.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea prin efortul Arhimandritului Antonin Kapustin şi Egumenul Partenie, pe Muntele Măslinilor a fost ridicată mănăstirea rusească Înălţarea Domnului.

Vedem astfel că, din primele secole ale Bisericii şi până în zilele noastre, Muntele Măslinilor constituie unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj ale creştinătăţii.

Biserica centrală a Mănăstirii „Înălţarea Domnului” de pe Muntele Măslinilor (Eleon)

Biserica centrală este construită în stil neo-bizantin şi este însoţită de un turn-clopotniţă impunător, înalt de 64 m. Astfel, mănăstirea rusească a Înălţării Domnului este uşor de recunoscut de către pelerini, datorită acestui turn ce poate fi văzut de la mari depărtări.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Frescele bisericii au fost pictate chiar de vieţuitoarele din obştea mănăstirii. Pe bolta centrală, în locul icoanei Pantocrator, este pictat Mântuitorul Hristos înălţându-Se la cer.

În biserică se păstrează numeroase icoane deosebit de frumoase, precum Icoana Maicii Domnului „Grabnic Ascultătoare”, care este cunoscută ca fiind făcătoare de minuni. Pelerinii se pot închina la părticele din moaştele unor sfinţi.

După tradiţie, în partea dreaptă a Bisericii se află urma piciorului Maicii Domnului, impregnată în piatră din momentul Înălţării Domnului, când Fecioara Maria Îl privea pe Mântuitorul Hristos înălţându-Se la cer.

Sursa:
https://doxologia.ro/locuri-de-pelerinaj/biserica-centrala-manastirii-inaltarea-domnului-de-pe-muntele-maslinilor-eleon

Mănăstirea rusească de pe Muntele Înălțării Domnului - Eleon (galerie foto)

Mănăstirea ortodoxă rusă „Înălțarea Domnului” de pe Muntele Eleon din Israel este înconjurată de un zid de 1.5 km lungime, iar turnul clopotniță are înălțimea de 64 m. Aici se găsește și Paraclisul aflării capului Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie).

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

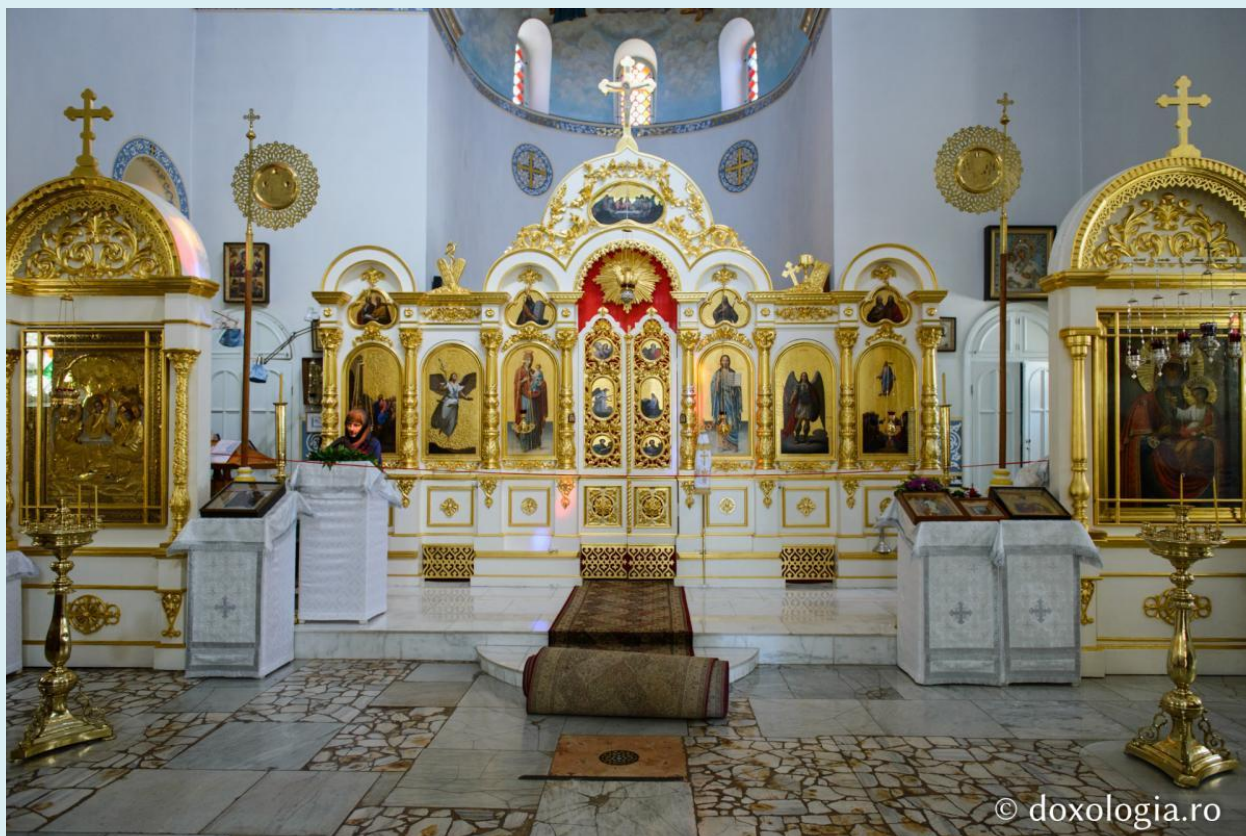

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

СВ ПРЕП МУЧ
ПАРАСКЕВА
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

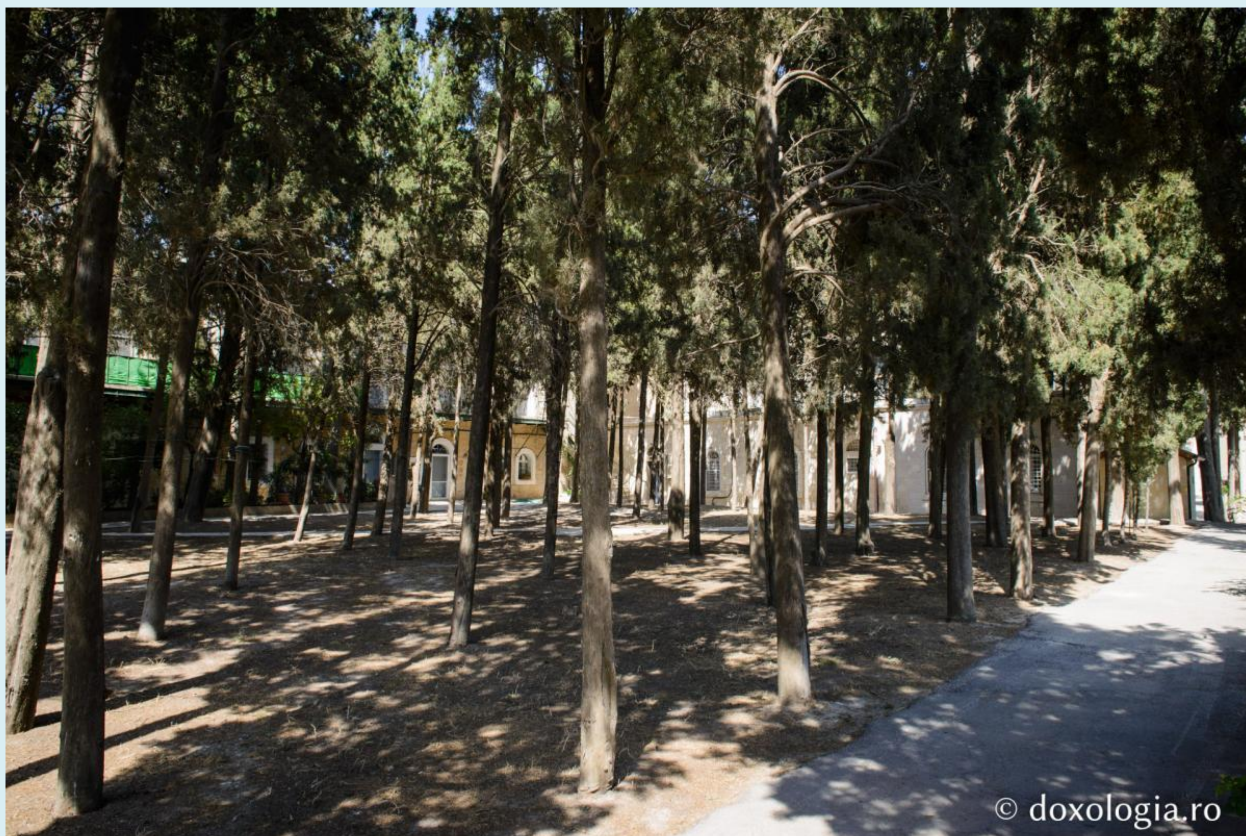

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Capela Înălţarea Domnului din Ierusalim

Capela **Înălţării** ***Domnului aflată pe Muntele Măslinilor, în Ierusalim, este un loc de închinăciune***, atât creştin cât şi musulman. Potrivit tradiţiei, **acesta este locul de pe care Mântuitorul Hristos S-a înălţat la cer.** ***Micuţa capelă rotundă păstrează încă o piatră imprimată cu urma piciorului lui Hristos.***

Capela Înălţarea Domnului - menţionarea biblică a locului

"Şi i-a dus afară (pe Apostoli) până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare." (Luca 24, 50-52)

"***Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer. Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă.***" ***(Faptele Apostolilor 1, 9-12)***

Capela Înălţarea Domnului - de-a lungul timpului

Înainte de încreştinarea împăratului Constantin cel mare, în anul 312, creştinii sărbătoreau praznicul Înălţării Domnului într-o peşteră aflată pe Muntele Măslinilor - probabil şi din motive de siguranţă.

Până în momentul în care pelerina Egeria a vizitat Ierusalimul, în anul 384, locul Înălţării Domnului era deja stabilit ca fiind cel pe care se afla astăzi capela, puţin mai sus decât iniţiala peşteră.

Prima biserică ce a fost construită aici, în jurul anului 390, aparţine tinerei Poimenia, o creştină evlavioasă de origine romană. Această primă biserică a fost distrusă în urma atacurilor persane din anul 614, urmând a fi restaurată complet de către Modest.

În anul 680, pelerinul Arculf descria bisericuţa de pe acest loc drept "***o clădire rotundă deschisă spre cer, cu trei uşi-portal pe latura sudică a acesteia. Seara se aprindeau cele opt lămpi care se aflau în ferestrele de pe latura dinspre Ierusalim***."

În interiorul bisericuţei se afla o piatră încadrată pe care se vede imprimată o urmă de talpă - conform tradiţiei, aceasta aparţine lui Hristos. Până la un moment dat, pelerinilor care se închinau acestui loc li se permitea să ia cu ei acasă şi o bucăţică de piatră sau nisip.

O menţionare istorică aparţinând secolului al XIX-lea, ne spune că Biserica Înălţarea Domnului din Ierusalim era slujită de trei clerici şi presbiteri. În jurul anului 1150, în momentul sosirii aici a cruciaţilor, aceştia au reconstruit Biserica Înălţării. Cruciaţii i-au dat o formă octogonală, i-au pus acoperiş şi i-au fortificat exteriorul.

În anul 1198, imediat după căderea Imperiului Cruciat, Salah al-Din a oferit biserica la doi dintre succesorii săi. Aceştia au adăugat clădirii un acoperiş de piatră cu formă de dom şi un "mihrab". Înălţarea lui Hristos este recunoscută în Islamism, cu toate că aceasta nu este menţionată în Qur'an.

Clădirea a fost folosită pe post de moschee timp de mai bine de 300 de ani. Clădirea a ajuns în ruine până la sfârşitul secolului al XV-lea. În anul 1620, alături de această capelă a fost ridicată o moschee şi un minaret, întregul loc rămânând în posesiunea musulmanilor.

Capela Înălţarea Domnului - arhitectură şi podoabe

În dreapta intrării în curtea capelei se află o mică moschee ridicată în anul 1620 - Zawiyat al-Adawiyya - de aici se vede foarte bine Capela Înălţarea Domnului şi oraşul cu împrejurimile sale. Intrând dinspre vest, capela apare ca un "mihrab" ce indică direcţia spre Mecca, prin peretele sudic.

În curtea pavată cu lespezi de piatră se află şi micuţa Capelă a Înălţării Domnului. În pereţii curţii se află înfipte multe cârlige - acestea sunt folosite pentru întinderea corturilor în perioada praznicului Înălţării Domnului, când, aici, vin o mulţime de pelerini.

Dacă uşa de intrare în capelă nu este deschisă, lângă aceasta se află un clopot, special pentru a anunţa venirea şi dorinţa de a intra spre închinare. Cea mai mare parte a clădirii aparţine perioadei cruciate; forma octogonală şi domul de piatră doar sunt adăugări ale musulmanilor.

Pereţii octogonali exteriori sunt decoraţi cu arce şi coloane subţiri de marmură - coloane ce sprijină capiteluri aparţinând secolului al XII-lea. Acestea sunt bogat împodobite cu flori şi ramuri împletite, dar şi cu motive animale - patrupede înaripate, cu capete de pasăre.

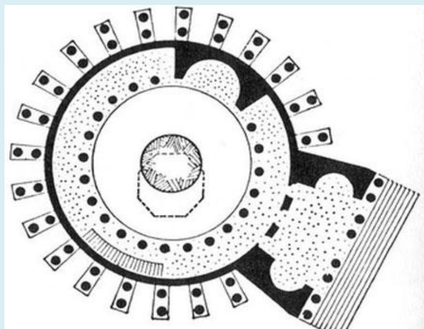
În centrul podelei capelei se află o formă încadrată asimetric - o lespede de piatră imprimată cu urma tălpii drepte a lui Hristos. ***Bucata de piatră care păstra***

imprimată în ea urma tălpii stângi a lui Hristos a fost dusă în Moscheea Al-Aqsa încă din Evul Mediu.

Capela Înălţarea Domnului şi "cripta cu trei istorii"

În apropierea Capelei Înălţării se află o criptă mică ce este revendicată de toate cele trei mari religii monoteiste din zonă - toate trei au o altă istorie despre proprietarul iniţial al criptei.

- Evreii cred că aceasta păstrează rămăşiţele profetesei Huldah, care a trăit cu şapte secole înainte de Hristos. Aceasta se crede a fi una dintre cele şapte profetese menţionate în Sfânta Scriptură (2 Regi 22, 14-20).

- *Creştinii cred că această criptă a aparţinut unei sfinte din secolul al V-lea - Sfânta Pelaghia.*
- Musulmanii susţin că mormântul este locul de îngropare al femeii sfinte Rabi'a al-Adawiya - personaj important al secolului al VIII-lea. De la numele acesteia şi-a luat numele şi moscheea din apropiere.

Locul Înălţării Domnului de pe Muntele Măslinilor (Galerie foto)

„Pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe, care au şi zis: Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer. Atunci ei s-au întors la Ierusalim de la muntele ce se cheamă al Măslinilor, care este aproape de Ierusalim, cale de o sâmbătă.” (Faptele Apostolilor 1, 9-12)

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI
IC XC

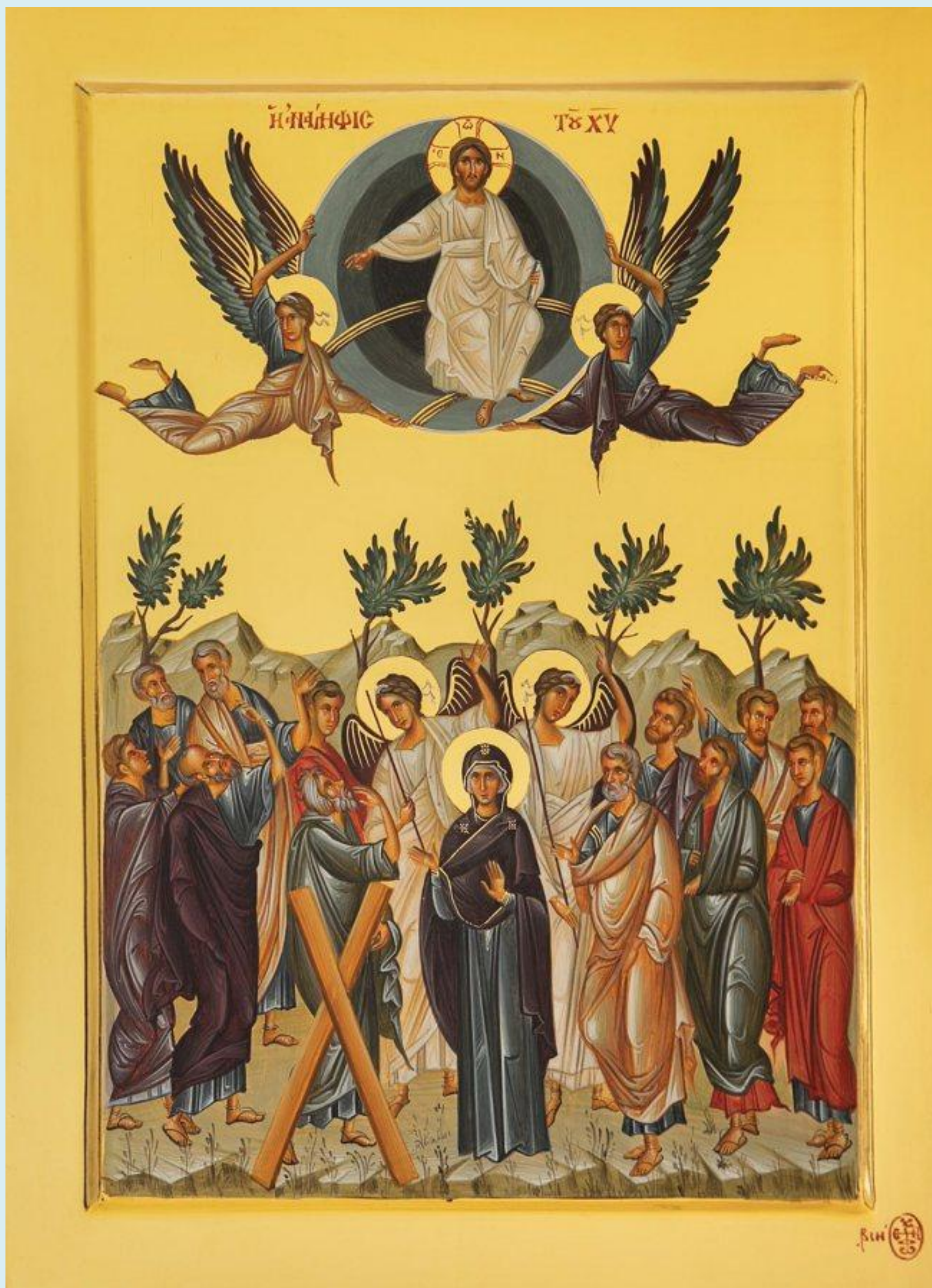

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

ÎNĂLȚAREA
DOMNULUI

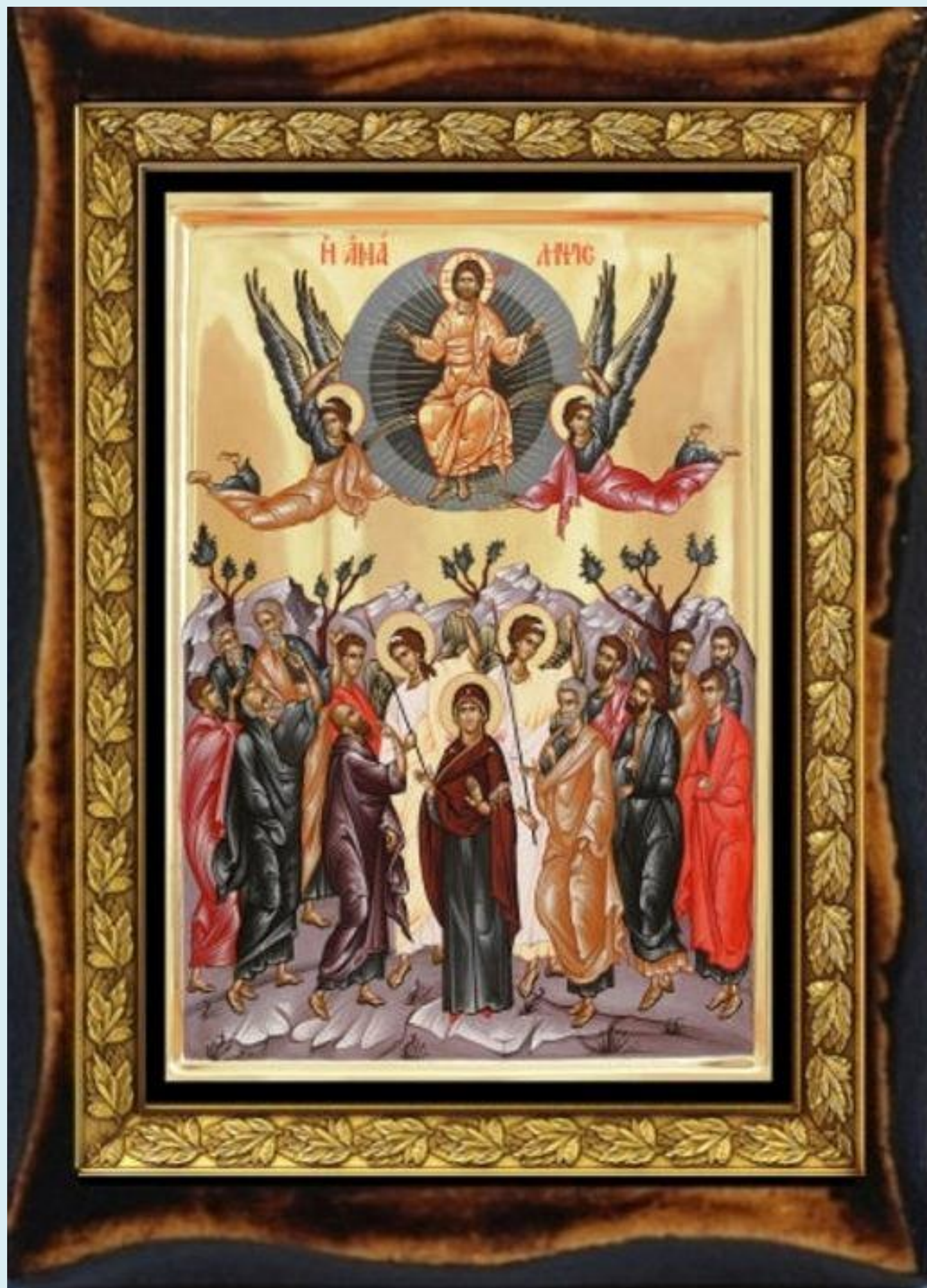

„VEȚI LUA PUTERE, VENIND DUHUL SFÂNT PESTE VOI, ȘI ÎMI VEȚI FI MIE MARTORI ÎN IERUSALIM ȘI ÎN TOATĂ IUDEEA ȘI ÎN SAMARIA ȘI PÂNĂ LA MARGINEA PĂMÂNTULUI".

IC XC
ASCENSION

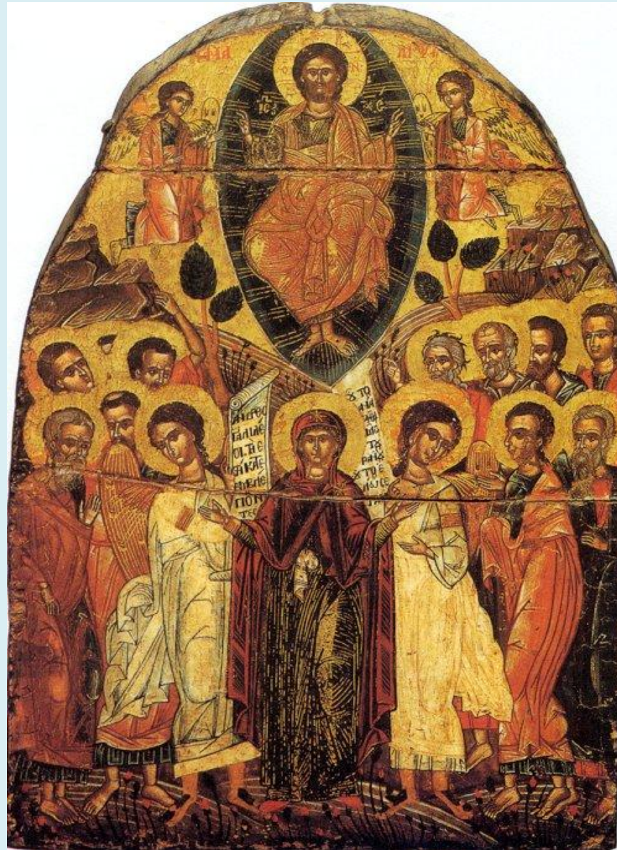

Icoana hramului Catedralei Naționale

ÎNALȚAREA DOMNULUI
IC XC

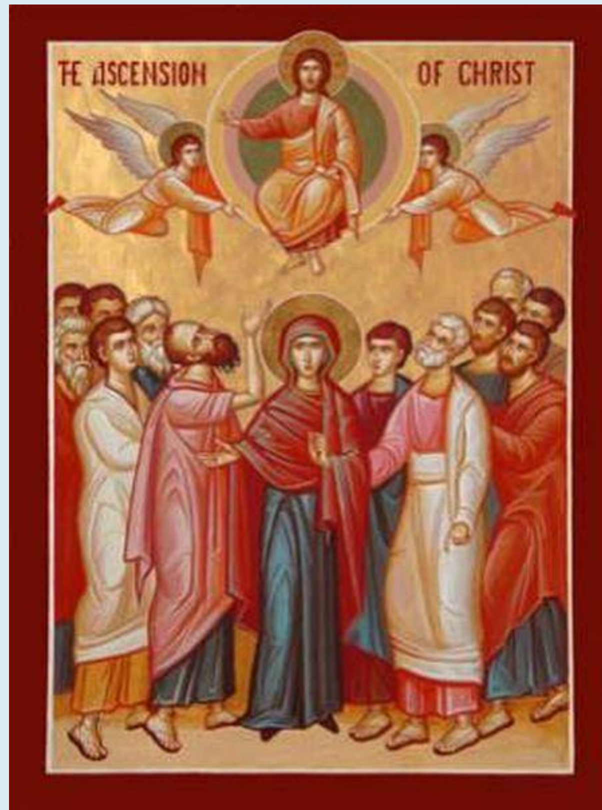

THE
ASCENSION

ASCENSION OF OUR LORD JESUS CHRIST

SION

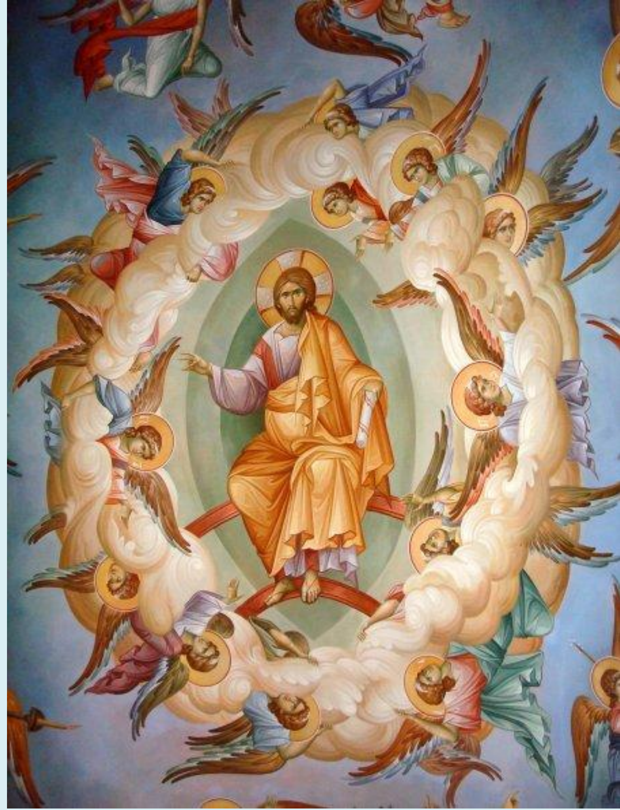

THE ASCENSION OF CHRIST

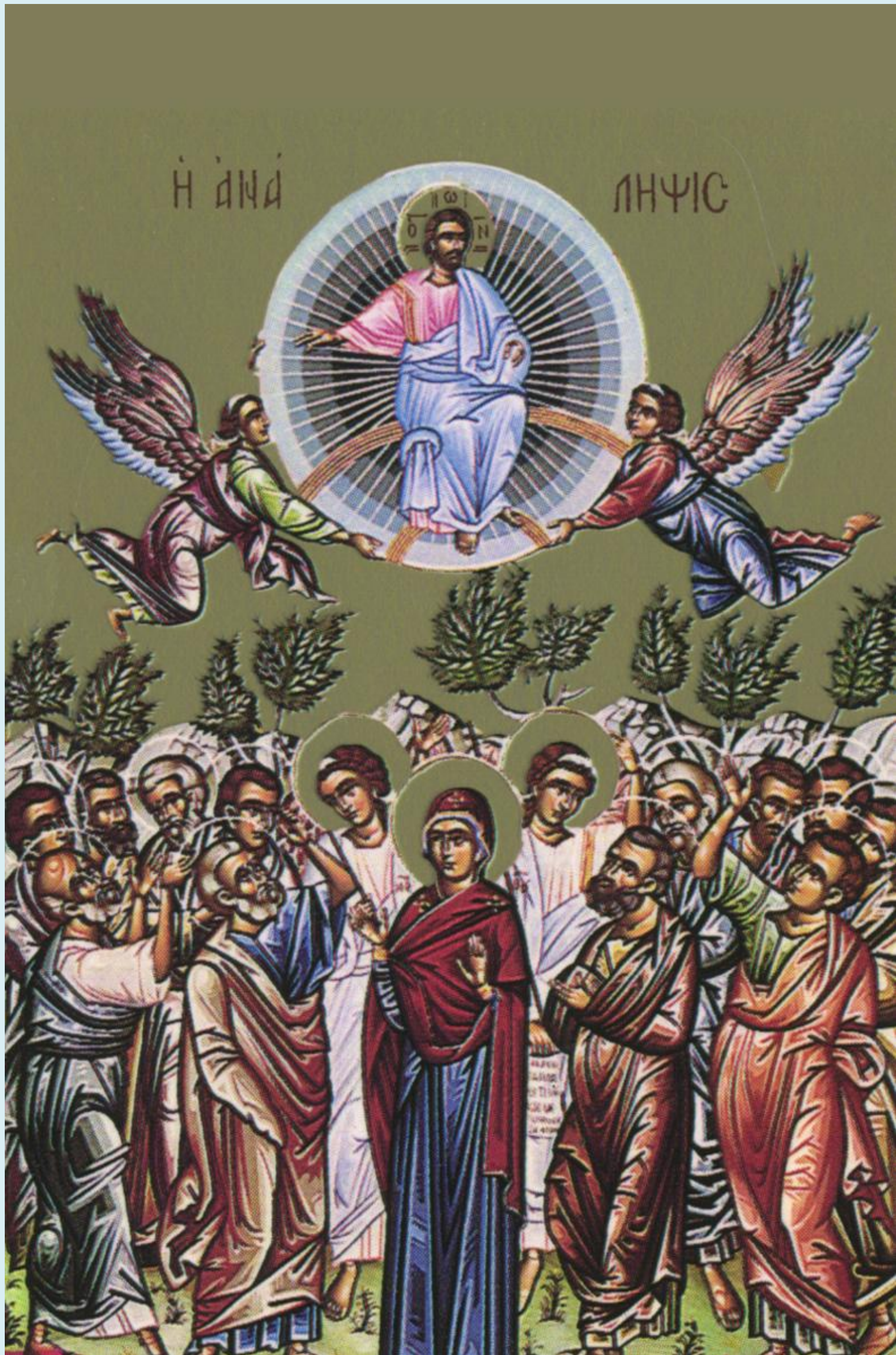

ASCENSION
OF OUR LORD
IC
XC

THE ASCENSION
IC
XC
OF THE LORD

Ἡ ἈΝΑ
ΛΗΨΙϹ

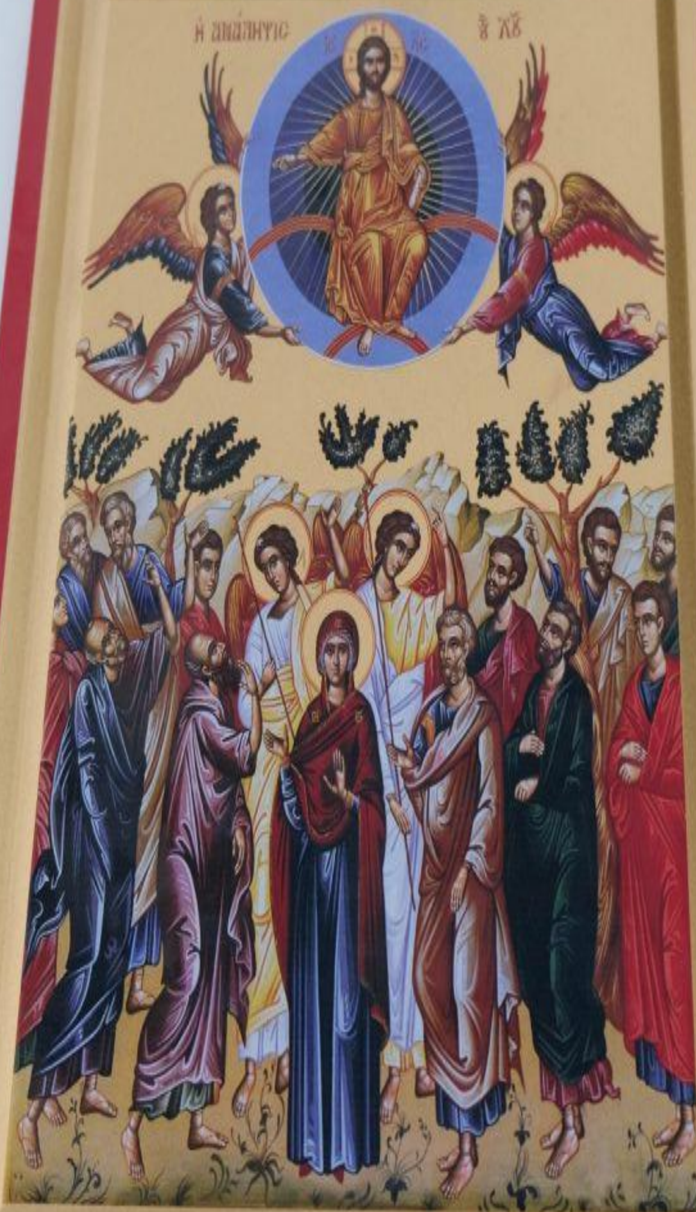

ВАЗНЕСЕЊЕ

Η ΑΝΑΛΗΨΙϹ

Вознесе́нїе
Госпо́дне

ІС ХС
ВОЗНЕСЕ́НІЕ ГДНЕ
МР ѲУ
© Иконописная мастерская «Канон и традиция» | Палех

ВОЗНЕСЕ́НІЕ ГДНЕ
МР ѲУ

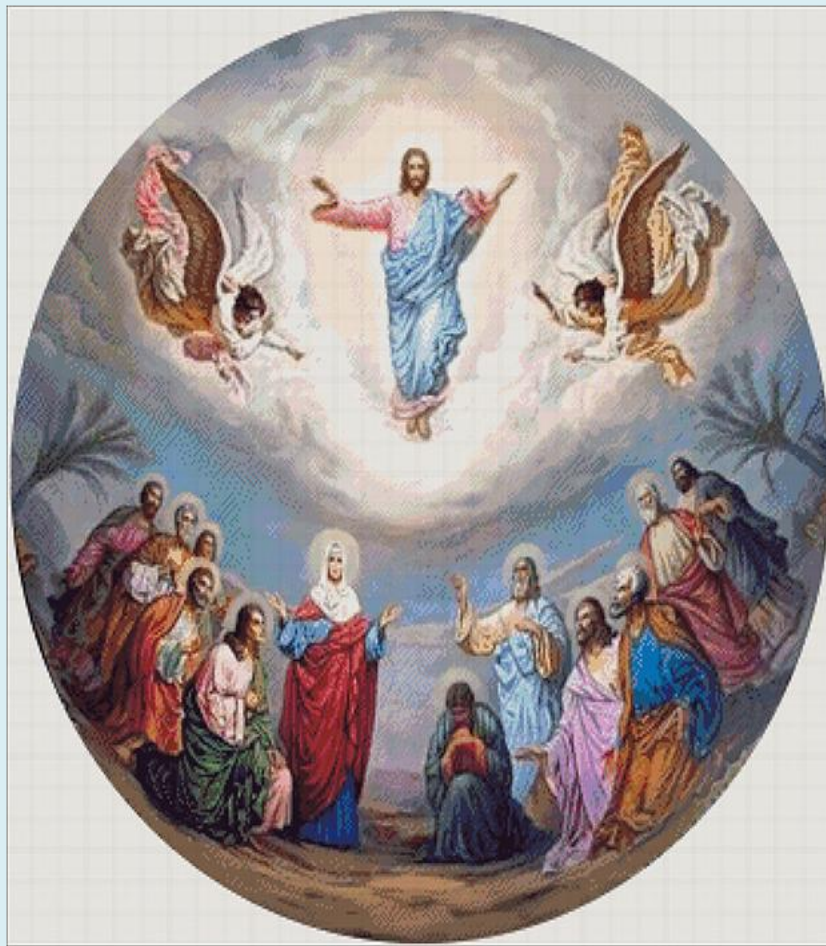

ІИС ХРС
ВОЗНЕСЕНІЕ ГОСПОДНЕ
© Княева Екатерина Петровна, temples.ru

ВОЗНЕСЕНІЕ ГОСПОДНЕ

ВОЗНЕСЕ́НІЕ ГОСПО́ДНЕ

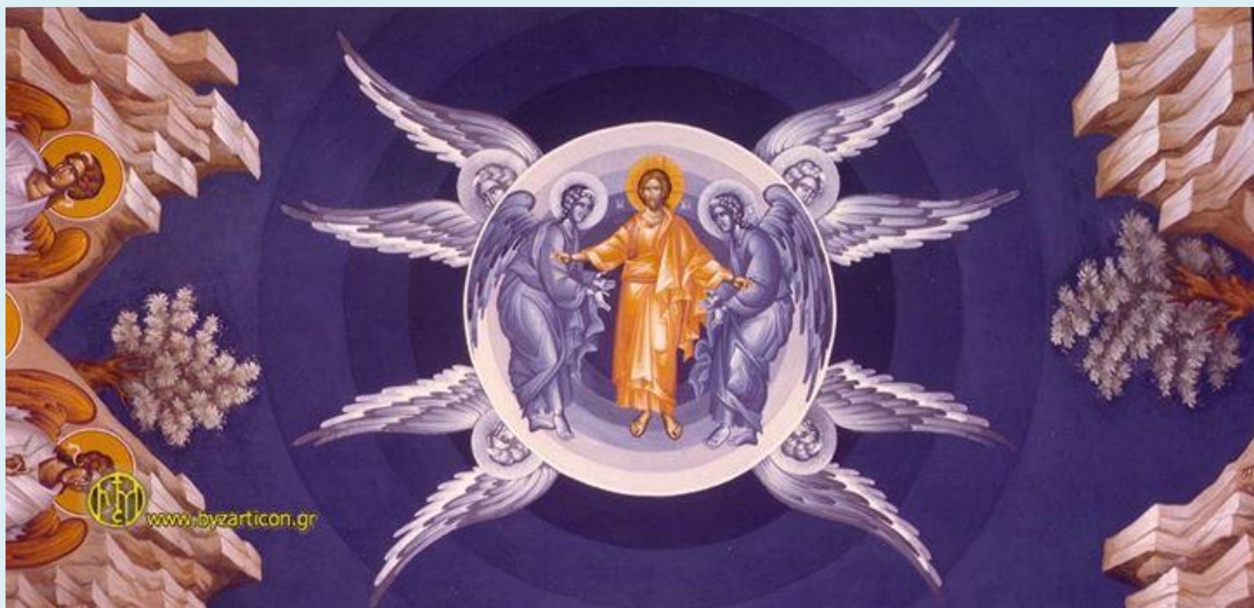

ВОЗНЕСЕ́НІЕ ГОСПО́ДНЕ

Ἡ Ἀνά
ληψις
IC
XC

ÎNĂLȚAREA
DOMNULUI

www.byzarticon.gr

ІИС ХРС
Ѡбрⷥ Вознесенїе Гдⷭ҇не

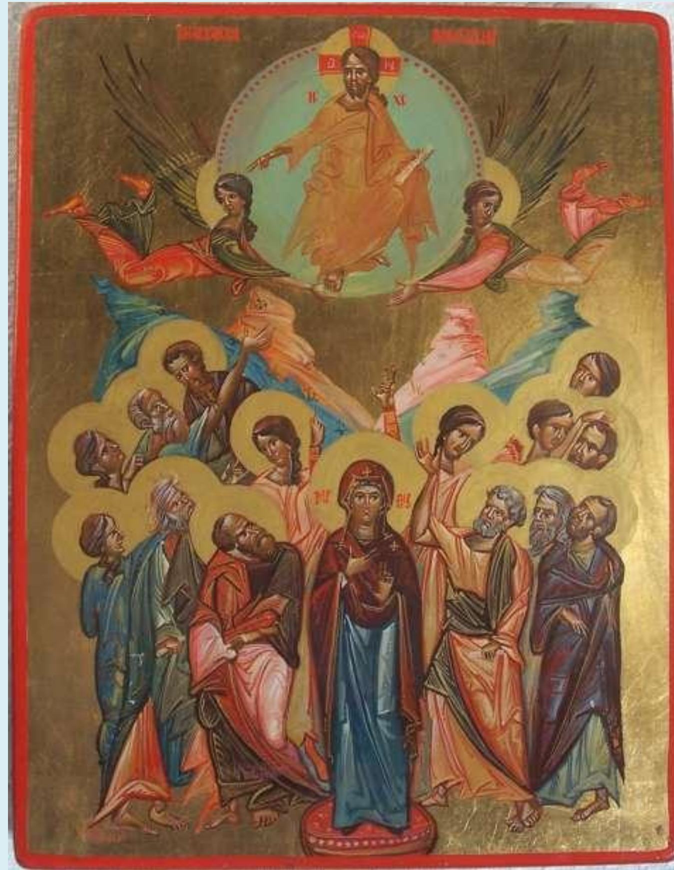

ВОЗНЕСЕНІЕ ГДА НШЕГО ІСА ХРТА

ВОЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ.

IС ХС
НИ КА
Buna-Vestire.net
IИС Ο ХРС
ВОЗНЕСЕНІЕ
ГОСПОДНЕ
Florin U.
photography

ІИС
ХРС
ВОЗНЕСЕНІЕ
ГОСПОДНЕ

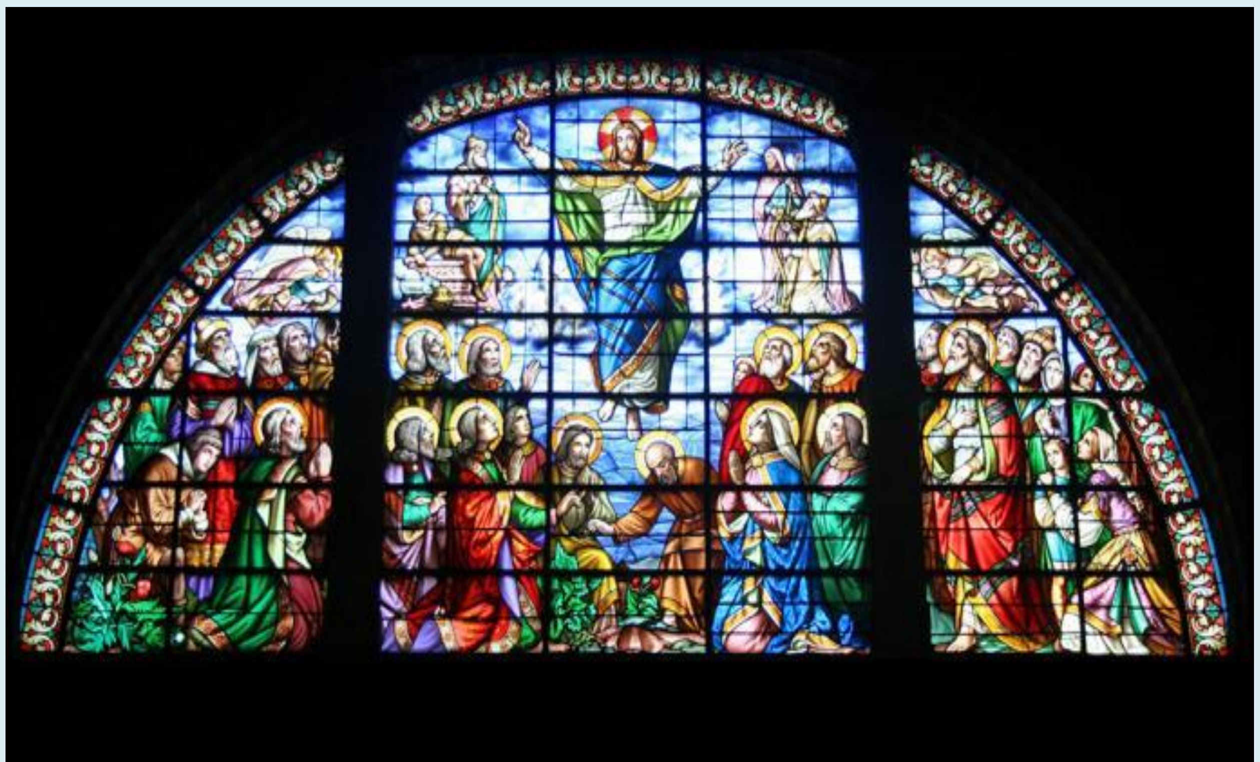

BIGSTOCK

STAINEDGLASSINC.COM

ВАЗНЕСЕЊЕ
ГОСПОДЊЕ

IC XC
"Înălțarea Domnului"
Hristos s-a înalțat !

5 lucruri despre
Praznicul Înălțării la cer a Domnului

✓este una dintre cele mai vechi sărbători creștine

✓cade întotdeauna în joia săptămânii a 6-a după Paști

✓condacul și icosul sărbătorii au fost compuse de Sf. Roman Melodul

✓Sf. Împărăteasa Elena a ridicat pe Muntele Măslinilor o biserică (*Eleona*) în care Înălțarea se sărbătorea cu mare fast

✓ în popor, sărbătoarea este numită și Ispas (cuvânt de orgine slavă care înseamnă *Mântuitor*)

Moștenirea lăsată de Hristos la Înălțare

bucuria

pacea

binecuvântarea

unitatea

făgăduința trimiterii Duhului Sfânt

misiunea jertfelnică

Ce este un neam?

Neamul este legătura celor din trecut, prezent și viitor.

Arhimandritul Iustin Pârvu

† Înălțarea Domnului

- Înălțarea Domnului este prăznuită la 40 de zile după Înviere, în joia din săptămâna a VI-a.
- Hristos S-a Înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, în văzul Apostolilor și a doi îngeri. Îngerii le-au vorbit ucenicilor despre a doua venire a lui Hristos, ca aceștia să nu se lase copleșiți de durerea despărțirii.
- În această zi creștinii se salută cu „Hristos S-a Înălțat" și „Adevărat S-a înălțat!".
- Iisuse, Cel ce Te-ai înălţat de la noi la cer, nu ne lăsa pe noi singuri.

Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin. **(Matei 28 18-20)**

HRISTOS S-A INALTAT!

E-O PRIMAVARA PLINA
DE AUR SCUTURAT ;
MI-E SUFLETU-N LUMINA
HRISTOS S-A INALTAT !
RAD FLORILE, NATURA,
VAZDUHU-NMIRESMAT ;
SA NU MAI STIU CE-I URA
HRISTOS S-A INALTAT!
MI-S OCHII NUMAI ROUA,
DE MOARTE, AM SCAPAT;
S-AJUNG FAPTURA NOUA
HRISTOS S-A INALTAT !
ACESTA E MISTERUL
CE AZI L-AM DEZLEGAT ;
CA SA NE DEIE CERUL
HRISTOS S-A INALTAT !

HRISTOS S-A INALTAT!

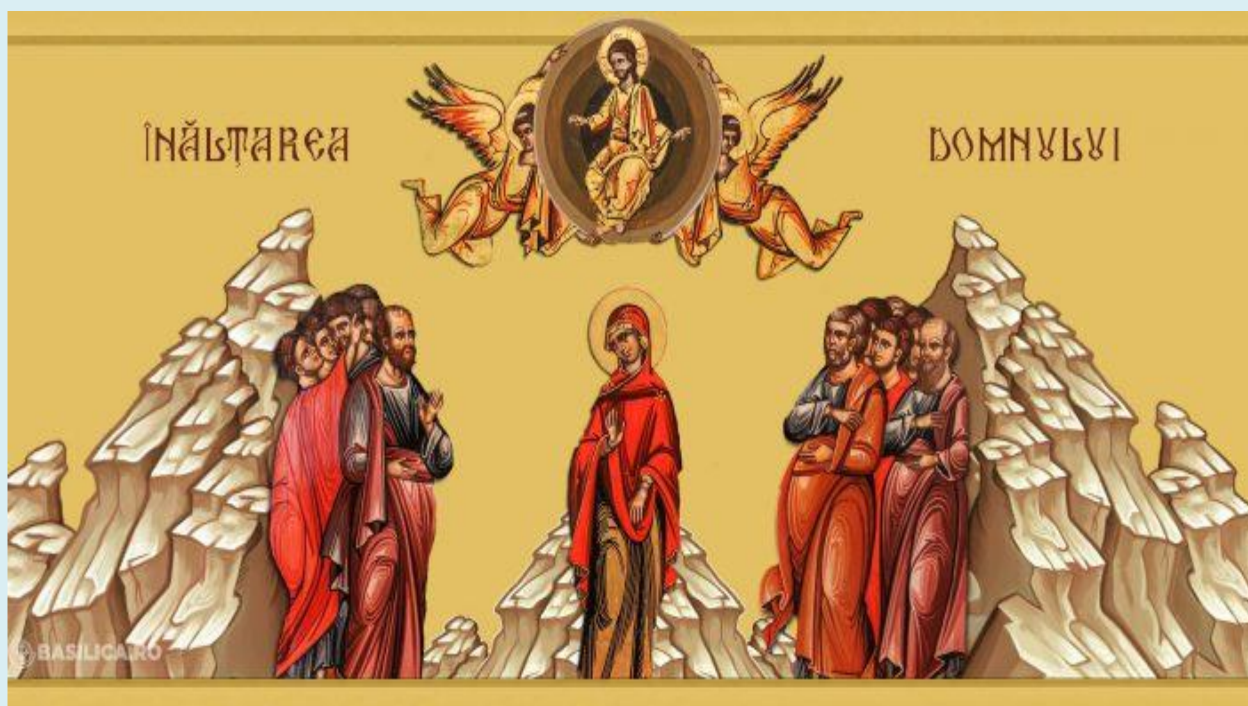
HRISTOS S-A INALTAT!
FIE CA LUMINA LUI
SA ITI UMPLE SUFLETUL
DE SPERANTA, LINISTE,
BUCURIE SI IUBIRE!

Tropar la Praznicul Înălțării Domnului

Glasul al 4-lea

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, bucurie făcând Ucenicilor, cu făgăduința Sfântului Duh, încredințându-se ei, prin binecuvântare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii. Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, bucurie făcând Ucenicilor, cu făgăduința Sfântului Duh, încredințându-se ei, prin binecuvântare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

cine se apropie de
Dumnezeu trebuie sa
creada ca El exista si ca
rasplateste pe cel ce-l
cauta.
HRISTOS S-A INALTAT!
FAPTA
CREDINTA
URMEAZA-MA
CALEA CATRE CER
MARYANNE06

Cu adevărat s-a înălţat!